Helena Petrovna Blavatsky

ISIS a dezvăluit VOLUMUL I

Cheia pentru misterele științei și teologiei

Vechi și modern

„Cecy Est Un Livre De Bonne Foy”

(Montaigne)

Autorul dedică această lucrare SOCIETĂȚII TEOSOFICE

Fondată în 1875, la New York, pentru a studia

chestiunile implicate

Traducere in engleza:

Federico Climent Terrer

н. p. Blavatsky

Isis a dezvăluit volumul I

PROLOGUL TRADUCĂTORULUI

În urmă cu șapte decenii, Cofondatorul Societății Teozofice a publicat această lucrare, iar paginile ei încă emană aroma de sinceritate în care și-a îmbibat condeiul. În cei treizeci și cinci de ani de atunci, gândirea occidentală a evoluat până la confirmarea unui număr mare de predicții pe care Blavatsky le-a formulat cu o intuiție minunată cu privire la viitorul științei și teologiei. Pe de o parte, academiile și universitățile au renunțat la eforturile lor materialiste, iar pe de altă parte, bisericile tuturor confesiunilor au atenuat într-o măsură considerabilă asprimea intoleranței religioase. Deci din acest punct de vedere și din punctul de vedere al aspectului său polemic, astăzi ISIS DEZVOLUT este oarecum depășit, dar meritul său nu scade, mai degrabă crește atunci când se consideră triumful din ce în ce mai hotărâtor al ideilor susținute de ilustrul teozof față de scepticismul dominant al timpul în care și-a folosit condeiul pe post de berbec pentru a sparge zidurile până atunci inexpugnabile ale materialismului științific. Există totuși pasaje întregi în această operă de prospețime nestingherită și perpetuă relevanță care cuprind învățături copioase, valabile în egală măsură pentru teosoful convins și pentru începătorul dornic de cunoștințe pe care să-și întemeieze orientările mentale.

Erudiția prodigioasă cu care se laudă fără aroganță sau prezumție în decursul lucrării apostolul dezinteresat al spiritualismului transcendental, ne oferă o colecție inepuizabilă de date, date, citate, referințe, dovezi documentare și alte elemente de cercetare raționată, care fără hiperbole pot fi considerată ca punct de plecare şi punct iniţial al literaturii teosofice contemporane.

Helena Blavatsky a lovit cu stiloul ei magic stânca tare a materialismului care stătea cu mândrie în deșertul științei ateiste și din măruntaiele unei stânci atât de aride curgeau apele limpide și salutare ale izvorului ascuns în care, fără teamă de noroiul superstiția și nici nămolul fanatismului, cei care au ars printre jarul dogmatismului, atât teologic cât și științific, își potolesc dorința de adevăr și setea de cunoaștere.

Descoperirile făcute de științele experimentale încă de la prima ediție a acestei lucrări au coroborat pe deplin coexistența spiritului și materiei, a vieții și formei în toate manifestările universului, așa cum a fost de la originile rasei umane. iniţiat în înţelepciunea ezoterică. Tocmai, tema dominantă în ISIS SIN VELO este comparația repetată a științei

antic cu speculații moderne pentru a demonstra, pe măsură ce progresul timpului demonstrează mai incontestabil în fiecare zi, că fiecare teorie, fiecare ipoteză, fiecare noutate atribuită modernilor și-a avut invenția anterioară printre antici.

Arheologia, lingvistica și mitologia comparată aduc zilnic dovezi noi și mai mult decât ample ale cunoștințelor științifice ale acelor civilizații, al căror spirit a continuat să plutească în atmosfera umanității în perioadele prelungite în care adevărul a fost eclipsat de întunericul ignoranței.

Cât priveşte ordonarea lucrării, cititorul nu o va găsi supusă planului rigid grilaj al expozanţilor, pentru că a fost scrisă în zile de luptă amară ale căror hohote nu au putut da spiritului calmul placid pe care le-a legat subiectele. cere. Dar, printre aparenta incoerență a temelor, bate sinceritatea unui spirit critic de putere insurmontabilă care înmoaie rigoarea inflexibilă a logicii cu amenitatea ductilă a satirei, iar atacând galant pe adversar, îl rănește cu propriile sale arme.

În ceea ce privește traducerea, nu am modificat câtuși de puțin gândurile autorului, ale cărui concepte sunt exprimate fidel cu același spirit și intenție ca originalul, deși adaptând forma la natura particulară a limbajului nostru, astfel încât ideile nu apar învăluiţi în amplificări inutile care să le îngreuneze înţelegerea. În acest scop, am distilat, ca să spunem așa, în textul englezesc, gândurile autorului paragraf cu paragraf, pentru a le exprima apoi cât mai clar și concis în limba versiunii, de parcă ideile ar fi luat o nouă formă expresivă. fără cel mai mic detriment pentru originalitatea sa curată.

Federico Climent Terrer

PREFAŢĂ

Lucrarea pe care o supunem judecății publice este rezultatul relațiilor noastre cu adepții estici și al studiului științei lor. O dedicăm celor care sunt dispuși să accepte Adevărul, oriunde îl găsesc și să-l apere fără teama de preocupări vulgare. Scopul său este de a ajuta elevul să descopere principiile vitale care stau la baza sistemelor filosofice antice.

Această carte este sinceră. Ne-am asigurat că dreptatea strălucește mereu în ea, alături de adevărul expus fără intenție rea sau idee preconcepută. Ne arătăm inexorabil în fața erorii tronate și nu avem nici cea mai mică considerație pentru autoritatea uzurpată. Reclamăm pentru trecut onoarea acțiunilor sale care i-au fost refuzate mult timp; Cerem restituirea hainelor împrumutate și justificăm reputații pe cât de calomniate, pe atât de glorioase. În acest spirit de critică sunt luate în considerare cultele și crezurile religioase și ipotezele științifice. Bărbații, partidele, sectele și școlile sunt efemera unei zile. Doar ADEVĂRUL, stabilit în roca de diamant, este etern și suprem.

Nu credem în vreo magie care să depășească capacitatea minții umane și nici în vreun „miracol”, divin sau diabolic, dacă prin aceasta se înțelege încălcarea legilor naturale eterne. Cu toate acestea, acceptăm părerea înțeleptului autor al lui Festus când spune că inima omului nu s-a revelat încă complet și nici nu am îmbrățișat sau chiar am înțeles întinderea puterilor ei. Ar fi o exagerare să credem că omul poate desfășura noi facultăți sensibile și poate relaționa mult mai intim cu natura? Logica evoluției ne va spune dacă o ducem la concluziile sale legitime. Dacă în linia ascendentă, de la legumă sau moluște până la cel mai desăvârșit om, sufletul a evoluat și a dobândit înaltele sale facultăți intelectuale, nu va fi nerezonabil să deducem și să credem că în om se dezvoltă și o facultate perceptivă care îi permite a investiga.fapte şi adevăruri dincolo de limitele percepţiei noastre obişnuite. Astfel, nu ezităm să recunoaștem cu Biffé, că „esențialul este întotdeauna același, acum procedăm prin tăierea marmurei spre interior pentru a dezvălui statuia ascunsă în masa ei, acum în afară ridicând piatră după piatră până la terminarea templului. NOUL nostru rezultat nu este altceva decât o idee veche. Ultima veșnicie își va găsi sufletul pereche în prima.”

Cu ani în urmă, când la prima mea călătorie în Orient am vizitat sanctuarele lui deșertice, am fost îngrijorat de două întrebări care îmi asupreau necontenit mintea: Unde este, CINE și

CE este DUMNEZEU? Cine a văzut vreodată DUHUL nemuritor al omului, pentru a asigura nemurirea omului?

Tocmai când am căutat cu cea mai mare nerăbdare să rezolv astfel de probleme jenante, am făcut cunoștință cu anumiți oameni care, datorită puterilor lor misterioase și științei profunde, merită, fără nicio dispută, descrierea unor înțelepți ai Orientului. Am fost foarte atent la învățăturile lui. Mi s-a spus că, combinând știința cu religia, existența lui Dumnezeu și nemurirea spiritului uman pot fi demonstrate la fel de ușor ca un postulat al lui Euclid. Pentru prima dată am dobândit certitudinea că filosofia orientală se încadrează doar în credința absolută și neclintită în atotputernicia Sinelui nemuritor al omului. Am învățat că această atotputernță vine din rudenia spiritului omului cu Dumnezeu sau Sufletul Universal. Acesta, spun ei, doar acela poate dovedi. Spiritul omului este dovada Duhului lui Dumnezeu, precum o picătură de apă este dovada sursei din care provine. Dacă îi spui unui om care nu a văzut niciodată apă că oceanul există, trebuie să creadă asta prin credință sau să o respingă complet. Dar să-i cadă o picătură de apă pe mână, și va avea un fapt, din care poate deduce restul, și atunci va putea înțelege încetul cu încetul existența unui ocean nelimitat și de nepătruns. Credința oarbă nu va mai fi o necesitate pentru el, din moment ce o va fi înlocuită cu CUNOAȘTEREA. Atunci când un om muritor manifestă facultăți imense, domină forțele naturii și își îndreaptă privirea către lumea spiritului, inteligența reflexivă este copleșită de convingerea că, dacă Sinele spiritual al unui om realizează atât de multe, facultățile DUHUL PATĂL. trebuie să fie comparativ la fel de imens ca mărime și putere ca oceanul în raport cu o simplă picătură de apă. Ex nihilo nihil fit. Dovediți existența sufletului uman prin minunatele sale facultăți și veți dovedi existența lui Dumnezeu!

În studiile noastre, am aflat că misterele nu sunt așa și am devenit siguri de realitatea numelor și a locurilor pe care occidentalii le consideră fabuloase. Ne-am îndreptat cu evlavie în spiritul interiorului templului lui Isis, în Sais, pentru a ridica vălul „celui care a fost, este și va fi”; să privească prin perdeaua sfâșiată a Sancta Sanctorum din Ierusalim și să-l interogheze pe misteriosul Bath-Kol din criptele clădirii sacre. Filia-Vocis, fiica vocii divine, a răspuns în spatele vălului de pe scaunul milei, iar știința, teologia și fiecare ipoteză umană născută din cunoașterea imperfectă, și-au pierdut pentru totdeauna în fața ochilor noștri caracterul lor autoritar. Dumnezeul cel viu a vorbit prin om singurul său oracol. Am fost mulțumiți. O astfel de cunoaștere este neprețuită și a rămas doar ascunsă celor care au disprețuit-o, au ridiculizat-o sau au negat-o.

Lightfoot asigură că această voce, deținută anterior ca mărturie din cer, „s-a datorat artei magice”. Acest ultim termen este folosit ca o expresie superstițioasă, pentru că a fost și este încă prost înțeles. Obiectul acestei lucrări este de a corecta opinii eronate cu privire la arta magică.

Din acestea primim critici, cenzură și poate ostilitate, deși niciunul dintre obstacolele găsite în drumul nostru nu provine din validitatea

dovezilor sau autenticitatea faptelor istorice sau lipsa de bun simț a celor cărora ne-am adresat. Gândirea modernă este condusă spre liberalism, atât în religie, cât și în știință. Se apropie ziua în care reacționarii își vor renunța la autoritatea despotică de care s-au bucurat și au exercitat-o atât de mult timp asupra conștiinței publice. Când Papa anatemizează libertatea presei și a cuvântului, supremația puterii civile și învățătura seculară, purtătorul de cuvânt al științei din secolul al XIX-lea, Tyndall, răspunde spunând: „Pozițiile științei sunt inexpugnabile și „trebuie să eliberăm domeniul teologic al teoriilor cosmologice.” Prin urmare, nu este greu de prevăzut finalul.

Secole de sclavie nu reușesc să înghețe sângele omului, în jurul miezului credinței oarbe; iar secolul al XIX-lea este martorul eforturilor uriașului de a rupe frânghiile liliputenilor și de a merge pe picioarele lor. Aceleași comuniuni protestante din Anglia și America, ocupate acum să revizuiască textul Oracolelor lor, vor trebui să demonstreze originea și valoarea acestui text. Vremurile în care dogmele dominau omul s-au încheiat.

Această lucrare este, prin urmare, o pledoarie că filosofia ermetică și religia antică și universală a înțelepciunii sunt singura cheie posibilă a Absolutului în știință și teologie. Ca dovadă că dificultatea întreprinderii noastre nu ne este ascunsă, spunem desigur că nu va fi ciudat dacă ne vor ataca sectanții.

Creștinii vor vedea că punem la îndoială puritatea credinței lor. Oamenii de știință vor observa că le măsurăm prezumțiile după aceleași standarde ca cele ale Bisericii Romane și că, în anumite chestiuni, îi preferăm pe filozofii înțelepți ai lumii antice.

Desigur, falșii înțelepți ne vor ataca cu furie. Clericalii și liber-cugetatorii vor vedea că nu le acceptăm concluziile, ci mai degrabă dorim recunoașterea completă a Adevărului.

Ne vom confrunta, de asemenea, cu scriitori și autorități care își ascund convingerile intime din respect pentru preocupările vulgare.

Mercenarii și paraziții presei, care își prostituează eficiența puternică și dezonorează o profesie atât de nobilă, își vor bate joc de lucruri prea surprinzătoare pentru inteligența lor, deoarece pun mai mult preț pe un paragraf decât pe sinceritate. Unii vor critica sincer; cel mai mult cu ipocrizie; dar privim spre viitor.

Enciclica din 1864.

Fragmente de știință.

Lupta dintre partidul conștiinței publice și cel al reacției a dezvoltat un ton sănătos de gândire, care va determina în cele din urmă

triumful adevărului asupra erorii. Repetăm din nou. Lucrăm pentru un viitor luminos.

Iar luând în considerare opoziția amară cu care ne va înfrunta, credem că cea mai bună poreclă pentru scutul nostru, la intrarea în arenă, este fraza gladiatorului roman: Bucură-te Cezar! Morituri te salutoni

New York, septembrie 1877

ÎNAINTE DE VALUL

Juan. Să ridicăm pe pereți steagurile noastre fluturate. Regele Henric al VI-lea. Act. IV. -Mi-am dedicat viața studiului omului, destinului și fericirii sale.”

JR BUCHANAN, MD, Lecture Outlines on Anthropology.

După cum ni se spune, sunt nouăsprezece secole de când lumina divină a creștinismului a risipit întunericul păgânismului și două secole și jumătate de când lumina strălucitoare a științei moderne a început să lumineze ignoranța întunecată a vremurilor. Se afirmă că adevăratul progres moral și intelectual al rasei s-a făcut în aceste două epoci. Că filosofii antici erau suficient de înțelepți pentru vremea lor, dar puțin mai puțin decât alfabetizați în comparație cu oamenii noștri moderni de știință. Morala păgână a fost suficientă pentru nevoile antichității needucate, până când luminoasa „Steaua din Betleem” a arătat calea către perfecțiunea morală și a deschis calea spre mântuire. În cele mai vechi timpuri, brutalitatea era regula, virtutea și spiritismul excepția. Acum, cel mai inveterat poate cunoaste voia lui Dumnezeu in Cuvantul Lui revelat; Toți bărbații vor să fie buni și să se îmbunătățească constant.

Aceasta este propunerea: ce ne spun faptele? Pe de o parte, un cler materializat, dogmatic și prea adesea corupt; o mulțime de secte și trei mari religii în război; discordie în loc de unire; dogme fără dovezi; predicatori năucitori; sete de plăceri și bogății la enoriașii subțiri și ipocriți, din cauza cerințelor respectabilității. Aceasta este regula zilei; sinceritatea și adevărata evlavie fac excepție. Pe de altă parte, ipotezele științifice construite pe nisip; Nici măcar în cea mai simplă chestiune, acord; certuri urâte și invidie; impuls general spre materialism; lupta până la moarte între știință și teologie pentru infailibilitate: „Un conflict de veacuri”.

În Roma, care se numește centrul creștinătății, presupusul succesor al lui Petru subminează ordinea socială cu rețeaua sa invizibilă, dar atotputernică de agenți vicleni, și îi incită să revoluționeze Europa în favoarea supremației sale spirituale și temporale. Îl vedem pe cel numit Vicar al lui Hristos, fraternizează cu musulmanii, împotriva a

națiune creștină, invocând public binecuvântarea lui Dumnezeu pentru armele celor care timp de secole au rezistat cu sânge și foc pretențiilor lui Hristos față de Divinitate. La Berlin, unul dintre cele mai mari centre de cultură, eminenti profesori de științe experimentale moderne au întors spatele mult lăudatelor rezultate ale progresului din perioada de după Galileo și au stins în liniște lumina marelui florentin, încercând să dovedească că sistemul heliocentric și rotația pământului sunt vise ale înțelepților amăgiți: că Newton era un vizionar și toți astronomii din trecut și din prezent, calculatorii iscusiți ai fenomenelor improbabile.

Între acești doi titani luptători, știință și teologie, există o mulțime pierdută care își pierde rapid încrederea în nemurirea omului și în Divinitate și care coboară rapid la nivelul existenței animalelor. Acesta este tabloul actual iluminat de lumina meridiană a acestei ere creștine și științifice!

Este din strictă justiție să condamnăm autorul cel mai umil și modest la lapidare critică, pentru că a respins în totalitate autoritatea ambilor combatanți? Nu ar trebui să luăm mai degrabă drept adevăratul aforism al acestui secol afirmația lui Horace Greeley: „Accept fără rezerve opinia oricărui om, viu sau mort?”

Orice s-ar întâmpla, acesta va fi motto-ul nostru și vom lua acest principiu drept motto și ghid constant în această lucrare.

Printre multele roade fenomenale ale secolului nostru, credința așa-zișilor spirituali a izvorât din ruinele șovăitoare ale religiei revelate și ale filozofiei materialiste; pentru că până la urmă este singura care oferă un posibil refugiu, ca tranzacție între cei doi. Nu este de mirare că secolul nostru mândru și pozitiv a primit prost spectrele neașteptate ale epocii de dinaintea creștinismului. Vremurile s-au schimbat într-un mod ciudat și nu cu mult timp în urmă, un cunoscut predicator din Brooklyn a spus în mod corect într-o predică că dacă Isus ar veni din nou și va vorbi pe străzile din New York, ca și pe cele din Ierusalim, l-ar duce la închisoare. . . Atunci la ce primire ar trebui să se aștepte spiritismul? Misteriosul și ciudatul nu atrage și nu seduce la prima vedere. Rahitic de copil alăptat de șapte asistente, va ajunge la adolescență schilod și mutilat. Dușmanii săi sunt o legiune, iar prietenii săi sunt câțiva. De ce asa? Când a fost acceptat un adevăr a priori? Campionii spiritismului și-au exagerat în mod fanatic calitățile și nu au reușit să-i vadă imperfecțiunile neîndoielnice. Contrafacerea este imposibilă fără un model de contrafăcut. Fanatismul spiritualiştilor dovedeşte naivitatea şi posibilitatea fenomenelor lor. Ele ne oferă fapte pe care trebuie să le investigăm; nu declarații pe care ar trebui să le credem fără dovezi. Milioane de oameni rezonabili nu cedează cu ușurință halucinațiilor colective. Și așa, în timp ce clerul interpretează în mod tendențios Biblia, iar știința promulgă Coduri despre

„Amintiri ale unei vieți aglomerate”, p. 147. Henry Ward Beecher.

posibil în natură, fără a asculta pe nimeni, adevărata știință adevărată și adevărata religie merg cu tăcere maiestuoasă spre dezvoltarea lor viitoare.

Tot ceea ce este legat de fenomene se bazează pe înțelegerea corectă a filosofiei antice. Unde ne putem întoarce în perplexitatea noastră decât către înțelepții din vechime, întrucât, sub pretextul înșelăciunii, modernii ne neagă orice explicație? Să-i întrebăm ce știu ei despre adevărata știință și religie, nu cu privire la simple detalii, ci cu privire la conceptele largi ale acestor doi gemeni, la fel de puternici când sunt uniți și slabi când sunt separați. În plus, ne va folosi foarte mult să comparăm știința modernă mult lăudată cu ignoranța antică și teologia desăvârșită cu „Doctrina secretă” a vechii religii universale. Poate că vom găsi astfel un domeniu neutru în care să ne raportăm avantajos cu ambele.

Filosofia platoniciană este cel mai perfect compendiu al sistemelor abstruse ale Indiei antice și singurul care ne poate oferi un teren neutru. Deși Platon a murit cu douăzeci și două de secole în urmă, intelectualii încă se ocupă de lucrările sale. Platon a fost, în sensul deplin al cuvântului, interpretul lumii, cel mai mare filozof al epocii precreștine, care a reflectat fidel în lucrările sale spiritualismul și metafizica filosofilor vedici, care l-au precedat de mii de ani. Vyasa, Jaimini, Kapila, Vrihaspati și Sumantu l-au influențat de neșters pe Platon și școala sa de-a lungul secolelor. Cu aceasta vom demonstra că Platon și înțelepții Indiei au avut aceeași revelație a adevărului. Oare puterea ei, împotriva jignirilor timpului, nu dovedește că această înțelepciune este divină și veșnică?

Platon ne învață că dreptatea rămâne în sufletul posesorului său și că este cel mai mare bine al său. „Bărbații și-au recunoscut drepturile transcendente proporțional cu inteligența lor.” Și totuși, comentatorii lui Platon disprețuiesc aproape în unanimitate pasajele care dovedesc că metafizica lui are baze solide și nu se bazează pe speculații.

Platon nu putea accepta o filozofie fără aspirație spirituală. Ambele lucruri sunt armonizate în el. Singurul scop de realizare al înțeleptului grec antic a fost CUNOAȘTEREA REALĂ. El i-a considerat doar pe filozofi sinceri, sau adevărați studenți, pe cei care posedau știința realităților spre deosebire de aparențe; a eternului spre deosebire de trecător; a ceea ce este permanent spre deosebire de ceea ce alternativ crește, scade, se naște și piere. „Dincolo de existențele finite și cauzele secundare ale legilor, ideilor și principiilor, există o INTELIGENTĂ sau MINTE (νουζ, nous, spiritul), începutul principiilor; Idee supremă pe care se sprijină alte idei; monarh și legiuitor al universului, substanța primordială din care toate lucrurile provin și își datorează existența; Prima și eficientă cauză a ordinului, armoniei, frumuseții, excelenței și bunătății, care umple universul, pe care noi îl numim Binele Suprem,

Dumnezeu (θεόζ) al zeilor (ό επί πάντων θεόζ) „El nu este nici adevăr, nici inteligență, ci „Tatăl amândurora”. Deși simțurile noastre corporale nu pot percepe această esență eternă a lucrurilor, ea poate fi înțeleasă de cei care, fără a fi complet obtuși, vor să o înțeleagă. „Vă este dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor ; dar lor (πολλά) nu le este dat... De aceea le vorbesc în pilde; pentru că văzând ei nu văd și auzind nu aud și nu înțeleg.”

Porfirul neoplatonist asigură că în MISTERE s-a predat și comentat filosofia lui Platon. Mulți au pus la îndoială și chiar au negat misterele; iar Lobeck, în Aglaophomus, ajunge până acolo încât spune că aceste ceremonii sacre au servit doar la captivarea imaginației. Cum ar fi venit Atena și Grecia la Eleusis la fiecare cinci ani timp de peste douăzeci de secole, dacă misterele ar fi fost o farsă religioasă? Augustin, episcopul lui Hipona, declară că doctrinele neoplatonice sunt doctrinele ezoterice și originale ale primilor discipoli ai lui Platon și îl contestă pe Piotinus pentru un Platon înviat. De asemenea, explică motivele pentru care marele filozof a trebuit să ascundă sensul intern al învățăturilor sale.

Referitor la Mituri, Platon declară în Gorgias și Phoedon că sunt vehicule ale unor mari adevăruri foarte demne de învățat; Dar comentatorii știu atât de puțin despre marele filozof, încât sunt forțați să mărturisească că nu știu unde „se termină doctrinal și începe miticul”. Platon a risipit superstiția populară a magiei și a demonilor și a exprimat ideile exagerate ale timpului său în teorii raționale și concepții metafizice care ar putea să nu se potrivească cu metoda de raționament inductiv stabilită de Aristotel; dar îi satisfac pe deplin pe cei care realizează facultatea înălțată a omului, numită intuiție, care ne oferă criteriile pentru a cunoaște Adevărul.

Bazându-și doctrinele pe Mintea Supremă, Platon învață că noi, spiritul sau sufletul rațional al omului, a fost „născut de Tatăl Divin” și este de o

Coker1 „Creștinismul și filosofia greacă”, XI. p. 377.

S. Mateo, Xl II, Il113.

„Acuzațiile de ateism, de venerare a divinităților străine și de corupție a tineretului atenian, aduse împotriva lui Socrate, justifică pe deplin faptul că Platon a ascuns adevăratul sens al învățăturilor sale. Jargonul specific al alchimiștilor avea, fără îndoială, același obiect. Creștinii din fiecare sectă, și mai ales romano-catolicii, au folosit închisoarea, tortura și țărușul împotriva celor care predau științele naturii în contradicție cu teoriile ortodoxe.Papa Grigore cel Mare a interzis folosirea gramaticală a latinei ca păgână. Crima lui Socrate a fost să descopere discipolilor săi doctrina secretă referitoare la zei. .Această doctrină a fost predată în Mistere și a fost o crimă capitală să o dezvălui.Aristofan l-a acuzat și că l-a introdus în republică pe noul zeu Dinos, pe care l-a prezentat drept Demiurgi sau Artificier și stăpân al Sistemului Solar.Sistemul heliocentric. a fost, de asemenea, o doctrină a Misterelor; și din

acest motiv, când Pitagoreanul Aristarh a predat-o public, Cleantus a declarat că grecii ar fi trebuit să-l condamne pentru că a hulit împotriva zeilor” (Plutarh.) Dar Socrate nu a fost inițiat și, prin urmare, a făcut-o. nu încălca secretul Misterelor.

asemănătoare și omogenă cu Divinitatea și, prin urmare, capabilă să perceapă realitățile eterne. Facultatea de a contempla realitatea în mod direct și imediat este doar caracteristică lui Dumnezeu, iar aspirația către această cunoaștere este filozofia însăși, sau iubirea de înțelepciune. Dragostea de adevăr este în mod inerent iubirea de bine și, dacă ea predomină peste toate dorințele sufletului și îl purifică prin asimilarea lui cu divinul și direcționează acțiunile omului, îl înalță să participe la Divinitate și îl înalță la divinitate. asemanarea lui Dumnezeu.. „Această ascensiune”, spune Platon în Theoetetus, „constă în a deveni asemenea lui Dumnezeu, iar asimilarea are loc atunci când, prin înțelepciune, omul este drept și sfânt”.

Baza acestei asimilări este întotdeauna preexistența spiritului sau nous. Alegoria carului cu cai înaripați a lui Phoedrus, prezintă natura psihică compusă dublu din thumos sau partea epitumetică, formată din substanțe aparținând lumii fenomenelor, și θυμοειδές, thumoeides, esența legată de lumea eternă. Viața pământească actuală este o cădere și o pedeapsă. Sufletul locuiește în „mormântul pe care îl numim trup” și în starea lui de întrupare, înainte de a primi disciplina educațională, elementul spiritual sau noetic este „adormit”. Viața este mai mult un vis decât realitate. Ca și captivii din caverna subterana descrisa in Republica, nu percepem decat, cu spatele intors la lumina, umbrele obiectelor si credem ca sunt realitati actuale.Nu este aceasta ideea de Maya, sau iluzia simturilor in timpul vietii fizice. , o trăsătură caracteristică filosofiei budiste? Dacă în viața materială nu ne predăm absolut simțurilor, aceste iluzii trezesc în noi reminiscența lumii superioare în care am trăit deja. „Spiritul interior păstrează un aspect vag și întunecat. amintirea stării anterioare de fericire de care s-ar bucura și dorește instinctiv să se întoarcă la ea.” Datoria Filosofiei este să-l elibereze de sclavia simțurilor, prin disciplină, și să-l ridice la empireul gândirii pure, la viziunea adevărului etern, a bunătății și a frumuseții. Platon spune în Teoetet că „sufletul nu se poate întrupa într-un trup omenesc dacă nu a contemplat mai întâi adevărul, adică ansamblul a tot ceea ce a văzut sufletul când a trăit în Divinitate, cu disprețul pentru lucrurile pe care le spunem. sunt și se concentrează pe ceea ce ESTE CU ADEVĂRAT. Prin urmare, numai nousul, sau spiritul filosofului (sau iubitor de adevărul suprem) este înzestrat cu aripi, pentru că cu capacitatea sa ridicată reține aceste lucruri în mintea sa și, contemplându-le, divinizează, ca să spunem așa, Divinitatea însăși. . Folosirea corectă a reminiscențelor primei vieți și perfecțiunea în misterele desăvârșite îl conduce pe om la adevărata perfecțiune. Apoi el este inițiat în înțelepciunea divină.”

Astfel vom înțelege de ce cele mai sublime scene ale Misterelor au fost mereu nocturne. Viața spiritului interior este moartea naturii exterioare, iar noaptea lumii fizice este ziua spiritualului. Acesta este motivul pentru care Dionysos, soarele nopții, era adorat în detrimentul lui Helios, soarele zilei. Misterele simbolizează condiția preexistentă a spiritului și a sufletului, căderea acestuia din urmă în viața pământească și Hades,

mizerii acestei vieți, purificarea sufletului și restituirea lui la fericirea divină sau reunirea cu spiritul. Theon din Smirna compară corect disciplina filozofică cu riturile mistice: În acest sens, el spune că putem considera filosofia ca inițiere în adevăratele arcane și instruire în Tainele autentice. Iniţierea cuprinde cinci grade: Io, purificare prealabilă; al 2-lea, admiterea la riturile secrete; al 3-lea, revelația epică; al 4-lea, învestirea sau întronarea; a 5-a, ca urmare a celor anterioare, prietenia intimă, comuniunea cu Dumnezeu și fericirea care decurge din comunicarea cu ființele divine...

Platon numește epopteia, sau viziunea personală, contemplarea perfectă a ceea ce a fost învățat intuitiv, adică adevăruri și idei absolute. De asemenea, consideră încoronarea ca un simbol al autorității primite de la instructori de a-i conduce pe alții la aceeași contemplație. Gradul al cincilea este cea mai mare fericire pământească și, după Platon, constă în asimilarea divinității, cât este posibil pentru ființe umane.

Așa este platonismul. Emerson spune că „tot ce scriu și discută gânditorii vine de la Platon”. În ea era rezumată știința timpului său: cea a Greciei, de la Filolau la Socrate; cea a lui Pitagora din Italia; și cea care derivă din Egipt și Orient. Era o inteligență atât de vastă încât toată filosofia europeană și asiatică este inclusă în doctrinele sale, iar culturii și puterii sale de contemplare a adăugat temperamentul și calitățile unui poet.

Discipolii lui Platon au acceptat în general teoriile sale psihologice. Unii, precum Xenocrates, au aventurat speculații îndrăznețe. Speusippus, nepotul și succesorul eminentului filozof, a fost autorul analizei numerice, sau tratat despre numerele pitagorice. Unele dintre speculațiile sale nu sunt în Dialogurile scrise; Dar, din moment ce a ascultat prelegerile orale ale lui Platon, Enfield are mare dreptate spunând că opiniile sale nu ar trebui să fie diferențiate de cele ale profesorului său. El este, fără îndoială, antagonistul pe care Aristotel îl critică fără să-l numească atunci când citează argumentul lui Platon împotriva doctrinei lui Pitagora, că toate lucrurile sunt în sine numere sau, mai degrabă, inseparabile de ideea de număr. El a insistat în special să demonstreze că doctrina platoniciană a ideilor diferă esențial de doctrina pitagoreică prin faptul că numerele și mărimile există independent de lucruri. El a mai susținut că Platon a învățat că nu poate exista cunoaștere reală dacă obiectul cunoașterii nu transcende într-o regiune superioară sensibilului.

Dar Aristotel nu este o mărturie de încredere, din moment ce l-a adulterat pe Platon și aproape a făcut ridicole ideile lui Pitagora. Există o regulă de interpretare care ar trebui să ne ghideze în examinarea oricărei opinii filozofice. „Inteligenta umană, sub acțiunea necesară a propriilor sale legi, este împinsă să mențină aceleași idei fundamentale, iar inima omului să hrănească aceleași sentimente în orice moment.” Este adevarat ca

Thomas Taylor. - „Misterele bacchice și eleusine”, p. 47. New York. JW Bouton, 1875.

Pitagora a stârnit cea mai profundă simpatie intelectuală a timpului său, iar doctrinele sale au exercitat o influență puternică asupra lui Platon. Ideea sa fundamentală este că un principiu permanent al unității stă la baza formelor, schimbărilor și fenomenelor Universului. Aristotel susține că Pitagora a crezut și a învățat că „numerele sunt principiile primare ale fiecărei entități”. Bitter crede că formula lui Pitagora trebuie luată simbolic și, fără îndoială, acesta este cazul. Aristotel încearcă să asocieze aceste numere cu „formele” și „ideile” ale lui Platon și îi atribuie afirmația că „formele sunt numere, iar ideile sunt existențe substanțiale sau entități reale”. Platon nu a învățat așa ceva. El a spus că cauza finală a fost Bunătatea Supremă (το αγαθόν). „Ideile sunt obiecte de concepție pură pentru rațiunea umană și atribute ale Rațiunii Divine. El nu a spus că „formele sunt numere”, ci, după cum citim în Timeu: „Dumnezeu a făcut lucrurile pentru prima dată, după forme și numere”.

Știința modernă recunoaște că legile superioare ale naturii iau forma unei afirmații cantitative. Aceasta este poate o afirmație mai explicită a doctrinei pitagoreice. Numerele sunt considerate cea mai bună reprezentare a legilor armoniei care reglementează Cosmosul. Știm că teoria atomică și legile combinației sunt astăzi, ca să spunem așa, definite arbitrar de numere. W. ArcherButler spune în acest sens: „Lumea este, în toate părțile ei, o aritmetică vie în dezvoltarea ei și o geometrie adevărată în repaus.”

Cheia dogmelor pitagoreice este formula generală a unității în varietate; cel se desfăşoară şi pătrunde complet în multiplu. Aceasta este, pe scurt, vechea doctrină a Emanării. De asemenea, apostolul Pavel a acceptat-o ca fiind adevărată. „Εξ αυτου, χαι δl αυτοί), χαι ειφ αυτόν τα πάντα.”

De la El, prin El și în El toate lucrurile sunt și sunt. Aceasta este pur indo și brahmanică.

„Când dizolvarea (Pralaya) se încheie, imensa Ființă, Para-Atma sau Para-Purusha, Domnul autoexistent de la care și prin care toate lucrurile au fost și vor fi..., „El a vrut să emane din propria sa substanță varietatea de creaturi”. (Manava-Dharma-Shastra, cartea I, cupletele 6 și 7.)

Deceniul mistic 1 + 2 + 3+ 4 = 10 exprimă această idee. 1 îl simbolizează pe Dumnezeu; 2 problema; 3 combinația Monadei și Duadei care participă la natura ambelor în lumea fenomenală; 4, sau forma perfecțiunii, simbolizează vidul; iar 10, sau suma tuturor lucrurilor, cuprinde întregul Cosmos. Universul este combinația a mii de elemente și totuși este expresia unui singur spirit: un haos pentru simțuri, un cosmos pentru rațiune.

Vărul, „Istoria filosofiei”, I, IX.

Totul este hindus în această combinație și progresie a numerelor în ideea de creație. Unică este Ființa care există pe sine, Swayambhu sau Swayambhuva, așa cum este numită și. Din sine emană facultatea creatoare, Brahma sau Purusha (mascul divin), iar Unul devine Doi; Din acest Duad, unirea principiului pur intelectual cu cel al materiei, provine o a treia, Viradj; lumea fenomenală. Din această trinitate invizibilă și de neînțeles, Trimurti brahmanică, provine a doua triadă, care reprezintă cele trei facultăți: creatoare, conservatoare și transformatoare, reprezentate de Brahma, Vishnu și Siva, deși întotdeauna unite într-una singură. Brahma sau Tridandin, așa cum este numit în Vede, este Unitatea, zeul triun și manifestat care dă naștere simbolului Aum sau Trimurti prescurtat. Doar prin această trinitate, mereu activă și perceptibilă simțurilor noastre, Monada invizibilă și necunoscută se poate manifesta în lumea muritorilor. Când devine Sharira, adică când capătă formă vizibilă, simbolizează principiile materiei și germenii vieții. Apoi este Purusha, zeul cu trei fețe, sau al puterii triune, esența triadei vedice. „Lasă-i pe brahmani să cunoască silaba sacră (Aum), cele trei cuvinte ale lui Savitri și să citească Vedele zilnic.” (Manu, cartea a IV-a, cupletul 125).

„După ce a creat universul, Cel a cărui putere este de neînțeles, a dispărut absorbit în Sufletul Suprem... Restabilit la primul său întuneric, marele Suflet, rămâne în necunoscut și nu are formă...

„Când reunește din nou principiile elementare subtile și pătrunde într-un germeni animal sau vegetal, ea capătă o nouă formă în fiecare.”

„Așa este că, prin alternativa de odihnă și activitate, Ființa imuabilă face ca toate creaturile existente, active și inerte, să reînvie și să moară veșnic.” (Manu, cartea I, cupletul 50 și urm.)

Cine a studiat Pitagora și teoriile sale cu privire la Monada care, după ce a emanat Duada, se întoarce în tăcere și întuneric și creează Triada, poate descoperi sursa din care izvorăște filosofia eminentului filozof din Samos, cea a lui Socrate. și că lui Platon.

Speusippus pare să fi învățat că sufletul fizic sau tumetic era nemuritor ca spiritul sau sufletul rațional. Vom explica motivele mai târziu. De asemenea, ca și Filolau și Aristotel în dezchizițiile lor

asupra sufletului, el spune că eterul este un element și implică cinci elemente principale, corespunzătoare celor cinci figuri geometrice regulate. Această învăţătură este preluată de la şcoala din Alexandria. Sunt multe în doctrinele haletheenilor care nu apar în lucrările celor mai vechi platoniciști, pentru că profesorul i-a predat fără îndoială cu rezerve secrete, ca arcane care nu ar trebui publicate. Speusippus și Xenocrates au susținut mai târziu că anima mundi sau (sufletul lumii) nu era Divinitatea, ci manifestarea ei. Aceste

„TheoL Arithme", p. 62: „Despre numerele pitagorice".

Filosofii nu i-au atribuit niciodată natura animată Unului. Unul originar nu există în sensul pe care îl numim cuvântul, pentru că până când nu a fost desfășurat în multipli (existențele emanate, monada și duada), nu a avut existență. τίμι,ον, ceva manifestat locuiește în mod egal în centru și în circumferință, dar numai Sufletul Lumii este o reflectare a Divinității. Spiritul budismului ezoteric flutură în această doctrină.

Ideea pe care o are omul despre Dumnezeu este lumina orbitoare pe care o vede reflectată în oglinda concavă a propriului suflet, dar această imagine nu este de fapt cea a lui Dumnezeu, ci mai degrabă reflectarea lui. Gloria Lui este acolo, dar omul vede cel mult lumina propriului său spirit, care este tot ce poate vedea. Cu cât oglinda este mai curată, cu atât imaginea divină va străluci mai mult. Dar lumea exterioară nu poate rămâne acolo în același timp. Pentru yoghinul extaziat, pentru profetul luminat, spiritul strălucește ca soarele amiezii; Pentru victima vicioasă a atracțiilor pământești, strălucirea dispare, deoarece suflarea grosieră a materiei întunecă oglinda. Asemenea oameni îl neagă pe Dumnezeu și ar dori să priveze omenirea de sufletul ei dintr-o singură lovitură.

Nici Dumnezeu, nici SUFLET? Gând oribil și anihilator! Coșmar delirant al nebunului ateu, în fața căruia halucinată viziune trece o serie îngrozitoare și neîncetată de scântei de materie cosmică, create de nimeni, care apar, există și se dezvoltă singure, adică de nimic sau de nimeni și nu provin din oriunde, nici nu merg nicăieri, fără ca vreo Cauză să-i impulsioneze într-un cerc etern, orb, inert și FĂRĂ CAUZĂ. Ce comparație există cu conceptul eronat de nirvana budistă! Nirvana este precedată de nenumărate transformări spirituale și reîncarnări în timpul cărora entitatea nu pierde nici măcar o secundă sentimentul propriei individualități, care persistă milioane de vârste înainte de a ajunge la nașterea finală.

Deși mulți îl consideră pe Speusippus inferior lui Aristotel, lumea îi datorează definiția mai multor concepte pe care Platon le-a lăsat confuze în doctrina sa despre sensibil și ideal. Espeusipo a spus: „Cunoaștem imaterialul prin gândirea științifică și materialul prin percepția științifică".

Xenocrates a expus multe teorii și învățături neacoperite de profesorul său. El ține în mare stima doctrina pitagoreică și sistemul său matematic de numere. Admite doar trei grade de cunoaștere: gândirea, percepția și intuiția și spune că gândirea este folosită în ceea ce este dincolo de ceruri; percepția, în lucrurile cerului; și intuiția, chiar în ceruri.

Vedem aceste teorii, și aproape același limbaj, în Manava-Dharma-Shastra, când vorbește despre creația omului: „El (Supremul) și-a suflat propria esență,

Platon: „Parmenide”, 141. E.

Vezi Stoboebus, „EcL” 1.862.

Sextus. „Matematică.” Vile, 145.

suflare nemuritoare, care nu piere în ființă, și acestui suflet al ființei i-a dat Ahankára (conștiința Eului) sau ghid suveran. Apoi i-a dat acelui suflet al ființei (omului), inteligență compusă din trei calități și cinci simțuri ale percepției exterioare.”

Aceste trei calități sunt: înțelegerea, conștiința și voința, analoge gândirii, percepției și intuiției lui Xenocrates. El a explicat mai complet decât Speusippus relația dintre numere și idei și l-a depășit pe Platon în doctrina sa despre mărimile indivizibile. El a redus formele și figurile la elementele lor ideale primitive pentru a demonstra că provin din linia indivizibilă. Este evident că Xenocrate susține aceleași teorii ca și Platon cu privire la sufletul uman (presupunând că este număr), deși Aristotel contrazice toate învățăturile acestui filozof. Aceasta ne arată că Platon și-a expus majoritatea doctrinelor pe cale orală și că Xenocrate, și nu Platon, a fost autorul teoriei mărimilor indivizibile. El derivă sufletul din primul Duad și îl numește numărul semovent. Teofrast spune că Xenocrate i-a depășit pe ceilalți platonicieni în expunerea teoriei sufletului, pe care se bazează doctrina sa cosmologică, demonstrând necesitatea ca o serie progresivă de ființe spirituale animate și inteligente să existe în fiecare punct al spațiului universal. Sufletul uman este, după el, un set al celor mai spirituale proprietăți ale Monadei și Duadei cu cele mai înalte principii ale ambelor. Ca și Platon și Prodicus, el consideră elementele puteri divine și le numește zei, dar nici el, nici alții nu implică vreo idee antropomorfă. Krische observă că Xenocrates numește elementele zei pentru a nu le confunda cu demonii lumii inferioare sau cu spiritele elementare. Pe măsură ce sufletul Lumii pătrunde în întregul Cosmos, animalele trebuie să aibă ceva divin. Budiștii și ermeticii învață același lucru, iar Manu oferă și suflet plantelor, chiar și cel mai slab fir de iarbă.

Conform acestei teorii, demonii sunt ființe intermediare între perfecțiunea divină și răul uman. El le clasifică în diverse categorii

și afirmă că sufletul individual al fiecărui om este demonul său protector și călăuzitor și că niciun demon nu are mai multă putere asupra noastră decât noi înșine. Astfel, demonul lui Socrate este entitatea divină care l-a inspirat de-a lungul vieții. Depinde doar de om să-și deschidă sau să-și închidă percepția față de vocea divină. Ca și Speusippus, el acordă nemurirea ψυχή, trup psihic sau suflet irațional; dar unii filozofi hermetici au învăţat că sufletul are doar existenţă separată şi continuă

„Metaph", 407, a. 3. Anexă la „Timeu".

Stob: „Ecl." 1,62.

Krische: „Forsch". p. 322.

Clem: „Alex. Stro." v. 590.

Plutarh: De la Isid, cap. 25 p. 360.

când, pe măsură ce trece prin sfere, se încorporează niște particule pământești și materiale care, după ce au fost complet purificate, sunt anihilate și chintesența sufletului se identifică cu spiritul divin și rațional.

Zeller asigură că Xenocrate a interzis carnea de animale, nu pentru că ar vedea în ele, în asemănarea omului, o conștiință divină vagă și imperfectă, ci, dimpotrivă, pentru că „iraționalitatea sufletului animal ar putea influența omul". Dar credem că a fost mai degrabă pentru că, ca și Pitagora, îi avusese pe indienii înțelepți ca profesori și modele. Cicero spune că Xenocrates a disprețuit totul, cu excepția celei mai înalte virtuți și îl pictează ca pe un om cu un caracter auster. „Cea mai grea afacere a noastră este să ne răscumpărăm din sclavia vieții simțitoare și să depășim elementele titane ale naturii noastre carnale prin intermediul divinului." Zeller citează acest pasaj: „Datoria capitală este să ne păstrăm puri chiar și în cele mai intime dorințe ale inimii noastre și numai filozofia și inițierea în Mistere ne vor permite să împlinim acest lucru."

Crantor, un alt filozof al perioadei timpurii a academiei platonice, a derivat sufletul uman din substanța rădăcină a tuturor lucrurilor, Monada sau Unu și Duada sau Două. Plutarh vorbește pe larg despre acest filozof, care, la fel ca profesorul său, credea că sufletele se întrupau prin pedeapsă în trupuri.

Deși unii critici cred că Heraclide nu a urmat în totalitate doctrinele lui Platon, el a predat aceeași etică. Zeller spune că cu Hicetas și Ecfanto a admis doctrina pitagoreică a rotației pământului în jurul axei sale și imobilitatea stelelor fixe, dar că a ignorat revoluția anuală a pământului în jurul soarelui și sistemul heliocentric. Cu toate acestea, există dovezi că acest sistem a fost predat în Mistere

și că Socrate a fost condamnat la moarte pentru răspândirea acestor învățături sfinte, pe care compatrioții săi le-au catalogat drept atei. Heraclide credea la fel ca Pitagora și Platon în ceea ce privește facultățile și puterile sufletului uman, pe care le-a descris ca o esență luminoasă și extrem de eterică, care locuiește în Calea Lactee înainte de a coborî în generație sau existență sublunară. Pentru el, demonii sau spiritele sunt ființe cu corpuri vaporoase și aeriene.

Doctrina pitagoreică a numerelor, în raport cu lucrurile create, este pe deplin expusă în Epinomis. Ca un bun platonic, autorul său afirmă că este posibil să se dobândească înțelepciunea doar prin investigarea sagace a naturii ascunse a

„Plato und die Alt. Akademie”.

„Tuse.” v. 18.51.

Idem. cf. p. 559.

„Platon și die Alt. Akademie”. Ed. Zeller: „Philos der Griech”. „Plato und die Alt. Akademie”.

creație, pentru că numai așa ne vom asigura o existență fericită după moarte. El se ocupă pe larg de nemurirea sufletului și spune că nu o putem deduce decât din înțelegerea perfectă a numerelor. Omul incapabil să distingă o linie dreaptă de o curbă nu va avea niciodată cunoștințele necesare pentru a demonstra matematic invizibilul, așa că trebuie să ne asigurăm existența obiectivă a corpului nostru astral, înainte de a fi conștienți că posedăm un spirit divin și nemuritor. Iamblichus declară același lucru și adaugă că toate acestea sunt un secret al celei mai înalte inițieri. „Puterea Divină”, spune el, „este revoltată de toți cei care dezvăluie formarea icostagonului, adică metoda de înscriere a unui dodecaedru într-o sferă.

Ideea că numerele, datorită marii lor virtuți, produc întotdeauna bine și niciodată rău, se referă la dreptate, equanimitate și armonie. Când autorul spune că fiecare stea este un suflet individual, el repetă ceea ce inițiații hinduși și hermeticii au învățat înainte și după el; Adică, fiecare stea este o planetă independentă, cu propriul suflet, și că toți atomii materiei sunt umpluți cu fluxul divin al sufletului lumii, astfel încât ei să respire, să trăiască, să simtă, să sufere și să se bucure de viață în propria lor viață. fel.. Ce fizician poate nega asta cu dovezi? Prin urmare, trebuie să considerăm corpurile cerești ca imagini ale zeilor care participă substanțial la puterile divine; și, deși entitatea lor sufletească nu este nemuritoare, influența lor asupra economiei universului îi dă dreptul la onoruri divine, precum cele pe care le plătim zeilor mai mici.

Ideea este clară și oricine o expune greșit ar acționa cu rea-credință. Dacă autorul Epinomis plasează acești zei de foc cu mult deasupra

animalelor, plantelor și oamenilor cărora, în calitate de creaturi pământești, le atribuie un loc foarte jos, cine va dovedi contrariul? Este necesar să ne cufundăm în profunzimile metafizicii abstracte a antichității, să înțelegem diferitele forme ale conceptelor sale care, până la urmă, se bazează pe înțelegerea adecvată a naturii, atributelor și metodei Cauzei Prime.

Mai mult, atunci când autorul Epinomis interpune trei feluri de demoni între zeii superiori și inferiori (suflete încarnate) și populează universul cu ființe invizibile, el este mai rațional decât înțelepții noștri moderni, care plasează între ambele extreme un gol imens în care doar Forțele oarbe ale Naturii operează. Dintre aceste trei clase de demoni, prima și a doua sunt invizibile și trupurile lor sunt făcute din eter pur și foc (spirite planetare); cei din clasa a treia sunt în general invizibili, dar uneori, când se concentrează asupra lor, sunt vizibili pentru câteva secunde. Acestea sunt spiritele pământești sau sufletele noastre astrale.

Unul dintre cele cinci corpuri geometrice regulate.

Aceste doctrine, studiate analogic și prin corespondență, i-au condus pe cei din vechime, precum și pe filaletenii moderni, pas cu pas, la înțelegerea celor mai mari mistere. Pe marginea abisului negru care desparte lumea spirituală de cea materială, știința modernă stă cu ochii închiși și cu capul întors pe spate, părându-i a fi de netrecut și fără fund, deși are în mână o torță care, dacă numai este coborât în adâncurile sale, și-ar corecta greșeala. Dar studentul tenace al filozofiei hermetice a depășit prăpastia.

În Fragmentele sale de știință, Tyndall mărturisește cu tristețe: „Dacă mă întrebați dacă știința a rezolvat, sau este posibil să rezolve, în zilele noastre, problema universului, ezit să răspund.” Iar când, mânat de un gând ulterior, se rectifică mai târziu, el asigură că testul experimental l-a făcut să descopere, în materia defăimită josnic, speranța și puterea atributelor vieții. Pentru Tyndall i-ar fi la fel de greu să dea o dovadă completă și de necontestat despre ceea ce susține, precum ar fi fost pentru Iov să înfigă un cârlig în botul leviatanului.

Puține cuvinte vor fi suficiente pentru a evita confuzia cititorului care decurge din folosirea frecventă a anumitor termeni într-un sens diferit de cel obișnuit. Dorim să nu lăsăm loc pentru greșeală sau falsitate. Magia poate avea o semnificație pentru unii cititori și una diferită pentru alții. Îi vom da înțelesul pe care îl are pentru înțelepții și practicanții din Răsărit și vom face același lucru cu privire la cuvintele știință ermetică, ocultism, ierofant, adept, vrăjitor etc., care, pe de altă parte, sunt ușor de înțeles. a intelege. Deși diferențele dintre termeni sunt adesea nesemnificative, este util să le cunoaștem sensul, pe care îl vom da în ordine alfabetică.

AKÂSA. - Literal în sanscrită înseamnă firmament; dar în sensul său mistic, înseamnă cerul invizibil sau, după cum spun brahmanii în sacrificiul lui Soma (Gyotishtoma Agnishtoma), zeul Akasa sau zeul Firmament. Din Vede se deduce că hindușii de acum cincizeci de secole i-au atribuit aceleași proprietăți ca și lamaii tibetani de astăzi, care o consideră o sursă de viață, un depozit al întregii energii și un promotor al oricărei schimbări în materie. Într-o stare latentă, Akasa coincide cu ideea noastră despre eterul universal; În stare de activitate, el este Dumnezeul atotputernic și director al tuturor. În sacrificiile și misterele brahmanice, el joacă rolul lui Sadasya, sau președintele efectelor magice ale ceremoniilor religioase și are propriul său preot (Hotar) care își ia numele. Preoții Indiei și din alte țări erau anterior reprezentanți pe pământ ai diferiților zei și fiecare dintre ei a luat numele divinității în numele căreia acționau.

Akasa este un agent indispensabil al oricărei operațiuni krityd sau magice, fie ele religioase sau profane. Expresia brahmanică „a-l excita pe Brahmâ” (Brahma jinvati) înseamnă a trezi puterea latentă de la baza operațiilor magice, deoarece sacrificiile vedice sunt magie ceremonială. Această putere este Akasa sau electricitatea ascunsă, alkahest al alchimștilor sau solvent universal, aceeași anima mundi, ca și lumina astrală. În ea

În momentul sacrificiului, ea este cufundată în spiritul lui Brahmâ și, în timp ce se realizează, ea este însuși Brahmâ. Aceasta este, evident, originea dogmei creștine a transsubstanțiării. În ceea ce privește efectele generale ale Akasei, autorul uneia dintre cele mai moderne lucrări de filozofie ocultă: Arta magică, oferă pentru prima dată o explicație foarte inteligibilă și interesantă a Akasei, în legătură cu fenomenele atribuite influenței sale. de fachiri și lama.

ALMA.- Este nephesh-ul Bibliei; principiul vital, suflarea vieții pe care toate animalele, inclusiv infuzorii, o împărtășesc omului. În traducerile Bibliei, este interpretat interschimbabil prin viață, sânge și suflet. Textul original al Genezei spune: „Să nu-i ucidem nefeșul”. Vulgata îl traduce prin: „Să nu-l omorâm”. Deci în celelalte pasaje.

ALCHIMIști - De la Al și Chemi, focul sau zeul Kham de la care Egiptul și-a luat numele. Rozicrucienii medievali precum Robert Fludd, Paracelsus, Thomas Vaughan (Eugenio Filaletheus), Van-Helmont și alții, au fost alchimiști care au căutat spiritul ascuns în materia anorganică. Mulți i-au acuzat pe alchimiști de șarlame și prezumție; Dar bărbați precum Roger Bacon, Agrippa, Henry Kunrath și arabul Geber, primii care dezvăluie unele secrete chimice în Europa, nu pot fi tratați ca niște impostori, cu atât mai puțin proști. Înțelepții de azi reconstruiesc științele fizice pe baza teoriei atomice a lui Democrit, restabilită de John Dalton, fără să-și amintească că Democrit de Abdera a fost un alchimist cu suficient talent pentru a pătrunde în secretele

naturii și a deveni un filozof ermetic. Olaus Borrichias spune că originea Alchimiei s-a pierdut în vremuri foarte străvechi.

ANTROPOLOGIE - Știința omului, subdivizată în:

Fiziologia, care descoperă misterele organelor și funcționarea lor la om, animale și plante.

Psihologia, care studiază sufletul ca entitate distinctă de spirit, în relațiile sale cu spiritul și corpul. Știința modernă raportează în general sufletul la condițiile sistemului nervos, fără a acorda atenție esenței și naturii sale psihice. Medicii numesc psihologia știința nebuniei, iar în școlile de medicină dau numele de nebun catedrei acestei științe.

CHALDEANI sau Kasdimos.- La început un trib și mai târziu o castă de cabaliști înțelepți. Ei erau înțelepții și magicienii Babilonului, astrologii și ghicitorii. Celebrul Hillel, un precursor al lui Iisus în filosofie și etică, era un caldean. Frank, în Cabala sa, notează asemănarea strânsă a „doctrinei secrete” a Avesta, cu metafizica religioasă a caldeenilor.

DACTYLOS (daktulos, deget).- Nume dat preoților consacrați cultului KybeZe (Cybele). Unii arheologi derivă acest nume de la δccχτνλοζ, deget, deoarece dactylos erau zece, ca degetele mâinilor, dar nu considerăm corectă această ipoteză.

DEMIURGOS sau Demiurg.- Artificier; Puterea Supremă care a construit universul. Francmasonii își derivă expresia „Marele Arhitect” din acest cuvânt. Magistratul-șef al unor orașe grecești purta acest titlu.

DEMONI- Nume dat de oamenii din vechime, si mai ales de filozofii alexandrini, tot felul de spirite, bune si rele, umane sau de alta natura. Acest nume este adesea sinonim cu zei sau îngeri; dar unii filozofi disting între diferitele clase.

DERVICHES, sau „fermecători de dans.” — În afară de austeritatea vieții și de practicile de rugăciune și meditație, sfinții mahomedani seamănă foarte puțin cu fachirii indieni. Aceștia pot deveni sannydsis sau sfinți mendicanți; prima nu va depăşi niciodată fazele secundare ale manifestărilor oculte. Dervișul poate fi și un puternic hipnotizator, dar nu se va supune niciodată voluntar mortificărilor abominabile și aproape incredibile pe care fachirul și le provoacă cu o aviditate crescândă până când va muri între chinuri lente și crude. Cele mai oribile operațiuni, precum jupuirea de vii, tăierea degetelor de la mâini și de la picioare, amputarea picioarelor, scoaterea ochilor, îngroparea până la gât și petrecerea multor luni în felul acesta, sunt pentru ei jocuri pentru copii. Unul dintre cele mai comune chinuri este

tshiddy-parvdday. Constă în suspendarea fachirului de unul dintre brațele mobile ale unui tip de spânzurătoare care se vede de obicei lângă temple. La capătul fiecăruia dintre aceste brațe, există un scripete de care se înfășoară o frânghie cu un cârlig de fier atârnat, care este înfipt în spatele gol al fachirului, al cărui sânge inundă pământul și ridicat sus, el devine învârtit. spânzurători. Din primul moment al unei astfel de operațiuni crude, până când sub propria greutate trupul cedează, sfâșiat de cârlig, și cade în capul mulțimii, nici măcar un muşchi de pe chipul fachirului nu se contractă câtuşi de puţin şi el rămâne așa. calm, grav și odihnit ca și cum ar fi ieșit dintr-o baie răcoritoare. Fachirul se bucură să disprețuiască cele mai mari chinuri, pentru că este convins că, cu cât își mortifică mai mult trupul material, cu atât mai strălucitor și mai sfânt va fi trupul său spiritual. Dervisul nu este capabil să-și provoace asemenea torturi.

ZEI PĂGANI.- Oamenii de rând confundă jalnic zeii cu idolii păgânismului. Totuși, adevăratul concept exprimat în cuvântul zei nu are nimic obiectiv sau antropomorf, deoarece fie se referă la entități planetare și la spiritele fără trup ale oamenilor puri, fie reprezintă pentru inițiații tuturor religiilor și școlilor manifestarea puterii vizibile a unei puteri în mod obișnuit.

Sau mai frecvent, chârkh puja.

invizibil. Fiecare dintre aceste puteri ascunse avea ca simbol zeul sub numele căruia a fost invocată, astfel încât multiplii zei ai panteonurilor indiene, grecești și egiptene sunt pur și simplu reprezentări ale puterilor invizibile ale universului. Când brahmanul o invocă pe zeița Aditya, reprezentarea feminină a soarelui, în slujbele religioase, el actualizează puterea spiritului care locuiește în soare prin cuvântul de putere (Vach) conținut în mantra folosită în invocație.

Puterile spirituale sunt hotarii sau vicarii Fiintei supreme, in timp ce la randul sau brahmanul este, in momentul oficierii, vicarul sau ambasadorul pe pamant al puterii ceresti invocate.

DRUIZI - castă preoțească care a înflorit în Galia și Marea Britanie.

ESSENES - Asa, cel care vindecă. Sectă de evrei care, potrivit lui Pliniu, au trăit lângă Marea Moartă per millia soeculorum, timp de mii de secole. Unii au presupus că ar fi farisei ultraradicali, iar alții, ceea ce pare mai sigur, îi au ca descendenți ai Benim-Nabim ai Bibliei, adică ai cheniților și nazariților. Ei aveau multe idei și practici budiste și este de remarcat faptul că preoții Marii Mame din Efes, Diana-Bhavani cu mulți sâni, au purtat și ei acest nume. Eusebiu și De Quincey spun că au fost creștini timpurii și acest lucru este foarte probabil. Titlul de frate, folosit în Biserica primară, este de origine eseniană. Ei constituiau o comunitate sau koinobion analogă cu cea a primelor mănăstiri. De remarcat că numai saducheii sau țadociții, casta

preoțească și susținătorii acestora, îi persecutau pe creștini, întrucât fariseii erau în general îngăduitori și se declarau frecvent în favoarea primilor. Iacov cel drept a fost fariseu până la moartea sa; dar Paul, sau Aher, era considerat eretic.

SPIRIT – Multă confuzie a produs discrepanța scriitorilor în folosirea acestui cuvânt, care, de regulă, este considerat sinonim cu suflet, fără ca lexicografii să-și facă griji să separe sensul respectiv. Aceasta este o consecință naturală a ignoranței comune și a disprețuirii distincției adoptate de antici. Mai târziu vom elucida diferența foarte importantă dintre spirit și suflet. Este suficient să spunem, deocamdată, că spiritul este nous-ul lui Platon, principiul nemuritor, imaterial, cel mai pur și mai divin al omului, încoronarea triadei umane.

SPIRITURI ELEMENTALE.- Creaturi care evoluează în cele patru regate elementare: pământ, aer, foc și apă. Cabaliștii le numesc, respectiv: gnomi, silfide, salamandre și ondine. Le putem numi forțe ale naturii, ca agenți servili ai legii generale, iar spiritele fără trup tind să le folosească, fie că sunt pure sau impure, Adepții încarnați, fie că sunt albi sau negri,

pentru a produce fenomenele pe care le doresc. Spiritele elementare nu devin niciodată bărbați.

Sub denumirea generală de zâne și spiriduși, spiritele elementelor apar în miturile, fabulele, tradițiile și poezia tuturor națiunilor antice și moderne. Numele lor sunt multe: peris, devas, dijines, sylvans, satirs, fauni, spiriduși, pitici, goblini, fantome, umbre, spiriduși, ondine, salamandre, doamne albe etc. Ei au fost văzuți, temuți, binecuvântați, exorcizati și invocați în întreaga lume și în fiecare epocă. Este posibil ca câți i-au văzut să fi fost uimiți?

Elementalii sunt principalii agenți ai spiritelor fără trup și, deși nu apar niciodată în sesiuni, produc toate fenomenele obiective.

DUHURI ELEMENTARE. - Strict vorbind, sunt sufletele fără trup ale depravaților care, cu puțin timp înainte de moarte, s-au separat de spiritul lor divin și nu pot aspira la nemurire. Eliphas Levi și alți cabaliști abia disting între spiritele elementare care erau oameni și celelalte ființe care populează elementele și sunt forțe oarbe ale naturii. Odată ce aceste suflete (numite și corpuri astrale) ale oamenilor materializați sunt separate de corp, ele sunt atrase irezistibil de pământ, unde experimentează o viață temporară și finită în condițiile care se armonizează cel mai mult cu natura lor inferioară; și întrucât în timpul vieții nu și-au cultivat spiritualitatea, ci mai degrabă au subordonat-o materialului și grosierului, ei sunt incapabili să urmeze calea înălțată a ființei pure și neîntrupate care se îndepărtează de atmosfera sufocantă și mefitică a pământului. După o perioadă mai mult sau mai puțin lungă de timp,

aceste suflete materiale încep să se dezintegreze, până când, ca ceața, se dizolvă, atom cu atom, în elementele din jur.

ETROBACIA. - Nume grecesc, care înseamnă a merge sau a ridica în aer, spiritiştii moderni o numesc Ievitaţie. Poate fi conștient sau inconștient. În primul caz este magie; în al doilea, dezechilibru, boală sau o putere al cărei sens este elucidat în câteva cuvinte.

Într-un manuscris siriac, tradus de Malchus, un alchimist al secolului al XV-lea, se citește o explicație simbolică a etrobiei cu privire la Simon Magus. asa spune:

Oamenii care cred în clarviziune, dar nu în spiritele naturii, ci doar în spiritele umane fără trup, vor fi interesați de observațiile unui clarvăzător publicate în Spiritualist London la 29 iunie 1877. Când venea o furtună, ea l-a văzut pe văzător „o spirit luminos care a ieșit dintr-un nor negru și a trecut rapid și orbitor pe cer, însoțit câteva minute mai târziu de o linie diagonală de spirite întunecate în nori.” Acestea sunt Marutes din „Vede”. (Vezi „Rig-Veda Samhita” de Max Mullen)

Cunoscutul lector1Cscriitor și psihic1Mrs. Emma Hardinge Britten1 a publicat relatări despre experiențele ei frecvente cu spiritele elementare.

„Simon, cu fața în pământ, a murmurat: „O, Mamă Pământ, te rog dă-mi puțin din respirația ta și ți-o voi da pe a mea! Dă-mi drumul, o, mamă, și voi duce cuvintele tale spre stele și voi reveni cu credință la tine după aceea!” Și pământul, întărindu-și starea fără dezamăgire, și-a trimis geniul să-i infuzeze o parte din suflarea lui Simon, în timp ce el a suflat în el; iar stelele s-au bucurat la vederea Celui Puternic.”

Pentru a înțelege acest lucru, este necesar să ne amintim că electricitatea din același semn respinge și electricitatea din semnul opus atrage. „Cele mai elementare cunoștințe de chimie”, spune profesorul Crooke, „ne învață că, în timp ce corpurile de natură opusă se combină energetic, nu există aproape nicio afinitate între două metale sau doi metaloizi cu proprietăți analoge.”

Pământul este un corp magnetic sau un mare magnet, așa cum a afirmat Paracelsus deja acum 300 de ani. Este încărcată cu electricitate pozitivă, pe care o generează continuu și spontan în centrul său de mișcare. Corpurile umane și toate obiectele materiale sunt încărcate cu electricitate negativă, ceea ce echivalează cu a spune că corpurile organice și anorganice se generează constant și involuntar și se încarcă cu electricitate contrar celei pământului. Acum: ce este greutatea? Pur și simplu atracția pământului. „Fără atracția pământului, trupurile noastre nu ar cântări nimic”, spune profesorul Stewart, „și dacă am fi de două ori mai grei, am experimenta o atracție dublă.” Cum putem scăpa de această atracție? Conform legii enunțate mai

sus, atracția planetei noastre reține corpuri pe suprafața pământului; Dar cum putem explica că legea gravitației a fost încălcată de multe ori prin evitarea oamenilor și a obiectelor neînsuflețite? Starea sistemului nostru fiziologic, conform filozofilor teurgici, depinde în mare măsură de voința noastră, care, atunci când este bine reglată, poate opera, printre alte „miracole”, schimbarea polarității electrice, din negativ în pozitiv, astfel încât pământul- magnet respinge obiectul sau corpul și nu exercita nicio acțiune gravitațională. Atunci va fi la fel de firesc ca omul să se lanseze în spațiu, până când forța respingătoare își va pierde eficacitatea, ca înainte să rămână pe pământ. Înălțimea zborului dumneavoastră va depinde de capacitatea mai mare sau mai mică de a vă încărca corpul cu electricitate pozitivă. Odată obținut acest control asupra forțelor fizice, evitația este la fel de simplă ca și respirația.

Studiul bolilor nervoase a arătat că, atât în somnambulismul obișnuit, cât și în somnambulismul hipnotic, greutatea corpului pare să scadă. Profesorul Perty citează cazul somnambulului Kochler, care plutea pe apă. Clarvăzătoarea Provorst nu putea rămâne așezată în cadă, deoarece plutea în apa din baie. De asemenea, se mai spune că Ana Fleiser, care suferea de epilepsie, a rămas frecvent în aer, întrucât șeful spitalului a văzut-o de mai multe ori, iar cu altă ocazie s-a ridicat la peste doi metri deasupra patului ei, în prezența unor martori de încredere. , printre care erau doi eclesiastici. În istoria sa a

Vrăjitoria Salem Uphame citează cazul similar al Margaret Rule. „Evitația”, spune profesorul Perty, „apare mai frecvent la subiecții extatici decât la somnambuli”. Suntem obișnuiți să considerăm gravitația ca o lege absolută și inalterabilă, iar ideea unei Ievitații complete sau parțiale care o contrazice ni se pare inadmisibilă. Cu toate acestea, în aceste fenomene gravitația este anulată de forțele materiale. În multe boli, precum febra nervoasă, greutatea corpului uman pare să crească, dar în extaz scade. Prin urmare, pot exista forțe fizice contrare gravitației.

Revista de la Madrid: Criterio Espiritista citează cazul interesant al unui tânăr fermier din apropiere de Santiago, care a fost suspendat în aer prin plasarea orizontală a două bare de fier magnetizate deasupra ei, la o distanță de jumătate de metru.

Daca medicii i-ar observa pe acesti indivizi levitati, ar vedea ca sunt electrizati in acelasi semn cu pamantul, care, conform legii gravitatiei, ar trebui sa-i atraga sau macar sa previna Ievitarea lor. Și dacă dezechilibrele fizico-nervose sau extazele spirituale produc în mod inconștient aceleași efecte, vom avea că această forță poate fi dirijată și reglată după bunul plac.

EVOLUŢIE. - Dezvoltarea ordinelor animalelor superioare din cele inferioare. Știința modernă studiază doar evoluția fizică și nu știe nimic despre evoluția spirituală, ceea ce i-ar obliga pe contemporani să-și mărturisească inferioritatea față de filozofii și psihologii antici. Înțelepții antichității s-au ridicat la NECUNOASCUT, pentru a lua ca punct de plecare prima manifestare a invizibilului, a inevitabilului, care prin raționament strict logic, este Ființa creatoare, absolut necesară, Demiurgii Universului. Evoluția începe, după ei, în spirit pur, care coboară treptat până ia forma vizibilă și tangibilă a materiei. În acest moment, ele procedează conform teoriei lui Darwin, dar în faze mai largi și mai extinse.

Rig-Veda-Samhita, cea mai veche carte din lume, căreia cei mai prudenti cărturari ai noștri îi atribuie epocii creștine două sau trei mii de ani de antichitate, spune în „Imnul Maruților”:

„Non-Eul și Sinele sunt în cerul suprem, în leagănul lui Daksha1 în poala lui Aditi.” (Mandala I, versetul 166).

"În prima epocă a zeilor, Ființa (Divinitatea comprehensibilă) s-a născut din Neființă (Divinitatea neînțeleasă). Apoi s-au născut Regiunile invizibile și din ele, Uttanapada."

„Din Uttanapada s-a născut Pământul și din el Regiunile vizibile. Daksha s-a născut lui Aditi, iar Aditi lui Daksha.” (Idem.)

Traducere de Max Müller, profesor de filologie comparată la Universitatea din Oxford (Anglia).

Aditi este Infinitul, iar Daksha este daksha-pitarah, care înseamnă literalmente tatăl zeilor; dar Max Müller și Roth spun că înseamnă părinți ai forței care „păstrează, posedă și acordă facultățile”. În orice caz, este ușor de observat că „Daksha, născut din Aditi și Aditi din Daksha”, înseamnă ceea ce modernii numesc „corelarea forțelor”. Acest lucru se deduce din următorul paragraf tradus de Müller:

„Consider pe Agni originea oricărei existențe sau părintele puterii” (III, 27, 2). Aceeași idee, clară și evidentă, a predominat în doctrinele zoroastrienilor, magilor și filozofilor focului din Evul Mediu. Agni este zeul focului, al Eterului Spiritual, adevărata substanță a esenței divine, a Dumnezeului Invizibil prezent în fiecare atom al creației Sale și numit de Rozicrucieni „Focul Ceresc”. Dacă comparăm cu atenție versetele acestei mandale, dintre care unul spune: „Cerul este tatăl lui, Pământul este mama lui, Soma fratele său și Aditi sora lui” (I, 191, 6) cu tăblița de smarald a lui Hermes, vom găsiți același substrat metafizic și filosofic în doctrină identică.

„Așa cum toate lucrurile au fost produse printr-o singură Ființă, tot așa toate lucrurile au fost produse din acest singur lucru prin adaptare: „Tatăl său este soarele; mama lui luna”...etc. „Separați

pământul de foc, subtilul de grosier... Ceea ce am spus despre funcționarea soarelui este complet.” (Masa de smarald)

Profesorul Max Müller vede în această căsătorie „ceva asemănător cu o teogonie, deși plină de contradicții”. Alchimiștii, cabaliștii și studenții filozofiei mistice vor găsi o definiție perfectă a sistemului de Evoluție în această cosmogonie a unui popor care a existat cu mii de ani înaintea erei noastre. Ei vor observa, de asemenea, identitatea perfectă a gândirii între filosofia ermetică și doctrinele lui Pitagora și Platon.

Evoluția, așa cum este înțeleasă acum, implică un impuls al materiei de a lua o formă superioară, iar acest lucru a fost afirmat clar de Manu și alți filosofi hinduși antici. Un exemplu în acest sens este dat de arborele filozofilor în cazul dizolvării zincului. Controversa dintre susținătorii evoluției și cei ai emanației poate fi rezumată prin aceea că evoluționistul oprește orice cercetare la granițele Incognoscibilului, în timp ce emanaționistul crede că nimic nu poate evolua sau se poate naște dacă nu a fost mai întâi devoluat de putere . viața spirituală care prevalează asupra tuturor.

FAKIRES. - Devoți religioși ai Indiei. Ei sunt în general atașați pagodelor brahmanice și urmează legile lui Manu. Ei merg goi cu doar o fustă de in, numită dhoti, în jurul taliei. Își poartă părul foarte lung și îl păstrează ca și cum ar fi

„Dyarih vah pitá, prithivi mâtâ sômah bhrâtâ âdithi svásâ.”

Deoarece în capitolele următoare vom studia identitatea perfectă a vechilor doctrine religioase și filozofice, deocamdată nu oferim alte explicații.

„Rig-Veda-Shamhita”, p. 2. 3. 4.

puneți în buzunar țeava, flaut numit vagudah, al cărui sunet tocește în mod cataleptic șerpii, și bambusul cu șapte noduri. Această baghetă magică este primită de fachir de la guru-ul său în ziua inițierii, cu cele trei indicii pe care le comunică la ureche. Niciun fachir nu se lipsește de acest însemn puternic al profesiei sale, prin a cărui virtute divină funcționează fenomene prodigioase. Fakirul brahminic este complet diferit de cerșetorii musulmani din India, numiți și fachiri în unele părți ale teritoriului britanic.

Etanș la aer. - De Hermes, zeul Înțelepciunii, adorat în Egipt, Siria și Fenicia sub numele de Thoth, Tat, Adad, Seth și Satana, iar în Grecia cu Kadmos. Cabaliștii îl identifică cu Adam Kadmon, prima manifestare a Puterii Divine, și cu Enoh. Erau doi Hermes: Trismegistus și prietenul și instructorul lui Isis și Osiris, a doua emanație sau „permutare” a lui însuși. Hermes și Mazeo sunt zeii înțelepciunii preoțești.

HIEROFANT. - Dezvăluitor al învățăturilor sacre. Acest titlu a fost purtat de șeful Adepților, care în timpul inițierilor explicau arcane neofiților. În ebraică și caldeea i se spunea Petru, ceea ce înseamnă cel care deschide sau descoperă. Prin urmare, Papa, în calitate de Succesor al ierofantului misterelor străvechi, ocupă scaunul păgân al „Sfântului Petru”. Ura Bisericii Catolice față de alchimie și științele oculte și astrologice se explică pentru că o astfel de cunoaștere era anterior apanajul hierofantului sau reprezentantului lui Petru, care păstra misterele vieții și morții. Bruno, Galileo, Kepler și Cagliostro s-au opus pretențiilor Bisericii și, prin urmare, și-au pierdut viața.

Fiecare națiune avea mistere și hierofanți. Evreii aveau pe Petru, Tanaim sau Rabinul lor, ca Hillel, Akiba și alți cabaliști celebri, singurii care puteau comunica teribilele secrete ale Merkaba. În India au existat și sunt împrăștiați în principalele pagode mulți hierofanți, cunoscuți sub numele de brahmatmas. În Tibet, hierofantul principal este Dalay sau Taley-Lama din Lha-ssa. Dintre națiunile creștine, doar catolicii au păstrat acest obicei păgân în persoana Papei, deși au desfigurat cu tristețe demnitatea maiestuoasă a unei astfel de slujbe sacre.

Filostrato asigură că în vremea lui brahmanii erau capabili să efectueze cure minunate, pur și simplu pronunțând anumite cuvinte magice. „Brahmanii hinduși poartă un toiag și un inel, prin intermediul cărora funcționează multe lucruri.” Origen asigură același lucru („Împotriva lui Celsus”). Dar fără puternicul fluid magnetic proiectat de vedere, fără niciun fel de contact, cuvintele magice ar fi inutile.

Acest nume de familie nu trebuie luat în sensul pe care îl dau creștinii și musulmanii.

Akiba a fost un prieten cu Aher, despre care se presupune că a fost apostolul Pavel al creștinismului. Se spune că ambii au vizitat paradisul. Aher a luat ramuri din pomul cunoașterii și pentru aceasta s-a separat de religia evreiască. Akiba și-a continuat drumul în pace. Vezi Epistola a 2-a către Corinteni, cap. XII.

Taley înseamnă ocean sau mare.

INIŢIAT. - Cei care în vechime au învățat în Taine cunoștințele secrete din gura hierofanților. În zilele noastre, cei predați de adepți la doctrina mistică a științelor misterelor, care în ciuda secolelor care au trecut, au puțini, dar adevărați devoți.

KABALIST. - Din π⅛p (kabala). Tradiție orală. Cabalistul este studentul „științei secrete”; cel care interpretează sensul ascuns și adevărat al Scripturilor, prin Cabala simbolică. Tanaimes au fost primii cabaliști evrei care au înflorit în Ierusalim la începutul secolului al III-lea î.Hr. Cărțile lui Ezechiel, Daniel, Enoh și Apocalipsa sunt cu adevărat

cabalistice. Doctrina secretă a Cabalei este identică cu cea a caldeenilor și are o mare parte din magia sau înțelepciunea parșilor.

CEL MAI. - călugării budişti care mărturisesc religia iamaică dominantă în Tibet, analogă călugărilor catolicismului. Ei se află sub ascultarea Dalai-lama sau Supremului Pontif budist tibetan, care locuiește în Lhassa și este pentru lama o reîncarnare a lui Buddha.

LUMINĂ ASTRALĂ. - Este lumina siderale a lui Paracelsus și a altor filozofi ermetici. Fizic este eterul științei moderne, iar metafizic, în sensul său spiritual și ocult, este ceva mai mult decât ceea ce este înțeles în mod obișnuit prin eter. Fizica ocultă și alchimia demonstrează că ondulațiile sale nelimitate cuprind nu numai „speranța și potența oricărei calități a vieții", așa cum afirmă Tyndall, ci și actualizarea potenței fiecăreia dintre calitățile spiritului. Alchimiștii și ermeticii cred că eterul astral sau sideral, cu proprietățile sulfului și magneziei sau magneții albe și roșii, este, atât spiritual, cât și material, Anima mundi, laboratorul Naturii și al Cosmosului. „Marele Magisteriu" se manifestă în fenomenele de hipnotizare, în Ievitația omului și a obiectelor inerte și poate fi numit eter în aspectul spiritual.

Denumirea astrală era veche și era deja folosită de unii neoplatonici. Porfirie spune că corpul ceresc este întotdeauna unit cu sufletul și este „nemuritor, luminos și asemănător stelelor". Rădăcina cuvântului astral este probabil cuvântul scitic aist-aer (stea), sau asirian ¡stea, care înseamnă același lucru. Deoarece rozicrucienii considerau realul direct opusul aparentului și au învățat că lumina pentru materie este întuneric pentru spirit, ei spuneau că locuiește în oceanul astral al focului invizibil care înconjoară lumea și pretindeau că au descoperit originea și spirit nevăzut.dumnezeiesc, care de pe tronul lui Dumnezeu necunoscut și necunoscut adăpostește pe fiecare om și este numit în mod greșit suflet. Întrucât Prima Cauză este invizibilă și imponderabilă, alchimiștii nu și-au putut dovedi afirmațiile decât prin efectele care, emanând din universul invizibil, se manifestă în lumea fizică. Alchimiștii demonstrează că lumina astrală pătrunde în întregul Cosmos și pulsează chiar și în cea mai mică particulă de rocă, spunând că scânteia silexului este

spiritul tulburat al acestei Pietre, care, în momentul încolțirii, dispare imediat în regiunile necunoscutului.

Paracelsus a numit-o Iuzsidera și a considerat stelele (inclusiv pământul nostru) ca porțiuni condensate de lumină astrală, „căzute în generație și materie", dar ale căror emanații magnetice sau spirituale mențineau o comunicare neîncetată cu originea patriei luminii astrale. În acest sens el spune: „Stelele ne atrag către ele; și le atragem la noi. Lemnul este trupul și focul este viața care, ca și lumina, vine din stele și din ceruri. „Magia este filosofia alchimiei." Totul din

lumea spirituală trebuie să ajungă la noi prin stele, iar dacă suntem în armonie cu ele, vom obține efecte magice imense.

„Așa cum focul trece printr-o sobă de fier, tot așa și stelele trec prin om și îi comunică proprietățile lor, în același mod în care ploaia fertilizează pământul în care pătrunde. Stelele înconjoară pământul, așa cum coaja înconjoară oul. Aerul trece prin înveliș și pătrunde în centrul lumii.” Corpul uman, ca și pământul, planetele și stelele, este supus dublei legi a atracției și respingerii și este saturat de influența dublu magnetică a luminii astrale. Totul este de natură dublă: magnetismul este pozitiv și negativ, activ și pasiv, masculin și feminin. Noaptea îl odihnește pe om de activitatea zilei și restabilește echilibrul, atât în natura umană, cât și în cea cosmică. Când hipnotizatorul învață secretul acțiunii polarizante și a da forței sale fluide bisexuale, el va fi cel mai mare magician în viață. Astfel, lumina astrală este androgină deoarece echilibrul rezultă din două forțe care acționează veșnic una asupra celeilalte. Rezultatul acestei acțiuni este VIAȚA. Când cele două forțe sunt cheltuite și rămân inactive mult timp, echilibrându-se reciproc în repaus complet, apare condiția MORTII. O ființă umană poate expira aer cald sau rece și poate inspira aer cald sau rece. Fiecare copil știe să-și regleze temperatura respirației; dar niciun fiziolog nu a explicat în mod satisfăcător cum să te protejezi de aerul cald sau rece. Lumina astrală, principalul agent al magiei, nu poate decât să ne dezvăluie secretele naturii. Lumina astrală este identică cu Indo akása.

MAGIC. - În trecut era un titlu de nume și distincție, dar astăzi adevăratul său sens a fost corupt. În altă perioadă a fost sinonim cu onorabil, respectabil, educat și învățat. Clerul a transformat acest titlu într-un epitet degradant pe care mulțimea superstițioasă îl aplică vrăjitoarelor mincinoase, impostorilor și șarlatanilor care „își vând sufletele diavolului” și abuzează de facultățile lor psihice, fără să-și dea seama că Moise era magic și că profetul Daniel era numit „ prinț al magicienilor, al vrăjitorilor și al ghicitorilor”.

„De Ente Spirituali”, li b. IV; „De Ente Astrorum”, Cartea I; și Opera Omnia vol. I, p. 634 și 699. Profeția lui Daniel, cap. V. vers. II.

Cuvântul magic este derivat etimologic din magh, mah o mahâ care înseamnă mare și a fost aplicat preoților versați în știința ezoterică.

MAGICIAN. - Cuvânt derivat din Mag o Maha, care înseamnă grozav. Mahatma (sufletul cel mare) avea preoți în India în vremuri predestinate.

Magii erau preoți ai focului, în Asiria, Babilon și Persia. Cei trei înțelepți care, se spune, i-au oferit pruncului Iisus aur, tămâie și smirnă, s-au închinat la foc și au fost și astrologi, de când au văzut steaua Betleemului. Marele Preot Parsi, rezident în Surat, se numește Mobed, cuvânt pe care unii îl derivă din Megh sau Meh-ab și înseamnă

mare și nobil. Potrivit lui Kleuker, discipolii lui Zoroastru erau numiți meghestom.

MANTICISM. - frenezie mantică sau stare în care se actualizează darul profeției, sinonim cu manticismul, întrucât titlul de mantic este la fel de onorabil ca și cel de profet. Pitagora și Platon îl țineau în mare stimă, iar Socrate și-a sfătuit discipolii să studieze manticismul. Părinții Bisericii, care au condamnat atât de sever frenezia mantică a preoților păgâni și a ghicitorilor, nu au avut nicio reținere să profite de ea pentru propriile lor scopuri. Alpiniștii i-au emulat pe manteis sau pe profeți. Autorul lucrării Profeții antice și moderne spune că Tertulian, Sfântul Augustin și martirii Cartaginei au fost înzestrați cu frenezie mantică și că muntenii semănau cu Bachae în entuziasmul sălbatic care le caracteriza orgiile.

Părerile diferă foarte mult cu privire la originea cuvântului manticism. Pe vremea lui Melampus, rege al Argosului, a înflorit faimosul văzător Mantis , din al cărui nume ar fi derivat cuvântul, dar a putut să-l extragă și de la profetesa Manto, fiica profetului de la Teba.

Cicero definește darul profeției sau al frenezie mantice, spunând că în adâncurile minții este ascunsă profeția divină, impulsul divin a cărui acțiune pare furie, frenezie și nebunie.

Cu toate acestea, este posibil ca cuvântul mantis să aibă o etimologie mult mai veche, neobservată de filologi, întrucât cele două cupe folosite în riturile misterului Soma, numite în comun grahas, erau numite fiecare sukra și manti. Se spune că această cupă de manti îl „trezește pe Brahma". Bând cu sobrietate o înghițitură din suc sacru, „spiritul" lui Brahma, personificat în zeul Soma, se infuzează în corpul inițiatului și ia stăpânire pe el. De aici extazul, clarviziunea și darul profeției. Soma stimulează două linii de divinație: naturală și artificială. Cupa sukra trezește calitățile înnăscute ale omului și identifică

Prozeliții lui Montanus, episcopul Frigiei, cărora li s-a atribuit inspirația divină. Aitareya brahmana, 3.1.

suflet cu spiritul care, pentru că este de natură divină, cunoaște viitorul reprezentat în vise, viziuni și presentimente. Manta sau sucul conținut în cupa de mantis „trezește Brahmâ", adică comunică sufletul nu numai cu zeii minori, ci și cu esența divină supremă. Sufletul primește iluminare radiată direct din prezența „zeului" său; Dar din moment ce el rămâne ignorant de ceea ce știu doar cerurile, un fel de frenezie îl învinge pe inițiat, de la care, când își revine, își amintește doar ceea ce are voie să-și amintească.

În ceea ce privește ghicitorii sau profeții care abuzează de facultăți pentru a le face un mod de viață, se spune că sunt posedați de o gandharva, divinitate rar venerată în India.

MANTRA. - Cuvânt sanscrit echivalent cu „nume inefabil”. Cântate cu intonația prescrisă în Atarva-Veda, unele mantre produc un efect instantaneu și minunat. În general, mantra este o rugăciune către zei și puteri cerești, așa cum se învață în cărțile brahmanice conform lui Manu; dar este de obicei și o formulă magică. Într-un sens ezoteric, fraza sau cuvântul mistic al mantrei este vách-ul brahmanilor. În sensul literal, mantra înseamnă revelația directă și divină (sruti) a cărților sacre.

MARABUTO. - Musulman care a finalizat pelerinajul la Mecca. Sfânt îngropat într-un sarcofag deschis pe străzile sau piețele orașelor populate ale țărilor mahomedane. Trupul marabutului este așezat în singurul mormânt sau gaură din sarcofag, iar devotamentul trecătorilor păstrează o lampă veșnic aprinsă în capul înmormântării. Multe dintre aceste sarcofage, construite din zidărie, sunt văzute astăzi în Cairo. Unele morminte marabut sunt foarte renumite printre musulmani pentru miracolele atribuite sfântului îngropat acolo.

MATERIALIZARE. - Cuvânt cu care spiritualiştii exprimă fenomenul prin care un spirit ia formă materială. Moisés Stainton a propus ca acestor fenomene să li se dea denumirea mai puțin discutabilă de „manifestare formală”. Când adevărata natură a materializărilor este mai bine înțeleasă, cu siguranță li se va da un nume mai potrivit. Nu se cuvine să le numim spirite materializate, pentru că sunt doar fotografii sau sculpturi animate.

MAZDEISTII. - De la Ahura-Mazda. Nume dat vechilor perși care se închinau la Ormazd și interziceau venerarea imaginilor. De la mazdeiști evreii au luat oroarea pe care o aveau de orice reprezentare plastică a Divinității.

Spirite veridice ale înțelepciunii, deși nu atotștiutoare. Vezi Yasna lui Spiegel, XL.

Se pare că pe vremea lui Herodot au prevalat asupra lor magii și prozeliții lor, printre care, după toate probabilitățile, se numără parșii și geberini la care face referire în Geneza. Din cauza unei ciudate confuzii etimologice, unii savanți îl identifică pe Zoroastru cu Zarathustra.

METEMPSIHOZĂ. - Progresul sufletului în gradele succesive de existenţă. Pentru oamenii de rând a fost renașterea în corpuri animale. Ca regulă generală, chiar și mulți care pretind că sunt cărturari falsifică sensul acestui cuvânt. Mânava-dharma-zâstra și alte cărți brahmanice interpretează axioma cabalistică care spune: „Piatra devine plantă,

planta devine animal, animalul devine om, omul devine spirit și spiritul devine zeu”.

MISTERE - În. Greacă teletai (perfecțiune) și prin analogie teleuteia (moarte). Erau reguli secrete care erau necunoscute profanului și celor neinițiați. Prin reprezentări dramatice și alte procedee, au fost predate în mistere originea lucrurilor, natura spiritului uman, relațiile lui cu corpul și modul de purificare pentru a obține viața superioară. Științele naturii, medicina, muzica și divinația erau predate prin aceeași metodă. Jurământul Hipocratic nu era altceva decât o obligație mistică. Hipocrate a fost un preot al lui Asclepios și unele dintre lucrările sale au văzut din întâmplare lumina publică. Asclepiadenii au fost inițiați în cultul șarpelui lui Esculapius, ca Bacheile în cel al lui Dionysos, iar ambele rituri au fost în cele din urmă încorporate în misterele lui Eleusis. Mai târziu vom vorbi mai în detaliu despre Taine.

MISTICI. - Iniţiatul. Cu toate acestea, încă din Evul Mediu acest nume a fost dat celor, precum teosoful Boehme, liniștitul Molinos, Nicolae din Basel și alții, care credeau în comunicarea directă a sufletului cu Dumnezeu, analogă inspirației profetice.

NABIA. - La fel ca clarviziunea și predicția. Cel mai vechi și mai respectat fenomen mistic. Biblia numește profeția nabia și fără ezitare se poate include această facultate spirituală printre cele de ghicire, viziuni, extaze și oracole. Dar așa cum vrăjitorii, ghicitorii și chiar astrologii sunt condamnați în mod explicit în cărțile lui Moise, nabia sau profeția și viziunea supranaturală sunt considerate daruri speciale din cer. La început, toate aceste facultăți au fost înțelese colectiv sub numele de epoptai (profet sau văzător) iar mai târziu au fost numite nebim, pluralul lui Nebo, zeul babilonian al înțelepciunii. Cabaliștii disting între nebirah sau văzător și nebipoel sau magician. Primul este pasiv și doar vede clar

Vl1X1 8.

Numele lui Zoroastru este derivat din Zero, adică cerc, fiu sau preot, și din aster, ishtar sau astarte, stea, în dialectul arian. Era titlul Marelui Preot al magicienilor, care erau numiți și Surya-ishtaras sau adoratori ai soarelui. Zarathustra a fost faimosul apostol al mazdeanismului.

viitor; al doilea este activ și are puteri magice. Știm că Ilie și Apolonio s-au înfășurat într-o mantie de lână pentru a se izola de influențele perturbatoare ale mediului și poate că au recurs la acest mijloc pentru că lâna era un foarte slab conductor de electricitate.

OCULTIST. - Cel care studiază diferitele ramuri ale științei oculte. Este un termen folosit de cabaliștii francezi, după cum s-a menționat, în lucrările lui Eliphas Levi. Ocultismul cuprinde toate fenomenele

psihice, biologice, fizice, cosmice și spirituale. Este sinonim cu ascuns sau secret și include și studiul Cabalei, astrologiei și alchimiei.

PITRIS. - Este o opinie generală că acest cuvânt sanscrit înseamnă în mod colectiv spiritele strămoșilor noștri, iar din acest spiritiștii susțin că fachirii și alți făcători de minuni orientale sunt pur și simplu mediumi, deoarece ei înșiși mărturisesc că nu ar putea face astfel de minuni fără ajutorul lui. Pitris., dintre care sunt instrumente ascultătoare. Acest lucru este greșit în multe feluri. Pitrii nu sunt strămoșii generației vii, ci ai întregii rase adamice, adică spiritele oamenilor care au constituit rase umane mult superioare, atât fizic, cât și spiritual, rasei noastre de pigmei. Mânava-dharma-zâstra le numește Pitris lunari.

PITHONESS. - Când Webster definește acest cuvânt, el iese repede din cale, spunând că femeia a fost cea care a dat oracolele în templul din Delphi și, prin extensie, orice femeie care se pretinde a fi ghicitoare, cum ar fi vrăjitoare și vrăjitoare. . Această definiție este inexactă, pasională și nedreaptă.

Potrivit lui Plutarh, Iamblichus, Lamprias și alți filozofi, ghicitorii erau tinere delicat sensibile, cu obiceiuri curate și o familie umilă, care erau atașate de templul lor respectiv, unde li se atribuia o cameră strict izolată de lume, în care numai preoții puteau intra și văzătorii; încât viața ghicitorilor a întrecut-o în asceză pe cea a actualelor călugărițe de claustra. Pentru a-și exercita slujirea, ghicitoarea s-a așezat pe un trepied de bronz, așezat peste o crăpătură a podelei care comunica cu un subteran, unde erau arse anumite droguri, ai căror vapori se ridicau prin crăpătură până l-au învăluit pe ghicitoare într-o atmosferă incitantă. care a determinat frenezia mantică; iar într-o asemenea stare oracolul a dat. Ei l-au mai numit pe ghicitorul ventriloc vates sau profetesă ventriloc.

Brahmanii au plasat conștiința astrală (ψνχη) în buric, iar Platon și alți filozofi credeau același lucru. Al patrulea vers al celui de-al doilea imn al Ndbhdnedishtha sună după cum urmează: „Ascultați, copii ai zeilor, acela care vorbește prin buricul lui (nâbhâ) și vă salută în casele voastre.” Mulți orientaliști sunt de acord că aceasta este una dintre cele mai vechi credințe hinduse. Fachirii moderni, la fel ca și

Panteon, Mituri,31. - Aristofan, Vestas, 1.28.

gimnozofii din vechime, își concentrează gândurile asupra buricului și rămân nemișcați în contemplație pentru a se identifica cu Âtmân și a se uni cu Divinitatea.

Somnambulismul modern consideră, de asemenea, buricul ca „cercul soarelui și sediul luminii interne divine”. Mulți somnambuli văd, aud și miros prin buricul lor, iar aceasta nu este o simplă coincidență cu

practicile primitive, ci o dovadă evidentă că înțelepții antici i-au depășit pe academicienii moderni în cunoștințele de psihologie și fiziologie. Astăzi, hipnotizatorii persani, pe care masele continuă să-i numească magicieni, manipulează buricul pentru a se pune într-o stare de clarviziune și răspund la întrebările pe care oamenii le pun despre furturi, obiecte pierdute și probleme de rezolvare complicată. Un traducător al Rig Veda spune că Parsii moderni cred că adepții religiei lor au o flacără în buric, a cărei strălucire risipește orice întunericul și le arată lucrurile îndepărtate ale lumii fizice și lucrurile invizibile ale lumii spirituale. Ei numesc această flacără lampa deshtur (marele preot) și, de asemenea, lumina dikshita (inițiat), cu diverse alte nume.

SAMANOS. - Categoria preoțească a budiștilor tătari din Siberia, analogă, după toate probabilitățile, cu filozofii numiți anterior brahmani, pe care mulți i-au confundat cu brahmani. Toți erau magicieni sau, mai degrabă, mediumi care și-au dezvoltat artificial facultățile. Astăzi preoții și preotesele samanieni din Siberia sunt foarte ignoranți și nici în cultură, nici în cunoaștere nu se pot compara cu fachirii.

SAMOTRACII. - Zei adorați în misterele Samotraciei. Erau identici cu kabeiris, dioskuris și koribantes și au primit numele mitice de Pluto, Ceres, Proserpina, Bacchus, Aesculapius și Hermes.

SOMA. - Băutură sacră a Indiei, analogă ca virtute și semnificație cu nectarul sau ambrozia grecilor. În actul de inițiere în misterele eleusine, mista a băut un pahar de kikeon cu încercarea de a ajunge cu ușurință în bradhna sau regiunea splendorii (lumea cerească).

Soma pe care l-au gustat orientaliștii europeni nu este cea autentică, pe care o pot bea doar preoții inițiați, ci un amestec de înlocuire consumat de neinițiați și de înșiși rajahurile când se sacrifică de dragul zeilor. Hang mărturisește, în

Oracolul lui Apollo se afla în Delphi, al cărui nume derivă de la όελψοζ (uter sau abdomen), iar incinta templului se numea omphalos (buricul). Simbolurile erau feminine și aveau semnificație lunară, ceea ce ne amintește că arcadienii sau pre-elenii erau anteriori timpului în care cultul lunar a fost introdus în Ionia.

Potrivit lui Strabon și Megasteno1, care erau rude cu Palibothras1, cei numiți de el samanos sau brahmani erau pur și simplu preoți budiști. În acest scop, Upham spune: „Sutilitatea singulară a răspunsurilor filozofilor samanieni în conferința lor cu cuceritorul denotă spiritul învățăturilor budiste”. - Vezi „Istoria și doctrina budismului” a lui Upham și „Cronologia” lui Hale, 111.238.

lui Aitareya Brahmana, că băutura al cărei gust îi era atât de neplăcut nu era Soma, ci sucul din rădăcinile unui tufiș numit nyagradha, care

crește pe dealurile din Poona. Știm cu deplină certitudine că majoritatea preoților Dekkan au uitat rețeta somei adevărate, a cărei preparare nu este menționată în cărțile ritualice și nici nu este posibil să o dobândească prin raport oral. Există foarte puțini hinduși ortodocși ai religiei vedice primitive care se consideră descendenți ai Rishis, agnihótris legitimi sau inițiați în misterele mai mari. În Panteonul Indian această băutură se numește Regele-Soma, pentru că cine o bea se identifică cu Regele Ceresc, în același mod în care apostolii creștini au fost umpluți de Duhul Sfânt prin virtutea căruia iertau păcatele. Soma regenerează inițiatul și îl transformă într-un alt om, de parcă s-ar fi născut din nou; suprapune natura spirituală pe cea fizică; Infuzează puterea divină de inspirație și actualizează clarviziunea la gradul maxim.

Conform explicației exoterice, Soma este atât plantă, cât și înger, deoarece unește intim Sinele angelic al omului cu sufletul său irațional sau corpul astral, în virtutea băuturii magice, și astfel uniți prevalează împotriva naturii fizice și participă beatific, chiar și în viață, a slavei inefabile a cerului. Prin urmare, în toate aspectele Soma indiană are aceeași semnificație mistică ca și Euharistia creștinilor. Cuvântul sacru al mantrelor rostit în actul de sacrificiu transformă licoarea conținută în cupă în adevărata Soma îngerească, adică în Brahma însuși.

Mulți misionari s-au arătat indignați că au fost martori la această ceremonie, deoarece, de regulă, brahmanii folosesc în jertfă o băutură spirtoasă ca înlocuitor al adevăratului Soma, fără să-și dea seama că și creștinii cred în transsubstanțiarea vinului, mai mult sau mai puțin spiritual, în sângele lui Hristos. Simbolul nu este identic? Totuși, misionarii spun că Satana este ascuns în paharul de jertfă hindus și se bucură când preotul bea Soma.

TEOZOFII.- Nume dat în secolul al XVI-lea discipolilor lui Paracelsus, cărora li se mai spuneau philosophia per ignem (filozofii focului). La fel ca platoniștii, ei considerau că sufletul (ψνχη) și spiritul (νους) sunt particule ale marelui Archos, sau scântei emise de oceanul etern de lumină.

Societatea Teozofică, căreia îi este dedicată această lucrare ca semn de considerație afectuoasă, a fost înființată la New York în 1875 cu scopul de a studia experimental puterile oculte ale naturii și de a disemina cunoștințele despre religiile Orientului în tot Occidentul în același timp, să se extindă prin țări calificate

Pe de altă parte, brahmanii puteau foarte bine să-i întrebe pe misionari ce fel de diavol era ascuns în interiorul potirului în care preoții unei misiuni creștine puneau bere în loc de vin pentru a spune liturghie, conform relatării unui călător englez publicat de El. Independiente, ziarul evanghelic din New York. Se pare că împrejurările modifică obiceiurile.

de „neamuri și needucați” relatări adevărate despre creștinism, mai ales în regiunile în care își desfășoară activitatea misionarii. În acest scop, Societatea Teozofică a intrat în relații cu diferite asociații și indivizi din Orient cărora le transmite rapoarte autentice despre conduita clerului, schisme, erezii, controverse, dispute, revizuiri și interpretări ale Bibliei, cu alte date. publicat de presa mondială. În țările creștine se acceptă ca valabil faptul că hinduismul, budismul și șintoismul au degradat și brutalizat popoarele orientale și tocmai pe aceste rapoarte false se bazează misionarii pentru a obține mari subvenții. Societatea Teozofică dorește să restabilească dreptatea în acest punct, asigurându-se că adevărul, denaturat și falsificat de parțialitatea rapoartelor referitoare la învățăturile creștine, este cunoscut în toate țările din Est. De asemenea, am putea spune ceva despre conduita misionarilor celor care contribuie la sprijinirea misiunilor.

THEURGUS. - Cuvânt compus din θεοζ (zeu) și εργον (lucrare). Iamblichus a întemeiat prima școală experimentală de teurgie printre neoplatoniștii alexandrini, în zorii creștinismului; Dar din cele mai vechi timpuri preoții egipteni, asirieni și babilonieni care invocau zeii în Mistere cu scopul de a da manifestare vizibilă entităților spirituale au fost numiți turgi . Teurgiștii cunoșteau științele oculte predate în temple. Ucenicii școlii neoplatonice a lui Iamblichus erau numiți teurgi, deoarece practicau magia ceremonială și evocau spiritele eroilor, zeilor și demonilor δαιμόνια. Atunci când era necesar ca un spirit să se manifeste vizibil și tangibil, turgul trebuia să furnizeze suficientă materie din propriul său corp pentru materializare, prin procedeul misterios numit teopeea, pe care fachirii moderni și brahmanii inițiați îl cunosc perfect. Cartea Evocărilor, care se păstrează în pagode, spune același lucru, ca o demonstrație a faptului că riturile și ceremoniile ergiei alexandrine erau identice cu cele din foarte vechea teragie brahmanică.

Din Cartea Evocărilor copiem următorul pasaj:

„Grihastha (evocatorul brahmanului) trebuie să se purifice de orice pată înainte de a evoca pitrisul. El aranjează ceaunul cu lemn de santal, tămâie și alte parfumuri pentru a desena cercurile magice pe care le-a învățat profesorul său și alungă spiritele rele. Odată făcut acest lucru, el încetează să mai respire și cere ajutorul focului pentru a-i sparge corpul.” Apoi pronunță cuvântul sacru de un anumit număr de ori și „sufletul său părăsește trupul, trupul dispare și sufletul spiritului evocat este infuzat în dublu și îl animă”. Sufletul grihastha reintră apoi în corpul său ale cărui particule subtile au fost adăugate din nou, după ce formează cu emanațiile sale un corp aerian pentru manifestarea spiritului evocat.

Daimonia sau entități de natură divină.

Corpul pitri este astfel constituit din cele mai pure și mai subțiri particule ale corpului evocatorului, iar atunci el poate, odată încheiate ceremoniile de sacrificiu, să comunice verbal cu sufletele defunctului și ale pitrișului și să-i întrebe despre misterele Ființei și transformările nepieritoarei.

Înainte de a părăsi sanctuarul, trebuie să închidă ceaunul și să-l aprindă din nou pentru a elibera spiritele rele pe care le-a alungat desenând cercurile magice. Școala neoplatonică a lui Iamblichus nu a fost de acord cu cea a lui Piotinus și Porfirie prin faptul că, deși credeau în teurgie, au repudiat practica ei ca fiind periculoasă.

Bulwer Lytton spune: „Atât magia albă sau teurgia, cât și magia neagră sau goetică, au fost la mare căutare în primul secol al erei creștine”. Filosofii a căror faimă a supraviețuit până în zilele noastre fără cea mai mică pată nu au practicat niciodată altă magie decât magia albă sau teurgică.

În acest sens, Porfirie spune: „Cine cunoaște natura aparițiilor divine și luminoase (ψασματα) știe cât de important este să se abțină de la a mânca păsări (hrana animalelor), mai ales pentru cei care tânjesc să fie eliberați de lucrurile pământești și să se reunească. cu zeii cerești. ” Deși Porfirie respinge practicile teurgice, el ne spune, în Viața lui Plotin, că un preot egiptean a materializat demonul familiar sau, după cum se spune acum, îngerul păzitor al lui Plotin, în prezența sa și la cererea unui prieten de-al său care, după părerea lui Taylor, poate ar fi însuși Porfirio.

Pe scurt, putem stabili că teurgii evocă spiritele eroilor și zeilor și fac alte minuni prin virtute supranaturală.

YAJNA. - Brahmanii spun că Yajna există din eternitate și vine de la Ființa Supremă (Brahmd-Prajdpati), în care este latentă „fără început”. Yajna este cheia traividyd (știința de trei ori sacră), care conține versetele Rig Veda, unde sunt predate yaajs (misterele sacrificiului). „Yajna există în orice moment la fel de invizibil ca energia stocată într-un acumulator electric, a cărui actualizare necesită doar manipularea corectă a dispozitivului. Brahmanii presupun că Yajna se extinde de la ahavaniya (focul de sacrificiu) către ceruri, sub forma unui pod sau a unei scări prin care sacrificatorul poate comunica cu lumea spirituală și chiar să se ridice în viață la sălașurile zeilor.

Yajna este o modalitate a akâsha, iar pentru a o actualiza este necesar ca preotul să pronunțe mental Cuvântul pierdut sub impulsul Puterii voinței.

Ultima zi a Pompeii,147. Lucrări alese,159.

Aitareya Brahmana. - Introducere

AVERTIZARE. - Este indicat să prefațăm încheierea acestui capitol preliminar cu câteva cuvinte care explică planul lucrării, care nu are în niciun caz scopul de a revoluționa lumea științifică și nici de a pătrunde în mintea cititorului Opiniile și Judecățile personale ale autorului, ci Este mai degrabă un compendiu al religiilor, filosofiilor și tradițiilor rasei umane din toate timpurile, și exegeza lor din punct de vedere al învățăturilor ezoterice, pe care țările creștine nici măcar nu le cunosc pe fragmente care să ateste valoarea lor. Nefericiții filozofi ai Evului Mediu au fost ultimii care au publicat tratate despre doctrina secretă a cărei cunoaștere și-au asumat-o și, de atunci, foarte puțini autori au îndrăznit în lucrările lor să se confrunte cu prejudecăți și să se confrunte cu persecuții, deoarece au făcut ca o regulă să nu scrie. pentru public, dar numai pentru cei care dețineau cheia limbajului său. Dar din moment ce masele nu i-au înțeles învățăturile, i-a numit pe toți șarlatani și vizionari. De aici disprețul crescând cu care a fost privită cea mai nobilă știință a spiritului.

În ceea ce privește presupusa infailibilitate a științei și teologiei, autorul a considerat necesar, chiar cu riscul de a părea vag, să compare în mod repetat ideile, concluziile și argumentele oamenilor de știință și teologilor moderni cu cele ale filosofilor și preoților antici, deoarece singurul modalitatea de a stabili cu certitudine prioritatea descoperirilor științifice și a învățăturilor religioase este juxtapunerea în paralel a celor mai îndepărtate idei în timp. Pentru studiul de față am folosit ca bază eșecurile științei moderne în cercetarea sa experimentală și ușurința cu care oamenii de știință se sustrage de la explicarea tuturor fenomenelor pe care ignoranța lor față de legile lumii cauzale nu le permite să le înțeleagă.

Deoarece studiul psihologiei a fost la fel de neglijat în Occident pe cât a fost ocupat în Orient, unde această știință a atins o înălțime pe care puțini cercetători europeni ar putea atinge chiar dacă ar merge să o studieze acolo, vom examina și atitudinea în care autoritățile științifice conspicue au plasat cu privire la fenomenele psihice moderne care, de la Rochester, s-au răspândit în întreaga lume. Vrem să demonstrăm cât de inevitabile au fost numeroasele lor eșecuri și că vor reveni până când se vor întoarce la brahmanii și lamașii din Orientul Îndepărtat, cerându-le să le învețe alfabetul adevăratei științe. Nu percepem nicio taxă oamenilor de știință care nu este neapărat dedusă din propriile opinii; iar dacă citatele și referințele noastre din înțelepciunea antică îi privează de lauri despre care credeau că sunt bine câștigați, nu va fi vina noastră, ci a adevărului. Niciun filozof demn de acest nume nu este capabil să se laude cu meritele altora.

Lupta titanică, astăzi mai angajată ca niciodată, între materialism și spiritism, ne-a determinat cu o preocupare constantă să întocmim în

capitole ale acestei lucrări, ca arme în arsenal, cel mai mare număr posibil de fapte favorabile triumfului spiritismului.

Materialismul de azi, un copil bolnăvicios și deformat, s-a născut din brutalul ieri, iar dacă nu-i oprim pașii, ar putea deveni stăpânul nostru. Materialismul este descendentul bastard al Revoluției Franceze, promovat de prudență, intoleranță și persecuție religioasă. Pentru a preveni slăbirea aspirațiilor spirituale, stingerea oricărei speranțe și risipirea intuiției noastre despre Dumnezeu și despre viața viitoare, este necesar să dezvăluim falsitatea teologiei moderne și să distingem cu scrupulozitate între religia divină și dogmele umane.

Vocea noastră este ridicată în favoarea libertății spirituale și împotriva oricărei tiranie științifice sau teologice.

Trebuie să adăugăm acum că în cursul lucrării vom numi timpul de dinainte de Pitagora arhaic; veche cea dintre Pitagora și Mahomed; şi medieval ceea ce are loc între Mahomed şi Luther. Cu toate acestea, vom numi și era preistorică veche.

PRIMUL CAPITOLUL

EGO SUM QUI SUM.

Axioma filozofiei ermetice.

„Începem investigații în care conjecturile moderne își pliază aripile înșelătoare. Și cu noi sunt elementele științifice pe care înțelepții vremii le disprețuiesc ca himerice sau, cu prudență, le consideră arcane de neînțeles.”

BULWER. ZANONI.

Există într-un loc în această lume o carte de o antichitate atât de îndepărtată încât arheologii ar atribui-o unei epoci a calculului incalculabil și nu ar putea fi de acord asupra materialului din care este compusă. Este singura copie manuscrisă care a supraviețuit a cărții menționate. Cel mai vechi tratat ebraic de știință ocultă, Siphra-Dzeniuta este o compilație a acelui manuscris, realizat într-o perioadă în care era deja considerat o relicvă literară. Unul dintre desenele care o ilustrează reprezintă Esența divină așa cum emană de la Adam sub forma unui arc luminos care tinde să se închidă în circumferință și, după ce ajunge la punctul culminant al gloriei inefabile, se retrage spre pământ, învăluindu-se în vârtejul său. un tip superior al umanităţii. Pe măsură ce se apropie de planeta noastră, Emanarea este mai întunecată și când o atinge este neagră ca noaptea.

În fiecare epocă, filozofii ermetici au avut convingerea, bazată pe șaizeci de mii de ani de experiență, că în timp, și ca urmare a păcatului, corpul fizic al omului s-a densificat mai grosolan, a cărui natură a fost la început aproape eterică și i-a permis pentru a percepe clar lucrurile acum invizibile ale

Acest nume are aici sensul cuvântului grecesc αγθρωποζ.

Cabaliștii estici susțin în mod tradițional că știința lor este și mai veche. Savanții moderni pot respinge sau pune la îndoială această afirmație, dar nu vor dovedi că este falsă.

univers. De la căderea rasei umane, materia a fost un zid gros interpus între lumea terestră și lumea spiritelor.

Cele mai vechi tradiții ezoterice mai învață că înaintea miticului Adam au existat succesiv mai multe rase umane. Erau băieți mai perfecți? Oare bărbații înaripați menționați de Platon în Fedro aparțineau vreuneia dintre aceste rase? Depinde de știință să rezolve această problemă, luând ca punct de plecare peșterile Franței și rămășițele epocii de piatră.

Pe măsură ce cerul înaintează, ochii omului sunt deschiși până când el cunoaște „binele și răul” la fel de complet precum Elohimii înșiși. După atingerea punctului culminant, cerul începe să coboare. Când arcul atinge punctul situat la nivelul liniei fixe a planului terestru, natura oferă omului haine de piele, iar Domnul Dumnezeu „îl îmbracă cu ele”.

În cele mai vechi tradiții ale aproape tuturor popoarelor se descoperă aceeași credință într-o rasă de spiritualitate superioară celei actuale. Manuscrisul Quiche Popol Vuh, publicat de Brasseur de Bourbourg, spune că primul om aparținea unei rase înzestrate cu rațiune și vorbire, cu vedere nelimitată, care știa toate lucrurile deodată. Potrivit PhiloJudeo, aerul este populat cu o multitudine de spirite invizibile, unele nemuritoare și lipsite de păcat; și alții pernicioși și mortali. „Din copiii lui

Coborâm, iar copii ai EL, vom fi din nou.” Aceeași credință strălucește în

pasaj din Evanghelia Sfântului Ioan, scris de un anonim agnostic, care spune: „Dar celor ce l-au primit, a dat putere să fie copii ai lui Dumnezeu, celor ce cred în

Nume" ; Adică, toți cei care au practicat doctrina ezoterică a lui Isus,

Ei aveau să devină copii ai lui Dumnezeu. „Nu știți că sunteți dumnezei?” zice Hristos ucenicilor Săi. Platon descrie admirabil, în Fedro, starea primară a omului la care trebuie să se întoarcă din nou. „Înainte de a-și pierde aripile, a trăit printre zei și el însuși a fost un zeu în lumea aeriană.” Din cele mai vechi timpuri, filosofia religioasă a învățat că universul este populat de ființe divine și spirituale de diferite rase. Dintr-unul dintre acestea a apărut de-a lungul timpului ADAM, omul primitiv.

Kalmucii și alte popoare ale Siberiei descriu și ei în legendele lor, rase dinaintea noastră și spun că acei oameni posedau cunoștințe aproape nelimitate, ceea ce îi făcea mândri de îndrăzneala de a se răzvrăti împotriva Marelui Spirit, care, pentru a-și umili prezumția și pentru a-și pedepsi. aroganță, i-a închis în corpuri care le limitau facultățile. Ei pot scăpa din această izolare doar prin pocăință perseverentă, purificare și dezvoltare interioară. Ei cred că șamanii lor pot uneori să-și exercite facultățile divine pe care toți oamenii le posedau cândva.

Sfântul Ioan, 1,12.

În Biblioteca Astort din New York se află un facsimil al unui tratat egiptean de medicină scris în anul 1552 î.Hr., când, conform cronologiei actuale, Moise avea douăzeci și unu de ani. Personajele sunt desenate pe o scoarță interioară a papirusului Cyperus, iar profesorul Schenk, din Leipzig, nu numai că atestă autenticitatea acesteia, dar o contestă și ca fiind cea mai perfectă dintre cele cunoscute. Este o singură foaie de excelent papirus gălbui închis, lățime de trei decimetri și lungime de peste douăzeci de metri, rulată în o sută zece pagini atent numerotate. A fost achiziționat în 1872 de arheologul Ebers de la un arab din Luxor. Ziarul La Tribuna, din New York, spunea, referitor la această chestiune, că din examinarea papirusului se deduce cu toată probabilitatea că este una dintre cele șase Cărți Hermetice de Medicină citate de Clement al Alexandriei. Același ziar spune: „În anul 363, pe vremea lui Iamblichus, preoții egipteni predau patruzeci și două de cărți atribuite lui Hermes (Thuti). Potrivit lui Iamblichus, dintre aceste cărți, treizeci și șase s-au ocupat de toate cunoștințele umane, iar celelalte șase s-au ocupat în special de anatomie, patologie, oftalmologie, chirurgie și terapie. Papirusul Ebers este cu siguranță unul dintre aceste tratate ermetice.”

Dacă întâlnirea întâmplătoare a arheologului german și arabului de la Luxor a luminat știința antică a egiptenilor cu o lumină atât de vie, nu există nicio îndoială că, dacă cazul s-ar repeta cu un egiptean la fel de util ca arabul, multe puncte întunecate ale cunoștințele ar fi clarificate.istoria antică.

Descoperirile științei moderne nu invalidează în niciun fel tradițiile foarte îndepărtate care atribuie rasei umane o antichitate incredibilă. Geologia, care până acum câțiva ani nu descoperise urmele omului dincolo de epoca terțiară, astăzi are dovezi incontestabile că omul exista deja pe pământ cu mult înainte de ultima perioadă glaciară care datează de 250.000 de ani. Este un calcul foarte greu de rezolvat pentru teologi. Totuși, asta credeau filosofii antici.

Pe de altă parte, s-au găsit ustensile împreună cu rămășițele umane, dovedind că în acea epocă îndepărtată omul practica deja vânătoarea și știa să construiască colibe. Dar știința s-a oprit în marșul său de investigație, fără să facă un alt pas pentru a descoperi originea rasei

umane, ale cărei dovezi suplimentare nu au fost încă prezentate. Din nefericire, antropologii și psihologii moderni nu sunt în stare să reconstituie cu fosilele descoperite până acum omul triun fizic, mental și spiritual. Faptul că cu cât săpăturile arheologice sunt mai adânci, cu atât ustensilele preistorice devin din ce în ce mai grosiere, pare o dovadă științifică că omul este mai sălbatic și mai asemănător cu brutele cu cât ne apropiem de ele.

Clement de Alexandria afirmă că în vremea lui preoții egipteni dețineau patruzeci și două de cărți canonice.

originea sa. Logica ciudata! Oare rămășițele găsite, de exemplu, în peștera Devon, demonstrează că alte rase extrem de civilizate nu existau atunci?

Când actualii locuitori ai pământului au dispărut și arheologii rasei viitoare găsesc în săpăturile lor ustensilele aparținând indienilor sau triburilor din Insulele Andaman, ar putea ei să afirme pe bună dreptate că în secolul al XIX-lea omenirea a început să iasă din piatră? vârstă?

Până nu demult era la modă să se vorbească despre „conceptele nesustenabile ale unui trecut necult”, de parcă ar fi posibil să se ascundă în spatele unei epigrame carierele intelectuale în care s-au construit atâtea reputații științifice! Așa cum Tyndall este ușor înclinat să-și bată joc de filosofii antici cu ale căror idei s-au bătut mulți înțelepți moderni, tot așa geologii sunt înclinați zi de zi să presupună că rasele arhaice au fost înfundate într-o barbarie profundă. Nu toți orientaliștii sunt însă de această părere, întrucât unii susțin contrariul, precum, de exemplu, Max Müller care spune: „Sunt încă multe lucruri de neînțeles pentru noi, iar limbajul hieroglific al anticilor exprimă doar jumătate dintre ele. ” gândurile. Cu toate acestea, imaginea omului ne apare din ce în ce mai curată și mai nobilă în toate țările, pe măsură ce ne apropiem de originea lui și îi înțelegem erorile și îi interpretăm visele. Oricât de îndepărtate ar fi urmele omului, chiar și în cele mai îndepărtate limite ale istoriei, descoperim de la început darul divin al inteligenței viguroase și rezonabile, astfel încât este imposibil de susținut că rasa umană a ieșit încet din adâncul „brutalitate animală”.

Întrucât s-a spus că nu este filozofic să cercetăm primele cauze, înțelepții sunt preocupați doar de studiul efectelor fizice, iar domeniul cercetării științifice nu depășește natura fizică, la ale cărei limite cercetătorii se opresc pentru a-și începe lucra din nou.sarcină și ocolește subiectul, ca niște veverițe în cușcă, spuse cu tot respectul față de savanți. Suntem prea pigmii pentru a pune la îndoială valoarea potențială a științei; Dar oamenii de știință nu întruchipează știința, la fel cum locuitorii planetei nu sunt planeta însăși. Niciunul dintre noi nu are autoritatea sau dreptul de a-i obliga pe filozofii moderni să accepte fără ezitare descrierea geografică a emisferei Lunii ascunsă de ochii astronomilor; Dar dacă un

cataclism lunar ar arunca pe unul dintre locuitorii săi în sfera de atracție a globului nostru, astfel încât să cadă în siguranță în fața ușii doctorului Carpenter, nu ar putea, fără a-și diminua îndatoririle profesionale, să ia în considerare faptul mai mult decât din punct de vedere fizic. Punct de vedere. Dar cercetătorul științific nu ar trebui să se ferească de la studiul oricărui fenomen nou, chiar dacă ar fi la fel de neobișnuit precum căderea unui om de pe Lună sau apariția unei fantome în dormitorul său. Este la fel de bine să investighezi prin metoda aristotelică ca și prin metoda platoniciană; dar adevărul este că antropologii antici cunoşteau perfect cele două naturi interne şi externe ale

Scântei dintr-un atelier german, II, 7. - „Mitologie comparată”.

om. În ciuda ipotezelor șovăitoare ale geologilor, am început să avem aproape zilnic dovezi ale afirmațiilor acelor filozofi, care au împărțit existența omului pe pământ în cicluri lungi, în timpul fiecăruia dintre ele, omenirea a atins treptat culmea civilizației, pentru a se scufunda treptat în barbarie cea mai abjectă. Din minunatele monumente ale antichității care mai există și din descrierea lui Herodot a altora care au dispărut deja, se poate deduce, deși nu complet, eminentul plug de progres la care a ajuns omenirea în fiecare dintre ciclurile sale trecute. Deja pe vremea celebrului istoric grec, multe temple celebre și piramide gigantice erau grămezi de ruine, pe care părintele istoriei le numește „venerabili martori ai gloriilor strămoșilor noștri îndepărtați”. Herodot evită să se ocupe de lucruri divine și se mărginește să descrie, după referințele care i-au venit la urechi, minunatele labirinturi subterane care serveau drept morminte regilor inițiați ale căror rămășițe zac încă în locuri ascunse.

Cu toate acestea, relatările istorice din vremea Ptolemeilor ne oferă suficiente elemente pentru a judeca civilizațiile înfloritoare ale antichității, de vreme ce chiar și atunci științele și artele au declinat odată cu pierderea multor secrete ale lor. În săpăturile efectuate recent în Mariette-Bey, chiar la poalele Piramidelor, au fost găsite statui de lemn și alte obiecte artistice, a căror examinare arată că cu mult înainte de primele dinastii egiptenii ajunseseră deja la rafinamentul perfecțiunii artistice. , până la punctul de a-i minuna pe cei mai entuziaști susținători ai artei elene.

Într-una dintre lucrările sale, Taylor descrie aceste statui spunând că frumusețea plastică a acelor capete este cu adevărat inimitabilă. ochi de pietre prețioase și pleoape de aramă.

Dovezi palpabile ale doctrinei ermetice a ciclurilor menționate mai sus au fost găsite mai târziu mult mai adânc în stratul de nisip în care se aflau obiectele existente astăzi în British Museum și în colecțiile lui Lepsius și Abbott.

Elenistul entuziast Dr. Schliemann a găsit în săpăturile efectuate nu cu mult timp în urmă în Asia Mică, urme notabile ale progresului treptat de la barbarie la civilizație și ale revenirii treptate a civilizației la barbarie. Așadar, dacă omul antediluvian era mult mai învățat decât noi în științele seculare și mult mai priceput în anumite arte pe care deja le considerăm pierdute, de ce să nu admitem că ne-ar putea depăși în egală măsură și în cunoștințele psihologiei? Această ipoteză trebuie să prevaleze atâta timp cât nu se aduce nicio dovadă evidentă a contrariului.

Fiecare om înțelept demn de acest nume recunoaște că multe ramuri ale științei sunt încă la început. Oare pentru că ciclul nostru a început recent? Cu toate acestea, conform filozofiei caldeene, ciclurile evoluției nu cuprind întreaga umanitate în același timp, iar acest lucru este coroborat spontan de Draper când spune că

Perioadele în care geologiei îi plăcea să împartă progresul omului nu sunt atât de extreme încât să cuprindă simultan întreaga umanitate , de exemplu indienii nomazi ai Americii, care în zilele noastre depășesc ceea ce ei considerau epoca de piatră.

Cabaliștii versați în sistemul pitagoreic de numere și linii știu perfect că doctrinele metafizice ale lui Platon se bazează pe principii matematice riguroase. În acest sens, Magicón spune: „Matematica sublimă este legată de toată știința superioară; dar matematica vulgară nu este altceva decât o fantasmagorie greșită a cărei acuratețe lăudabilă izvorăște din convenționalismul fundamentelor sale."

Unii filozofi ai timpului nostru laudă metoda inductivă aristotelică în detrimentul metodei deductive a lui Platon, deoarece își închipuie că aceasta din urmă constă doar în târâirea de la particular la universal. Draper deplânge că misticii speculativi precum Ammonius Saccas și Piotino au înlocuit geometrii riguroși ai școlilor antice; dar nu ţine cont de faptul că geometria este dintre toate ştiinţele modelul cel mai complet de sinteză şi în întreaga sa intriga trece de la universal la particular, adică metoda platoniciană. Cu siguranță științele exacte nu vor eșua atâta timp cât, limitate la condițiile lumii fizice, se contractă cu metoda aristotelică; Dar din moment ce lumea fizică este limitată deși ni se pare nelimitată, investigațiile pur fizice nu vor putea transpune sfera lumii materiale.

Teoria cosmologică a numerelor, pe care Pitagora a învățat-o de la hierofanții egipteni, este singura capabilă să împace materia și spiritul demonstrând matematic existența ambelor principii prin existența fiecăruia dintre ele.

Combinațiile ezoterice ale numerelor sacre ale universului rezolvă problema dificilă și explică teoria iradierii și raiul emanațiilor. Ordinele inferioare provin de la cele superioare spiritual și evoluează

în ascensiune progresivă până când, ajungând la punctul de convertire, sunt reabsorbite în infinit.

Fiziologia, ca toate științele, este supusă legii evoluției ciclice, iar dacă în ciclul actual abia iese din arcul inferior, într-o zi vom avea dovada că într-un timp cu mult înaintea lui Pitagora a fost la punctul culminant al ciclu.. Deocamdată, Pitagora a învățat fiziologia și anatomia de la discipolii și urmașii lui Sidonian Mochus, care a înflorit cu mulți ani înaintea filozofului din Samos, a cărui preocupare pentru păstrarea învățăturilor străvechii științe a sufletului îl face demn de a trăi veșnic în amintire. a barbatilor.

Științele predate în sanctuare erau acoperite impenetrabil de cele mai secrete arcane. Acesta este motivul aprecierii scăzute în care sunt ținuți astăzi filozofii.

Conflicte între religie și știință.

antici și mai mult de un comentator i-au acuzat pe Platon și PhiloJudeo că sunt incongruenți, pentru că nu au observat scopul care se dezvăluie sub labirintul contradicțiilor metafizice a căror aparentă absurditate îi lasă atât de perplexi pe cititorii Timeului. Dar care comentator la clasici știa să-l citească pe Platon? Acest lucru ne determină să întrebăm judecățile critice pe care le găsim despre celebrul filosof în lucrările lui Stalbaüm, Schleiermacher, Ficino, Heindorf, Sydenham, Buttmann, Taylor și Burges, ca să nu mai vorbim de altele de mai puțină autoritate. Aluziile voalate ale lui Platon la învățăturile ezoterice i-au pus într-o confuzie extremă pe comentatorii săi, a căror ignoranță îndrăzneață a ajuns până la modificarea multor pasaje din text, crezând că cuvintele erau greșite. Astfel avem cu privire la aluzia orfică în care autorul exclamă:

Din cântecul se închide ordinea celei de-a șasea curse,

a cărui interpretare nu poate fi dată decât în sensul apariţiei celei de-a şasea rase în evoluţia consecutivă a sferelor, Burges crede în mod greşit că pasajul „este luat fără îndoială dintr-o cosmogonie, conform căreia omul a fost ultima fiinţă creată”. Cel care editează o lucrare nu are obligația să înțeleagă măcar ce spune autorul?

Este o părere generală, chiar și în rândul celor mai senini critici, că înțelepții antichității nu aveau cunoștințele profunde ale științelor experimentale care fac secolul nostru atât de mândru.

Unii comentatori au bănuit că nu cunoșteau apotegma filosofică fundamentală: ex nihilo nihil fit și spun că, dacă știau ceva despre indestructibilitatea materiei, nu era prin deducție din principii bine stabilite, ci prin intuiție și analogie. Cu toate acestea, credem altfel, căci deși învățăturile filosofilor antici cu privire la lucrurile materiale erau publice și supuse criticii, doctrinele lor cu

privire la lucrurile spirituale erau profund ezoterice și motivate de jurământul de a menține secretul absolut atunci când era vorba de relațiile dintre spiritul și materia, se întreceau între ei în moduri ingenioase pentru a-și ascunde adevăratele opinii.

Doctrina metempsihozei, ridiculizată atât de amar de oameni de știință și nu mai puțin aspru combătută de teologi, este un concept sublim pentru cei care dezvăluie adaptarea ei ezoterică la indestructibilitatea materiei și nemurirea spiritului. Nu ar fi corect să privim problema din punct de vedere

Mai târziu vom explica în detaliu doctrina secretă a evoluției sferelor și a diferitelor lor rase.

Burgess. - Lucrările lui Platon, p. 207, nota.

pe care s-au îmbrăcat strămoșii, înainte de a-și bate joc de ei? Nici superstiția religioasă și nici scepticismul materialist nu pot rezolva marea problemă a eternității. Varietatea armonioasă în unitatea matematică a evoluției duale a spiritului și materiei este inclusă numai în numerele universale ale lui Pitagora, în întregime identice cu „limbajul metric” al Vedelor, așa cum a demonstrat prea târziu în nenorocirea lui zelosul orientalist Martin Haug. traducere a Aitareya Brahmana din Rig Veda, până acum necunoscută occidentalilor. Atât sistemul pitagoreic, cât și cel brahmanic implică semnificații ezoterice în număr. În primul depinde de relația mistică dintre numere și lucruri accesibile minții umane; în al doilea, numărul de silabe din fiecare vers al mantrelor.

Platon, un fervent discipol al lui Pitagora, a urmat cu atâta fidelitate învățăturile profesorului său, încât a susținut că Demiurgii au folosit dodecaedrul pentru a construi universul.

Unele figuri geometrice au o semnificație deosebită și profundă, cum ar fi pătratul, emblemă a moralității perfecte și a dreptății absolute, deoarece cele patru laturi sau limitele sale sunt exact egale. Toate puterile și armoniile naturii sunt înscrise în pătratul perfect al cărui număr 4 este a treia parte a numărului 12 al dodecaedrului, astfel încât numele inefabil al Lui este simbolizat în Iasagrada Tetractys, prin care vechii mistici au jurat solemn.

Dacă după ce l-am studiat în mod corespunzător am compara învățăturile pitagoreice ale Metempsihozei cu teoria modernă a evoluției, am găsi în ea toate verigile lipsă din aceasta din urmă; Dar ce om înțelept ar fi de acord să piardă timpul cu ceea ce ei numesc himere ale anticilor? Pentru că, în ciuda dovezilor contrare, ei spun că nu numai națiunile din vremurile arhaice, ci chiar și filozofii greci nu aveau nici cea mai mică noțiune despre sistemul heliocentric. Sfântul Augustin, Lactantius și venerabilul Beda au denaturat învățăturile teologilor precreștini cu dogmatismul lor ignorant; dar filologia, susținută de

cunoașterea exactă a sanscritei, ne plasează într-o poziție avantajoasă pentru a le justifica. Astfel, de exemplu, în Vede găsim dovada că cu 2.000 de ani înainte de Hristos, indienii înțelepți cunoșteau sfericitatea pământului și sistemul heliocentric, despre care nici Pitagora, după ce l-a învățat în India, nu cunoștea și nici discipolul său Platon. .

În acest scop vom copia două pasaje din Aitareya Brahmana:

„Mantra șarpelui este una dintre cele pe care Sarpardjni (regina șerpilor) le-a văzut. Pentru că pământul (iyam) este regina șerpilor deoarece este mama și regina a tot ceea ce se mișcă (sarpat). Inițial, pământul era un uriaș chel.

Rig-VedatVtW, 23.

Înseamnă că era rotundă și lipsită de vegetație.

„Atunci pământul a văzut acest Montra care conferă oricui o cunoaște puterea de a lua orice formă dorește. Pământul „a scandat Mantra”, adică s-a sacrificat zeilor și, prin urmare, a căpătat un aspect pestriț și a fost capabil să producă o diversitate de forme și să le schimbe una în alta.

„Acest Montra începe cu cuvintele: Ayam gauh pris'nír a kra mît” (X-189).

Descrierea pământului sub forma unui cap chel, la început tare și apoi moale, când zeul aerului (Vayu) a respirat pe el, arată că autorii Vedelor nu numai că cunoșteau sfericitatea pământului, ci și că La început a fost o masă gelatinoasă care s-a răcit în timp datorită acţiunii aerului. Să vedem acum dovada că hindușii cunoșteau perfect sistemul heliocentric cu cel puțin 2.000 de ani înainte de Hristos.

Aitareya Brahmana învață cum ar trebui preotul să recite shâstra-urile și explică fenomenul răsăritului și apusului. În acest sens el spune: „Agnisthoma este zeul care arde. Soarele nici nu răsare, nici nu apune. Oamenii cred că soarele apune, dar sunt înșelați, pentru că nu există așa ceva, dar când vine sfârșitul zilei, lasă ceea ce este dedesubt ca noapte și ceea ce este de opus ca zi. Când oamenii își imaginează că soarele răsare, înseamnă că atunci când noaptea s-a încheiat, lasă ceea ce este dedesubt ca zi și ceea ce este pe partea opusă ca noapte. Într-adevăr, soarele nu apune niciodată pentru cei care știu asta.”

Pasajul transcris este atât de concludent încât același traducător al Rig Veda atrage atenția asupra textului său spunând că acesta neagă răsăritul și apusul soarelui, de parcă autorul ar fi convins că steaua își menține constant poziția ridicată.

Într-una dintre cele mai vechi nivide, rishi Kutsa, care a înflorit în vremuri foarte străvechi, explică alegoric legile cărora le respectă corpurile cerești. Se spune că „pentru că a făcut ceea ce nu ar fi trebuit să facă” Anâhit a fost condamnată să se învârte în jurul soarelui. Stratele, sau sacrificiile periodice, dovedesc fără îndoială că cu nouăsprezece secole înainte de era creștină indienii erau deja foarte avansați în astronomie. Aceste sacrificii au durat un an și corespundeau rasei aparente a soarelui.

Potrivit lui Haug, „au fost împărțite în două perioade de șase luni de treizeci de zile, cu un interval de o zi numit vishuvan (ecuator sau zi centrală) care a împărțit stratele în două jumătăți”.

Deși Haug urmărește antichitatea Brdhmamas cu doar aproximativ 1.200 sau 1.400 de ani înainte de Hristos, el recunoaște că cele mai vechi imnuri corespund

Aitareya Brahmana, III1V, 44.

Aitareya Brahmana, 11.242.

Anaitis sau Nana, Venusul persan care simbolizează pământul în legenda indiană. Instituții Septenare, 20.

începutul literaturii vedice, între anii 2.400 și 2.000 î.Hr., deoarece nu vede niciun motiv să considere Vedele mai puțin vechi decât Scripturile chineze. Cu toate acestea, cum este mai mult decât dovedit că Sku-King (Cartea Istoriei) și cântecele de sacrificiu ale Shi-ZCfm? (Cartea Odelor) datează de la 2200 de ani î.Hr., filologii moderni vor fi nevoiți să mărturisească superioritatea hindușilor în cunoștințele astronomice.

În orice caz, aceste fapte demonstrează că anumite calcule astronomice ale caldeenilor erau la fel de precise pe vremea lui Iulius Cezar pe cât pot fi astăzi. Când cuceritorul Galiei a reformat calendarul, anotimpurile își pierduseră orice corespondență cu anul civil, deoarece vara era extinsă la lunile de toamnă și toamna la lunile de iarnă.

Operațiunile științifice ale corectării au fost în sarcina astronomului caldean Sosigenes, care a întârziat data de 25 martie cu nouăzeci de zile, astfel încât să coincidă cu echinocțiul de primăvară și a împărțit anul în cele douăsprezece luni distribuite în zile așa cum există încă.

Calendarul aztecilor mexicani a împărțit anul în luni de număr egal de zile cu o precizie atât de scrupuloasă calculată încât nu au fost descoperite erori prin verificările efectuate mai târziu în timpul lui Montezuma, în timp ce spaniolii au debarcat în anul 1519 au observat. că calendarul iulian, după care erau guvernați, a avansat unsprezece zile în raport cu ora exactă.

Datorită traducerilor nepreţuite şi fidele ale cărţilor vedice şi lucrărilor de cercetare ale doctorului Haug, putem corobora afirmaţiile filozofilor hermetici şi putem recunoaşte vechimea de nedescris a epocii în care a înflorit primul Zoroastru. Brahmana, a căror dată Haug datează de la 2.000 de ani, descriu luptele dintre hinduşii predictivi simbolizaţi în devas şi iranienii în asuras. La ce oră şi-ar ridica vocea primul profet iranian împotriva a ceea ce el numea idolatria brahmanilor pe care îi numea devas sau, după el, demoni?

La aceasta, Haug răspunde că aceste lupte trebuie să fi părut la fel de legendare autorilor Brdhmanas, precum le-au părut isprăvile regelui Arthur istoricilor englezi ai secolului al XIX-lea.

Cei mai remarcabili filozofi recunosc că brahmanii, budiştii şi pitagoreii au predat cu toţii ezoteric, într-o formă mai mult sau mai puţin inteligibilă, doctrina metempsihozei, mărturisită şi de Clement din Alexandria, Origen, Sinesius, Chalcidius şi agnosticii, cărora le a fost predat.istorie disputata de cei mai rafinat oameni culti ai timpului sau. Pitagora şi Socrate au avut aceleaşi idei şi amândoi au fost condamnaţi la moarte sub pedeapsa de a le învăţa, deoarece masele au

Gibon. - Declinul şi căderea Imperiului Roman.

a fost la fel de brutal în toate timpurile, iar materialismul a înfundat întotdeauna adevărurile spirituale.

Potrivit brahmanilor, Pitagora şi Socrate au învăţat că spiritul lui Dumnezeu animă particulele materiei în care este infuzat; că omul are două suflete de natură diferită, întrucât unul (sufletul astral sau corpul fluidic) este coruptibil şi perisabil, în timp ce celălalt (augoeides sau particulă a Spiritului divin) este incoruptibil şi nepieritor. Sufletul astral, deşi invizibil simţurilor noastre pentru că este alcătuit din materie sublimată, piere şi se reînnoieşte în pragul fiecărei sfere noi, astfel încât devine din ce în ce mai purificat în transmigrări succesive. Aristotel, care din motive politice este foarte rezervat atunci când se ocupă de probleme de natură ezoterică, îşi exprimă în mod explicit părerea asupra acestui punct, afirmând că sufletul uman este o emanaţie a lui Dumnezeu şi la Dumnezeu trebuie să se întoarcă în cele din urmă. Zenon, fondatorul şcolii stoice, a distins două calităţi coeterne în natură: una activă, masculină, pură şi subtilă, Spiritul divin; o alta pasiva, feminina, materia care pentru a actiona si a trai are nevoie de Spirit, singurul principiu eficient a carui suflare creeaza foc, apa, pamant si aer. Stoicii, ca şi hinduşii, au admis şi ei resorbţia finală. Sfântul Iustin credea în emanaţia divină a sufletului uman, iar discipolul său Taţian afirmă că „omul este nemuritor ca şi Dumnezeu însuşi”.

Este foarte important de observat că textul ebraic al Genezei, așa cum știu evreii, spune: „Tuturor animalelor pământului și tuturor păsărilor cerului și tuturor celor ce se târăsc pe pământ le-am dat un suflet viu. Dar traducătorii au alterat originalul înlocuind fraza subliniată cu: „acolo unde este viață”.

Drummond demonstrează că traducătorii Scripturilor Ebraice au distorsionat sensul textului în toate capitolele, falsificând chiar înțelesul numelui lui Dumnezeu pe care îl traduc prin El când originalul spune iınAl care, potrivit lui Higgins, înseamnă Mithra, cel Soarele păstrător și mântuitor. Drummond demonstrează, de asemenea, că adevărata traducere a lui Beth-El este Casa Soarelui și nu Casa lui Dumnezeu, deoarece în alcătuirea acestor nume canaanite, cuvântul El nu înseamnă Dumnezeu, ci Soare.

În acest fel, teologia a denaturat teozofia antică, iar știința a denaturat filosofia.

Vezi Anacalipsa lui Turner și Higgins.

Geneza, I, 30.

Drummond. - Oedip evreu, 250.

Părinții Bisericii și teologii din vremurile de mai târziu au trebuit să folosească aceste fraude evlavioase pentru ca identitatea Soarelui cu Iehova mozaic să nu fie dezvăluită, așa cum ar fi fost evident, fără îndoială, lăsând cuvântul Al așa cum era în ebraică. text. Oamenii de rând, neștiind că inițiații considerau soarele fizic vizibil ca o emblemă a spiritualului și invizibilului, l-ar fi acuzat pe Moise de sabeanism, așa cum l-au acuzat deja mulți comentatori contemporani.

Necunoașterea acestui principiu filosofic capital invalidează metodele științei moderne, oricât de sigure ar părea, întrucât nu servesc la demonstrarea originii și sfârșitului lucrurilor. În loc să deducă efectul din cauză, ei induc cauza din efect. Știința învață că tipurile superioare provin evolutiv din cele inferioare, dar întrucât în această scară labirintică este ghidată de firul materiei, de îndată ce este ruptă nu poate face un pas înainte și se retrage îngrozit și se mărturisește neputincioasă înainte. de Neînțeles. Platon și discipolii săi nu au procedat în acest fel, pentru care tipurile inferioare erau imagini concrete ale celor abstracte superioare. Sufletul nemuritor are un principiu aritmetic, iar corpul unul geometric. Acest principiu, ca o reflectare a Archaea universală, se mișcă singur și din centru se răspândește în tot corpul microcosmosului.

Considerarea tristă a acestui adevăr îl face pe Tyndall să mărturisească cât de impotentă este știința chiar și în lumea materiei, spunând: „Aranjamentul primar al atomilor căruia îi este subordonată toată acțiunea ulterioară, scapă de pătrunderea celui mai puternic

microscop. După observații prelungite și complexe, nu se poate afirma decât că inteligența cea mai privilegiată și imaginația cea mai subtilă dau înapoi în confuzie în fața amplorii problemei. Nu există niciun microscop capabil să-și revină din uimirea noastră și nu numai că ne îndoim de valoarea acestui instrument, ci și dacă mintea umană poate investiga cu adevărat cele mai intime energii structurale ale naturii.

Figura geometrică fundamentală a Cabalei, pe care, conform tradiției, în conformitate cu doctrinele ezoterice, Moise a primit-o pe Muntele Sinai, conține în combinația sa mărețoasă și simplă cheia problemei universale. Această figură le conține pe toate celelalte și cei capabili să o înțeleagă nu au nevoie să folosească imaginația sau microscopul, deoarece nicio lentilă optică nu depășește percepția spirituală în acuitate. Pentru cei versați în marea știință, descrierea pe care o poate face un copil psihometrist despre geneza unui grăunte de nisip, a unei bucăți de sticlă sau a oricărui alt obiect, este mult mai de încredere decât câte observații telescopice și microscopice presupun științe experimentale.

Pangeneza îndrăzneață a lui Darwin, pe care Tyndall îl numește un „speculator sublim”, conține mai mult adevăr decât ipotezele prudente și restrânse ale acestui celălalt om înțelept, care, la fel ca toți cei din descendența sa, își limitează imaginația între, după ei, „ferme”. limite.” de raționament.” Ipoteza unui germen microscopic cu suficientă vitalitate pentru a conţine o lume de germeni mai mici pare că se întoarce la infinit şi, transcendend lumea materială, pătrunde în lumea spirituală.

Dacă luăm în considerare teoria darwiniană a originii speciilor, vom observa că punctul de plecare al acesteia este situat ca în fața unei uși deschise, cu

Exodul, XXV, 40.

libertatea de a traversa sau nu buiandrugul de cealaltă parte a căruia întrezărim infinitul, neînțelesul sau, mai bine zis, inefabilul. Dacă limbajul uman este insuficient pentru a exprima ceea ce întrezărim în dincolo, într-o zi omul care are o eternitate nesfârșită înaintea lui o va înțelege.

Nu același lucru se întâmplă în ipoteza lui Huxley despre fundamentele fiziologice ale vieții. Împotriva negărilor colegilor săi germani, el admite o protoplasmă universală care, formând celule, dă naștere la viață. Această protoplasmă este, după Huxley, identică în fiecare organism viu, iar celulele pe care le constituie conțin principiul vital, dar exclude influența divină din ele și lasă problema nerezolvată. Cu o tactică foarte pricepută, el transformă legile și faptele în santinele al căror cuvânt de ordine este cuvântul necesitate, deși în cele din urmă el distruge întreaga ipoteză numind-o „fantomă deșartă a imaginației mele”. „Doctrinele fundamentale ale

spiritismului, continuă Huxley, transcend orice investigație filozofică.” Cu toate acestea, vom îndrăzni să contrazicem această afirmație observând că doctrinele spiritualiste sunt de acord mai bine cu investigațiile filozofice decât cu protoplasma lui Huxley, deoarece cel puțin oferă o dovadă evidentă a existenței spiritului, în timp ce odată ce celulele protoplasmatice mor, ele nu mai sunt. nici un indiciu în ele că ele sunt originile vieții, așa cum susține eminentul gânditor contemporan.

Vechii cabaliști nu au formulat nicio ipoteză până nu au putut-o stabili pe stânca foarte fermă a experiențelor dovedite.

Dar subordonarea exagerată față de faptele fizice provoacă puterea materialismului și declinul spiritualismului. Așa era orientarea dominantă a gândirii umane pe vremea lui Aristotel și, deși preceptul delfic nu fusese șters din mintea filozofilor greci, unii încă afirmau că pentru a ști ce este omul este necesar să știi ce a fost, deoarece materialismul a început să corodeze rădăcinile credinței. Misterele în sine au fost adulterate până la punctul de a fi speculații preoțești și fraude religioase. Puțini erau adevărații adepți și inițiați, succesori legitimi ai celor care au împrăștiat sabia cuceritoare a Egiptului antic.

Cu siguranță, timpul prezis de marele Hermes în dialogul său cu Esculapius sosise deja; vremea în care străinii nelegiuiți i-au avertizat pe egipteni să se închine la idoli monstruoși, fără să mai rămână nimic din ea în afară de hieroglifele monumentelor lor ca enigme incredibile pentru posteritate. Hierofanții au fost împrăștiați pe suprafața pământului, căutând refugiu în comunitățile ermetice numite mai târziu esenieni, unde au îngropat știința ezoterică mai adânc decât înainte. Sabia triumfătoare a discipolului lui Aristotel nu a lăsat nicio urmă a un

Huxley. - Conferința „Bazele fiziologice ale vieții”.

timp religie pură, iar Aristotel însuși, fiul tipic al secolului său, deși educat în știința secretă a egiptenilor, cunoșteau foarte puține despre rezultatele rezultate din studiile ezoterice vechi de milenii.

Asemenea celor care au înflorit în zilele lui Psammetichus, filozofii contemporani „ridică vălul lui Isis”, deoarece Isis este simbolul naturii; dar ei văd doar forme fizice și sufletul interior scapă de pătrunderea lor. Mama Divină nu le răspunde. Sunt anatomiști care neagă existența sufletului, pentru că nu îl descoperă sub masele de mușchi și rețelele de nervi și substanță cenușie pe care le ridică cu vârful bisturiului. Aceștia sunt la fel de miopi în sofistica lor ca și studentul care, sub litera moartă a Cabalei, nu reușește să descopere spiritul dătător de viață. Pentru a vedea omul adevărat care a locuit cadavrul răspândit pe masa de disecție, ochii anatomici non-corpori au nevoie; Și desigur, pentru a descoperi adevărul glorios, criptat în

scrierile hieratice ale papirusurilor antice, este necesar să posezi facultatea de intuiție, vederea sufletului, așa cum rațiunea este a minții.

Știința modernă admite o forță supremă, un principiu invizibil, dar neagă existența unei Ființe supreme, a unui Dumnezeu personal. În mod logic, diferența dintre ambele concepte este foarte discutabilă, deoarece ca forță și esență sunt identice. Rațiunea umană nu poate concepe o forță supremă și inteligentă fără a o identifica cu o Ființă care este și ea supremă și inteligentă. Oamenii de rând nu vor avea niciodată o idee despre atotputernicia și Omniprezența lui Dumnezeu fără a-i atribui, în proporții gigantice, calități umane; Cu toate acestea, pentru cabaliști, invizibilul En-Soph a fost întotdeauna o Putere.

Vedem, așadar, că filozofii pozitiviști din zilele noastre și-au avut precursori cu mii de ani în urmă. Adeptul ermetic proclamă că simplul simț exclude orice contingență conform căreia universul este opera întâmplării, deoarece această absurditate ar echivala cu presupunerea că postulatele lui Euclid au fost deduse de o maimuță care se joacă cu figuri geometrice.

Foarte puțini creștini înțeleg teologia ebraică, dacă știu ceva despre ea. Talmudul este profund enigmatic, chiar și pentru majoritatea evreilor înșiși; dar evreii care l-au descifrat nu se laudă cu erudiţia lor. Cărțile cabalistice sunt și mai puțin înțelese pentru evrei, iar evreii creștini se dedică studiului lor cu mai multă asiduitate decât ei. Cu toate acestea, cât de mai puțin cunoscută este Cabala universală a Orientului! Urmașii lui sunt puțini; dar acești moștenitori privilegiați ai înțelepților care „au descoperit adevărurile orbitoare care strălucesc în marea Shemaya a cunoașterii caldeene” au rezolvat „absolutul” și acum se odihnesc de sarcina lor obositoare. Ei nu pot trece dincolo de linia trasă de degetul lui Dumnezeu însuși în această lume, ca limită a cunoașterii

Draper. - Conflicte între religie și știință.

Bulwer. - Zanoni.

uman. Fără să-și dea seama, unii călători i-au întâlnit pe acești adepți pe malurile sacrului Gange, în ruinele solitare ale Tebei, în camerele misterios părăsite ale Luxorului, în camerele cu bolți albastre și aurii ale căror semne misterioase atrag atenția fără niciun folos. a vulgarului Se găsesc pretutindeni, atât în câmpiile pustii ale Saharei, cât și în cavernele Elephantei, cât și în sălile strălucitoare ale aristocrației europene; dar devin cunoscuţi numai studenţii dezinteresaţi a căror perseverenţă nu le permite să se întoarcă. Celebrul teolog și istoric evreu Maimonide, pe care compatrioții săi aproape l-au îndumnezeit, iar mai târziu l-au acuzat de erezie, afirmă că ceea ce pare a fi cel mai absurd și mai extravagant din Talmud,

ascunde tocmai cel mai sublim din sensul său ezoteric. Acest evreu cel mai erudit a demonstrat că magia caldeană mărturisită de Moise și de alți făcători de minuni se baza pe cunoașterea extinsă și profundă a diverselor ramuri și acum uitate ale științelor naturale, deoarece cunoșteau pe deplin resursele regnului mineral, vegetal și animal, în afară de aceasta. din secretele chimiei și fizicii, cu adăugarea adevărurilor spirituale care le-au dat la fel de multă potrivire în psihologie pe cât aveau în fiziologie. Nu este, așadar, de mirare că adepții educați în sanctuarele misterioase ale templelor au lucrat porturi a căror explicație ar eșua știința contemporană îndrăgostită. Este înjositor pentru demnitatea umană să numim magia și științele oculte imposturi, pentru că dacă ar fi fost posibil de mii de ani ca unii oameni să fie victime ale fraudelor și înșelăciunilor trucate de alți oameni, ar fi necesar să mărturisim că jumătate dintre oameni sunt idioți și cealaltă jumătate ticăloși. În ce țară nu s-a practicat magia? La ce oră a fost uitat complet?

Vedele și legile lui Manó, care sunt cele mai vechi documente literare, descriu multe rituri magice ale practicii legale în rândul brahmanilor. Astăzi magia caldeană este predată în Japonia și China, în special în Tibet, iar preoții acestor țări coroborează prin exemplu învățăturile legate de dezvoltarea clarviziunii și actualizarea puterilor spirituale, prin puritatea și austeritatea trupului și a minții, din care decurge. superioritate magică asupra entităților elementare, în mod natural inferioare omului. În țările occidentale magia este la fel de veche ca în cele orientale. Druizii Marii Britanii și Galiei o practicau în locurile secrete, în cavernele lor adânci, unde predau științe naturale și psihologice, armonia universului, mișcarea stelelor, formarea pământului și nemurirea sufletului. . În academiile naturale construite de mâna arhitectului invizibil, inițiații se adunau la marginea

Vezi Codul lui Manu tradus de W. Jones, IX. II.

În mai multe pasaje din Istoria sa naturală, Pliniu se ocupă pe larg de cunoștințele druizilor, iar Pomponius asigură că aceștia erau bine versați în științele superioare.

miezul nopții să mediteze la ce este omul și ce trebuie să fie. Nu aveau nevoie de iluminare artificială în tâmple, pentru că zeița castă a nopții lovea cu razele ei capetele încoronate de stejar și barzii sacri în veșminte albe știau să vorbească cu regina solitare a bolții înstelate.

Dar, deși suflarea otrăvitoare a materialismului a mistuit rădăcinile crângurilor sacre și a secat seva simbolismului lor spiritual, ei totuși prosperă cu o prospețime exuberantă pentru studentul ocultismului, care continuă să le vadă încărcate cu rodul adevărului la fel de luxuriant. ca atunci când arhidruidul vindeca magic bolnavii și, scuturând ramura de vâsc, ea culegea cu lumina ei aurie ramura

stejarului matern. Magia este la fel de veche ca omul și nimeni nu ar putea să-i sublinieze originea, așa cum este imposibil să se calculeze nașterea primului om. Ori de câte ori oamenii de știință au încercat să determine din punct de vedere istoric originile magiei în orice țară, cercetările ulterioare le-au infirmat calculele. Unii presupun că preotul și regele scandinav Odin a fost fondatorul magiei cu aproximativ 70 de ani înainte de Hristos; Dar există dovezi clare că ritualurile misterioase ale preoteselor Walian datează cu mult înainte de acel moment.

Alți savanți moderni îi atribuie lui Zoroastru primele roade ale magiei, pe baza faptului că el a fost fondatorul religiei magicienilor; dar Ammianus Marcellinus, Arnobius, Pliniu și alți istorici antici dovedesc în mod concludent că el ar trebui considerat doar ca un reformator al magiei, mărturisit deja din timpuri foarte străvechi de caldeeni și egipteni.

Cei mai eminenți profesori ai lucrurilor divine sunt de acord că aproape toate cărțile antice sunt scrise într-un limbaj înțeles doar de inițiați, iar un exemplu în acest sens este dat de schița biografică a lui Apollonius din Tyana, care, după cum știu cabaliștii, este un adevărat compendiu al filozofie ermetică cu transcrieri ale tradițiilor referitoare la regele Solomon. Ca acestea, schița biografică a lui Apollonius pare o himeră fantastică, pentru că evenimentele istorice sunt acoperite sub vălul ficțiunii. Călătoria în India, descrisă acolo, simbolizează încercările neofitului, iar conversațiile sale amănunțite cu brahmanii, sfaturile sale prudente și dialogurile sale cu Menips corintian se ridică împreună, interpretate corect, la un catehism ezoteric. În vizita sa în țara înțelepților, în discuția pe care a avut-o cu regele Hiarkas și în oracolul lui Amphiaraus sunt simbolizate multe dogme secrete ale lui Hermes, a căror explicație ar dezvălui multe mistere ale naturii. Eliphas Levi subliniază analogia izbitoare dintre regele Hiarkas și

Iulius Cezar. - De Bello gallico, III, 14.

Pliniu. - Istorie naturală, XXX.

Munter. - Despre religia antică a Europei de Nord înainte de Odin. - Memoriile Societății de Antiquari din Franța, II, 230.

Ammianus Marcellinus, XXVI, 6.

fabulosul Hiram, de la care Solomon a primit cedrul Libanului și aurul lui Ofir. Ar fi curios să aflăm dacă masonii moderni, oricât de elocvență și pricepere ar fi, știu cine este Hiramul a cărui moarte jură să o răzbune.

Dacă, ignorând învățăturile pur metafizice ale Cabalei, am acorda atenție doar ocultismului fiziologic, am putea obține rezultate

benefice pentru unele ramuri ale științei experimentale moderne, precum chimia și medicina. În acest sens, Draper spune: „De multe ori am descoperit idei pe care le-am contestat cu mândrie ca fiind exclusive timpului nostru”. Această observație, care a dat naștere examinării tratatelor științifice ale arabilor, poate fi aplicată cu mult mai multă rațiune lucrărilor ezoterice ale anticilor. Medicina modernă cunoaște cu siguranță mai multă anatomie, fiziologie și terapie, dar și-a pierdut adevărata cunoaștere din cauza criteriilor sale înguste, a materialismului inflexibil și a dogmatismului sectar. Fiecare școală de medicină disprețuiește să știe ce cred alții și toți nu sunt conștienți de conceptul grandios de natură și om sugerat de fenomenele hipnotice și de experimentele nord-americane asupra creierului, ale căror rezultate sunt cea mai completă înfrângere a materialismului stupid. Ar fi indicat să-i convoci pe doctorii diferitelor școli pentru a le arăta că știința lor se prăbușește adesea împotriva răzvrătirii bolilor, învinsă mai târziu de salutatori sau mediumi hipnotici. Cei care studiază literatura medicală antică, de la Hipocrate la Paracelsus și Van Helmont, vor găsi o multitudine de cazuri fiziologice și psihologice, perfect dovedite, cu medicamente și tratamente terapeutice a căror folosință disprețuiește medicii contemporani. La fel, chirurgii zilei își mărturisesc inferioritatea față de admirabila pricepere a anticilor în arta bandajului. Cei mai de seamă chirurgi parizieni au examinat îmbrăcămintea mumiilor egiptene, fără a se găsi în stare să imite modelul dinaintea lor.

În Muzeul Abbott din New York, există numeroase dovezi ale priceperii străvechilor în diferite arte, inclusiv dantelă și dantelă și posturi feminine. Ziarul din New York, La Tribuna, în recenzia sa despre Papirusul Ebers, spune: „... nu există cu adevărat nimic nou sub soare... Capitolele 65, 66, 79 și 89 demonstrează că regeneratoarele de păr, vopselele și pudrele au fost deja necesar acum 3.400 de ani.”

Înțelepții moderni pot fi comparați în multe feluri cu acel domn sagaș, erudit și desăvârșit despre care Hipocrate spune: „L-am întâlnit într-o zi și mi-a spus că a descoperit o anumită plantă până acum necunoscută, ale cărei minunate proprietăți vindecătoare au cucerit orice acut sau boală cronică.” oricât de rău ar fi fost. Dornic să-i răspund încrederea, l-am rugat să mă însoțească la herbarul unde ținea o plantă atât de prodigioasă și acolo am putut vedea că este usturoiul, foarte răspândit în toată Grecia și unul dintre cele mai puțin folosite în terapie. - Hipocrate. - De optim prcedicandi catione item judi ci i operucn magni. YO.

În lucrarea sa Conflicte între religie și știință, eminentul filozof Draper recunoaște că înțelepții antici aparțin în mod legitim paternității majorității descoperirilor pe care modernii și le atribuie lor, iar în acest scop citează câteva fapte care au admirat toată Grecia. Calistene ia trimis lui Aristotel o serie de observații astronomice calculate de babilonieni, datând de la nouă sute trei ani. Ptolemeu, rege al Egiptului și astronom de seamă, avea un tabel al

eclipselor, calculate tot în Babilon, în care erau prezise cele de mai bine de șapte secole înaintea erei creștine. În acest sens, Draper spune foarte oportun: „A fost nevoie de observații răbdătoare și precise pentru a obține aceste rezultate astronomice, a căror valoare a coroborat-o vremurile noastre. Babilonienii au calculat anul tropical cu douăzeci și șapte de secunde de eroare, iar anul sideral cu două minute de exces. Ei cunoșteau precesiunea echinocțiilor și au prezis și calculat eclipse cu ajutorul cerului lor numit saros, care a constat în 6.585 de zile, cu o eroare de nouăsprezece minute și treizeci de secunde. Toate aceste calcule sunt o dovadă incontestabilă a priceperii răbdătoare a astronomilor caldeeni, deoarece cu instrumente imperfecte au obținut rezultate atât de precise. Catalogaseră stelele și împărțiseră zodiacul în douăsprezece semne, ziua în douăsprezece ore și noaptea în tot atâtea. Multă vreme au studiat ocultările stelelor din spatele Lunii, după fraza lui Aristotel, au cunoscut situația planetelor față de soare, au construit cadrane, clepsidre, astrolaburi și orare și au rectificat conceptele eronate care predominau despre structura sistemului solar.până atunci. Lumea permanentă a adevărurilor eterne care se întrepătrunde în lumea tranzitorie a iluziilor și himerelor nu este de descoperită de tradițiile oamenilor care au trăit în zorii civilizației și nici de visele misticilor care se lăudau cu inspirație, ci trebuie să o descopere prin investigații. a geometriei și interogarea practică a naturii."

Suntem pe deplin mulțumiți de această concluzie, care nu ar putea fi dedusă mai precis. Draper ne spune o parte din adevăr în pasajul transcris, dar nu tot, pentru că nu cunoaște natura și întinderea cunoștințelor care au fost predate în Taine. Niciun popor nu era la fel de versat în geometrie precum constructorii Piramidelor și ai altor monumente titanice antediluviene și post-diluviene și niciunul care să fi interogat atât de practic natura. Dovadă în acest sens o dă sensul nenumăratelor sale simboluri, fiecare dintre acestea reprezentând o idee care îmbină divinul și invizibilul cu cel pământesc și vizibil, astfel încât din vizibil invizibilul se deduce prin analogie strictă, conform aforismului ermetic. : „Așa cum este mai jos este mai sus." Simbolurile egiptene denotă cunoașterea profundă a științelor naturale și studii foarte practice ale forțelor cosmice.

În ceea ce privește eficacitatea investigațiilor geometrice, studenții ocultismului nu mai trebuie să se bazeze pe noi presupuneri, ci pot urma îndrumările

subliniat în zilele noastre de distinsul geometru nord-american Jorge Felt, care, susținut de antecedentele stabilite de egiptenii antici, a dedus următoarele consecințe:

1. a Determinați diagrama fundamentală a geometriei plane și a spațiului.

2. a Stabiliți proporții aritmetice în formă geometrică.

3.   a Deduceți norma geometrică pe care egiptenii au urmat-o într-un mod atât de minunat și exact în toate construcțiile lor arhitecturale și sculpturale.

4.   a Verificați că egiptenii au folosit aceeași normă geometrică pentru calculele astronomice pe care și-au bazat aproape toată simbolismul lor religios.

5.   a Descoperiți urmele normei geometrice a egiptenilor în arta și arhitectura Greciei și în Scripturile ebraice, a căror derivare egipteană este evidentă.

6.   a Demonstrați că după mii de ani de investigare a legilor naturii, egiptenii au ajuns să cunoască sistemul universului.

7.   a Determina cu deplină precizie probleme de fiziologie, până astăzi, doar suspectate.

8.   a Că știința primitivă și religia primitivă, care va fi și ultima, au fost incluse în filosofia masonică.

La aceasta putem adăuga, prin mărturia martorilor oculari, că sculptorii și arhitecții egipteni nu au făcut admirabilele statui ale templelor lor pe nicovala fanteziei lor, ci mai degrabă „entitățile invizibile ale aerului” și alte regate ale naturii au servit drept modele, ale căror modele. viziune Ei au atribuit, așa cum atribuie și Felt, eficiența procedurilor alchimice și cabalistice. Schweigger demonstrează baza științifică a tuturor simbolurilor mitologice.

Descoperirea energiilor electromagnetice le-a permis unor hipnotologi eminenti precum Ennemoser, Schweigger și Bart în Germania, Du Potet în Franța și Regazzoni în Italia să sublinieze aproape exact analogia dintre miturile divine și energiile naturale. Degetul ideic, care era atât de important în magia medicală, înseamnă un deget de fier, alternativ atras și respins de forțele magnetice. În Samotracia a fost folosit cu rezultate admirabile în vindecarea bolilor organice.

Bart îl depășește pe Schweigger în interpretarea miturilor antice pe care le studiază sub dublu aspect spiritual și fizic. Se ocupă pe larg de teurgii, cabiri și dactilii, din Frigia, care salutau magii. În acest sens, el spune: „Când ne ocupăm de relația strânsă dintre dactile și forțele magnetice, nu

Schweigger. - Mitologia în Istoria Naturală.

Ne referim doar la piatra de foc și la conceptul nostru despre natură, dar considerăm magnetismul ca un întreg. Așa înțelegem cum inițiații care se numeau dactili au uimit oamenii cu artele lor magice și au realizat vindecări prodigioase. La aceasta au adăugat preceptul

cultivării pământului, practica moralei, promovarea științelor și artelor, învățăturile Misterelor și consacrarilor secrete. Dacă preoții Cabir ar îndeplini toate acestea, nu ar primi ei ajutor și îndrumări de la spiritele misterioase ale naturii? De aceeași părere este Schweigger, care demonstrează că fenomenele teurgice străvechi derivă din forțele magnetice „ghidate de spirite”.

În ciuda aparentului lor politeism, anticii, cel puțin cei din clasele iluminate, erau deja monoteiști cu multe secole înainte de Moise. Acest lucru este confirmat de următorul pasaj preluat de pe prima pagină a Papirusului Ebers: „Din Heliopolis am venit cu magnații Hetaat, Domnii Protecției, proprietarii eternității și mântuirii. Din Sais am venit cu Zeita-Mama care mi-a acordat protectia ei. „Stăpânul Universului m-a învățat să eliberez zeii de toate bolile muritoare.” Este de remarcat faptul că vechii au dat titlul de zei unor oameni eminenti și, prin urmare, îndumnezeirea muritorilor și considerarea lor ca zei nu dovedește că erau politeiști, în același mod în care nu ar fi corect să-i descriem pe ioscreștini ca fiind politeiști pentru că ei venerează imaginile sfinților lor. Americanii de azi cu siguranță nu merită să fie catalogați ca idolatri de către posteritate peste trei mii de ani pentru că au ridicat statui ale Washingtonului. Atât de secretă era filosofia ermetică, încât lui Volney i s-a părut că anticii se închinau simbolurilor grosolane, materiale ca divinități, în timp ce acestea erau simple reprezentări ale principiilor ezoterice. De asemenea, Dupuis, deși a studiat cu atenție această problemă, greșește semnificația simbolurilor religioase și le atribuie exclusiv astronomiei. Eberhart și alți autori germani din secolele al XVI-lea și al XIX-lea tratează magia cu mai puține scrupule și o derivă din miturile platonice ale Timeului. Dar cum a fost posibil ca acești savanți, fără intuiția ascuțită a unui Champollion, să descopere sensul ezoteric a ceea ce vălul lui Isis le permitea doar adepților să dezvăluie? Nimeni nu contestă valoarea lui Champollion ca egiptolog. În opinia sa, totul dovedește că egiptenii antici erau în esență monoteiști, iar datorită cercetărilor sale, acuratețea scrierilor lui Hermes Trismegistus, a cărui vechime se pierde în negura timpului, a fost demonstrată în cele mai mici detalii. Despre aceasta mai spune Ennemoser: „Herodot, Thales, Parmenide, Empedocle, Orfeu și Pitagora au învățat filozofia naturală și teologia în Egipt și în alte țări din est”. La rândul nostru, ne vom aminti că Moise a fost educat în Egipt, iar Isus și-a petrecut anii din prima tinerețe.

Ennemoser. - Istoria magiei, I, 3.

Toți studenții lumii cunoscute s-au întâlnit în acea țară înainte de întemeierea Alexandriei. În acest sens, Ennemoser întreabă: De ce se știe atât de puțin despre Mistere după atât de mult timp și în atâtea țări? Datorită secretului universal și riguros al inițiaților, deși poate fi atribuit și pierderii lucrărilor ezoterice din cea mai îndepărtată antichitate. Cărțile lui Numa, găsite în mormântul acestui monarh și descrise de Livie, s-au ocupat de filosofia naturii, dar au

fost ținute secrete pentru a nu divulga misterele religiei dominante. Senatul roman și tribunii poporului au ordonat să fie arse în public.

Magia a fost o știință divină a cărei cunoaștere a dus la participarea la atributele Divinității însăși. Filo Jadeo spune că „descoperă secretele naturii și facilitează contemplarea puterilor cerești”. De-a lungul timpului a degenerat în vrăjitorie prin abuz și a atras animozitatea generală; dar trebuie să o considerăm așa cum era în vremurile purității sale, când religiile se bazau pe cunoașterea forțelor ascunse ale naturii. În Persia, magia nu a fost introdusă de preoți, așa cum se crede în mod obișnuit, ci de magicieni, al căror nume indică originea lor. Preoții Mobedos sau Parsi, vechii Geberi, sunt astăzi numiți Magois în dialectul Pehlvi. Magia este contemporană cu primele rase umane. Cassian menționează un tratat de magie binecunoscut în secolele al IV-lea și al V-lea pe care, conform tradiției, Ham, fiul lui Noe, l-a primit din mâinile lui Iared, al patrulea nepot al lui Set, fiul lui Adam.

Moise era îndatorat pentru cunoștințele sale inițiatului Batria, soția faraonului și mama prințesei egiptene Termutis, care l-a salvat de apele Nilului. Scripturile creștine spun despre el: „Moise a fost instruit în toată înțelepciunea egiptenilor și a fost puternic în cuvinte și fapte.” Iustin Martirul, susținut de autoritatea lui Trogus Pompei, afirmă că Iosif, fiul lui Iacov, a învățat multe arte magice. . a Preoţilor egipteni.

În anumite ramuri ale științei, anticii știau mai multe decât au descoperit modernii până acum. Deși mulți sunt reticenți să o mărturisească, unii înțelepți o recunosc. Dr. A. Todd Thomson, care a publicat lucrarea Occult Sciences, scrisă de Salverte, spune în acest sens: „Cunoașterea științifică a timpurilor primitive ale societății umane era mult mai mare decât ceea ce

Ennemoser. - Istoria magiei, 1.9. PhiloJudeo. - De la Specialibus Legibus. Zend-Avesta, II, 506.

Cassian. - Conferinta, 1.21.

De Vita et Morte Mosis, 199.

Faptele Apostolilor, VII, 22.

Justin, XXXVI, 2.

modernii presupun, dar erau acoperiți cu grijă în tâmple de ochii oamenilor de rând și doar la îndemâna preoților. Când se ocupă de Cabala, Baader spune că „nu datorăm doar știința sacră evreilor, ci și știința profană”.

Origen, un discipol al școlii platoniciene din Alexandria, afirmă că pe lângă doctrina predată de Moise poporului în general, le-a dezvăluit celor șaptezeci de bătrâni câteva „adevăruri ascunse ale legii” cu mandatul de a nu le transmite decât către cei demni să le cunoască.

Sfântul Ieronim spune că evreii din Tiberiade și Lidda au fost maeștri unici ai hermeneuticii mistice. În fine, Ennemoser este ferm convins că lucrările areopagitului Dionisie sunt inspirate din Cabala ebraică, ceea ce nu este surprinzător dacă avem în vedere că agnosticii sau primii creștini au fost continuatori, sub diferite denumiri, ai școlii esenienilor. Molitor justifică Cabala ebraică și spune despre acest punct: „A trecut vremea când teologia și științele erau sclave vulgarității și incongruenței; Dar din moment ce raționalismul revoluționar nu a lăsat altă urmă decât propria sa ineficacitate cu stricarea adevărurilor pozitive, este timpul să reconvertim mintea la revelația misterioasă din care, parcă dintr-un izvor viu, izvorăște mântuirea noastră... Tainele străvechi. Israelului, care conțin toate secretele de astăzi, ar trebui să servească la stabilirea teologiei pe principii teosofice profunde și să ofere o bază fermă științelor speculative. În acest fel, s-ar deschide noi căi în labirintul de mituri, simboluri și organizare politică a societăților primitive. Tradițiile antice conțin metoda de predare urmată în școlile profetice pe care Samuel nu a fondat-o, ci doar a restaurat-o și al cărei obiect era acela de a instrui candidații în cunoștințe care să-i facă demni de inițiere în marile Mistere, dintre care una dintre învățăturile era magia distinct. despărțite în două linii opuse: cea albă sau divină și cea neagră sau diabolică. Fiecare dintre aceste ramuri este la rândul său subdivizată în două modalități: activă și contemplativă. Prin magia divină omul se raportează la lume pentru a cunoaște lucruri ascunse și pentru a face fapte bune. Prin magia diabolică, omul se străduiește să dobândească stăpânire asupra spiritelor și să comită fapte rele și crime diabolice împotriva naturii.

Clerul celor trei biserici creștine principale, cea greacă, cea romană și cea protestantă, este derutat de fenomenele spiritualiste produse de mediumi. Nu cu mult timp în urmă, papiştii şi protestanţii condamnaţi la rug şi spânzurarea, sau când nu, au ordonat uciderea nefericiţilor mediumi prin al căror organism comunicau entităţile astrale şi uneori forţele necunoscute ale naturii. În această persecuție s-a remarcat biserica romană, ale cărei mâini sunt pătate de sângele unor victime nevinovate jertfite unui Moloh implacabil, care pare a fi Dumnezeul credințelor lor. Biserica romană este dornică să reia o asemenea lucrare sângeroasă, dar este legată mână în mână.

Molitor. - Filosofia istoriei și tradiției. Tradus de Howitt1 285.

mâinile spiritul secolului și sentimentul universal al libertății religioase față de care izbucnește zilnic în invectivă. Biserica greacă este, dimpotrivă, într-o stare benignă și mai în acord cu învățăturile lui Hristos datorită credinței sale simple, deși oarbe; Dar deși

Schisma de Est a avut loc cu multe secole în urmă și nu există nicio relație între bisericile greacă și latină, pontificii romani pretind că ignoră acest fapt și pretind cu îndrăzneală jurisdicție în toate țările de religie greacă sau protestantă. În acest sens, Draper spune: „Biserica insistă ca statul să nu se amestece în jurisdicția ecleziastică și, întrucât protestantismul este o rebeliune, nu are niciun drept, nici măcar în eparhiile țărilor protestante în care prelatul catolic este pastorul legitim. „și singura autoritate spirituală”.

În ciuda faptului că niciunul dintre protestanți nu a acordat atenție decretelor și enciclicilor papei sau invitațiilor la sinoade ecumenice sau excomunicațiilor primite cu dispreț, biserica romană persistă în comportamentul său nesăbuit, care a atins cota maximă de nebunie când în In 1864, Pius al IX-lea l-a excomunicat pe împăratul Rusiei cu o anatemă publică ca un schismatic nedemn de apartenență la breasla Bisericii Catolice. Cu toate acestea, de la convertirea slavilor la creștinism, nici țarii, nici poporul rus nu au consimțit să se alăture bisericii Romei. De ce nu pretinde Papa și jurisdicție ecleziastică asupra budiștilor tibetani sau asupra fantomelor vechilor Hyk-sos?

Fenomenele mediumiste apar peste tot fără deosebire de religii, naționalități și indivizi, iar forța care le produce se poate manifesta în mod egal la monarh și la cerșetor. Nici măcar vicarul lui Dumnezeu, Papa Pius al IX-lea, nu a reușit să evite vizita oaspetelui incomod, întrucât de la cincizeci de ani a fost afectat de dese izbucniri și transporturi, pe care la Vatican le-au atribuit viziunilor divine și medicii diagnosticați greșit. atacuri epileptice, fără lipsă de oameni în rândul oamenilor care le atribuie obsesiei spectrale a lui Peruggia, Castelfidardo și Menfana.

Celebra execrație a lui Shakespeare i-ar putea fi aplicată:

Luminile albastre stralucesc. Este deja miezul nopții și tremurături reci îmi zguduie carnea. Sufletele victimelor mele vin la mine.

Prințul de Hohenlohe era foarte faimos la începutul secolului al XIX-lea pentru abilitățile sale de salut și era un medium foarte notabil. Cu siguranță, abilitățile mediumistice și fenomenele produse de virtutea lor nu sunt exclusiviste nici unui timp sau țări, ci sunt calități inerente naturii psihologice a microcosmosului.

Draper. - Conflicte între religie și știință, 329.

Gazette da Midi și Le monde, 3 mai 1864.

Richard al III-lea.

Cei pe care în Rusia îi numesc klikuchy (energumeni) și yourodevoy (semi-idioți) sunt adesea asaltați de tulburări nervoase pe care clerul

și populația le atribuie posesiunii diabolice. Acești nefericiți se înghesuie la ușile catedralelor fără să îndrăznească să intre de teamă că demonul care îi stăpânește nu îi va doborî la pământ. În Voroneg, Kiew, Kazan și în toate orașele în care sunt venerate moaștele sfinților miraculoși, abundă această linie de mediumi inconștienți de înfățișare dezgustătoare, care se adună în sălile și atriumurile templelor. În timpul sărbătoririi oficiului divin, în actul ridicării, sau când corul cântă Echey Cheruvim, toți acei maniaci încep să dea voci asemănătoare urletelor, chicoturilor, lătrăturilor, râie și hohote între convulsii înspăimântătoare. Clerul și oamenii de rând explică cu evlavie acest fenomen spunând că duhul necurat nu poate rezista sfințeniei rugăciunii. Unele suflete caritabile vin în ajutorul celor nefericiți, cu poțiuni liniștitoare și pomană la timp. Publicul cere adesea intervenția unui preot pentru a-i exorciza pe posedați, iar acesta o face, uneori din caritate, alteori cu ajutorul unor monede de argint. Totuși, printre presupușii nebuni se numără și cutare clarvăzătoare și ghicitoare, deși în general își fac trafic cu abilitățile, fără ca cineva să-i deranjeze când văd starea jalnică în care îi pune izbucnirea. Dar, pe de altă parte, ce motiv ar fi ca clerul să stârnească mințile oamenilor împotriva lor spunând că sunt vrăjitoare? Este bunul simț și dreptate, că, în orice caz, vinovatul nu este victima posedată, ci demonul posesor. Dacă exorcismul nu are alte consecințe decât să-i răcească bolnavul, atunci el este abandonat în mâinile lui Dumnezeu și a carității publice. Totuși, oricât de oarbă și superstițioasă ar fi credința care duce la astfel de erori, ea nu provoacă nicio supărare omului sau adevăratului Dumnezeu. Nu același lucru se întâmplă și în clerul roman și protestant, de care ne vom ocupa în cursul acestei lucrări, cu excepția unor eminenti gânditori ai ambelor confesiuni. Trebuie să știm ce se bazează pe tratarea hindușilor, chinezii, spiritiștilor și cabaliștilor ca pe necredincioși predestinați iadului etern.

Departe de noi să încercăm, nu la blasfemie, ci chiar la ireverenta Puterii divine, prin care există toate lucrurile vizibile și invizibile și în fața căreia măreția și perfecțiunea absolută mintea uimește. Convingerea că El există și că El este înțelepciune infinită ne este suficientă. Ne este suficient să avem, ca și alte creaturi, o scânteie a esenței sale. Admirăm puterea supremă infinită și nelimitată, SOARELE SPIRITUAL central, a cărui lumină ne luminează și a cărui voință ne înconjoară. El este Dumnezeul profeților din vechime și al profeților moderni; Dumnezeul a cărui natură poate fi întrezărită doar în lumile evocate în existență de puternicul său FIAT; Dumnezeul a cărui revelație este criptată de propria sa mână în simbolurile nepieritoare ale armoniei universale a Cosmosului. El este singura Evanghelie infailibilă.

Plutarh spune în Tezeu că geografii antici au umplut marginile hărților lor cu conturul unor regiuni necunoscute ale căror epigrafe avertizează că dincolo de ele nu existau decât zone nisipoase populate de animale sălbatice și rupte de mlaștini impracticabile. Oamenii de știință și

teologii moderni fac puțin mai puțin, pentru că, în timp ce cei din urmă populează lumea invizibilă cu îngeri și demoni, primii afirmă în mod sentință că nu există nimic dincolo de materie.

Cu toate acestea, mulți dintre scepticii noștri inveterati aparțin lojilor masonice. Rozicrucienii care au excelat atât de mult în artele vindecătoare în timpul Evului Mediu există încă, deși doar în nume. S-ar putea să plângă peste mormântul respectabilului lor profesor Hiram Abiff, dar în zadar vor căuta locul unde stătea cândva ramura de salcâm. Rămâne doar litera moartă; spiritul a dispărut. Arata ca niste coristi englezi sau germani care in actul al patrulea al lui Hernani coboara in cripta lui Carol cel Mare pentru a canta corul conspiratiei intr-o limba straina. Astfel, cavalerii moderni ai Arcului Sacru, deși coboară în fiecare noapte „prin cele nouă arcade până în măruntaiele pământului”, nu vor descoperi niciodată Delta sacră a lui Enoh. Cavalerii Văii de Nord și Văii de Sud își pot imagina că în mintea lor iese lumina și că, pe măsură ce avansează în masonerie, vălul superstiției, tiraniei și despotismului va fi rupt; Dar toate acestea vor fi cuvinte zadarnice atâta timp cât vor nega magia de la mama lor și ignoră spiritismul de la fratele lor geamăn. Cu adevărat, poți să-ți părăsești locurile, o, Cavaleri ai Răsăritului!, și să stai la pământ cu capul în mâini într-o postură tristă, pentru că ai curaj mai mult decât suficient să-ți deplorezi soarta. De când Filip cel Frumos al Franței a desființat ordinul templierilor, nimeni nu a venit să vă rezolve îndoielile, în ciuda atâtor pretenții contrare. Cu adevărat, vii rătăcitor din Ierusalim în căutarea comorii pierdute a sfântului locaș. L-ai găsit? Oh nu; pentru că locul sfânt este pângărit și stâlpii înțelepciunii, tăriei și frumuseții au căzut. De acum înainte vei rătăci în întuneric și vei merge cu umilință prin jungle și munți în căutarea cuvântului pierdut. Merge! Nu o vei găsi atâta timp cât îți vei reduce zilele la șapte sau chiar la șapte ori șapte, pentru că mergi în întuneric pe care doar torța strălucitoare a adevărului, susținută de urmașii legitimi ai Ormazdului, îl poate risipi. Numai ei te pot învăța să pronunți corect numele revelat lui EnochjJacob și lui Moise. Intrați! Până când RSW-ul tău știe cum să înmulțească 333, astfel încât să devină 666, numărul fiarei apocaliptice, trebuie să fii precaut și să rămâi sub-rosa.

Pentru a demonstra că noțiunile anticilor referitoare la ciclurile umane nu erau lipsite de temei științific, vom încheia acest capitol cu una dintre cele mai îndepărtate tradiții privind evoluția planetei noastre.

La sfârșitul fiecărui „an maxim”, așa cum au numit Censorinus și Aristotel perioada celor șapte saros, planeta noastră suferă o revoluție fizică totală. Zonele glaciare și toride își schimbă treptat locurile; Primele se îndreaptă încetul cu încetul spre Ecuator, iar a doua, cu vegetația sa exuberantă și viața animală copioasă, înlocuiește deșerturile polare înghețate. Această alterare a climei este însoțită în mod necesar de cataclisme, cutremure și alte tulburări cosmice.

Deoarece la fiecare zece milenii și aproximativ un nero, albia oceanului este alterată, are loc un potop analog cu cel din vremea lui Noe. Grecii i-au dat anul acesta porecla heliaco, dar numai inițiații îi cunoșteau durata și alte condiții astronomice. Ei au numit iarna anului heliacal cataclism sau potop, iar vara ei ecpiroză. Potrivit tradiției populare, pământul a suferit alternativ catastrofe plutonice (apa) și vulcanice (foc) în aceste două anotimpuri ale anului heliacal. Acest lucru este afirmat în fragmentele astronomice ale lui Censorino și Seneca; dar există atât de multă incertitudine în rândul comentatorilor cu privire la durata anului heliacal, încât nimeni nu se apropie de adevăr, în afară de Herodot și Linus, care îl calculează la 10.800 și, respectiv, 13.984 de ani. În opinia preoţilor babilonieni, coroborată de Eupolemus, cetatea Babilonului a fost întemeiată de cei salvaţi de potop, care erau oameni de statură gigantică şi au construit turnul numit Babel. Acești uriași, care erau astronomi experți și primiseră și învățături secrete de la părinții lor „copiii lui Dumnezeu”, la rândul lor i-au instruit pe preoți și au lăsat în temple amintiri ale cataclismului la care fuseseră martori. În felul acesta preoții au calculat durata maximelor de ani. Pe de altă parte, conform celor spuse de Platon în Timeu, preoții eleni l-au mustrat pe Solon că nu știa că, în afară de marele potop al lui Ogyges, fusese

Webster presupune greșit că caldeenii au numit saro ciclul eclipselor a căror durată a fost de aproximativ 6.586 de ani solari echivalent cu revoluția unui nod lunar. Cu toate acestea, astronomul Berosius, preot al templului lui Belus din Babilon, spune că sarò are o vechime de 3.600 de ani. Nero 600 și blând 60. - Berosio de Abideno. - Al regilor caldeenilor și al potopului. - Vezi și Eusebiu și Manuscrisul Cary. Ex. Cod Reg Gali. gr. N0 2.360, fol. 154.

Înainte ca geologii să respingă această teorie bazată pe trădare, ei trebuie să explice în mod satisfăcător de ce la sfârșitul perioadei terțiare temperatura din emisfera nordică a scăzut până la punctul de a transforma zona toridă într-un climat siberian. Merită să ne amintim că vechii indieni cunoșteau deja sistemul heliocentric și Pitagora l-a învățat de la ei împreună cu fundamentele astronomiei. Atâta timp cât contrariul nu este dovedit matematic, este la fel de legitim să admitem această ipoteză ca oricare alta.

Censorino. - De la Natal Die. Seneca. - Nat.Quest. 111.29.

Eusebiu. - Pregătire. Evan. - Din turnul lui BabelydeAbraham.

Acest lucru contrazice evident povestea biblică, conform căreia doar Noe și familia lui au scăpat de potopul trimis tocmai pentru a-i pedepsi pe uriași. Preoții babilonieni nu aveau niciun interes să falsifice adevărul.

S-au produs şi altele la fel de copioase, ceea ce arată că în toate ţările preoţii iniţiaţi aveau cunoştinţe despre anul heliacal.

Perioadele numite yugas, kalpas, nerosos și vrihaspatis sunt probleme grele de cronologie care pun împreună matematicieni eminenți. Ciclurile Sâtya-yuga și cele budiste ne sperie cu figurile lor. Mahakalpa sau vârsta maximă merge înapoi cu mult dincolo de era antediluviană și durata sa este de 4.320.000.000 de ani solari, care sunt repartizați după cum vom vedea:

Mai întâi de toate avem următoarele patru yuga:

1.0 Satya-yuga

2.0 Tretya-yuga

3.0 Dvápa- yuga

al 4-lea Kali-yuga

1.728.000 de ani

1.296.000 de ani

864.000 de ani

432.000 de ani

4.320.000 de ani

Aceste patru yuga constituie un mahá-yuga sau maxim yuga și șaptezeci și unu de mahá-yuga cuprind, prin urmare, 4.320.000 x 71 = 306.720.000 de ani. La acest calcul trebuie să adăugăm un sandhyâ sau o durată a crepusculului de dimineață și de seară, în tot acest timp, echivalent cu un satya-yuga sau 1.728.000 de ani, pe care îl vom avea: 306.720.000 + 1.728.000 = 308.448.000 ani sau perioada numită manvantara. Paisprezece manvantara alcătuiesc 308.448.000 x 14 = 4.318.272.000 de ani și, adăugând un sandhya, vom avea 4.318.272.000 + 1.728.000 = 4.320.000.000 de ani sau la începutul acestui calcul Mahakalpa sau maximul de la începutul acestui calcul. Din moment ce ne aflăm în kali-yuga din cea de-a douăzeci și opta epocă a celui de-al șaptelea manvantara, mai avem ceva de parcurs până să ajungem chiar și la jumătatea vieții planetei. Aceste cifre nu sunt fantastice, ci, dimpotrivă, derivă din calcule astronomice, așa cum a demonstrat Davis. Mulți savanți, inclusiv Higgins, nu au putut afla, în ciuda investigațiilor lor, care este ciclul secret. Bunsen a arătat că preoții egipteni au păstrat rotațiile ciclice în cel mai profund mister. Poate că dificultatea vine din faptul că anticii aplicau și calculul pentru progres.

Din cauza unei erori de tipărire, manvantara apare cu șaizeci de milioane de ani mai în vârstă în calculele lui Coleman, adică pentru că a pus șase în loc de primul zero.

Davis1 Eseu de cercetare asiatică. - Anacalipsa Higgins1. - Coleman1 Mitologia indienilor. Prefață, XIII.

Bunsen. - Egipt, eu.

spiritual decât materialului umanității și astfel nu va fi greu de descoperit relația intimă stabilită de antichi între ciclurile cronologice și cele ale omenirii, dacă ne amintim de importanța maximă pe care acestea o acordau influenței constante și atotputernice a planetelor. în destinul masculin. Higgins a avut dreptate când a presupus că cerul indian vechi de 432.000 de ani este adevărata cheie a cerului secret, dar este clar că nu a fost în stare să o descifreze, deoarece acest cer este cel mai impenetrabil dintre toate, deoarece se referă la misterul creației. Este reprezentată cu figuri simbolice în Cartea numerelor caldeenilor, al cărei text original nu se găsește în nicio bibliotecă, dacă se păstrează deloc, întrucât a fost una dintre numeroasele cărți ale lui Hermes.

Unii matematicieni și arheologi cabalistici, neștiind calculele secrete, au prelungit durata maximului anului de la 21.000 la 24.000 de ani, deoarece credeau că ultima perioadă de 6.000 de ani ar trebui aplicată doar pentru reînnoirea globului nostru. Higgins explică această eroare de calcul, spunând că precesia echinocțiului a avut loc în 2.000 de ani și nu în 2.160 pentru fiecare semn, ceea ce însemna că durata maximului anului împărțit în patru perioade de 6.000 de ani a fost de 24.000 de ani. De aici, în opinia lui Higgins, trebuie să fi venit ciclurile foarte lungi ale astronomilor antici, deoarece anul maxim, ca și anul comun, era urmărit de circumferința unui cerc imens. Această ipoteză, Higgins calculează cei 24.000 de ani în felul următor: „Dacă unghiul pe care planul eclipticii îl formează cu planul ecuatorului scadea treptat, așa cum se presupune că s-a întâmplat până de curând, ambele planuri trebuie să fi coincis în cele din urmă. „de 6.000 de ani. După încă 6.000 de ani, soarele ar fi fost situat față de emisfera sudică așa cum este acum față de cea nordică; După încă 6.000 de ani, aveau să coincidă din nou.

Cele patruzeci și două de cărți sacre egiptene despre care Clement din Alexandria a spus că există în timpul său erau doar o parte a colecției ermetice. Iamblichus, susținut de autoritatea preotului egiptean Abammon, îi atribuie lui Hermes 1.200 din aceste cărți, iar Maneton afirmă că au fost 36.000. Cu toate acestea, critica modernă disprețuiește mărturia lui Iamblichus ca neoplatonic, iar în ceea ce privește cea a lui Manethon, este de remarcat faptul că Bunsen îl consideră cel mai distins istoric al țării sale, dar el se îndrăgostește de concept în măsura în care ideile sale sunt opuse prejudecățile științei moderne împotriva înțelepciunii vechilor. În ciuda tuturor, niciun arheolog nu se îndoiește acum de incredibila vechime a cărților ermetice. Champolllion este sigur de autenticitatea sa, coroborată de cele mai vechi monumente, iar Bunsen aduce o dovadă de nerefuzat a vechimii sale. Cercetările acestui înțelept arată că înainte de Moise au existat 61 de regi în Egipt care au menținut civilizația țării timp de mii de ani și, prin urmare, este evident că lucrările lui Hermes Trismegistus preced cu multă vreme nașterea legiuitorului evreu. În monumentele dinastiei a IV-a s-au găsit cele

mai vechi stiluri și călimară din lume, potrivit lui Bunsen, care, în ciuda faptului că a respins perioada de 48.863 de ani înainte de Alexandru, la care Diogenes Laertius urmărește existența Egiptului antic, nu mai are. Nu există altă alternativă decât să mărturisim că din rezultatele observațiilor astronomice se deduce că acestea acoperă o perioadă de 10.000 de ani. El recunoaște, de asemenea, că unul dintre cele mai vechi tratate de cronologie demonstrează că tradițiile care se referă la perioada mitologică cuprind miriade de ani. (Egipt, I, p. 15).

cide cele două planuri, iar la sfârşitul altor 6.000 de ani axa pământului ar fi situată în poziţia actuală. Întregul proces reprezintă un curs de 24.000 de ani. Când soarele ajungea la ecuator, perioada de 6.000 de ani avea să se încheie și lumea avea să fie distrusă de foc, în timp ce când ajungea în punctul sudic, ar fi fost distrusă de apă. În acest fel, am avea un cataclism total la fiecare 6.000 de ani, sau zece ani”.

Acest sistem informatic, indiferent de secretul în care își aveau cunoștințele preoții, este expus unor erori foarte grave și acesta a fost motivul pentru care evreii și unii creștini neoplatoniști au prezis sfârșitul lumii la 6.000 de ani. De asemenea, rezultatul este că știința modernă disprețuiește ipotezele anticilor și că se formează unele secte care, ca și cea a adventiştilor, trăiesc în așteptarea continuă a sfârșitului lumii.

Așa cum mișcarea de rotație a Pământului determină un anumit număr de cicluri incluse în ciclul major al mișcării de translație, în mod similar pot fi luate în considerare și ciclurile minore incluse în saros maxim. Rotația ciclică a planetei este simultană cu rotațiile la fel de ciclice intelectuale și spirituale. Astfel, vedem în istoria umanității o mișcare de flux și reflux similar cu valul progresului. Imperiile politice și sociale urcă până la apogeul măreției și puterii lor de a coborî după aceeași lege a ascensiunii lor, până când societatea umană atinge punctul cel mai de jos al declinului său, se afirmă din nou pentru a escalada următoarele culmi care, prin lege, ciclurile progresive. sunt deja mai înalte decât cele atinse în raiul anterior.

Epocile aurului, argintului, cuprului și fierului nu sunt o ficțiune poetică. Aceeași lege guvernează literatura din diferite țări. Un timp de inspirație vie și de muncă literară spontană este urmat de un altul de critică și raționament. Primul oferă materiale pentru spiritul analitic al celui de-al doilea.

Astfel, toate acele personaje care se remarcă gigantic în istoria umanității, precum Buddha și Iisus în ordinea spirituală și Alexandru și Napoleon în material, sunt imagini reflectate ale tipurilor umane care au existat cu mii de ani înainte, reproduse de misteriosul reglator. puterea destinelor lumii și, prin urmare, nu există un

personaj istoric eminent fără predecesorul său respectiv în tradițiile mitologice și religioase, presărate cu ficțiune și adevăr, corespunzătoare vremurilor trecute. Imaginile geniilor care au înflorit în vremurile antediluviane se reflectă în perioade istorice, ca în apele senine ale lacului lumina stelei care scânteie în adâncul insondabil al firmamentului.

Ca mai sus este mai jos. Ca în ceruri, așa și pe pământ. Ce a fost, va fi.

Higgins. - Anacalipsis.

Lumea a fost întotdeauna ingrată cu oamenii săi celebri. Florența a ridicat o statuie a lui Galileo și abia își amintește de Pitagora. Lucrările lui Copernic au servit drept ghid sigur pentru primul, care a trebuit să lupte împotriva preocupării generale a sistemului Ptolemeu; Dar nici Galileo, nici astronomii moderni nu au descoperit adevărata poziție a planetelor, pentru că cu mii de ani înainte era cunoscută de înțelepții Asiei Centrale, de unde Pitagora a adus cunoașterea certă a acestui adevăr demonstrat. Porfiriu spune că numerele lui Pitagora sunt simboluri hieroglifice pe care ilustrul filozof le-a folosit pentru a explica idei legate de natura lucrurilor. De aici se deduce că pentru a-i investiga originea, trebuie să apelăm la antichitate. Acest lucru este coroborat în mod adecvat de Hargrave Jennings în următorul pasaj:

„Ar fi rezonabil să deducem că fenomenele fizice abia credibile desfășurate de egipteni au fost efectul erorii într-o epocă de înțelepciune atât de înfloritoare și facultăți prodigioase în comparație cu a noastră? Putem presupune, poate, că numeroșii locuitori de pe malurile Nilului au lucrat prostesc în întuneric, că magia oamenilor lor eminenți era impostura și că numai noi, care le disprețuim puterea, suntem înțelepți? Nu de altfel! Există în acele religii străvechi mult mai mult decât s-ar putea presupune, în ciuda negărilor îndrăznețe ale scepticismului acestor vremuri necredincioși... Astfel vedem că este posibil să împacăm învățăturile păgâne cu cele clasice, cele ale Neamurilor cu acelea. ale evreilor.si cele crestine cu cele mitologice in credinta comuna bazata pe Magie a carei posibilitate informeaza moralitatea acestei opere.

Concilierea este cu adevărat posibilă. În urmă cu treizeci de ani, primele fenomene psihice de la Rochester au atras atenția adormită a oamenilor asupra realității lumii invizibile, iar când ploaia mică de lovituri a devenit un torent a cărui impetuozitate a zguduit lumea, spiritualiștii au fost nevoiți să se confrunte cu doi adversari: teologia și știința . Dar teosofii trebuie să lupte împotriva tuturor preocupărilor lumii, și cu atât mai amar cu cea a spiritualiștilor.

Pe de o parte, teologii creștini îi anatemizează pe cei care nu cred în existența Dumnezeului Personal și a diavolului personal, în timp ce pentru materialiști nu există alt Dumnezeu decât materia cenușie a

creierului și îi consideră pe cei care cred în El. a fi de trei ori idioti.Diavolul. Între timp, ocultiștii și filozofii demni de acest nume perseverează în munca lor fără să acorde atenție unuia sau altuia. Niciunul dintre ei nu are conceptul absurd, pasional și volubil despre Dumnezeu pe care l-a făurit superstiția, dar toți fac distincția între bine și rău. Rațiunea umană, care emană din mintea noastră finită, nu poate înțelege inteligența infinită a entității divine nelimitate și, din moment ce logic ceea ce cade dincolo de noi nu poate exista

Viața lui Pitagora.

Hargrave Jennings. - Rozicrucienii.

înțelegerea noastră, prin urmare rațiunea finită este de acord cu știința în negarea lui Dumnezeu. Dar, pe de altă parte, Eul care gândește, simte și dorește independent de învelișul muritor în care respiră, nu numai că crede, ci și știe că Dumnezeu există, viața vieții noastre în Care trăim cu toții și El trăiește în noi. . Nici credința dogmatică nu este capabilă să întărească această convingere, nici demonstrațiile fizice nu sunt capabile să o rupă odată ce se naște în modesta intimitate a conștiinței.

Natura umană are aceeași groază de gol pe care și-au asumat-o experimentatorii Renașterii în natura fizică. Omenirea observă instinctiv prezența Puterii Supreme, deoarece fără Dumnezeu universul ar poseda un corp fără suflet. Întrucât mulțimile nu cunoșteau singura cale pe care ar fi putut găsi urmele lui Dumnezeu, ei au umplut golul pustiu cu Dumnezeul personal captat intenționat de teologie cu materiale culese exoteric din mituri și filosofii păgâne. Cum altfel ar fi apărut atâtea secte, dintre care unele au ajuns la punctul extrem de absurd? Rasa umană tânjește să-și satisfacă nevoile spirituale cu o religie care să poată înlocui în mod avantajos teologia creștină dogmatică și indemonstrabilă și să dea dovada nemuririi sufletului. În acest sens, Sir Thomas Browne spune: „Cea mai otrăvitoare săgetă cu care scepticismul poate străpunge inima omului este să-i spună că nu există altă viață dincolo de prezent, nici altă stare, cu posibilități de progres ulterioar, care va desăvârșește-și natura prezentă.” Religia care a dovedit științific nemurirea sufletului i-ar pune pe cei dominanti în alternativa reformării dogmelor în acest sens, sau pierderii sprijinului prozeliților. Mulți teologi creștini au fost forțați să recunoască că nu există o dovadă autentică a vieții viitoare; Și totuși, cum explicăm continuitatea acestei credințe de-a lungul secolelor și în toate țările civilizate sau sălbatice, fără dovezi care să o demonstreze? Nu este universalitatea acestei credințe în sine dovada că atât gânditorul eminent, cât și sălbaticul needucat au fost împinși să recunoască mărturia simțurilor lor? Dacă fenomenele spectrale ar putea fi, în unele cazuri izolate, iluzii derivate din cauze fizice, este corect să atribuim minților bolnave nenumăratele cazuri în care, nu doar una, ci mai multe persoane în același timp, au văzut și vorbit cu aparițiile?

Cei mai eminenți gânditori ai Greciei și Romei nu s-au îndoit de realitatea aparițiilor pe care le-au clasificat în mane, anima și umbra. Coamele au coborât în lumea de jos; anima sau spiritul pur s-a înălțat la ceruri; iar umbra rătăcea în jurul mormântului, atrasă de afinitatea sa cu corpul fizic.

„Terra Iegit carnem tumulum Circumvolet umbra,

Orcus habet manes, spiritus astra petit.”

Assidice Ovidiu când se ocupă de natura triune a sufletului uman. Cu toate acestea, toate aceste definiții trebuie supuse unei analize scrupuloase a filozofiei, deoarece, din păcate, mulți savanți uită că modificarea limbilor și terminologia simbolică folosită de misticii antici au indus în eroare un număr mare de traducători și interpreți. citește frazele alchimiștilor medievali, în același mod în care savanții moderni nu observă simbolismul lui Platon. Într-o zi ei vor înțelege bine și vor vedea că filosofia antică, ca și filosofia modernă, foloseau metoda extremei necesități și că de la originile speciei umane adevărul a fost sub paza adepților sanctuarului. Atunci ei se vor convinge că diferențele de crezuri și ceremonii erau doar aparente, ca depozite ale revelației divine primitive; care rezolvase toate problemele care intrau în domeniul minții umane, formau o comunitate universală, științifică și religioasă, care într-un lanț continuu a înconjurat globul. Filosofia și psihologia trebuie să caute verigile extreme și, după ce au găsit chiar și una singură, să urmărească cu scrupulozitate lanțul care ne duce la dezlegarea misterului religiilor antice.

Neglijența în examinarea acestor dovezi i-a condus pe oameni cu un talent atât de eminent, precum Hare și Wallace, în valul spiritismului modern, în timp ce alții au condus, prin lipsă de înțelegere spirituală, la diferitele moduri ale materialismului grosier. Dar nu mai este necesar să insistăm asupra acestui punct, pentru că nu trebuie să lipsească nici curajul, nici speranța, deși majoritatea savanților contemporani consideră că în lumea înfloririi intelectuale a existat o singură eră, căreia îi aparțin filosofii antici și în al cărui apogeu strălucesc cele moderne și, deși oamenii de știință ai zilei încearcă să invalideze mărturia gânditorilor de altă dată, de parcă omenirea ar fi început să existe în primul an al erei creștine și tot ceea ce știm ar fi din vremuri recente . . Momentul este mai propice ca niciodată pentru restaurarea filosofiei antice, pe măsură ce arheologii, fiziologii, astronomii, chimiștii și naturaliștii se apropie de punctul în care vor trebui să recurgă la ea. Științele fizice ajung deja la limitele cercetării, iar teologia dogmatică vede epuizate izvoarele din care a tras cândva. Dacă semnele nu mint, se apropie ziua în care lumea va avea dovezi că numai religiile antice erau în armonie cu natura și că știința anticilor cuprindea toate cunoștințele accesibile minții umane. Secretele lung-voalate vor fi dezvăluite; cărțile uitate din

vremuri îndepărtate și artele pierdute din vremuri trecute vor vedea din nou lumina zilei; Pergamentele și papirusurile rupte din mormintele egiptene vor fi în mâinile interpreților care le vor descifra, alături de inscripțiile de pe coloane și plăci al căror sens îi îngrozește pe teologi și îi derutează pe înțelepți. Cine știe posibilitățile viitorului?

Era restaurativă va începe în curând, sau mai bine zis, a început deja. Ciclul este pe cale să își încheie cursa și vom intra în următorul. Paginile istoriei

viitorul va conține dovada evidentă că, dacă trebuie să-i credem pe antici în ceva, este că spiritele au coborât de sus pentru a conversa cu oamenii și a-i învăța secretele lumii ascunse.

CAPITOLUL II

Mândrie! Când rațiunea eșuează, vino în ajutorul nostru și umple golul enorm al minții până la refuz.

PAPĂ

Dar de ce să modifici lucrările naturii? Cea mai profundă filozofie va fi cea care ne dezvăluie Secretele naturii și ne permite să o pătrundem fără să o tulburăm.

BULWER

Este suficient ca omul să știe că există? Este suficient ca el să aibă formă umană pentru a se împodobi cu titlul de om? Suntem în convingerea fermă că, pentru a deveni o entitate cu adevărat spirituală în adevăratul sens al acestui cuvânt, omul trebuie să se regenereze eliminând din mintea sa orice impuritate egoistă și odată cu ele superstițiile și grijile, care ar trebui să se distingă de simpatii și antipatii. La început ne trezim târâți în cercul negru al puternicei unde magnetice care emană atât din obiecte materiale, cât și din idei și, în acest fel, suntem invadați de respectul uman și teama de opiniile oamenilor.

Omul acceptă rareori o idee prin acțiunea liberă a propriei judecăți, ci, dimpotrivă, înclină spre opinia dominantă în comunitate. Astfel avem, de exemplu, că un devot nu va plăti exorbitant pentru un loc confortabil la o funcție religioasă și nici un materialist nu va merge de două ori să asculte prelegerile lui Huxley despre evoluție pentru că aceasta este voința lui definitivă, ci pentru că atât una, cât și cealaltă. La eveniment participă oameni distinși din societate, cu care aspectul frumos necesită interacțiune socială. Același lucru se întâmplă în orice altceva. Dacă psihologia ar fi avut Darwin-ul ei, cu

siguranță ar considera descendența morală a omului în mod invariabil paralelă cu descendența sa organică, deoarece în maniile sale servile de imitație omul oferă mai multă asemănare cu maimuța decât în trăsăturile exterioare subliniate de celebrul antropolog. Multiplele varietăți de quadrumanos, imitații burlesque ale

om, par să fi evoluat pentru a oferi oamenilor bine îmbrăcați materialele necesare pentru a-și trasa arborele genealogic.

Știința este îmbogățită zi de zi cu noi descoperiri chimice, fizice, fiziologice și antropologice. Cei învățați și învățați trebuie să fie liberi de orice griji și prejudecăți; Dar, în ciuda libertății de care se bucură gândirea și opiniile în prezent, oamenii de știință nu și-au modificat temperamentul intelectual. Utopic este a presupune că omul se schimbă prin evoluția și dezvoltarea ideilor noi. Putem fertiliza un câmp astfel încât în fiecare an să producă fructe mai copioase și mai asezonate; Dar dacă săpăm adânc, vom găsi același fel de pământ ca atunci când am deschis prima brazdă.

Nu cu mulți ani în urmă oricine se îndoia de dogmele teologice a fost anatematizat ca eretic. Știința a câștigat Voe vietisi... Dar câștigătorul își atribuie la rândul său aceeași infailibilitate pe care o datorează învinșilor, deși nu poate dovedi nici dreptul său la ea. Tempera mutantur et nos mutamur in illis, a spus Lothario cu aplicație adecvată în acest caz. Cu toate acestea, credem că avem un anumit drept să-i punem la îndoială pe pontificii științei.

De mulți ani am urmărit îndeaproape progresul spiritismului modern, familiarizându-ne cu cele două literaturi ale sale, europeană și nord-americană, asistând la nesfârșitele sale controverse și comparând ipotezele sale contradictorii. Mulți spiritiști dizidenți, care doreau să aprofundeze cauzele fenomenelor, au ajuns la concluzia că, fie din cauza ineptitudinii cercetătorilor, fie din cauza caracterului misterios al forțelor aflate în lucru, cu atât manifestările psihice sunt mai dese și mai diverse. cu atât erau mai impenetrabil ascunse.cauza ei.

Fenomenele psihice, care, fără îndoială, sunt numite în mod greșit spiritualiste, sunt astăzi perfect dovedite și ar fi inutil să le negăm. Chiar și fără a ține seama de cazurile de fraudă și imposturi, mai rămâne mult pentru cercetarea științifică. Curajul lui Galileo nu este necesar pentru a arunca celebrul e pur si muove în fața academicilor, pentru că fenomenele psihice au luat deja ofensiva.

Oamenii de știință moderni cred că, deși fenomenele mediumistice sunt un mister pentru ei, nimic nu dovedește că ele nu derivă din condițiile nervoase anormale ale mediumilor și, până când această problemă nu este clarificată, este inadmisibil să le atribui spiritelor umane. Cu adevărat, cei care afirmă intervenția spiritelor trebuie să-și dovedească pretenția; Dar dacă oamenii de știință ar dori să studieze

problema cu bună credință, cu dorința sinceră de a lămuri un mister atât de profund, în loc să-l disprețuiască, nu ar trebui să se teamă de nicio cenzură. Cu siguranță, majoritatea comunicărilor mediumistice par a fi date intenționat pentru a trezi suspiciuni în cercetătorii mai puțin înțelepți, deoarece, chiar și în cazurile în care nu există imposturi, acestea tind să fie vulgare și vulgare. În ultimii douăzeci de ani am văzut comunicări scrise, de mâna diferitelor medii, dictate, potrivit comunicatorului, de Shakespeare, Byron, Franklin,

Petru cel Mare, Napoleon, Josephine și Voltaire; dar ne-au dat efectul că Napoleon și soția lui și-au uitat ortografia, că Shakespeare și Byron erau fatui și Voltaire un imbecil. Este scuzabil, așadar, să judecăm despre înșelăciunea aparentă, că, dacă frauda este atât de palpabilă la suprafață, nu va fi ușor de găsit adevărul în adâncul sufletului. Uzurparea ridicolă a unor oameni celebri, ale căror nume apar în fundul comunicărilor foarte vulgare, i-a stânjenit atât de mult pe oamenii de știință încât nu pot digera adevărul care stă la baza fenomenelor psihice, de parcă ar judeca fundul oceanului după suprafața apelor acoperite. în spumă şi zgură. Dar dacă pe de o parte nu îi putem învinovăți pe cei care devin suspicioși la primul indiciu de falsitate, avem dreptul să-i condamnăm pentru că nu le-au efectuat investigațiile. Oamenii ăștia se comportă atât de prostesc, de parcă un scafandru ar fi reticent să ia o scoică când o vede murdară și slăbioasă, fără să țină cont că dacă o deschide pur și simplu ar găsi perla. Nici măcar negările eminențelor științifice nu sunt valabile în acest caz, întrucât repugiunea pe care o simt față de o problemă atât de nepopulară pare că ar fi infectat generalitatea oamenilor. Fenomenele sperie oamenii de știință și oamenii de știință se feresc de fenomene, spune Aksakofen într-un articol remarcabil despre mediumitate, potrivit comisiei științifice din Sankt Petersburg, însărcinată cu investigarea fenomenelor psihice, al cărei raport era atât de prost gândit și plin de prejudecăți, încât chiar și scepticii înșiși au protestat disprețuitor împotriva părtinirii sale notorii.

Profesorul Fisk dezvăluie în lucrarea sa Lumea invizibilă, lipsa de logică a colegilor săi științifici atunci când critică filozofia cu adevărat spiritualistă, spunând că, conform definițiilor exacte ale conceptelor de materie și spirit, existența spiritului este de nedemonstrat de simțuri. , și că, prin urmare, nu este posibil să se bazeze filozofia spiritualistă pe dovezi științifice. În acest scop vom transcrie următorul pasaj din lucrarea menționată mai sus:

„Mărturia existenței spiritului este de neatins în condițiile vieții pământești, deoarece scapă de orice experimentare și, oricât de numeroase ar fi dovezile sale, nu există nicio speranță de a le găsi. Prin urmare, eșecul nostru în acest demers cu siguranță nu are nicio valoare împotriva existenței spiritului. În acest concept, credința în viața viitoare nu are o bază științifică, pentru că în niciun caz nu are nevoie de ea și nici nu este posibil să o supună criticii oamenilor de știință. Progresele științei fizice, oricât de rapide ar fi, nu vor

putea în viitor să conteste această credință care, departe de a fi contrară rațiunii, nu afectează în niciun fel mentalitatea științifică și nu influențează în niciun fel concluziile. a stiintelor experimentale.

„Dacă oamenii de știință ar recunoaște că spiritul nu este materie și nici nu este guvernat de legile materiei și ar reține speculațiile la care îi mută cunoștințele lor despre lucruri materiale, ar elimina principala cauză a nemulțumirii care stârnește sentimentele religioase ale oameni..”

Dar ei nu vor face acest lucru, cu siguranță, pentru că, pe de o parte, au fost exasperați de predarea nobilă, sinceră și loială în fața spiritismului unui om la fel de eminent precum Wallace și, pe de altă parte, le respinge să adopte o conduită prudentă. așteptare ca cea a lui Crookes.

Față de opiniile exprimate în lucrarea de față, se ridică singura obiecție că acestea se bazează pe studiul susținut al magiei antice și al formei sale moderne, spiritismul. Chiar și acum, când fenomene de natură similară au fost popularizate, mulți confundă magia cu jocul de joc și iluzionismul. În ceea ce privește fenomenele spiritualiste, nu este posibil să le negăm din cauza dovezilor lor copleșitoare; se crede că sunt halucinații ale celor care le sunt martori. După mulți ani de promovare a tratamentului magicienilor, ocultiștilor, hipnotiștilor și altor profesori de artă în cele două modalități alb-negru, ne credem a fi înalt calificați într-o chestiune atât de controversată și complexă. Am interacționat cu fachirii Indiei și am asistat la comunicările lor cu pitrișii. Am observat acțiunile și spectacolele dervișilor de dans urlator; Am avut relații de prietenie cu marabuții sau sfinții musulmani și cu fermecătorul de șerpi din Damasc și Benares, ale căror secrete le-am putut surprinde. Prin urmare, suntem întristați de faptul că oamenii de știință care nu conștientizează toate aceste fenomene și fără posibilitatea de a le studia, le atribuie unei simple abilități de delectare a mâinii. Ei ar trebui să suspende orice judecată până când vor analiza complet forțele naturii, deoarece este vădit incongruent, ca să nu spunem rea-credință, să ignore chestiunile care sunt în cele din urmă de natură psihologică sau fiziologică și să respingă pur și simplu posibilitatea unui astfel de lucru. fenomene.

Nu vom renunța la eforturile noastre, chiar dacă insulta lansată de Faraday s-ar repeta în zilele noastre, când spunea cu mai multă spontaneitate decât cultură civică: „mulți câini îi depășesc pe niște spiritiști în logică”. Insultele nu sunt argumente și cu atât mai puțin dovezi. Deoarece bărbați precum Huxley și Tyndall descriu spiritismul ca pe o „credință degradantă” și magia ca pe o „prelucrare a mâinii”, aceasta nu înseamnă că adevărul rămâne adevărat. Scepticismul, fie că vine de la o persoană ignorantă sau de la un savant, este incapabil să invalideze nemurirea sufletului. „Rațiunea este supusă erorii”, spune Aristotel, și astfel se poate întâmpla ca părerea celui mai ilustru

filosof să fie mai greșită decât bunul simț vulgar al bucătarului său analfabet. În Poveștile califului nelegiuit, înțeleptul arab Barrachias-Hassan-Oglu spune cu prudență: „Păzește-te, fiule, de lauda de sine, că îmbată de desfătare. Profită de cunoștințele tale, dar respectă și înțelepciunea părinților tăi. Și amintește-ți, o, dragii mei!, că lumina divină a adevărului lui Allah luminează uneori mai ușor o minte simplă decât alta care, pentru că este plină de cunoștințe, nu face loc razei argentiniene... Așa este cazul. din cel mai înțelept cadi al nostru.”

Escroci. - Investigarea fenomenelor spiritualiste.

Când Crookes a întreprins investigarea fenomenelor mediumistice la Londra, acrimonia și disprețul oamenilor de știință europeni și americani față de o astfel de problemă misterioasă s-au intensificat. Celebrul fizician a fost primul care a prezentat publicului una dintre acele presupuse santinele care păzeau ușile al căror buiandrug era interzis să treacă. După Crookes, au mai fost și alți oameni de știință care au avut curajul eroic, dată fiind nepopularitatea subiectului, să se ocupe cu seriozitate de fenomenele psihice.

Dar, din păcate, slăbiciunea cărnii nu corespundea voinței spiritului și s-au retras de povara grea a ridicolului, care a căzut în întregime pe umerii lui Crookes. Cât priveşte beneficiul obţinut de acest înţelept din cercetările sale şi recunoştinţa propriilor colegi, este suficient să citim Investigaţiile fenomenelor spiritualiste.

După ceva timp, persoanele desemnate să verifice experimentele lui Crookes urmau să ateste, potrivit acestuia, următoarele concluzii:

1. a Că fenomenele la care a fost martor personal de ele însele erau autentice și imposibil de simulat, deci nu a fost de ales decât să admitem acțiunea unei forțe necunoscute.

2. a Că nu le-a fost posibil să afirme dacă fenomenele au fost cauzate de acțiunea spiritelor fără trup, sau de entități analoge; dar că erau de netăgăduit și contraziceau multe ipoteze stabilite, precum și legi naturale.

3. a Că în ciuda îmbinării eforturilor de invalidare a fenomenelor, ele trebuiau să le asigure realitatea incontestabilă, întrezărind în ele o forță firească, de lege încă necunoscută.

Tocmai acest lucru nu i-a mulțumit pe sceptici, pentru că înainte de publicarea raportului fusese prezisă înfrângerea spiritualiștilor , iar o astfel de mărturisire a comisarilor a rănit profund stima de sine a celor care s-au ferit timid de la anchete. Era deja prea mult pentru ei să-și bată joc de cercetările unor astfel de experți fizicieni, niște fenomene vulgare și nefaste considerate până atunci, în opinia generală a învățatului, pentru sfatul doamnelor sau distracția slujnicelor

isterice, și retrogradate în uitare de către Institutul Franței. Un val de indignare a acoperit raportul comisarilor, așa cum povestește însuși Crookes în pamfletul său The Psychic Force, foarte inteligent îndreptat cu următorul citat din Galvani: „Două secte opuse mă luptă: cea a celor care știu ceva și cea a ceea ce știu ei. nimic; dar sunt sigur că am descoperit una dintre cele mai mari forțe naturale.”

Multe dintre aceste fenomene se petrecuseră în rândul propriilor familii ale adjudecătorilor.

Escroci. - Experimente asupra forței psihice, 25. Li se poate aplica fraza contelui de Gabalis spunând că „nu au găsit capul sau coada materiei”.

Crookes spune atunci:

„Erau siguri că rezultatul experimentelor mele va coincide cu prejudecățile lor și nu doreau adevărul, ci mai degrabă coroborarea afirmațiilor lor preconcepute; dar văzând că faptele rezultate din experiențele mele diferă de părerea lor, ei și-au retras entuziasmul de dinainte pentru investigarea fenomenelor, spunând: „Acasă este un vrăjitor iscusit care ne-a înșelat pe toți”. „În același mod, Crookes ar putea investiga trucurile unui prestidigitator indian.” „Crookes ar trebui să prezinte martori mai de încredere, astfel încât să-l credem.” „Chestia este prea absurdă pentru a fi luată în serios.” „Dacă este imposibil, nu poate fi.” (Nu am declarat niciodată că este imposibil, ci mai degrabă că este adevărat). „Cercetătorii au fost sugerați și de aceea și-au imaginat că văd ceea ce nu a existat niciodată.” Deci alte subterfugii de genul ăsta”.

Toți cei care s-au exprimat astfel și-au reproșat și ipoteze atât de copilărești precum „cerebrarea inconștientă”, contracția musculară involuntară și ridicolul „plecare a rotulei”, dornici să minimizeze toată importanța „apariției noii forțe, până atunci. după eșecuri ignominioase s-au hotărât să tacă, învăluiți în mantia demnității, nu fără a-și sacrifica colegii de pe altarul opiniei publice; dar când părăsesc arena anchetei, unde sunt campioni nu atât de temeri, este foarte posibil. că acești nefericiți experimentatori nu vor mai intra în ea.

Este mult mai comod să negăm realitatea fenomenelor psihice din poziţii adăpostite decât să le indicăm locul potrivit în rândul fenomenelor naturale clasificate de ştiinţele observaţionale. Dar cum pot realiza acest lucru dacă aceste fenomene corespund psihologiei, care cu forțele ei ascunse și misterioase este o țară necunoscută științei moderne? Astfel, neputincioși să explice ceea ce decurge direct din natura sufletului uman, a cărui existență cei mai mulți dintre ei o neagă și incapabili să-și mărturisească ignoranța, oamenii de știință îi atacă cu răzbunare pe cei care, fără a se presupune că sunt înțelepți, cred în mărturia lui. simțurile lor.

„O lovitură din partea ta, o, Jupiter, este blândă”, spune poetul Tretiakowsky într-o veche tragedie rusă. Același lucru se poate spune despre vasta cunoaștere a zeilor mai mari ai Științei, în chestiuni mai puțin abstruse; Dar chiar dacă nu le imităm comportamentul, nu trebuie să-i discredităm în fața opiniei publice. Dar, din păcate, nu zeii plâng cel mai tare.

Escroci. - „Spiritismul în lumina științei moderne”.

Aksakof. - Fenomene mediumiste.

Elocventul Tertulian îi numește pe Satana și pe urmașii lui „maimuțe ale lui Dumnezeu”, deoarece ei imită lucrările Creatorului. Filosofii zilei sunt norocoși că nu există un nou Tertulian care să-i imortalizeze cu dispreț drept „maimuțele științei”.

Dar să revenim la adevărații oameni de știință. Aksakof spune: „Fenomenele de natură pur obiectivă necesită cercetarea oamenilor de știință pentru a le explica; Dar pontifii științei sunt deconcertați de o întrebare atât de simplă la prima vedere, deoarece se pare că, tratând-o, s-au găsit nevoiți să încalce nu numai legea morală supremă: adevărul, ci și legea științifică supremă. ... Ei avertizează că există ceva foarte important în fundul tuturor acestor lucruri, din moment ce cazurile lui Haré, Crookes, Morgan, Varley, Wallace și Butleroff răspândesc panică printre ei și se tem că, dacă vor face un pas înapoi, vor se vor găsi să abandoneze tot pământul. Principiile onorate de timp, contemplațiile speculative ale unei vieți, ale unei generații, depind de o simplă inversare a norocului. În fața unor experimente precum cele ale lui Crookes, Wallace, Hare și ale Societății Dialectice, la ce ne putem aștepta de la luminarii erudiților? Atitudinea față de fenomene de netăgăduit este deja, în sine, un alt fenomen pur și simplu de neînțeles, dacă nu admitem o boală psihică la fel de contagioasă precum hidrofobia pe care, fără a cere nimic de descoperit, am numi-o psihofobie științifică. Ei trebuie să fi învățat deja până acum în școala amară a experienței că științele experimentale au limitele lor, pentru că atâta timp cât există un singur mister neexplicat în natură, este foarte periculos să pronunți cuvântul imposibil.

În Investigația sa asupra fenomenelor spiritualismului, Crookes prezintă cititorilor săi următoarele opt ipoteze cu privire la fenomenele observate:

1. a Fenomenele sunt rezultatul trucurilor, fraudelor, combinațiilor mecanice și a jocului de joc. Medium-ii sunt impostori, iar participanții sunt imbecili.

2. a Participanții sunt victime ale halucinațiilor și își imaginează asistând la fenomene fără realitate obiectivă.

3.   a Fenomenele sunt rezultatul acţiunii cerebrale, fie conştientă sau inconştientă.

4.   a Spiritul mediumului se îmbină cu cel al tuturor sau al unei părți a celor prezenți.

5.   a Duhul rău își asumă personalitatea care îi place, cu scopul de a dăuna religiei și de a pierde sufletele oamenilor.

6.   a Fenomenele se remarcă din acţiunea unor entităţi care nu aparţin speciei umane, dar care trăiesc pe pământ şi sunt capabile să-şi manifeste prezenţa în unele ocazii. În orice moment, și după epocă, aceste entități au primit diversele

Aksakof. - Fenomene mediumiste.

Aceasta este ipoteza teologilor.

nume de gnomi, zâne, salamandre, silfide, ondine, căpcăuni, spiriduși, spiriduși, genii, diavoli, pitici etc. .

7.   a Fenomenele se datorează acţiunii sufletelor defunctului.

8.   o energie psihică operează, prin intermediul entităților menționate mai sus, în cele patru ipoteze imediat precedente.

Prima ipoteză este valabilă doar în cazuri, din păcate prea frecvente, dar nu are nicio importanță în raport cu fenomenele în sine. Al doilea și al treilea sunt ultimele cetăți în care se refugiază scepticii și materialiștii, cărora li se poate aplica aforismul legal: Adhuc sub judice lis est. Prin urmare, nu trebuie decât să analizăm celelalte patru ipoteze în care o putem include pe a opta.

Pentru a demonstra cât de mult este expusă erorii orice opinie științifică, vom compara diferitele articole pe care Crookes le-a scris despre fenomenele spiritualiste din 1870 până în 1875. Din unul dintre ele extragem următorul pasaj:

„Îmbunătățirea și diseminarea metodelor științifice va facilita acuratețea observațiilor, cu stimuli de mai mare dorință de adevăr, în viitorii cercetători, ale căror descoperiri vor arunca reziduurile zadarnice ale spiritismului în vizuina necunoscută a magiei și necromanției."

Cu toate acestea, în 1875 Crookes însuși a descris, în detaliu, fenomenele produse de spiritul materializat numit Catherine King. Nu se poate presupune că timp de doi sau trei ani consecutivi Crookes a fost supus oricărei sugestii ciudate sau complet halucinat, deoarece forma materializată a lui Catherine King i-a apărut în propriul birou în

împrejurări incompatibile cu orice fraudă și a fost văzută și auzită de sute. de oameni.martori. Cu toate acestea, Crookes spune că nu a crezut niciodată că Catherine King este un spirit fără trup. Chiar și acceptând declarația lui Crookes pe cuvânt, ar trebui să credem că forma materializată trebuie să fie neapărat una dintre entitățile enumerate în a șasea ipoteză, potrivit lui Crookes însuși. Și apropo, descrierea poetică a celebrului fizician nu putea fi aplicată decât unei zâne atunci când spune despre ea:

„Ea apare înconjurată de o atmosferă de viață, iar ochii ei dulci și senini, la fel de frumoși ca gândurile cerești, sporesc cu privirea limpezimea aerului. În fața prezenței sale copleșitoare, am simțit că nu era o idolatrie să îngenunchezi.” Deci, după ce am scris fraze atât de amare împotriva

Aceasta este ipoteza cabaliştilor.

Ipotezele spiritualiştilor.

Escroci. - Cele mai recente despre Catherine King, broșura nr.3, pagina 119.

Escroci. - Cele mai recente despre Catherine King, pamfletul nr. 1.7.

Escroci. - Cele mai recente despre Catherine King, pamfletul nr. 3.112.

spiritualism și magie, după ce a declarat că totul i se părea a fi o chestiune de superstiție, sau cel puțin de fraudă inexplicabilă sau halucinație a simțurilor, Crookes spune cinci ani mai târziu:

„Rațiunea mea simte o respingere mai mare, contrar bunului simț, să cred că regele Catherine din ultimii trei ani este un efect iluzoriu al fraudei și imposturii decât să cred că ea este ceea ce pretinde a fi.”

Această observație demonstrează în mod concludent:

1.0 Că, deși Crookes era pe deplin convins că forma materializată Catherine King este o entitate, el nu credea că ea este mediumul, nici vreo persoană decedată, ci, dimpotrivă, o forță necunoscută a naturii, predispusă la expansiunile iubirii și bucurie jucăușă.

2.0 Că, în ciuda certitudinii sale absolute cu privire la existența acelei noi forțe, eminentul anchetator nu și-a schimbat atitudinea sceptică față de această problemă. Într-un cuvânt: a crezut ferm în fenomen, dar a negat că ar fi fost produs de acțiunea spiritului unei persoane decedate.

Ni se pare că în ceea ce privește prejudecățile oamenilor de rând, Crookes lămurește un mister pentru a cufunda oamenii într-un altul și mai mare, adică că îl găsește obscurum per obscurius, întrucât

respingând reziduurile disprețuitoare ale spiritismului, el, nechibzuit. se cufundă în un om de știință îndrăzneț în limbul necunoscut al magiei și al necromanției.

Legile cunoscute până acum ale științelor fizice intervin cu greu în fenomenele spiritualiste, oricât de obiective ar fi acestea și, deși efectele unei forțe necunoscute sunt deduse vizibil din ele, oamenii de știință nu au reușit încă să le verifice după bunul plac sau să le descopere. condițiile necesare și suficiente pentru producerea lui, pentru că aceasta necesită un studiu atât de profund al naturii fizice, psihice și spirituale triune a omului, așa cum făceau cândva magii, teurgii și făcătorii de minuni.

Până acum, chiar și cei care, ca și Crookes, au investigat cu atenție și imparțialitate fenomenele psihice, au ignorat cauza de parcă ar fi declarat-o deja cercetabilă și au fost deranjați de același lucru ca prima cauză a fenomenelor cosmice, ale căror infinitate efectuează atât de inteligent. observați și clasificați. Procedurile lor de cercetare sunt egale în prostie cu cei care, pentru a găsi izvoarele unui râu, s-au îndreptat spre gura de vărsare.

Ei au o concepție atât de meschină despre posibila acțiune a legilor naturale, încât fie neagă chiar și cele mai simple modalități ale fenomenelor psihice, fie trebuie să le atribuie miracolelor pe care știința le respinge ca fiind absurde, rezultând discreditarea din toate acestea.

Escroci. - Investigarea fenomenelor spiritualiste, 45.

Oamenii de stiinta. Dacă ar fi studiat așa-numitele „miracole”, în loc să le nege, cu siguranță ar cunoaște deja multe legi naturale pe care le cunoșteau vechii. După cum spune Bacon: „Convingerea nu vine din argumente, ci din experimentare”.

Anticii, și în special magicienii și astrologii caldeeni, s-au distins întotdeauna prin dorința lor arzătoare de a cerceta adevărul în diferitele ramuri ale științei, deoarece s-au străduit să pătrundă tainele naturii, prin aceleași metode de observare și experimentare. la care recurg cercetătorii moderni; iar dacă aceștia refuză să creadă că cei dintâi au pătruns mult mai adânc în misterele universului, nu este corect să negem că posedau cunoștințe vaste și nici să-i acuze de superstiție, deoarece departe de a exista dovezi ale acestor acuzații, fiecare nou descoperirea arheologică este o mărturie în favoarea lui. Nimeni nu i-a depășit încă în cunoștințele chimice și, în acest scop, Wendell spune în celebra sa prelegere despre Artele pierdute că „chimia a atins în vremuri străvechi o înălțime care nu a fost atinsă și nici măcar mărginită de noi”. Au descoperit sticlă maleabilă care, suspendată de la un capăt, se va dilata sub propria greutate, până se subțiază sub forma unei panglici flexibile care putea fi înfășurată în jurul încheieturii și al cărei secret de fabricație ne-ar fi la fel de

dificil ca zborul. luna. Istoric este dovedit că un străin a adus la Roma, pe vremea lui Tiberiu, o cupă de cristal care la căderea pe pavajul de marmură nu s-a rupt, ci doar s-a stricat și a fost ușor să-și refacă forma inițială cu lovituri de ciocan. Dacă modernii se îndoiesc de acest lucru, este pentru că nu știu cum să o facă. În Samarkand și în unele mănăstiri din Tibet pot fi văzute astăzi cești și alte obiecte maleabile din sticlă și sunt și cei care pretind că le pot realiza, datorită cunoștințelor mult ridicolului alkahest sau solvent universal care, potrivit lui Paracelsus și Van Helmont, este un agent natural „capabil să reducă toate corpurile sublunare, atât omogene, cât și eterogene, la ens primum sau substanța lor primară, transformându-le într-o lichior uniformă și potabilă, care chiar și în amestec cu apă sau orice alt suc nu nu-și pierde virtutea, iar dacă se amestecă din nou cu ea însăși, devine apă pură și elementară.” Care este răul în a admite posibilitatea tuturor acestor lucruri? De ce ar trebui acest solvent să fie utopic? Poate pentru că chimiștii moderni nu l-au descoperit? Fără prea mult efort putem concepe că toate corpurile emană dintr-o substanță primară care, conform astronomiei, geologiei și fizicii, trebuie să fi fost fluidă în starea sa inițială. De ce nu poate aurul, a cărui geneză este necunoscută chimiștilor moderni, să fi fost inițial o substanță de bază a aurului, un fluid greu care, așa cum spune Van Helmont, „prin propria sa natură și prin coeziunea fermă a particulelor sale a căpătat starea? solid"? Nu este absurd, așadar, să credem că există o substanță universală care reduce toate corpurile la substanța lor generică. Van Helmont o descrie ca fiind „cea mai puternică și principală sare care, în gradul maxim de simplitate, puritate și subtilitate, nu este modificată atunci când reacţionează asupra altor săruri”.

materiale și are suficientă energie pentru a dizolva cuarțul, pietrele prețioase, sticla, silicea, sulful și metalele, formând o sare roșie de greutate echivalentă cu cea a materialelor dizolvate la fel de ușor cum apa fierbinte dizolvă zăpada”.

Acesta este fluidul care este folosit și astăzi pentru a scufunda sticla obișnuită și pentru a-i conferi maleabilitatea.

Avem dovezi palpabile ale unor astfel de posibilități. Un corespondent străin al Societății Teozofice, un medic celebru care s-a dedicat studiului științelor oculte de mai bine de treizeci de ani, a obținut elementul primar al aurului, pe care îl numește ulei de aur legitim, care, atunci când este analizat de mulți chimiști , a fost hotărât să mărturisească că nu au fost corecte cu procedura de obținere. Nu trebuie să fim surprinși că acest doctor se opune publicării numelui său, deoarece ridicolul și preocupările vulgare sunt uneori mai periculoase decât vechea Inchiziție. Tandru Adamic este dintr-o filiație legată de alkahest și unul dintre cele mai importante secrete alchimice, pe care niciun cabalist nu îl va divulga, pentru că așa cum spune foarte bine în limbaj simbolic: „ar explica vulturii alchimiștilor și vulturii au lor. aripile tăiate.” . Este un secret că

Tomás Vaughan (Eugenio Filaleteo) a avut nevoie de douăzeci de ani pentru a-l învăța.

Pe măsură ce zorii științelor fizice au crescut în lumina zilei, științele spirituale s-au scufundat în umbre tot mai dense, până la punctul de a fi negate de mulți foarte categoric. Psihologii eminenți din alte vremuri sunt considerați astăzi ignoranți și superstițioși, dacă nu ca niște munți și prestigiatori, din moment ce soarele științei strălucește în zilele noastre cu atâta splendoare încât pare axiomatic că vechii nu știau nimic și erau implicați în negura superstiției. Dar detractorii lor uită că soarele timpului nostru va fi o noapte întunecată în comparație cu viitorul luminator și că, așa cum oamenii de știință din secolul nostru își numesc strămoșii ignoranți, poate că descendenții lor vor spune despre ei că nu știau nimic.

Marșul lumii este ciclic. Rasele viitoare vor fi reproduceri ale altora care au dispărut cu secole în urmă, în timp ce a noastră o reproduce poate pe cea care a existat acum zece mii de ani. Trebuie să vină vremea când cei care astăzi îi denunță public pe ermetici, dar care își consultă în privat volumele prăfuite pentru a-și plagia ideile, vor primi ceea ce merită. În acest sens, Pfaff exclamă sincer: „Cine a avut un concept atât de clar despre natură precum Paracelsus? El a fost fondatorul îndrăzneț al chimiei medicinale și al școlilor inovatoare, victorios în controverse și unul dintre gânditorii care au oferit cele mai precise îndrumări studiului naturii lucrurilor. Ce spune în lucrările sale despre piatra filosofală, pigmei și gnomi, homunculi, elixirul vieții lungi și alte subiecte de astăzi

invocat de detractorii săi pentru a-i nega meritele, nu poate slăbi recunoștința și admirația noastră pentru lucrările sale și pentru viața lui nobilă”.

Mulți medici, chimiști și magnetizatori și-au hrănit mintea cu lucrările lui Paracelsus. Hufeland și-a luat teoria bolilor infecțioase de la el, în ciuda faptului că Sprengel îl numește „șarlatanul Evului Mediu”, deși Hemman justifică în schimb teoria celebrului filozof, deputandu-l nobil drept cel mai ilustru chimist al timpului său. Același lucru spun și Molitor și eminentul psiholog german Ennemoser, din ale căror studii despre Paracelsus se deduce că acest ermetist a fost „cel mai admirabil talent al timpului său”. Dar luminarii moderni se laudă că l-au depășit în înțelepciune și au scufundat ideile rozicrucienilor despre spirite elementare, spiriduși și zâne în „limbul magiei” ca și cum ar fi povești pentru copii.

Admitem cu ușurință scepticilor că frauda mai mult sau mai puțin inteligent aranjată intervine în jumătate sau mai multe dintre fenomenele psihice, așa cum demonstrează manifestările recente ale mediumilor materializați; Dar există încă multe alte fenomene perfect autentice, care așteaptă verificarea de către oamenii de știință care vor fi obligați să o ducă la îndeplinire cu toată sinceritatea, când

spiritualiștii sunt suficient de rezonabili pentru a nu oferi arme adversarilor lor.

Ce concept își vor forma spiritualiștii sensibili despre ghidul spiritual care, după ce a folosit un mediu sărac an de an, îl abandonează brusc atunci când are cea mai mare nevoie de ajutorul lui? Doar ființele fără suflet sau conștiință pot deveni vinovate de o astfel de nedreptate. Este poate din cauza forței circumstanțelor? Simplu sofism. Ce spirite sunt cele care nu convoacă, dacă este cazul, o armată de spirite prietene pentru a salva mediumul nevinovat din abisul deschis sub picioarele lor? Ceea ce s-a întâmplat în vremuri trecute se poate întâmpla și la noi. Au existat apariții înainte ca spiritismul modern să se producă în orice moment și fenomene analoge celor de astăzi. Dacă manifestările psihice prezente sunt adevărate și neîndoielnice, miracolele și isprăvile taumaturgice ale antichității trebuie să fi fost și ele adevărate, pentru că cele de ieri nu au fost.

Pfaff. - Astrologie.

Studii medico-chirurgicale.

Filosofia istoriei.

De Teofanie. Magia lui Paracelsus.

Kemshead spune în Chimie anorganică că Paracelsus menționează pentru prima dată hidrogenul, a cărui existență abia se bănuia. Dar de ce să nu mărturisesc în același timp sincer că Paracelsus a redescoperit hidrogenul, precum și proprietățile magnetului și odată cu acestea și magnetismul animal? Este ușor de înțeles că secretul obligatoriu al alchimiștilor rozicrucieni l-a împiedicat pe Paracelsus să-și divulge cunoștințele. Nu ar fi o sarcină foarte dificilă pentru un chimist versat în lucrările lui Paracelsus să demonstreze că alchimiștii știau despre oxigen, a cărui descoperire este atribuită lui Priestley.

Ei au o mărturie mai bună decât cei de astăzi. Dar chiar dacă admitem impostura celor două treimi din manifestările psihice care se revarsă torenţial de la un capăt la altul al globului, ce putem spune despre cele, fără îndoială, autentice? Printre fenomenele dovedite, se numără comunicări sublime, magnifice și divine date de mediumi, atât profesionali, cât și spontani. Uneori sunt copii și oameni simpli din gura cărora primim învățături, maxime filozofice, poezii, rugăciuni extrem de inspirate, compoziții muzicale și lucrări picturale demne de comunicatori. Predicțiile sale s-au adeverit adesea și uneori au fost ridicate la dezchiziții morale ale eficienței pozitive. Cine sunt aceste spirite, aceste puteri inteligente, fără îndoială exterioare mediumului și cu entitate perse. Cu adevărat, ele sunt inteligențe la fel de diferite de spiriduși și de spiriduși ca ziua de noapte.

Recunoaștem gravitatea cazului. Supunerea mediumilor acestor „spirite” greșite cu aspect diabolic devine din ce în ce mai răspândită, ale căror efecte se înmulțesc pernicios. Unii dintre cei mai buni mediumi s-au retras din sesiunile publice, iar mișcarea spiritistă capătă aspectul unei biserici. Îndrăznim să prezicem că, dacă duhovnicii nu învață în filosofie să facă distincția între spirite și să se păzească de cele de natură rea, înainte de douăzeci și cinci de ani ei se vor fi refugiat în biserica romană, fugind de „ghizii și directorii cărora le-au. au fost îndrăgostiți de atâta timp.” . Semnele acestei catastrofe încep deja să apară. La recentul Congres de la Philadelphia au fost cei care au propus înființarea unei secte de spiritiști creștini. Acest lucru derivă din faptul că, despărțiți de Biserică și ignoranți de filosofia fenomenelor și natura entităților spirituale, ei sunt cufundați într-o mare de incertitudini precum o corabie fără cârmă sau busolă. Nu pot scăpa de dilemă: fie cu Porfirie, fie cu Pius al IX-lea.

Deși oameni de știință legitimi precum Wallace, Crookes, Wagner, Butlerof, Varley, Buchanan, Haré, ReichenbachjThury, Perty, Morgan, Hoffmann, Goldschmidt, Gregory, Flammarion, Cox și alții cred cu fermitate în fenomenele psihice, există printre ei cei care resping ipoteza că acestea sunt cauzate de spiritele defunctului. Prin urmare, este logic să presupunem că, dacă Catherine King din Londra, de o autenticitate atât de notorie, nu este spiritul unei persoane decedate, ea trebuie să fie neapărat fantoma astrală condensată a unei entități sau unul dintre elfii rozicrucieni. în cele din urmă, o forță naturală încă necunoscută. Dar puțin contează dacă este un spirit îngeresc sau rău deoarece, conform verificărilor riguroase, nu era o formă solidă și densă, ci o apariție, o suflare, un spirit. Este o inteligență care acționează în exterior față de corpul mediumului și, prin urmare, este necesar să-i recunoaștem existența, deși invizibilă. Dar ce este acest impalpabil care gândește și vorbește, dacă nu este o persoană umană?; Cum ai exprima emoția, remușcarea, frica, bucuria și alte afecțiuni emoționale dacă nu ai simți în sine? De ce unele dintre aceste manifestări misterioase le face plăcere să-l batjocorească pe sincerul anchetator și să subjugă cele mai nobile sentimente umane? Doar el

Un adevărat psiholog este capabil să dezlege acest mister dacă are grijă să consulte lucrările prăfuite ale ermeticilor și teurgiștilor disprețuiți.

Celebrul platonist Enrique More spune când îi răspunde unui sceptic al vremii sale numit Webster, care a negat fenomenele psihice:

„În ceea ce privește opinia majorității predicatorilor reformați, că diavolul a luat forma lui Samuel când i s-a arătat lui Saul, nu merită luată în considerare. Cu toate acestea, cred că în multe dintre aceste apariții necromantice intervin spirite batjocoritoare, dar în niciun fel nu apar sufletele defuncților. În ceea ce privește aspectul sufletului lui Samuel, și la fel și în alte cazuri de necromanție, cred că acestea se pot datora unor spirite precum cele pe care le descrie

Porfirie, care îmbracă cele mai variate forme și aspecte, astfel încât unele apar sub formă de demoni. .și altele în cea a unui înger sau cea a unei persoane decedate. Un spirit din această descendență ar fi putut foarte bine să-l personifice pe Samuel, chiar dacă Webster îl neagă cu argumente grosolane și subțiri.”

Când un filosof atât de distins precum Enrique More dă o asemenea mărturie, merită să spunem că ne bazăm temeinic opinia. Cercetători foarte erudici, dar și foarte sceptici când vine vorba de spirite în general și de cele ale decedaților în special, și-au zguduit creierul în ultimii douăzeci de ani pentru a da nume noi unei idei străvechi. Potrivit lui Crookes, sergent și Cox, cauza fenomenelor este „forța psihică”; Thury îl numește psihod sau forță edenică; Balfour Stuart, forța electro-biologică; Faraday, pe cât de distins este un fizician, pe cât este un psiholog stângace, „acțiune musculară inconștientă” și „cerebrare inconștientă”, cu alte nume similare; Hamilton, un gând latent; Carpenter, „idee de capital motor”. Atâția oameni de știință, atâtea nume.

Cu ani în urmă, filozoful german Schopenhauer afirma coexistența materiei și a forței, spunând că universul este voința manifestată în forțe ale căror modalități corespund diferitelor grade de obiectivitate. Această doctrină a acceptat-o Vallace când s-a convertit la spiritualism și tocmai a fost cea expusă de Platon când spunea că „toate lucrurile vizibile vin din voința invizibilă și eternă care le modelează și că cerurile sunt întruchipate în modelul etern al „lumea ideală.” „Conținut în dodecaedrul sau arhetipul geometric al Divinității.” Potrivit lui Platon, substanța primară emană din mintea demiurgică (nous) unde din eternitate rezidă ideea de lume care trebuie să fie și care este atâta timp cât ideea emană din mintea divină. Legile naturii nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât relațiile dintre

Se spune despre comentatorii și interpreții operelor lui Platon, așa cum în Spania numim pe cineva versat în operele lui Cervantes un Cervantista. - N. Del T.

Timeu.

Mutătorii. - Interpretări.

ideea demiurgică și diversele ei forme de manifestare al căror număr se modifică continuu în timp și spațiu.

Acestea sunt însă departe de a fi învățăturile originale ale lui Platon, deoarece Oracolele caldeene citesc: „Lucrările naturii coexistă cu lumina intelectuală (νοέρφ) și spirituală a Tatălui. Pentru că sufletul [ψυχή] împodobește cerul imens și îl înfrumusețează după voia Tatălui.”

La rândul său, Philon, despre care se presupune că este în mod eronat un discipol al lui Platon, spune: „Lumea necorporală era deja fondată atunci pe mintea divină”.

Teogonia lui Mochus admite două principii: eterul și aerul, din care provine Dumnezeul manifestat (νοητόζ) zeul Ulom sau universul material și vizibil.

În Imnurile Orfice, Eros-Phanesul se naște din oul spiritual fecundat de vântul eteric, simbol al „spiritului lui Dumnezeu” care adăpostește din veșnicie ideea divină.

În Kathopanishada, Spiritul divin (Purusha) este preexistent substanței primordiale cu care se unește pentru a genera Maha-Atma sau Bráhmá, adică Spiritul vieții, Anima Mundi, echivalent cu Lumina Astrală a teurgişti.şi cabalişti.

Pitagora și-a învățat doctrinele în sanctuarele din Orient, ascunzându-le sub simbolismul numeric; dar discipolul său Platon le-a expus într-o formă mai inteligibilă, pentru ca cei neinițiați să le poată înțelege, deși păstrând totuși formulele ezoterice. Astfel spune că Gândul divin este tatăl, Materia mama și Cosmosul fiul.

Potrivit lui Dunlap, în religia egipteană exista un Horus mai mare, fratele lui Osiris, și un Horus mai mic, fiul lui Osiris și Isis. Primul simbolizează ideea de Univers conținută în mintea demiurgică, ideea „apărând în întuneric înainte de crearea lumii”; iar a doua era aceeași idee emanată deja din Logos, îmbrăcată în materie și actualizată în existență.

Pentru Schopenhauer există trei forme fundamentale: timpul, spațiul și cauzalitatea. Cory. - Oracole caldeene, 243.

Filosofia evreiască. - De Creaţie.

Mutătorii. - Phoinizer, 282.

KO Müller, 236.

Weber. -Akd. Vorles, 213 urm.

Plutarh. - Isis și Osiris, I-VI.

Istoria spiritului omului, p.88.

Mutătorii. - Phoinizer, 268.

Oracolele caldeene spun: „Dumnezeul lumii este veșnic, nelimitat, tânăr și bătrân și sinuos în formă”.

Sintagma „formă sinuoasă” este un simbol al vibrației luminii astrale pe care preoții din cele mai vechi timpuri o cunoșteau perfect, deși nu aveau același concept de eter ca oamenii moderni, întrucât prin eter înțeleg Ideea eternă, pătrunsă în universul, adică Voința care actualizată în energie organizează materia.

Van Helmont spune: „Voința este capitala și puterea superioară a tuturor. Voința Creatorului a pus toate lucrurile în mișcare. „Voința este un atribut al tuturor entităților spirituale și se dezvoltă cu o activitate mai mare cu cât este mai liberă de materie.”

Iar Paracelsus, supranumit „dumnezeul”, adaugă: „Credința trebuie să fie Coroborator al imaginației, deoarece prin credință se întemeiază voința... În toate lucrările magice, fermitatea voinței este o cerință indispensabilă... „Artele fac nu au reguli fixe și certe, pentru că bărbații nu știu să-și imagineze sau să creadă în rezultatul efectiv a ceea ce își imaginează.” Energia negativă a neîncrederii și a scepticismului, aplicată în aceeași direcție, dar în sens opus și cu intensitate egală, este singura putere capabilă să reziste energiei pozitive a spiritismului și să o echilibreze dinamic. Spiritualistii nu ar trebui sa fie surprinsi, asadar, ca prezenta unor sceptici inveterati sau a celor care asista la sedinte cu animozitate preconceputa este un impediment in calea manifestarii fenomenale, deoarece daca nu exista putere constienta pe pamant fara alta opusa actiunii sale, ceea ce este atat de ciudat incat puterea inconștientă a unui medium este brusc paralizată de o altă putere opusă și, de asemenea, exercitată inconștient? Tyndall și Faraday erau mândri că nu s-a întâmplat nimic în timp ce erau prezenți la sesiuni. Totuși, acest lucru ar fi trebuit să le demonstreze unor fizicieni atât de eminenți existența unei forțe demne de atenția lor, căci dacă manifestările ar fi fost suficient de frauduloase pentru a-i înșela pe cei prezenți, nici măcar Tyndall însuși nu ar fi scutit de înșelăciune, în ciuda valorii ei științifice, cu siguranță. neconform cu lipsa ei de observare rău intenționată. Nimeni nu L-a depășit pe Isus în fapte miraculoase și, totuși, curentul voinței sale s-a împiedicat uneori de scepticismul oamenilor, coroborat de acel pasaj care spune: „Nu a făcut acolo minuni din cauza neîncrederii oamenilor”.

Aceleași concepte pot fi întrezărite în filosofia lui Schopenhauer, iar cercetătorii moderni nu ar face rău dacă ar studia-o, deoarece în ea ar găsi ipoteze singulare bazate pe idei străvechi, în afară de speculații despre noi fenomene psihice care le-ar scuti de osteneala creării. altele.. Forțe psihice, ectenice și electro-biologice, gândire latentă, cerebrație

Cory. - Fragmente, 240.

inconștientul și toate ipotezele formulate de cercetătorii moderni pot fi rezumate în două cuvinte: lumina astrală a cabaliştilor.

Conceptele curajoase ale lui Schopenhauer diferă complet de cele ale majorității experimentatorilor. Ilustrul filosof spune: „În realitate nu se poate face distincția între materie și spirit. Gravitația unei pietre este la fel de inexplicabilă precum se gândește în creierul uman. Dacă nu știm de ce un obiect material cade la pământ, nu vom ști dacă acest obiect este sau nu capabil să gândească... Chiar și în științele fizice înseși, de îndată ce trecem de la experimental la speculativ, de la de la fizic la metafizic, suntem blocați de forțele enigmatice de coeziune, afinitate, gravitație etc., al căror mister este la fel de profund pentru simțurile noastre ca și voința și gândirea umană. Apoi ne aflăm față în față cu forțele inscrutabile ale naturii. Unde este, deci, această chestiune pe care presupuneți că o cunoașteți atât de bine și cu care credeți că sunteți familiarizat până la punctul de a deduce din ea toate teoriile voastre și de a-i atribui tot ceea ce credeți că doriți? Rațiunea și simțurile noastre sunt capabile doar să cunoască superficialul, dar nu vor pătrunde niciodată în substanța intimă a lucrurilor. Aceasta era opinia lui Kant. Dacă admiti ceva spiritual în om, trebuie neapărat să recunoști și în piatră. Dacă materia ta moartă și pasivă are proprietatea de a gravita, de a atrage, de a respinge și de a străluci, nu există niciun motiv să îi refuzi capacitatea de a gândi așa cum gândește creierul. Pe scurt: fiecare particulă a așa-zisului spirit poate fi înlocuită în mod echivalent cu alta de materie, iar fiecare particulă de materie, cu alta de spirit... Astfel, se dovedește că împărțirea carteziană a lucrurilor în materie și spirit este inexactă din punct de vedere filozofic. , și este convenabil să le diferențiem în voință și manifestare, cu avantajul spiritualizării tuturor lucrurilor, întrucât realul și obiectivul, corpurile și materia diviziunii carteziene, le considerăm ca o manifestare emanată din voință.

Aceste opinii coroborează ceea ce am spus deja despre diferitele denumiri date aceluiași lucru, de parcă adversarii s-ar dispută despre cuvinte. Fie că cauza fenomenului se numește forță, energie, electricitate, magnetism, voință sau putere spirituală, ea va fi întotdeauna manifestarea parțială a sufletului, încarnat sau dezincarnat, a unei particule a Voinței inteligente, atotputernice și individuale care umple toate. a naturii din moment ce, Datorită insuficienței limbajului uman de a exprima concepte psihologice, numim Dumnezeu.

Ideile prezentate asupra acestui punct de unii filozofi moderni sunt eronate din multe aspecte, din punct de vedere cabalistic. Hartmann își califică propriile opinii drept prejudecată instinctivă și afirmă că experimentarea nu trebuie să aibă ca obiect materia însăși, ci forțele care acționează asupra ei, din care deduce că așa-numita materie este doar o agregare a forțelor atomice, deoarece opus ar fi materia, un cuvânt fără sens științific. Dar în ciuda sincerității sale

Parerga, II, 111 și 112

mărturisirea, că nu știu nimic cu certitudine despre asta, experimentatorii fizici, fiziologii și chimiștii îndumnezeesc materia. Fiecare fenomen a cărui explicație nu este corectă servește drept tămâie pe altarul zeiței preferate a științei.

Nimeni nu tratează această chestiune la fel de măiest ca Schopenhauer în Parerga. Studiază cu atenție magnetismul animal, terapia simpatică, profeția, magia, prevestirile, aparițiile spectrale și alte fenomene psihice, despre care spune: „Toate aceste manifestări sunt ramuri ale aceluiași arbore și dovedesc în mod irefutat existența unei categorii de ființe aparținând unui ordinea naturii foarte diferită de cea care se bazează pe legile spațiului, timpului și adaptării. Această altă ordine este mult mai profundă pentru că este cea originală și directă, iar legile comune ale naturii care privesc numai forma nu sunt de folos. Prin urmare, sub regimul acestui ordin superior, nici timpul, nici spațiul nu pot separa entitățile individuale, iar separarea determinată de formele corporale nu sunt bariere de netrecut în calea schimbului de gânduri și a acțiunii imediate a voinței. În acest fel pot apărea schimbări prin procedee complet diferite de cauzalitatea fizică, adică prin voință manifestată în acțiune, exterioară individului. Astfel, rezultă că caracterul particular al manifestărilor menționate mai sus este viziunea și acțiunea la distanță, atât în ceea ce privește timpul, cât și spațiul. Această acțiune la distanță este tocmai caracteristica fundamentală a așa-zisei magie, deoarece este acțiunea imediată a voinței noastre, o acțiune independentă de condițiile cauzale ale acțiunii fizice, adică ale contactului material.

„În plus, aceste manifestări contrazic logic și esențial materialismul, și chiar naturalismul, pentru că din ele se deduce că ordinea lucrurilor considerată de aceste ultime două școli ca absolut și exclusiv legitimă, este, dimpotrivă, superficială și fenomenală, în a căror jos există ceva separat și complet independent de propriile sale legi. Prin urmare, aceste manifestări psihice sunt cele mai importante dintre cele care au fost oferite studiului observațional, cel puțin din punct de vedere pur filozofic, și fiecare om de știință este obligat să le cunoască.

Comparația dintre conceptele filozofice ale lui Schopenhauer și generalitățile superficiale ale unor academicieni francezi nu va servi decât la acreditarea valorii intelectuale a ambelor școli. Am văzut deja că germanul se ocupă profund de chestiuni filozofice și acum o putem compara cu cele mai bune din ceea ce ne spun astronomul Babinet și chimistul Boussingault despre fenomenele psihice. În decursul anilor 1854-1855, acești doi intelectuali distinși au prezentat Academiei de Științe din Paris un raport în care au coroborat și, în același timp,

Huxley. - Bazele fizice ale vieții.

Schopenhauer. - Parerga. - Voința în natură.

timp au clarificat ipoteza prea complexă cu care dr. Chevreuil a explicat fenomenul meselor rotative, investigat de comisia științifică a cărei membru era. asa spune:

„În ceea ce privește presupusele mișcări și oscilații ale anumitor mese, nu le poate fi atribuită nicio altă cauză decât vibrațiile invizibile și involuntare ale sistemului muscular al experimentatorului, astfel încât contracția continuă a mușchilor ajunge să stabilească o serie de vibrații. care determina un tremur vizibil al carui efect este rotirea mesei, cu suficienta energie pentru a accelera miscarea si pentru a o transmuta in rezistenta atunci cand vrei sa o opresti. Prin urmare, explicația fizică clară a fenomenului nu oferă nicio dificultate.”

Cu siguranță această ipoteză este la fel de clară ca o nebuloasă observată de astronomul Babinet într-o noapte de ceață. Dar, în ciuda clarității sale, îi lipsește condiția foarte importantă a bunului simț. Nu știm dacă Babinet acceptă sau nu ca ultimă soluție afirmația lui Hartmann că „aleșii vizibili ai materiei sunt efecte ale forței” și că pentru a avea un concept clar de materie trebuie să avem un concept anterior de forță. Școala căreia îi aparține Harmann, ale cărei principii savanții germani le acceptă parțial, învață că problema materiei poate fi rezolvată doar de acea forță a cărei cunoaștere Schopenhaueri o numește „știință magică” sau „acțiune a voinței”. Prin urmare, este necesar să se știe în primul rând dacă „vibrațiile involuntare ale sistemului muscular al experimentatorului” care sunt în cele din urmă „efecte ale materiei” sunt determinate de o voință exterioară experimentatorului sau proprie. Dacă primul, ar fi un epileptic inconștient, potrivit lui Babinet; Dacă acesta din urmă, el atribuie răspunsurile inteligente ale mesei vorbitoare „ventrilocismului inconștient”. Știm că, conform școlii germane, fiecare acțiune a voinței se manifestă în forță, iar manifestările forțelor atomice sunt acțiuni individuale ale voinței, care au ca rezultat precipitarea spontană a atomilor în imagini concrete, deja modelate subiectiv de către voi. Potrivit profesorului său Leucip, Democrit a învățat că atomii din vid sunt începutul tuturor lucrurilor existente în univers, înțelegând prin vid, în sens cabalistic, Divinitatea latentă a cărei primă manifestare este voința care comunică primul impuls către atomi care, atunci când sunt coezivi, constituie materie. Cu toate acestea, denumirea de gol este mai puțin potrivită decât sinonimul său haos, deoarece, potrivit peripateticilor, „natura are o groază de gol”.

Alegoriile, în afară de alte elemente de judecată, demonstrează că, cu mult înainte de Democrit, anticii erau deja familiarizați cu ideea indestructibilității materiei. Movers definește conceptul fenician al luminii ideale a soarelui, spunând că a fost influența spirituală emanată de la Dumnezeu suprem, Iao, lumina concepebilă numai de minte, principiul fizic, precum și spiritual al tuturor lucrurilor din care emană sufletul.

Revista ambelor lumi, 15 ianuarie 1885, p.108.

Este esența sau înțelepciunea masculină, în timp ce haosul este esența feminină. Astfel avem că materia și spiritul erau deja pentru fenicieni cele două principii coeterne și infinite. Această teorie este la fel de veche ca lumea și Democrit nu a fost autorul ei, deoarece intuiția omului a precedat dezvoltarea ulterioară a rațiunii sale. Școlile materialiste sunt incapabile să explice fenomenele oculte, deoarece îl neagă pe Dumnezeu, în care rezidă Voința. Necunoașterea lor asupra fenomenelor psihice și absurditatea ipotezelor cu care încearcă să le explice provin din faptul că a priori disprețuiesc tot ceea ce i-ar putea împinge să transpună limitele științelor experimentale și să intre în domeniile psihologiei sau a ceea ce nu este incongruent.numiți fiziologie metafizică. Filosofii antici afirmau că toate lucrurile vizibile și invizibile au luat existență prin manifestarea Voinței, pe care Platon a numit-o Ideea divină și că, așa cum această Idee dă existență obiectivă materiei, concentrându-și pur și simplu voința asupra unui centru de forțe situat. , la fel și omul, microcosmosul în raport cu macrocosmosul, dă formă obiectivă materiei proporțional cu vigoarea voinței sale. Atomii imaginari sunt ca niște muncitori mișcați automat de influența Voinței universale care se concentrează asupra lor și, manifestată în forță, îi pune în activitate. Proiectul viitoarei clădiri se află în mintea Arhitectului și este o reflectare a voinței sale care, abstractă din momentul conceperii, devine concretă de îndată ce atomii imaginari se supun punctelor, liniilor și formelor desenate în mintea lui. geometrul divin.

Așa cum creează Dumnezeu, așa creează omul. Dă-i voință suficient de puternică și va subiectiza forme mentale, pe care mulți le numesc halucinații, deși pentru cei care le falsifică sunt la fel de reale ca obiectele tangibile. Dacă vigoarea voinței crește și o dirijează în mod inteligent, ea va condensa formele în obiecte vizibile. Acesta este secretul secretelor, iar cine îl învață merită titlul de magician.

Materialiștii nu pot argumenta nimic împotriva acestui lucru, deoarece pentru ei gândul este materie. Dacă ar fi să presupunem acest lucru, am avea mecanismul ingenios proiectat de inventator, scenele fermecătoare ieșite din mintea poetului, superbele pânze pictate de imaginația plină de viață a artistului, statuia incomparabilă cizelată în gândul sculptorului, palatele și castelele. planificate de arhitect, ele ar trebui să existe în mod obiectiv, în ciuda faptului că sunt subiective și invizibile, pentru că gândirea, potrivit materialiștilor, este materie surprinsă în formă. Cum putem nega atunci că există oameni cu voințe suficient de puternice pentru a transporta aceste creații mentale în lumea vizibilă și a le acoperi cu materie tangibilă?

Dacă oamenii de știință francezi nu au cules lauri în noul domeniu de cercetare, nici oamenii de știință englezi nu au făcut-o până când Crookes s-a oferit ca holocaust pentru păcatele lumii științifice. După douăzeci de ani de dispreț, Faraday a acceptat totuși să vorbească de câteva ori despre această chestiune

Figură de stil folosită de Democrit și luată literal de materialiști.

să-și servească numele drept vrajă împotriva vrăjilor spiritismului în rândul celor care discută despre fenomene psihice și deja se știe că ilustrul fizician a văzut în viața sa o masă rotativă, căruia îi era rușine că și-a publicat cercetările asupra unei credințe atât de degradante. . Trebuie doar să dezvăluim câteva numere uitate ale Journal des Débats, corespunzătoare perioadei în care un mediu scoțian remarcabil activa în Anglia, pentru a readuce evenimentele din trecut la prospețimea lor originală. Într-unul dintre aceste numere, Foucault se ridică drept campion al celebrului fizician englez, spunând: „Nu credeți că celebrul fizician s-a uitat de sine până la punctul de a sta prozaic lângă o masă rotativă”. Deci, de ce i-a fost rușine liderul filosofiei experimentale? Vom profita de această situație pentru a vorbi despre indicatorul Faraday, celebrul dispozitiv pe care l-a inventat pentru a prinde mediumi, adică pentru a prinde fraudele mediumnice, așa cum este descris de marchizul de Mirville, în The Question of Spirits, această mașinărie complicată a cărei memoria tulbură visul mediumilor impostori.

Pentru a verifica impulsul mediului, Faraday a așezat mai multe discuri de carton atașate tangențial între ele prin lipici, care au fost desprinse sub efectul presiunii continue. Acum, după ce a întors masa, dacă ar fi îndrăznit să facă acest lucru în prezența lui Faraday, ceea ce este încă semnificativ, discurile au fost examinate și, văzând că au alunecat în aceeași direcție cu învârtirea mesei, acest lucru a dus la incontestabil. dovada ca mediumul impinsese mobila.

Un alt dispozitiv de verificare a fenomenelor psihice a constat într-un mic dinamometru care dezvăluie cel mai mic impuls al mediului sau, după cum spunea însuși Faraday, „indica trecerea de la starea pasivă la cea activă”. Acest dinamometru, un indicator al impulsului, a demonstrat doar acțiunea unei forțe care emana de la observatori sau îi domina. Dar cine a negat vreodată existența unei forțe în aceste fenomene? Cu toții admitem că această forță trece prin mediu, așa cum face în general sau acționează complet independent de el, așa cum se întâmplă destul de des. În acest sens, de Mirville spune: „Adevăratul mister constă în disproporția dintre forța desfășurată de mediumi (care au împins pentru că au fost forțați să facă acest lucru) și efectele rotației, a cărei natură este cu adevărat prodigioasă. În prezența unor astfel de efecte uluitoare, cum putem presupune că experiențele liliputiene de acest fel au vreo valoare în tărâmul uriașilor recent descoperit? ,

Profesorul Agassiz, a cărui reputație științifică în America era egală cu cea a lui Faraday în Anglia, a procedat cu mai multă rea-credință. Remarcabilul antropolog Buchanan, care a tratat spiritismul mai bine decât oricine altcineva în America, vorbește despre Agassiz cu dreptate indignare, deoarece nu avea niciun motiv să-și bată joc de fenomenele pe care le avea el însuși.

Problema spiritelor.

cu experienta. Dar din moment ce Faraday și Agassiz sunt deja în afara trupurilor lor, este mai bine să vă faceți griji pentru cei vii decât pentru cei morți.

Se dovedește, așadar, că scepticii moderni neagă o forță cu totul familiară timpurilor străvechi. În vremurile antediluviane, poate că copiii se jucau cu această forță, ca cei descriși de Bulwer Lytton în The Future Race, care se joacă cu extraordinarul vril sau apa Phtha. Anticii au numit forța menționată mai sus Anima mundi, iar ermeticii medievali i-au dat denumirea de lumină sideral, laptele Fecioarei, magne și altele. Dar savanții moderni resping astfel de denominațiuni, pentru că au aroma magiei, care, potrivit lor, este o superstiție grosolană.

Apollonius și Iamblichus afirmă că puterea omului care tânjește să-i depășească pe alții, „nu constă în cunoașterea lucrurilor exterioare, ci în perfecțiunea sufletului interior".

Ei au asimilat cunoștințele sufletelor lor divine ale căror puteri le-au folosit cu toată înțelepciunea dobândită prin studiul ezoteric al cunoștințelor ermetice moștenite de la strămoși. Dar filozofii zilei nu pot sau nu îndrăznesc să-și ducă opiniile timide dincolo de ceea ce poate fi înțeles. Pentru ei nu există viață viitoare sau vise divine, pe care le disprețuiesc ca fiind contrare științei. Pentru ei, vechii sunt „strămoși ignoranți" și privesc cu compasiune disprețuitoare la orice autor care crede că dorințele misterioase pentru știința spirituală sunt inerente ființelor umane.

Un proverb persan spune: „Cu cât cerul este mai întunecat, cu atât stelele sunt mai strălucitoare". Astfel, în firmamentul negru al Evului Mediu au apărut misterioșii Frați ai Trandafirului, care nu au organizat asociații și nici nu au înființat școli, pentru că, hărțuiți din toate părțile ca niște animale sălbatice, Biserica Catolică i-a fript fără scrupul de îndată ce cădeau. în mâinile ei. În acest sens, Bayle spune: „Deoarece religia interzice vărsarea de sânge în maxima sa Ecclesia non novit sanguinem, ei au ars victimele, ca și cum arzându-le nu și-ar fi vărsat sângele".

Câțiva dintre acești mistici, ghidați de învățăturile învățate în manuscrise păstrate în secret din generație în generație, au făcut descoperiri pe care științele experimentale nu le-ar disprețui astăzi. Călugărul Roger Bacon, insultat ca șarlatan și considerat ucenic al artelor magice, aparține prin lege, dacă nu chiar de fapt, Frăției studenților ocultismului. A înflorit în secolul al XIII-lea odată cu Albert cel Mare și Toma de Aquino, iar descoperirile sale de praf de pușcă, lentile optice și diferite mecanisme au fost atribuite vrăjitoriei prin pact demonic, iar cei care o batjocoresc cel mai mult profită de ele astăzi.

Bulwer Iytton. - Zanoni.

Într-o dramă din vremea Elisabetei a Angliei, scrisă de Robert Green și bazată pe povestea legendară a lui Roger Bacon, se spune că, după ce i-a fost prezentat regelui, acesta i-a cerut să demonstreze o parte din cunoștințele sale în fața reginei și că apoi și-a mișcat mâna și a auzit imediat o muzică la fel de armonioasă pe cât o auzise oricine care a auzit-o vreodată. Muzica a crescut și deodată patru figuri au apărut și au dansat un timp lung, până când au dispărut în aer. Călugărul și-a mișcat din nou mâna și deodată s-a răspândit prin încăpere un parfum atât de rafinat, care părea pregătit cu pricepere, cu cele mai fine și mai delicate arome din lume. Bacon l-a asigurat apoi pe unul dintre domnii prezenți că îl va prezenta femeii de care era îndrăgostit și, trăgând draperiile camerei regale, un bucătar a apărut în fața ochilor trecătorilor, cu oala în mână și a dispărut. cu egală promptitudine. Mândrul cavaler, înfuriat de acea umilință, l-a amenințat pe călugăr cu răzbunarea lui, dar acesta i-a răspuns calm: „Nu mă amenința cu harul tău, căci rușinea ta ar putea fi mai mare, și ai grijă să spui iar că avocații mint”.

Un istoric modern comentează această relatare, spunând: „Acesta poate fi considerat un exemplu al tipului de manifestări care rezultă, fără îndoială, dintr-o cunoaștere aprofundată a științelor naturale”. Nimeni nu s-a îndoit vreodată că au rezultat dintr-o astfel de cunoaștere și nimic altceva nu a fost spus de către ermetici, magicieni, astrologi și alchimiști. În adevăr, nu este vina lor că masele ignorante, excitate fără scrupule de clerul fanatic, au atribuit fenomenele psihice unor influenţe diabolice; iar pe de altă parte, teribilele torturi inchizitoriale au reținut manifestarea facultăților lor de la filozofii oculti, care spuneau în lucrările lor ezoterice că magia este aplicarea unor cauze naturale și active asupra lucrurilor pasive, pentru a determina efecte prodigioase, dar complet naturale. ”

Fenomenul muzicii și aromelor pe care Roger Bacon l-a operat la curtea Angliei s-a repetat frecvent în vremea noastră. Lăsând deoparte experiențele noastre personale, vom spune că, conform relatărilor corespondenților englezi ai Societății Teozofice, au existat cazuri în care au auzit muzică și au perceput parfumuri, fără ca nimic să le indice originea, motiv pentru care au atribuit fenomenul influența spiritelor. Unul dintre acești corespondenți a relatat că, într-o ocazie, casa în care se țineau întâlniri intime spiritualiste a fost impregnată cu aroma intensă a lemnului de santal timp de multe săptămâni. Un alt corespondent descrie fenomenul pe care îl numește atingere muzicală. Aceleași puteri capabile să producă aceste fenomene astăzi trebuie să fi existat și să aibă puteri identice pe vremea lui Bacon. În ceea ce privește aparițiile spectrale, este suficient să spunem că ele apar și astăzi în ședințe spiritualiste și, prin urmare, nu există nicio îndoială cu privire la minunile atribuite lui Bacon în acest punct.

T. Wright. - Narațiuni despre vrăjitorie și magie.

În tratatul său despre Magia Naturală, Bautista Porta enumeră un catalog de formule secrete pentru a obține efecte extraordinare din forțele ascunse ale naturii, deoarece, deși magicienii credeau la fel de ferm ca spiritii de astăzi în spirite invizibile, ei nu aveau încredere în operațiunile magice în întreaga lor direcție și ajutor, deoarece știau foarte bine cât de greu este să sperie elementalii odată ce ușile au fost deschise larg. Chiar și magia vechilor caldeeni consta doar în cunoașterea profundă a proprietăților chimice ale substanțelor minerale, iar aceștia comunicau, prin ceremonii religioase, doar cu entități spirituale pure, atunci când turbul cerea ajutor divin în probleme de moralitate sau de interes material. Dar numai subiectiv și ca rezultat al purității vieții și al rugăciunilor continue ei au putut evoca spiritele invizibile care trezesc simțurile extatice ale clarviziunii și claraudienței. Ei au produs fenomene psihice prin aplicarea forțelor naturale și în nici un caz prin artele de joc pe care le folosesc vrăjitorii astăzi.

Cei care cunosc forțele naturale secrete și folosesc cu răbdare parcimonie facultățile care decurg dintr-o astfel de cunoaștere, lucrează pentru ceva mai mare decât slava meschină a unei faime efemere, pentru că, fără a dori aceasta, realizează nemurirea rezervată celor care, uitându-se, se dedică. în întregime spre bine.a neamului uman. Iluminați de lumina adevărului etern, acei alchimiști bogați și săraci au mers dincolo de percepția obișnuită și au contestat doar prima Cauză ca fiind insondabilă. Standardul său constant a fost unit de neînfricare, dorința de a cunoaște, voință fermă și furtivitate absolută. Impulsurile lui spontane au fost binefacerea, altruismul și moderația. Înțelepciunea era pentru ei de o valoare mai mare decât realizările comerciale, luxul, bogăția, fastul și puterea lumească, în timp ce nu se temeau de foame, sărăcie, oboseală sau dispreț uman, atâta timp cât își îndeplineau sarcina. S-ar fi putut odihni în paturi moi de pilote catifelate și ar fi preferat să moară în spitale și pe marginea drumurilor, decât să-și înjosească sufletul cedând în fața concupiscenței nefaste a celor care au încercat să-i facă să-și încalce jurămintele sacre. Un exemplu în acest sens este viețile lui Paracelsus, Cornelius Agrippa și Philaletheus.

Dacă spiritiștii vor să mențină noțiunea corectă a lumii spirituale, ei nu ar trebui să permită oamenilor de știință să investigheze fenomenele strict în scopuri experimentale, deoarece acest lucru ar duce cu siguranță la o redescoperire parțială a magiei lui Moise și Paracelsus. Sub frumusețea înșelătoare a înfățișărilor lor spectrale, silfele și ondinele rozicrucienilor puteau fi ascunse, jucându-se în curentele forței psihice și ale forței odice.

Crookes recunoaște că apariția spectrală a lui Catherine King este o entitate, dar el bănuiește că ea nu are suflet și că silueta cu piele frumoasă este animată de medium și de public. De asemenea dau și autorii învățați din The Invisible Universe

predați la ipoteza lor electrobiologică și întrezăriți posibilitatea ca eterul universal să fie albumul fotografic al lui En-Soph, Ființa infinită.

Suntem foarte departe de a ne asigura că toate spiritele care comunică în sesiunile spirituale aparțin ordinelor elementalilor și le elementează, întrucât multe dintre ele, în special cele care vorbesc pe gură și scriu de mâna mediumului, în afară de alte operațiuni, sunt spirite ale defuncților a căror bunătate sau răutate depinde de caracterul moral al mediumului, de mediul colectiv al celor din jur și, mult mai mult, de intensitatea și natura scopului. Nimic serios nu se poate aștepta atunci când ședința nu are alt obiect decât să satisfacă curiozitatea și să treacă timpul; Dar nimeni nu ar trebui să creadă că un spirit este capabil să se materializeze în carne și oase, pentru că tot ce poate face este să își proiecteze imaginea eterică pe undele atmosferice, astfel încât atât corpul, cât și costumul să simtă o senzație asemănătoare cu briza. atingerea.și nu cea a unui obiect dens material. Este inutil să atribuim natura umană „spiritelor materializate” în care s-au auzit bătăile inimii, și care vorbeau cu o voce sonoră, uneori folosindu-se de trompetă și alteori fără a fi nevoie să recurgă la acest instrument. Odată ce au auzit vocile, dacă li se poate da acest nume, aparițiile spectrale cu greu sunt uitate. Glasul spiritelor pure seamănă cu murmurul tremurător al unei harpe de vânt îndepărtate. Glasul unui spirit în durere, și deci impur, dacă nu malign, poate fi comparat cu vocea umană care vine din fundul unui butoi gol.

Această filozofie nu este a noastră, ci a multor generații de magicieni și turgi care au întemeiat-o în experiență. Mărturia antichității este de necontestat în acest punct: Δαιμόνιων ψωναί άναρθροι ε'ισί. Vocile spiritelor sunt nearticulate. Vocea spiritelor este formată dintr-o serie de sunete cu efect asemănător cu cel al unei coloane de aer comprimat care, ridicându-se de jos în sus, se revarsă în jurul ascultătorului. În cazul Isabelei Eslinger, toți cei care au asistat la apariție au mărturisit că au văzut o coloană de nori. Timp de unsprezece săptămâni consecutive această apariție a fost observată zilnic de doctorul Kerner și fiii săi, mai mulți preoți luterani, avocatul Fraas, gravorul Düttenhofer, cei doi medici Siefer și Sicherer, judecătorul Heyd, baronul Hugel și mulți alții. În timp ce fantoma s-a manifestat, Isabel a rămas în chilia ei rugându-se necontenit cu voce tare, iar din moment ce apariția vorbea, nu putea fi vorba de un caz de ventrilocism, în afară de faptul că, potrivit martorilor, acea voce nu avea nimic. om sau nimeni nu era în stare să-i imite timbrul.

Mai târziu vom oferi dovezi abundente, colectate de la autori antici, despre acest adevăr evident. Deocamdată vom repeta că niciun spirit al așa-zisului

Dea Mousseaux. - Dodone - Dumnezeu și zeii, 326.

Printre martorii oculari s-au numărat: primarul închisorii Weinsberg1 și domnii Mayer. Eckhart1 Theurer1 Knorr1 Diittenhofery, matematicianul Kapff

oameni de către spiritiști și-a demonstrat suficient condiția. Spiritele neîncarnate își pot comunica influența subiectiv mediumilor și pot produce manifestări obiective prin intermediul lor, dar nu prin ele însele. Ei pot folosi corpul mediumului și își pot exprima conceptele și dorințele prin diferitele procedee ale fenomenalismului psihic, dar nu pot materializa imaterialul, adică esența lor divină. Astfel, toată materializarea autentică este determinată fie de voința spiritului care apare, fie de spiritele spiridușe care sunt în general prea nepoliticose pentru a merita numele de diavoli. Spiritele sunt rareori capabile să domine aceste ființe fără suflet, mereu gata să-și ia nume pompoase, dar atunci când le domină, rămân supuse ca niște marionete la orice le dictează sufletul nemuritor. Acest domeniu necesită însă condiții general necunoscute chiar și celor mai frecventi spiriti care participă la ședințe, întrucât nu oricine dorește poate evoca spiritele umane. Unul dintre cei mai puternici stimuli ai defuncților este iubirea intensă pentru cei dragi de pe pământ, care îi împinge irezistibil spre curentul de lumină astrală, ale cărui vibrații leagă sufletul persoanei iubite de sufletul universal. O altă cerință foarte importantă este armonia și puritatea mentală a celor din jur.

Dacă acest raționament este eronat, dacă formele materializate care apar în camere întunecate, ieșiri din încăperi și mai întunecate, au fost spirite ale defunctului, de ce să se stabilească diferențe între ele și fantomele care apar brusc fără un cabinet de pregătire sau un mediu de comunicare? Cine nu a auzit de sufletele îndurerate care rătăcesc prin locurile în care s-a săvârșit vreo crimă sau se întorc mișcate de doruri irezistibile de nevoi nesatisfăcute și ale căror mâini au atingerea cărnii vii, încât cu greu se pot deosebi de cei vii?

Cunoaștem cazuri autentice de apariții spectrale bruște, fără nicio analogie cu materializările incipiente ale zilelor noastre. Ziarul Medium and Day Break, din 8 septembrie 1876, a publicat o scrisoare a unei doamne care, în timpul călătoriilor pe continent, a asistat la un fenomen într-o casă bântuită. Unul dintre paragrafele sale spune: „În colțul întunecat al bibliotecii a răsunat un zgomot ciudat și când m-am uitat înapoi am văzut un nor de vapori luminoși... spiritul atașat de pământ a rătăcit prin locul blestemat al faptelor sale”.

Acest spirit a fost, fără îndoială, un elemental autentic care prin hotărâre spontană a devenit vizibil, ca toate fantomele, dar impalpabil, sau, cel mult, dând la atingere o senzație de parcă s-ar fi băgat brusc mâna în apă sau a simțit mâna. nor de vapori de apă. Conform descrierii, era luminoasă și vaporoasă, așa că putem concluziona bine că ar fi umbra personală a spiritului atașat

pământului din cauza remuşcării pentru propriile sale crime, sau ca urmare a celor ale altora. Moartea conține mistere profunde, iar materializările moderne servesc doar la ridiculizarea lor în ochii celor indiferenți. Spiritualiştii pot răspunde la aceasta spunând că, printr-o declaraţie publică explicită, am fost martori

personal spus forme materializate. Nu avem nicio oboseală în a reitera mărturia și a spune că în astfel de forme am recunoscut reprezentarea vizibilă a cunoștințelor, prietenilor și chiar rudelor și am auzit de la ei cuvinte în limbi orientale necunoscute mediumului și tuturor celor din jur, cu excepția noastră. . Nimeni nu a omis să considere acest fapt ca o dovadă concludentă a puterilor mediumului, un țăran aspru pe nume Vermont; dar acele forme nu erau personalitățile care păreau a fi, ci pur și simplu simulări ale lor, surprinse în mod viu de spiritele și elementarii elementare. Nu atinsesem acest punct până acum, pentru că masa generală a spiritualiştilor nu era pregătită nici măcar să asculte, cu atât mai puţin să creadă în spiritele elementare şi să le elementeze. De atunci, acest punct a fost discutat public și nu mai este atât de riscant să predăm voracitatea criticii filozofia veselă a anticilor, pentru că cultura generală a evoluat suficient pentru a o lua în considerare și a o studia fără pasiune. Doi ani de tulburări mentale au îmbunătățit semnificativ mentalitatea colectivă.

Pausanias dă asigurări că la patru secole de la bătălia de la Marathon, nechezatul cailor și țipetele combatanților se auzeau pe câmp. Presupunând că spiritele soldaților uciși în luptă au rătăcit prin acel loc, s-ar părea că au apărut într-o figură spectrală sau fantastică, și nu într-o formă materializată. Dar care a fost cauza necheatului? Au fost spiritele cailor? Dacă admitem, împotriva oricărui adevăr, că caii nu au suflet, va trebui să mărturisim că sufletul nemuritor al soldaților morți a nechezat pentru a reproduce scena războiului cu o mai mare și mai dramatică vie. Fantome ale animalelor domestice au fost văzute apărând în mod repetat, iar mărturia din acest caz este la fel de sigură ca cea care se referă la aparițiile fantomelor umane. Cine simulează atunci figura spectrală a acestor animale? Spirite umane? Întrebarea este blocată într-o dilemă: ori animalele au suflet și spirit ca omul, ori trebuie neapărat să acceptăm împreună cu Porfirie existența în lumea invizibilă a unei specii de demoni răuvoitori și mincinoși, o clasă de ființe intermediare între om și zei, care sunt încântați să-și asume orice forme le convine să le imite, de la cea a omului până la cea a animalelor.

Dar înainte de a rezolva întrebarea dacă spectrele zootice, care apar atât de frecvent, sunt animate de spiritul animalului, este indicat să le examinăm cu atenție modul de conduită. Aceste fantome procedează în armonie cu obiceiurile, instinctele și caracteristicile semenilor lor de viață? Își manifestă cei fioroși agresivitatea naturală și cei blânzi timiditatea lor particulară sau se descoperă în aceștia, contrar naturii lor, dispoziția rea de a deranja omul în loc să-i evite prezența? Multe victime ale acestor obsesii, cum ar fi de. exemplu în

Porfir. - DeAbstinentia, etc.

În cazul Salem și a altor vrăji la fel de dovedite, ei au susținut că au văzut fantome de câini, pisici, porci și alte animale intrând în camerele lor, care s-au urcat în paturile lor și le-au vorbit, incitându-i la sinucidere și la alte crime. În cazul autentic al Isabelei Eslinger, descris de Kerner, spectrul preotului Wimmenthal era însoțit de un câine negru uriaș, care, conform a numeroși martori, a sărit pe paturile prizonierilor. Odată a apărut preotul cu un miel, iar alta cu doi. Mai mult, majoritatea inculpaților din procesul Salem au mărturisit că, la cererea vrăjitoarei, au făcut vrăji și au complotat răul folosind păsări galbene care s-au cocoțat pe umeri și pe grinzile tavanului.

Prin urmare, sub pedeapsa invalidării multiplelor mărturii ale fiecărei țări și timpuri și atribuirii unui monopol al clarviziunii mediumilor moderni, trebuie să recunoaștem că spectrurile animale denotă cele mai rele trăsături ale celei mai depravate naturi umane, deși nu sunt în niciun caz oameni. Ce vor fi, atunci, dacă nu elementare? Descartes a fost unul dintre puținii care au îndrăznit să spună că medicina ocultă datorează descoperiri menite să extindă domeniile filozofiei; și Brierre de Boismont, nu numai că a împărtășit această speranță, dar și-a exprimat în mod explicit simpatiile pentru supranaturalism, pe care l-a numit „marele crez universal”. El spune în acest sens: „Cred, de acord cu Guizot, că existența societății este strâns legată de supranatural și este inutil ca raționalismul modern să o respingă pentru că nu știe să explice cauzele intime ale fenomenelor în ciuda pozitivismului. că se laudă. Supranaturalul este universal înrădăcinat în adâncul tuturor inimilor. Cei mai talentați oameni sunt cei mai înfocați discipoli ai săi.”

Columb a descoperit continentul american, iar Amerigo Vespucci a uzurpat numele descoperirii. Paracelsus a redescoperit proprietățile secrete ale magnetului (osul lui Horus, așa cum îl numeau anticii, care în urmă cu douăsprezece secole l-a folosit în Misterele teurgice) și a fondat școala teurgico-magnetică a Evului Mediu. Totuși, Mesmer, care la trei secole după Paracelsus și-a continuat școala, a uzurpat faima celebrului filozof de foc, care și-a încheiat zilele într-un spital. Așa este lumea. Noile descoperiri sunt copii ai științei antice. Oamenii se succed unii pe alții fără modificarea naturii umane.

Crowe. - Din apariții, p. 398.

Upham. - Vrăjitoria Salem.

Brierre de boismont. - De halucinaţii, p.60.

CAPITOLUL III

Oglinda sufletului nu poate reflecta pământul și cerul în același timp. Pământul dispare de la suprafață de îndată ce cerul este înfățișat pe fundal.

ZANONI

Cine ți-a dat sarcina de a anunța poporului că nu există Dumnezeu? Ce avantaj găsești în a-i convinge pe oameni că o forță le prezidează destinele și la întâmplare biciuiește în egală măsură crima și virtutea?

ROBESPIERRE. - Discurs din 7 mai 1794

Credem că foarte puține dintre aceste fenomene, atunci când sunt autentice, pot fi atribuite spiritelor umane și chiar cele derivate din forțele naturale ascunse prin medii adevărați și fachirii din India și Egipt, necesită o verificare științifică atentă și detaliată, mai ales că toate autoritățile respectabile atestă imposibilitatea fraudei în multe cazuri. Nimeni nu neagă că există vrăjitori profesioniști a căror abilitate poate produce fenomene mai uimitoare decât toți „Regii Ioani" care au existat sau au existat vreodată. Un exemplu este Roberto Houdin, care a avut capacitatea de a face acest lucru și, cu toate acestea, ulterior și-a batjocorit în față pe academicieni, pentru că l-au îndemnat să declare cu semnătura sa în ziare că să întoarcă masa sau să răspundă fără contact cu mâinile, era esențial să-l pregătim în mod corespunzător pentru aceasta în prealabil. Dovada judecății eronate care atribuie imposturii toate fenomenele psihice este dată de eșecul unui faimos prestidigitar londonez de a accepta pariul de o mie de lire sterline cu care Algernon Joy l-a încurajat să producă fenomene psihice în aceleași condiții ca și mediumii, sub supravegherea unei comisii desemnate în acest scop. Oricât de priceput ar fi un prestidigitador, el nu va putea duce la îndeplinire în împrejurări egale fenomenele operate de cei mai vulgari fachiri indieni. Între

Mirville. Problema spiritelor. - Gasparina. Fenomene spirituale.

Secretar de onoare al Asociației Naționale a Spiritualiștilor din Londra.

Ar trebui precizate indispensabil cerințele de probă: pe de o parte, că comisia de anchetă a desemnat locul experimentului, chiar în momentul începerii actului, fără ca fachirul să aibă cea mai mică indicație a denumirii; și pe de altă parte, că experimentul s-ar desfășura în plină zi, fără alt asistent decât un băiat gol, al cărui costum ar fi și el, sau puțin mai mult decât cel al fachirului. În aceste condiții am alege cele trei averi cele mai repetate de fachiri și asistate nu de mult de mai multe figuri din anturajul Prințului de Wales și anume:

I0 Transformarea unei rupie strâns strâns în mâna închisă într-un șarpe cobra, cu o mușcătură mortală, de către un spectator sceptic.

al 2-lea. Faceți o sământă aleasă în mod arbitrar de spectatori să încolțească, să crească, să rodească și să se maturizeze în mai puțin de cincisprezece minute și să fie plantată în ghiveciul pe care ei înșiși îl oferă.

al 3-lea. Fachirul stă întins pe trei săbii înfipte în pământ de pumnul, cu vârful în sus, iar când le scoate una după alta, fachirul rămâne întins în aer la un metru de pământ. Când prestidigitii vor face același lucru, începând cu Houdin și terminând cu cel mai recent impostor care a obținut succes cu atacurile sale asupra spiritismului, atunci și abia atunci vom crede că rasa umană provine din copita Eocène orohippus a lui Huxley.

Încă o dată afirmăm cu deplină certitudine că în celelalte trei puncte cardinale nu există niciun vrăjitor profesionist capabil să imite fachirii tulburați și needucați din Orient, care nu au nevoie de șederi egiptene sau pregătire sau repetiție pentru a-și desfășura experimentele, deoarece sunt mereu gata să invoce în ajutorul lor forțele ascunse ale naturii, care sunt o carte cu șapte peceți atât pentru prestigiatori, cât și pentru oamenii de știință europeni. Elihu spune pe bună dreptate: „Oamenii eminenti nu sunt întotdeauna înțelepți și nici vârsta nu este un test de discernământ”. Vom repeta în acest sens ceea ce spune teologul englez More: „În adevăr, dacă oamenii nu și-ar fi pierdut modestia, relatările biblice le-ar dovedi pe deplin existența spiritelor și a îngerilor... Mi se pare providențial că recentul cazurile de apariții trezesc în mințile noastre plictisitoare și letargice convingerea că există și alte ființe inteligente, pe lângă cele acoperite cu lut grosier... Pentru că dacă aceste teste ne arată existența spiritelor rele, trebuie neapărat să credem în spiritele bune și, prin urmare, atât de mult în Dumnezeu.” Exemplul deja citat aduce o lecție morală, nu numai pentru oamenii de știință, ci și pentru teologi. Atât predicatorii, cât și profesorii își trădează continuu incompetența în psihologie, subjugând oportunitățile de studiu care li se oferă și făcându-se ridicoli în ochii studentului sincer. Opinia publică, în acest punct, este manipulată de impostori și ignoranți nedemni de luare în considerare.

Loc de munca.

Psihologia a evoluat târziu, mai mult din cauza ridicolului în care s-au făcut profesorii ei, decât din cauza dificultăților inerente studiului ei. Purul dispreț al înțelepților în mantile și al proștilor la modă a contribuit la menținerea omului în ignoranța facultăților sale latente, cu o forță mai mare decât întunericul, riscurile și impedimentele inerente problemei. Este tocmai cazul Fenomenelor Spirituale, ale căror cercetări s-au aflat până acum în mâini profane, din cauza fricii pe care oamenii de știință o aveau de batjocura,

dictonele și preocupările oamenilor nedemni să-și lege curelele pantofilor, întrucât există și lipsă de spirit. .în universităţi.

Vitalitatea spiritualismului modern rezistă victorios disprețului științei și lăudării zgomotoase a exponenților săi prezumți. De la părinții mormânți ai științei, precum Faraday și Brewster, până la rapoartele norocului imitator al fenomenelor londoneze, nu găsim nici cel mai mic argument solid împotriva autenticității fenomenelor spiritualiste. Imitatorul menționat mai sus spune în raportul său intitulat: „Părerea mea este că Williams a simulat personalitățile lui John King și Peter. „Nimeni nu poate dovedi contrariul”. În ciuda aroganței afirmației, aceasta nu este decât o ipoteză, așa că duhovnicii pot cere la rândul lor dovada a ceea ce spun de la informator.

Dar cei mai înverșunați și înverșunați dușmani ai spiritismului aparțin unei clase care, din fericire, nu este numeroasă, dar care își ridică mult vocea pentru a-și publica părerile cu un zgomot demn de o cauză mai bună. Ei sunt savanții violet care, în America de Nord, se laudă că sunt înțelepți pentru că au o mașină electrică în birou sau pentru că au publicat cutare sau cutare memorii copilărești despre nebunie și mediumnitate. Acești oameni se cred gânditori profundi și fiziologi eminenti și disprețuiesc ceea ce ei consideră a fi metafizică absurdă, pentru că sunt pozitiviști ai școlii lui Auguste Comte, a cărui dorință cea mai profundă este de a ridica omenirea amăgită din abisul negru în care superstiția are l-au înfundat și reconstruiți Cosmosul pe fundații mai bune. Psihofobia lor irascibilă ajunge până la punctul de a considera o ofensă de neiertat faptul că ar trebui să fie înzestrați cu un spirit nemuritor, iar dacă ar fi să le acordăm atenție, oamenii nu pot avea decât un suflet științific sau un suflet antiștiințific, potrivit gradul lor de mentalitate.

În urmă cu vreo treizeci sau patruzeci de ani, Auguste Comte, student la Școala Politehnică din Paris și asistent la catedrele de Calcul diferențial și integral și Mecanica rațională din aceeași instituție de învățământ, s-a trezit într-o dimineață cu dorința de a fi profet. În Statele Unite există un profet la fiecare colț, iar în Europa sunt la fel de rare ca lebedele negre; Dar Franța este o țară a noutăților, iar Comte a fost un profet cu atât de mult succes încât chiar și grav Anglia l-a înlocuit pentru un timp cu Newtonul secolului al XIX-lea. Contagiune mentală s-a extins până când a invadat Germania, Anglia și Statele Unite ca un foc mistuitor. Noua filozofie a câștigat unii

Marvin. - Prelegeri despre mediummania și nebunia.

prozeliți din Franța, al căror entuziasm nu a durat, pentru că au refuzat să ofere resursele de care avea nevoie profetul, iar entuziasmul fierbinte stârnit inițial de acea religie fără Dumnezeu s-a răcit la fel de repede ca fervoarea lor. Dintre apostolii înflăcărați ai profetului a rămas doar unul de seamă: faimosul filolog Littré,

membru al Institutului Franței și candidat perpetuu la Academia Imperială de Științe, a cărui intrare a fost obstrucționată cu răutate de Episcopul de Orleans.

profeților contemporani . El a divinizat femeia și a așezat-o pe un altar, dar „zeița” a fost obligată să plătească prețul. Raționaliștii care au batjocorit atât de extravagantele lui Fourier și ale Sfântului Simon și cu atâta dispreț au ridiculizat spiritismul, s-au trezit închiși ca niște vrăbii nebănuite în liga retorică a noului profet. Întrucât nici măcar cei mai înveterați atei nu sunt străini de dorința congenitală a omului de a recunoaște o Divinitate, de dorința de necunoscut, discipolii lui Comte l-au urmat, atrași de aparenta strălucire a acestei voințe, până s-au scufundat în o mlaștină fără fund. Acoperiți sub masca falsei erudiții, pozitiviștii și-au propus să pună capăt spiritismului, în timp ce pe de altă parte se lăudau că investighează fără prejudecăți fenomenele psihice. Prea timizi pentru a ataca bisericile creștine, ei au căutat să submineze credința omului în Dumnezeu și în nemurirea sufletului, principii fundamentale ale oricărei religii. Tactica lor constă în ridiculizarea spiritualismului fenomenal, care oferă atât de multe dovezi ale supraviețuirii sufletului, și pentru a-l ataca în cel mai slab punct al său, se bazează pe de o parte pe lipsa metodei inductive și pe exagerările doctrinelor spiritualiste, și pe de alta.alta in prevenirea cu care oamenii privesc fenomenalismul. În felul acesta ei se arată a fi demonstranți chijoteși și benefici ai ceea ce este, potrivit oamenilor de rând, o superstiție monstruoasă.

Să vedem în ce măsură religia considerată a viitorului instituită de Comte depășește spiritismul și ne vom da seama că azilul de nebuni, unde sfătuiau încarcerarea mediumilor cu care s-au arătat atât de solicitanți, merită și mai mult dintre prozeliții săi. În primul rând, trebuie menționat că cel puțin trei sferturi din trăsăturile respingătoare ale spiritismului modern provin de la materialiștii care au trecut cu aventură în tabăra opusă. Comte a descris în mod dezgustător fertilizarea artificială a femeii viitorului, sora mai mare a idealului venust al susținătorilor iubirii libere. Învățăturile futuriste ale discipolilor nebuni ai lui Comte i-au infectat pe unii pseudo-spiritualiști până la punctul de a-i determina să formeze comunități corporative, deși nici una de durată, din moment ce

Vapereau. biografii contemporane. Articol: Littré. - Des Mousseaux. Fenomenele magiei superioare, cap. 6.

caracterul său distinctiv era un fel de animism materialist acoperit cu un strat subțire de filozofie similară, emailat cu nume grecești întortocheate.

Platon a propus ca, pentru a imbunatati specia umana, indivizii bolnavi si deformati ar trebui eliminati, iar casatoriile ar trebui incurajate intre cele mai robuste exemplare ale rasei. Nu era de așteptat ca

„geniul secolului nostru”, în ciuda prezumțiilor sale de profet, să-și creeze noi planuri în creier și, ca un bun matematician, a combinat cu pricepere câteva utopii străvechi, le-a dat o nuanță plastică, și susținut de gândul lui Platon, a dat naștere cea mai mare monstruozitate născută din creierul uman.

Este necesar să remarcăm că nu îl atacăm pe Comte ca filosof, ci doar ca inovator. În notoria confuzie a ideilor lor sociale, filozofice și religioase, strălucesc adesea unele observații și judecăți, pe cât de logice în profunzime, pe atât de strălucitoare ca formă, a căror strălucire, asemănătoare cu cea a fulgerului într-o noapte întunecată, sporește întunericul după ce este. stins. Din operele sale s-a putut extrage un volum de aforisme cu adevărat originale, care definesc cu exactitate majoritatea bolilor societății; dar nici în cursul său greu de filozofie pozitivă, nici în catehismul său parodic al religiei pozitiviste nu există nici cel mai mic indiciu al unui posibil remediu. Ucenicii lui Comte ajung să presupună că doctrinele profesorului lor sunt prea sublime pentru ca oamenii de rând să le înțeleagă; Dar comparând dogmele pozitivismului cu interpretarea pe care le-au dat-o apostolii săi, contradicțiile subiacente devin evidente, deoarece în timp ce pontiful spune că „femeia trebuie să înceteze să mai fie femeia bărbatului”, iar legislatorii pozitiviști afirmă că în căsătorie și în familie, femeia trebuie să fie „parteneră a bărbatului, scutită de toate funcțiile materne”, scop în care proiectează o viitoare instituție în care funcțiile maternității sunt înlocuite cu „aplicarea la soția castă a unei forțe latente”. „, nu lipsesc preoții mireni ai pozitivismului care pledează pentru poligamie și se asigură că doctrinele lor conțin chintesența filozofiei spiritualiste.

Potrivit teologilor catolici al căror coșmar etern este diavolul, viitoarea femeie, descrisă de Comte, va cădea în puterea incubilor; dar în opinia unor autori mai înflăcărați, Divinitatea pozitivismului va fi o iapă cu două picioare. Littré face și restricții prudente atunci când acceptă apostolatul unei religii atât de minunate. El a spus asta în 1859:

Republica, V.

Comte. - Sistem de politică pozitivă, 1.203 și urm.

Idem.

Idem.

Des Mousseaux. - Fenomenele magiei superioare, cap. 6.

„Comte asigură că nu doar a stabilit principiile, a întocmit profilele și a descoperit metoda, ci și consecințele necesare pentru a construi edificiul social și religios al viitorului. În această a doua parte ne

rezervăm părerea, în același timp că acceptăm fără ezitare ca moștenire întregul primei.

Dar mai târziu adaugă:

„În lucrarea sa magistrală: System of Positive Philosophy, Comte stabilește bazele unei filosofii care, în timp, va succeda teologiei și metafizicii. În această lucrare el expune, întrucât nu putea da greș, aplicarea ei directă la guvernarea societăților. Deoarece nu observ nimic arbitrar în aceste doctrine și, în schimb, găsesc adevărata știință, aderarea mea la principii se extinde la consecințele lor esențiale.

Littré s-a arătat a fi un demn discipol al profetului, întrucât întregul sistem al lui Comte ni se pare a fi bazat pe neînțelegeri. Acolo unde scrie pozitivism trebuie să citești nihilism; unde castitate, citește obrăznicie și așa mai departe pentru restul. Deoarece este o religie bazată pe baze negative, prozeliților săi le este greu să o pună în practică fără să spună că negrul este alb. Littré continuă: „Filosofia pozitivă nu acceptă ateismul, pentru că ateul nu are o minte emancipată, ci, în felul lui, este un teolog care explică esența lucrurilor după bunul plac; și presupune să-și cunoască originea... Ateismul este sinonim cu panteismul și acest sistem este încă în întregime teologic și aparține școlii antice."

Am pierde timpul dacă am continua să cităm mai multe pasaje din aceste disertații paradoxale. Comte a atins culmea absurdului dând numele de religie noii sale filozofii și, așa cum se întâmplă de obicei în aceste cazuri, discipolii săi au depășit absurdul. Filosofii falși care strălucesc în academiile pozitiviste din America de Nord, ca un licurici în comparație cu o stea, își dezvăluie pe deplin opiniile comparând „sistemul de gândire și viață" plănuit de apostolul francez cu „prostia spiritismului" care, desigur, , iese prost din meci. „Pentru a distruge este necesar să se reconstruiască", exclamă Comte citându-l pe Cassaudiere, fără a se conforma gândirii sale; iar discipolii săi explică sistemul detestabil cu care intenționează să înlocuiască creștinismul, spiritismul și chiar metodele științifice. Unul dintre ei spune: „Pozitivismul este o doctrină cuprinzătoare care respinge complet toate credințele teologice și metafizice, toate modalitățile supranaturale și, în consecință, spiritismul. Adevăratul criteriu pozitivist înlocuiește studiul legilor invariabile ale fenomenelor cu cel al cauzelor lor imediate. În acest concept, el respinge și ateismul, pentru că, în cele din urmă, ateul este un teolog la inimă, deoarece nu diferă de teologi în abordare, ci în soluționarea problemei, și

Litri. - Niște filozofie pozitivă.

Litri. - Some Positive Philosophy, Vil, 57.

prin urmare, este inconsecvent. Noi, pozitiviştii, respingem orice problemă inaccesibilă minţii umane, altfel ne-am risipi puterile în investigarea imposibilă a primelor cauze. Prin urmare, pozitivismul oferă o explicație satisfăcătoare a lumii și a îndatoririlor destinului omului.

Să atenuăm strălucirea acestui program cu judecata critică a distinsului Haré, care spune în acest sens: „Filozofia pozitivistă a lui Comte este, în cele din urmă, pur negativă, întrucât afirmă inutilitatea pierderii timpului în investigarea originilor inscrutabile ale legilor. ” a naturii. În consecință, această doctrină se bazează pe necunoașterea cauzelor și mijloacelor legilor în care trebuie să rămână neapărat omul, în ciuda dovezilor care se referă la lumea spirituală. Așadar, în timp ce ateismul rămâne îngrădit în domeniile materiei, spiritismul se mișcă într-un câmp al spațiului la fel de vast ca eternitatea în raport cu o viață umană și precum regiunile siderale insondabile în raport cu suprafața locuibilă a planetei noastre.” .

Pe scurt, pozitivismul atacă și teologia, metafizica, spiritismul, ateismul, materialismul și știința, cu amenințarea de a se invalida. De Mirville crede că, conform filozofiei pozitiviste, „mintea umană nu va atinge echilibrul până când psihologia nu este considerată un laxativ cerebral, iar istoria un laxativ social”. Muhammad modern începe prin a-și dezbrăca pe om sufletul și credința în Dumnezeu, apoi aruncă din neatenție în măruntaiele propriei sale doctrine sabia foarte ascuțită a metafizicii, ale cărei lovituri pretindea că le evita. În acest fel, nici măcar vestigii de filozofie nu rămân în sistemul său.

Dintr-un discurs ținut în 1864 de Pablo Janet, membru al Institutului Franței, despre pozitivism, extragem următorul paragraf:

„Sunt niște talente educate și cultivate în științele exacte și experimentale, care simt o înclinație instinctivă către filozofie, dar nu o pot satisface decât cu elemente străine, iar Ignoranța lor față de științele psihologice îi conduce tocmai să le combată, cu care ei. presupun că a fondat o nouă filozofie pozitivă care, privită îndeaproape, nu este nici mai mult, nici mai puțin decât o ipoteză metafizică incompletă și mutilată. Ei își arogă autoritatea infailibilă, tipică doar științelor experimentării și calculului, în timp ce sistemul lor defect este de aceeași ordine mentală cu cei cu care se luptă. De aici disprețul poziției sale și discreditarea ideilor sale, care în curând se vor răspândi în cele patru vânturi”.

Pozitiviștii americani s-au străduit neîncetat să răstoarne spiritismul. Pentru a arăta cât de departe merge imparțialitatea lui, ne vom aminti asta

Spiritism și charlatanism.

Voi face. - De pozitivism, 20.

Journal des Débats, 1864. - Des Mousseaux. Fenomene de magie superioară.

Ei întreabă dacă dogmele Imaculatei Zămisli, ale Treimii și Euharistiei rezistă examinării fiziologiei, matematicii și chimiei, pentru a spune mai târziu că himerele spiritismului sunt și mai absurde. Perfect. Dar există vreo absurditate teologică sau himeră spiritualistă care să depășească conceptul pozitivist de fertilizare artificială în imbecilitate depravată? Pe de o parte, ei declară primele cauze de necunoscut, iar pe de altă parte îl înlocuiesc în viitor pe tovarășul nemuritor trăit al bărbatului cu un tip de femeie imposibil, asemănător fetișului indian de la Obéah, zi de zi plin de ouă de șarpe pentru soarele să clocească..

În numele bunului simț, merită să ne întrebăm de ce misticii creștini ar trebui numiți superstițioși și spiritiștii ar trebui să fie numiți orați, o religie intitulată care cu atât de respingătoare absurdități are susținători printre academicieni înșiși și pune în gura propriului său fondator, să admirația discipolilor săi, rapsodii la fel de extravagante ca următoarele:

„Sunt din ce în ce mai uimit în fiecare zi de coincidența tot mai mare dintre apariția socială a misterului feminin și declinul credinței în sacramentul Euharistiei. Fecioara L-a înlocuit pe Dumnezeu în mintea catolicilor din sud. Pozitivismul va realiza utopia medievală care considera rasa umană născută dintr-o mamă virgină.” După ce a expus modul de operare, Comte continuă să spună: „Difuzarea noii proceduri ar produce foarte repede o rasă fără inconvenientele eredității și mai potrivită decât procrearea vulgară pentru nașterea unor lideri spirituali și chiar temporali, a căror autoritate ar emana dintr-un origine cu adevărat superioară care nu s-ar da înapoi de la nicio investigație.”

Merită să ne întrebăm, după ce ai citit aceasta, dacă în „himerele” spiritismului, sau în „misterele” creștinismului, există ceva la fel de înverșunat ca această descriere a umanității viitoare. Dacă pozitiviștii care propovăduiesc public poligamia nu neagă prin conduita lor tendința școlii către materialism, ne temem foarte mult că, fie că există sau nu o filiație preoțească astfel născută, nu vom vedea urmașii mamelor fecioare.

Este firesc ca o filozofie ale cărei idealuri includ procrearea unei asemenea caste de doctori incubi, să mute condeiul unuia dintre cei mai zgomotoși tratatatori ai săi, să scrie următoarele: „Suntem într-o perioadă foarte tristă abundenți de credințe morți sau pe moarte. , și plin de devoți frivoli care se roagă în zadar pentru zeii căzuți. Dar este și un timp glorios luminat de razele aurii ale soarelui răsărit al științei. Ce legătură avem noi cu cei care și-au pierdut credința și s-au rătăcit

Comte. - Filosofie pozitivă, IV, 279.

înțelegere, să se refugieze în oglinda spiritismului, în înșelăciunile transcendentalismului sau în apatia hipnotismului”?

Will-o'-the-wisp, așa cum filozofii pigmei le place astăzi să numească fenomenalism psihic, a trebuit să lupte pentru a se face cunoscut. Nu cu mult timp în urmă, fenomenele psihice acum familiare au fost negate cu tărie de un corespondent al The Times of London, a cărui opinie a rămas valabilă până când problema a fost soluționată de opera lui Phipson, susținută de mărturia lui Beccaria și Humboldt.

Pozitiviștii ar fi trebuit să ceară o altă comparație mai fericită și, în același timp, să fie mai bine informați cu privire la descoperirile științifice, deoarece în ceea ce privește hipnotismul este practicat cu succes, în unele spitale din Germania, de eminențe medicale a căror faimă și înțelepciune sunt departe de a fi egale cu prezumtul lector. despre mediumitate și nebunie. Vom spune câteva cuvinte înainte de a termina această chestiune enervantă. Sunt pozitiviști care se laudă că îi numără pe cei mai iluștri oameni de știință din Europa drept coreligionari. Cu toate acestea, Huxley și Mausley nu introduc acest număr, numindu-l universal. Cât despre Huxley, într-o prelegere susținută în 1868 la Edinburgh despre The Physiological Foundations of Life, el a fost foarte surprins de lejeritatea cu care arhiepiscopul de York i-a atribuit apartenența pozitivistă și a spus: „În ceea ce mă privește, respectabilul prelat. l-ar putea diseca polemic pe Comte ca pe un nou Agag, fără ca eu să-i opresc mâna. Examinarea mea asupra filozofiei pozitiviste m-a convins că are valoare științifică mică sau deloc, deoarece în cea mai mare parte este opusă științei adevărate pe cât poate fi catolicismul ultramontan. În practică, filosofia pozitivistă este un catolicism lipsit de spiritul creștinismului.” Mai târziu, Huxley s-a indignat de filozofii scoțieni și i-a mustrat pentru că i-au permis arhiepiscopului de York să atribuie lui Comte fondarea școlii filozofice a lui Hume și, în acest scop, a exclamat: „A fost suficient să scoatem oasele lui David Hume din el. mormânt.” , că, nu departe de ea, o audiență parțială a ascultat fără protest cum doctrinele sale au fost atribuite unui scriitor francez de acum cincizeci de ani, în ale cărui pagini verbose și aride lipsesc vigoarea gândirii și claritatea expresiei.

Sărmanul Comte! Acum se dovedește că, cel puțin în Statele Unite, discipolii săi cei mai remarcabili sunt reduși la un fizician, un medic și un avocat, pe care

Marvin. - Conferinta despre nebunie.

Howitt. - Istoria supranaturalului, 11.

Huxley. - Bazele fiziologice ale vieții.

Isis a dezvăluit volumul I

un critic șmecher l-a numit un „triumvirat anormal ale cărui sarcini grele nu le lasă timp să învețe să scrie”.

Pozitiviștii nu pregătesc mijloace de a combate spiritismul în beneficiul religiei lor. Prelații săi sună neîncetat din trâmbițe de parcă la zgomotul lor ar cădea zidurile noului Ierihon; dar nici cu paradoxurile lor foarte singulare, nici cu atacurile lor disprețuitoare la adresa spiritismului nu își vor atinge scopul. Ca exemplu al acestor atacuri, este suficient să extragem dintr-o conferință recentă următorul paragraf: „Satisfacerea exclusivă a instinctului religios este un stimulent pentru poftă. Preoții, călugării, călugărițele, sfinții, mediumii, misticii și devotații au fost întotdeauna faimoși pentru poftele lor.”

Ne face plăcere să observăm că, în timp ce pozitivismul se impune exultant ca religie, spiritismul nu a pretins niciodată a fi altceva decât o știință, o filozofie incipientă sau, mai degrabă, studiul investigativ al forțelor naturale. Adevărații oameni de știință recunosc realitatea fenomenelor psihice, pe care doar maimuțele care imită știința îndrăznesc să o nege. Pozitiviștii își bat joc de fenomenalismul psihic și, pe de altă parte, nu știu să deschidă gura fără să lipsească, la fel ca retorul Butler, un trop. Am vrea să cenzurăm cercul proștilor și pedanților care uzurpă titlul de oameni de știință; Dar este de netăgăduit că atunci când eminențele discută un punct nou, își iau deciziile fără răspuns, chiar și atunci când merită. Precauția inerentă obiceiurilor de cercetare experimentală, prejudecățile stabilite și ponderea autorității științifice contribuie simultan la pietrificarea gândirii în dogme intangibile, iar de prea multe ori știința progresează cu prețul martiriului sau al ostracismului inovatorului. Experimentatorii de laborator trebuie, ca să spunem așa, să ducă la baionetă fortăreața îngrijorării și rutinei, deoarece nu va fi ușor pentru o mână de ajutor să lase posterna întredeschisă. Ei trebuie să ignore protestele zgomotoase și criticile impertinente ale publiciștilor de rangul a cincea care se adună în anticamera științei, deoarece trebuie să își rezerve puterea pentru a înfrunta ostilitatea celor vizibili și a o depăși. Știința progresează rapid, dar oamenii de știință nu observă progresul, deoarece aproape întotdeauna atacă noile invenții. Triumful aparține celor care rezistă cu curaj și perseverență atacului adăpostit în intuiția lor. Există puține legi naturale a căror primă enunțare nu a provocat ridicol și a fost în general considerată absurd de contrară științei. Dar, în ciuda mândriei celor care nu descoperă nimic, nu se poate ignora pentru mult timp zgomotul inovatorilor care, din nefericire pentru umanitatea săracă și egoistă, devin la rândul lor

Criticul face aluzie la un reportaj publicat în urmă cu ceva timp într-un ziar din New York cu semnătura amintitului fizician, medic și avocat, în care afirmă că aceștia fuseseră însărcinați cu doi ani în urmă să investigheze fenomenele spiritualiste. Recenzia acestei depuneri a apărut în revista ilustrată: New Era.

Marvin. - Conferinta despre nebunie.

piedici ale celor care cercetează din nou acţiunea legilor naturale. Astfel, încetul cu încetul, omenirea trece prin cicluri succesive de cunoaștere ale căror erori știința le corectează continuu pentru a reabilita astăzi ipotezele aruncate ca eronate ieri. Acest lucru s-a întâmplat nu numai în chestiuni psihologice, precum hipnotismul din dublu punct de vedere fiziologic și psihic, ci și în descoperirile legate de științele observaționale.

Ce ar trebui sa facem? Evocă un trecut neplăcut? Să spui că oamenii de știință medievali au negat absolut sistemul heliocentric de teamă să nu se opună învățăturilor Bisericii? Ne vom aminti că unii naturaliști ai secolului al XVIII-lea au negat autenticitatea zoologică scoicilor fosile, spunând că sunt doar simulări artificiale, în timp ce alții au susținut cu căldură contrariul în discuții presărate de insulte, până când Buffón a soluționat procesul cu dovezi complete în favoarea acestuia din urmă. ?? Cu siguranță, dacă oamenii de știință sunt atât de discordanți în ceea ce privește originea și natura cochiliilor fosile, atât de ușor de observat, cu greu se poate aștepta ca ei să creadă în formele spectrale ale sesiunilor spiritualiste, când mediul este cu adevărat sincer.

Scepticii își puteau petrece cu folos timpul liber citind lucrarea lui Flourens, secretar perpetuu al Academiei Franceze, intitulată: Istoria investigațiilor lui Buffon, în care descrie modul în care celebrul naturalist a demontat ipoteza simulării artificiale, ai cărei adepți au stăruit să nege tot ce au făcut. nu înțelege și și-a batjocorit sarcastic experimentele electrice ale lui Franklin, încercările lui Fulton, proiectele feroviare ale lui Perdonnet, noile direcții ale lui Harvey și testele eroice ale lui Palissy.

În lucrarea menționată mai sus: Conflicte între religie și știință, Draper apare oarecum îndepărtat de justiție, dând vina doar pe cler pentru impedimentele pe care le întâmpină progresul științei; dar fără a diminua admiraţia cuvenită distinsului scriitor, vom observa că, în afară de duşmanul arătat de cler descoperirilor enumerate în lucrare, nu trebuia trecută cu vederea opoziţia pe care fiecare inventator trebuia să o întâlnească în rândul oamenilor de ştiinţă. Draper spune bine în favoarea științei, că „cunoașterea este putere”; Dar abuzurile de putere sunt la fel de pernicioase, fie că vin din pierderea înțelepciunii, fie din orbirea ignoranței. În plus, clerul nu are astăzi puterea pe care a avut-o în alte vremuri, iar protestele sale nu ar avea impact asupra lumii științifice. Cu toate acestea, în timp ce teologii rămân în spatele cortinei, oamenii de știință au apucat sceptrul despotismului cu ambele mâini și l-au brandit ca sabia heruvimului așezată la intrarea în Eden, pentru a îndepărta oamenii de arborele muritor al vieții și a-i reține. în lumea materiei perisabile.

Ziarul londonez The Spiritualist, în răspunsul său la criticile lui Gully la adresa ipotezei lui Tyndall, numită ceață magmatică, spune că, datorită științei, nu toți spiritualiștii mor astăzi în focurile inchizitoriale. Să admitem asta

grație, chiar și ținând cont de faptul că autos-da-fe au ieșit din modă și să ne întrebăm dacă în cazul în care Faraday, Tyndall, Huxley, Agassiz și alții ar avea puterea Inchiziției la dispoziție, ar fi spiritiștii la fel de siguri ca și astăzi? Ei bine, atitudinea acestor oameni de știință față de spiritism ne îndeamnă să-l punem sub semnul întrebării, deoarece în lipsa focurilor de tabără care să-i ardă pe cei care cred în lumea spiritelor, îi numesc nebuni, maniac, delirați, fetiști și alte insulte asemănătoare.

Într-adevăr, nu suntem în stare să descoperim motivele pe care trebuie să le fi avut directorul The Spiritualist, din Londra, pentru a se arăta atât de recunoscător față de bunăvoința oamenilor de știință, de când recentul proces Lankester-Donkin-Slade, urmat la Londra, ar fi trebuit să deschidă ochii spiritualiștilor prea încrezători, să-i facă să înțeleagă că materialismul încăpățânat este mult mai refractar la rațiune decât fanatismul religios. Una dintre cele mai bune scrieri ale lui Tyndall este pamfletul intitulat: Martineau and Materialism, deși poate că în timp autorul va modifica unele excese de limbaj. Dar lăsând asta deoparte pentru moment, să ne uităm la ce spune despre știință. În gura lui Martineau el pune următoarea întrebare: „Când un om gândește, simte și vrea, cum acționează conștiința?” Și el răspunde: „Nu se poate concepe transportul funcționării creierului către faptele corespunzătoare ale conștiinței. Presupunând că un gând definit coincide simultan cu o acțiune moleculară în creier, nu deținem, nici măcar rudimentar, organul intelectual care ne permite să descoperim prin raționament legătura dintre gând și acțiunea cerebrală care coincid fără să știm de ce. Chiar dacă mintea și simțurile noastre ar fi capabile să perceapă moleculele creierului, să vadă toate mișcările, grupările și descărcările electrice ale acestora, dacă există; Chiar dacă am cunoaște perfect corespondența acesteia cu gândurile și emoțiile, nu am putea rezolva problema modului în care procesul fiziologic este legat de faptele conștiinței. Decalajul dintre ambele fenomene ar rămâne la fel de impracticabil din punct de vedere intelectual ca înainte.

Acest gol, care lui TyndalL pare la fel de impracticabil ca ceața de foc în care este învăluită cauza cunoscută, nu este un obstacol în calea intuiției spirituale. Profesorul Buchanan, în Outlines of Lectures on the Neurological System in Anthropology, scrisă în 1854, arată calea de a trece de o astfel de vale înfricoșată. Aici avem unul dintre acele hambare în care sământa mentală a recoltelor viitoare și abundente este puțin depozitată. Dar edificiul materialismului se bazează în întregime pe subsolurile brute ale rațiunii. Când maeștrii științei vor ajunge la limita extremă a capacității lor, ei vor putea cel mult să ne dezvăluie o lume de molecule animate de un impuls secret. Diagnosticul cel mai precis al bolii care îi afectează pe oamenii de știință se va găsi doar cu o ușoară înlocuire de cuvinte, în critica la care Tyndall supune mentalitatea clerului.

Tyndall. - Fragmente de știință.

ultramontană. În loc de „preoți” să punem „oameni de știință”; În loc de „trecut pre-științific”, să citim „prezent materialist” și să înlocuim „știința” cu „spirit”. Următorul pasaj pictează un portret viu, pictat de o mână de maestru, al omului de știință modern:

„Preoții săi trăiesc atât de atașați de trecutul preștiințific încât până și cele mai puternice talente sunt refractare la adevărurile recente. Au ochi și nu văd, urechi și nu aud; pentru că ochii și urechile sunt convertite în viziuni și sunete din alte vremuri. Din punct de vedere științific, creierul ultramontanilor este doar infantil. Dar, deși sunt cuibăriți în cunoștințele științifice, ei au suficientă putere spirituală în rândul ignoranților pentru a-i determina la practici care îi fac pe cei cu o judecată mai clară să roșească.”

Ocultistul le spune oamenilor de știință să se uite în această oglindă.

Încă din zorii istoriei, toate popoarele au cerut în legislația lor mărturia a cel puțin doi martori pentru a aplica pedeapsa cu moartea. „Prin gura a doi sau trei martori, să fie condamnat prizonierul la moarte”, spune legiuitorul poporului evreu. „Legile care condamnă un om la moarte pe baza mărturiei unui singur martor sunt contrare libertății. Motivul necesită cel puțin doi martori.” Toate popoarele au acceptat, așadar, valoarea dovezii, dar oamenii de știință ar respinge un milion de mărturii împotriva uneia. În zadar două sute de mii de martori atestă faptele. Oamenii de știință au ochi și nu văd, de parcă ar persista în orbire și surditate. Treizeci de ani de dovezi irefutabile și mărturia a câtorva milioane de credincioși din Europa și America au dreptul de a fi luate în considerare și respectate, mai ales atunci când verdictul unui juriu format din doisprezece spiritiști, influențat de probele prezentate de martori, ar putea condamna la moartea unui om de știință care săvârșise o crimă ca urmare a șocului moleculelor creierului, nereținut de convingerea unei răzbunări morale viitoare.

Știința, pe scurt considerată ca un scop divin, este demnă de respectul și venerația întregii lumi, pentru că numai prin știință îl putem înțelege pe Dumnezeu în lucrările sale.

Potrivit lui Webster, „știința este înțelegerea adevărului în fața faptelor, investigarea adevărului însuși, dobândirea cunoștințelor pure”. Dacă definiția este corectă, vom înțelege că majoritatea oamenilor de știință moderni și-au denaturat zeița. Adevarul in sine! Căci unde ar trebui să căutăm cheia adevărurilor naturii dacă nu în misterele nescrutate ale psihologiei?

Tyndall. - Fragmente de știință, Prefață.

Deuteronom, XVI1,6.

Montesquieu. - Spiritul legilor, l, XII. 3.

Din păcate, mulți experimentatori aleg doar faptele cele mai potrivite pentru a-și justifica prejudecățile.

Psihologia nu are dușmani mai răi decât medicii școlii alopate. Nu este necesar să ne amintim că, dintre științele experimentale, medicina este cea care merită cel mai puțin acest adjectiv, întrucât se dispensează de studiul psihologiei, care ar trebui să ocupe o mare parte a atenției sale pentru ca practica medicinei să nu degenereze în empirism bâjbâind.de succes îndoielnic. Orice nu este de acord cu doctrinele consacrate este repudiat ca eretic și, deși un nou sistem terapeutic a salvat mii de vieți, ei se agață de prescripțiile tradiționale pentru a condamna inovatorul și inovația, până când vor să-i dea un sigiliu oficial. Între timp, mii de bolnavi pot muri, atâta timp cât onoarea profesională rămâne în siguranță.

Teoretic, medicina pare a fi cea mai benefică știință, dar nici o alta nu a dat atâtea semne de materialism și îngrijorare încăpățânată. Medici renumiți au sponsorizat rareori o descoperire utilă. Sângerarea, ventuzele și lanceta au avut vremea lor de popularitate, până când au căzut în nefolosire. Astăzi, persoanele febrile au voie să bea apa care anterior li s-a refuzat, băile reci le-au înlocuit pe cele calde, iar de ceva timp hidroterapia a fost o adevărată nebunie. Scoarța de china pe care Warring, apărătorul autorității Bibliei, o identifică cu „pomul vieții” paradisiac, a fost importată în Spania în 1632 și a fost uitată multă vreme. Biserica a demonstrat, măcar o dată, mai multă perspicacitate decât știință, deoarece la cererea cardinalului de Lugo, Inocențiu al X-lea a sponsorizat noua medicină.

Autorul unei lucrări străvechi intitulate: Demonologia, citează multe medicamente care au fost folosite din nou după lungi ani de uitare, astfel că majoritatea descoperirilor terapeutice sunt pur și simplu reabilitarea unor remedii antice. În secolul al XVIII-lea, un vindecător pe nume Nouffleur a lăudat virtuțile rădăcinii ferigii masculi în expulzarea teniei și i-a vândut secretul lui Ludovic al XV-lea pentru o sumă mare; dar medicii au aflat că Galen îl folosise deja în tratamentul aceleiași boli. Celebrele pulberi ale ducelui de Portland, împotriva gutei, au fost diacentaureonul lui Caelius Aureliano, iar mai târziu s-a văzut că medicii primitivi o pomeneau deja în lucrările lor, luând-o de la autori greci. Același lucru se întâmplă și cu apa medicinală a lui Husson, un remediu celebru pentru gută, care, în ciuda noului său deghizare, este Colchicum autumnale, sau Villorita, foarte asemănătoare cu o plantă numită Hermodactylus, ale cărei proprietăți antigută au fost lăudate de Oribario, un renumit medic. al secolului.IV și Etio Amideno, care a înflorit în secolul 5. Mai târziu a căzut în desuetudine pur și simplu pentru că era un medicament prea vechi pentru a fi luat în considerare de medicii din secolul al XVIII-lea.

Înțeleptul fiziolog Magendie nu a descoperit nimic despre care medicii antichității să nu cunoască deja. Este specific împotriva consumului, în care acidul a fost inclus ca ingredient

prusac, este descris în lucrările lui Lumeo, unde afirmă că infuzia de dafin a fost folosită cu rezultate excelente în tratamentul unei astfel de boli groaznice. Plinio susține că extractul de migdale și sâmburi de cireșe a vindecat cele mai persistente tuse. Autorul Demonologiei conchide spunând că se poate afirma cu deplină certitudine că diversele preparate secrete pe bază de opiu, considerate a fi descoperiri ale farmacopeei moderne, sunt descrise în lucrările autorilor antici, atât de disprețuiți în zilele noastre.

Nimeni nu neagă că, din timpuri imemoriale, înțelepciunea umană s-a concentrat în Orientul Îndepărtat, până în punctul în care nici în Egipt nu s-au cultivat științele naturii la fel de asiduu ca în Asia Centrală. Sprengel însuși, în ciuda precauției sale cu privire la orice indicație, recunoaște acest lucru în Istoria medicinei și, când discută punctele legate de magie, o lasă deoparte pe cea a Indiei ca fiind mai puțin cunoscută decât cea a oricărei alte țări din lume. întrucât în rândul indienilor era mai ezoteric, dacă era posibil, decât în rândul egiptenilor și era considerat atât de sacru încât oamenii de rând abia bănuia existența ei și nu se exercita public decât în crize naționale grave sau în împrejurări de transcendență înfricoșătoare. Magia a fost o știință divină care a strălucit cel mai intens la asceții gimnosofi, a căror austeritate a vieții, puritatea obiceiurilor și detașarea de lucrurile lumești o depășeau pe cea a celor mai exemplari hierofanți egipteni și erau ținute într-o mai mare venerație decât magicienii caldeeni. Ei trăiau singuri în pustie, în timp ce preoții egipteni formau comunități și, în ciuda preocupărilor istorice împotriva magicienilor și ghicitorilor, dețineau secrete medicale valoroase și excelau de neegalat în arta vindecării, așa cum se poate deduce din numeroasele tratate care se păstrează încă. în mănăstirile din India. Nu ne vom opri să elucidam dacă gimnosofii au fost primii magicieni ai Indiei sau dacă au primit aceste cunoștințe ca moștenire de la rishi, deoarece oamenii de știință experimentali ar considera că este o speculație sterilă.

Un autor modern spune când vorbește despre gimnozofi: „Sunt foarte onorați de râvna cu care au educat tinerii în virtute, trezind sentimente în inimile lor generoase; iar maximele și discursurile lor, transmise de istorici, arată cât de versați erau în filozofie, astronomie, religie și morală. Ei au rămas cu vrednicie independenți de suveranitatea temporală a celor mai puternici prinți, a căror favoare nu le-au cerut niciodată și nici nu aveau de gând să-i lingușească cu vizite de lingușire și

Amenitates Academica, IV.

Ammiano Marcelino, XXI11,6.

Rishi-ii erau șapte și au înflorit în perioada pre-dedic. Erau reputați a fi înțelepți și erau venerați ca semizei. Hang demonstrează că rishi-ii ocupă același loc în religia hindusă ca și cei doisprezece fii ai lui Iacov în religia iudaică. Brahmanii se consideră descendenți direcți ai Rishi-ilor.

Când prințul avea nevoie de rugăciunile sau sfatul lor, nu avea de ales decât să meargă personal să-i consulte sau să trimită soli în căutarea lor. Ei cunoșteau proprietățile utile ale mineralelor și plantelor, deoarece erau familiarizați cu secretele naturii, iar atât fiziologia, cât și psihologia erau pentru ei cărți deschise în care libau știința magică numită atunci machagiotia.

Este foarte ciudat că creștinii sunt obligați să creadă minunile biblice ca pe un articol de credință și nu numai că nu cred, dar își bat joc de minunile relatate în Atharva Veda și le atribuie diavolului. Cu toate acestea, împotriva opiniei răuvoitoare a unor sanscritiști, putem demonstra, sub mai multe aspecte, identitatea esențială dintre ambele taumaturgii, cu particularitatea că Vedele nu pot fi plagiat Biblia, întrucât scripturile ebraice sunt mult mai târzii decât indas.

În primul rând, cosmogonia hindusă risipește eroarea, atât de mult timp susținută de occidentali, că Brahma era divinitatea supremă a hindușilor, când el este doar un aspect inferior, analog cu Iehova ebraic, „duhul care se mișcă peste ape”. zeul creator, demiurgii, arhitectul lumii, a cărui imagine simbolică are patru fețe corespunzătoare celor patru puncte cardinale.

În acest sens, Polier spune:

„La început, universul embrionar s-a odihnit scufundat în ape, în sânul Eternului. Din întunericul haotic a apărut Brahma, arhitectul universului, iar pe o frunză de lotus a plutit între ape și întuneric.

Identică este povestea cosmogoniei egiptene, în care Athtor, Mama Nopții, simbol al întunericului, a acoperit inițial imensitatea abisului apelor peste care plutea spiritul Eternului. Scripturile ebraice vorbesc și despre spiritul lui Dumnezeu și despre emanația lui creatoare simbolizată într-o altă divinitate.

Dar să continuăm povestea cosmogoniei indiene: „Văzând starea haotică a lucrurilor, Brahma se întreabă plin de consternare: Cine sunt eu? De unde vin? Apoi aude o voce care îi spune: „Ridică-ți rugăciunile către Bhagavad.” Brahma stătea pe frunza de lotus într-o atitudine contemplativă, cu mintea concentrată asupra Eternului, care, mulțumit de această manifestare de evlavie, risipește întunericul și îndepărtează. „voalul minții sale. Imediat, radiantul Brahma se ridică

din oul universului și, umplut cu spiritul divin care i-a trezit mintea, el începe să acționeze și se mișcă peste ape. Este Narayana”.

mitologia indiană.

Nu ne referim la interpretarea vulgară a Bibliei, ci la adevărata Biblie evreiască a cabaliştilor.

Domnul etern sau Parabrahm.

Lotusul, floarea sacră a hindușilor și egiptenilor, simbolizează Brahma printre primii și Horus printre cei din urmă. Toate templele din Tibet și Nepal prezintă floarea de lotus, al cărei sens sugestiv este identic cu cel al crinului pe care arhanghelul Gavriil îl oferă Mariei în reprezentările picturale ale Bunei Vestiri. Pentru indieni, lotusul este emblema puterii creatoare a naturii, datorita combinatiei focului (spiritului) cu apa (materiei). Un vers din Bhagavad Gîta spune: „O, Eternul! Tronizat în tine, îl văd pe creatorul Brahma pe lotus.” Potrivit lui Jones, sămânța lotusului conține deja embrionul frunzelor viitoare înainte de a germina; și așa cum spune Gross, natura ne oferă în lotus un exemplu de anteformare a produselor sale, deoarece sămânța tuturor plantelor fanerogame conține viitoarea plantă cu configurația proprie.

Același lucru înseamnă lotusul pentru budiști. Bodhisat (Spiritul lui Buddha) apare cu lotusul în mână lângă patul lui Mahâmayâ sau Mahádeva, mama lui Gautama Buddha, și anunță nașterea fiului ei. Din fericire, floarea de lotus a fost invariabil legată în Egipt de toate reprezentările lui Osiris și Horus.

Toate acestea demonstrează rudenia comună a simbolului în religiile hindusă, egipteană și evreiască, întrucât în toate acestea floarea de lotus sau nufărul simbolizează trecerea de la subiectiv la obiectiv, de la gândirea abstractă a Divinității necunoscute la forme concrete. și vizibil al creației. Odată cu întunericul risipit, lumina a apărut și Brahmâ a văzut în lumea ideală, până atunci cufundată în mintea divină, arhetipurile lucrurilor care urmau să ia formă vizibilă în manifestarea universului. Pentru că, ca arhitect al universului, el trebuie să dea existență obiectivă tipurilor ideale ascunse în sânul Eternului, în același mod în care viitoarele frunze ale plantei sunt ascunse în sămânța lotusului. La aceasta se referă versetul Genezei, care spune: „Să producă pământul un pom roditor care să dea roade după felul lui și a cărui sămânță este în el”. În toate religiile antice, „Fiul Tatălui” este Dumnezeul creator, adică gândul său manifest și vizibil. Înainte de epoca creștină, de la Trimurti indian până la triada Scripturilor Ebraice, conform interpretării cabalistice, toate națiunile au voalat simbolic natura triunică a Divinității lor supreme. În religia creștină, misterul Treimii este nici mai mult, nici mai puțin decât altoirea artificială a unei noi ramuri pe un trunchi vechi, și aceeași

semnificație simbolică pe care lotusul îl are crinul Bunei Vestiri în bisericile latină și greacă.

Pe de altă parte, din moment ce lotusul crește în apă la căldura soarelui, anticii îl considerau fiul focului și al apei; prin urmare, simbolizează și dualitatea spiritului și materiei. Brahmâ, Iehova, Adam-Kadmon și Osiris sau mai degrabă Pymander, reprezintă a doua persoană a Treimii. Din acest motiv este Pymander, în

Jones. - Disertații despre Asia.

Religia păgână, 195.

Teogonia egipteană, progenitorul tuturor zeilor solari. Eternul este spiritul de foc care educe, modelează și dezvoltă tot ceea ce se naște în apele cu căldura lui Brahma, astfel încât Brahma este universul și universul este Brahma. Aceasta este filosofia lui Spinoza învăţată de la Pitagora şi, de asemenea, cea a lui Giordano Bruno care, pentru că a susţinut-o, a murit pe rug. Pentru a demonstra erorile teologiei creștine, este suficient să observăm că Giordano Bruno a murit în mâinile unui fanatism intolerant pentru explicarea aceluiași simbol pe care l-au expus apostolii și primii creștini l-au acceptat. Crinul lui Bodhisat și Gabriel, care simbolizează apa și focul sau conceptul de creație, este revelat în sacramentul primitiv al botezului.

Doctrinele lui Bruno și Spinoza sunt practic identice, deși el le expune într-un mod mai precaut și mai acoperit decât autorul cărții Causa Principle et Uno, adică Infinito Universo e Mondi. Dar atât Bruno, care declară că s-a inspirat din Pitagora, cât și Spinoza, care, fără să o declare, o lasă să strălucească, au același concept al Cauzei Prime. Potrivit acestora, Dumnezeu este o entitate în sine, Spiritul infinit, singura Ființă independentă de orice altă cauză și efect, care prin voința sa a produs toate lucrurile și a stabilit legile universului a cărui existență ordonată o menține perpetuu. În acord cu swâbhâvika indieni, etichetați în mod eronat drept atei, care spun că toate lucrurile și toate ființele, oamenii, zeii și spiritele provin din Swabhava sau din propria lor natură, Spinoza și Bruno afirmă că este necesar să-L cauți pe Dumnezeu în natură și nu. în afara ei. Deoarece creația fiind proporțională cu puterea creatorului, universul trebuie să fie la fel de infinit și etern ca și creatorul, iar fiecare formă generează o altă formă din propria sa esență. Criticii moderni afirmă că Giordano Bruno a preferat să-și dea viața decât să cedeze convingerilor sale, deoarece speranța într-o altă lume mai bună nu l-a susținut, din care se pare că se deduce că Giordano Bruno nu credea în nemurirea sufletului, și asta asigură Draper cu referire la multitudinea de victime ale intoleranței clericale: „Trecerea de la această viață la alta, chiar și în împrejurări dureroase, a fost atunci trecerea de la întristarea temporară la fericirea veșnică... Mucenicul crede că o mână invizibilă îl călăuzește prin valea întunecată... Bruno nu crede într-un asemenea ajutor. Opiniile filozofice pentru că și-a

sacrificat viața nu i-au putut oferi nicio consolare. Totuși, Draper demonstrează o cunoaștere foarte superficială a doctrinei lui Bruno, lăsând deoparte Spinoza a cărui expunere prudentă a ideilor le ascunde celor care nu știu să descifreze metafizica pitagoreică. Dar din momentul în care Bruno și-a declarat în mod explicit acordul cu doctrinele pitagoreice, a trebuit să creadă în nemurirea sufletului și să nu fie lipsit de speranța consolatoare a unei vieți mai bune.

Brahma nu a creat pământul, nici restul universului, dar el ia naștere din sufletul lumii după ce a emanat din Prima Cauză și, la rândul său, emană din sine toată natura. Ea nu rămâne independentă, ci amestecată cu ea, astfel încât Brahma și universul formează o singură ființă și fiecare particulă a universului este în esență Brahma însuși, care provine din sine. Burnouf - Introducere, 118.

Conflicte între religie și știință, 180.

Procesul său, la care face referire Berti în Viața lui Bruno, având în vedere documentele originale publicate recent, nu lasă nicio îndoială cu privire la adevăratele doctrine ale ilustrului filozof. În conformitate cu neoplatoniștii și cabaliștii, el a susținut că Iisus a fost un magician, în sensul pe care Porfirie, Cicero și Philo Judeus dau cuvântului magie, adică înțelepciune divină, capabilă să investigheze secretele naturii. Potrivit lui Filo Judeo, magicienii sunt oameni ai sfințeniei care, despărțiți de lucrurile acestei lumi, contemplă virtuțile divine, înțeleg clar natura zeilor și spiritelor și inițiază alți oameni în misterele a căror cunoaștere le permite să interacționeze continuu în viata cu fiinte invizibile.

Dar ideile lui Giordano Bruno pot fi deduse cel mai bine din acuzația adusă lui Mocenigo, care sună după cum urmează:

„Eu, Zuanio Mocenigo, fiul prea ilustrului Domn Marco Antonio, vă aduc la cunoștință, preacuvizibililor părinți, prin impulsul conștiinței mele și prin porunca mărturisitorului meu, că l-am auzit pe Giordano spunând de multe ori, în timp ce vorbeam cu el în casa mea. , că a fost o blasfemie.afirmă transsubstanțiarea pâinii în carne; că nicio religie nu l-a satisfăcut; că era contrar masei; că Hristos a fost un om sărac ale cărui fapte perverse de a seduce oamenii au justificat răstignirea lui; că în Dumnezeu nu poate exista deosebire de persoane, sub pena de a-l considera imperfect; că lumea este eternă și că există lumi infinite pe care Dumnezeu le creează continuu, pentru că poate face tot ce vrea; că Hristos a săvârșit doar minuni aparente, de vreme ce era un magician ca și apostolii și că el, adică Bruno, are putere mai mult decât suficientă pentru a face mai mult decât au făcut ei; că Hristos respinge moartea și a făcut tot ce a putut pentru a o evita; că nu există pedeapsă pentru păcate și că sufletele create de natură trec de la un animal la altul; și că, așa cum animalele brute s-au născut din stricăciune, tot așa și oamenii trebuie să se nască din nou după moarte.

„Bruno și-a exprimat dorința de a propaga o sectă cu titlul de New Philosophy. El spune că Fecioara nu ar fi putut naște fără să înceteze să fie una și că credința catolică este plină de blasfemii împotriva măreției lui Dumnezeu; că călugărilor trebuie să li se desprindă proprietatea și dreptul la dispută, pentru că corup lumea și sunt idioți în toate părerile; că catolicii nu au nicio dovadă că credința noastră este meritorie în ochii lui Dumnezeu; că a nu dori pentru alții ceea ce nu ne dorim pentru noi înșine este suficientă purtare bună și că el râde de alte păcate și este uimit că Dumnezeu îngăduie atâtea erezii la catolici. Spune că vrea să se dedice artei ghicirii și să-i facă pe toți să-l urmeze; că Sfântul Toma și toți doctorii Bisericii nu știu nimic în comparație cu el, de vreme ce i-ar putea întreba pe cei mai distinși teologi din lume lucruri la care niciunul dintre ei nu le-ar putea răspunde.

În ciuda insidiosului acestei acuzații, credința lui Giordano Bruno în metempsihoza pitagoreică este dezvăluită în acest paragraf, care, sub forma brută de exprimare, ascunde ideea supraviețuirii sufletului.

Giordano Bruno a răspuns acestei acuzații cu următoarea profesie de credință, identică cu cea a vechilor maeștri:

„Eu cred că universul este infinit ca lucrare a puterii divine și infinite, pentru că ar fi fost nedemn de atotputernicia și bunătatea lui Dumnezeu să creeze o singură lume finită când ar putea crea, pe lângă această lume, și altele infinite. Prin urmare, declar că există lumi infinite asemănătoare cu a noastră, care, în conformitate cu sentimentul lui Pitagora, cred că este o stea de natură analogă cu luna, cu celelalte planete și cu alte stele, al căror număr este infinit și că toate aceste corpuri cerești sunt lumi nenumărate care constituie universul infinit în spațiu infinit și asta este ceea ce eu numesc univers infinit cu lumi nenumărate; și astfel avem două linii de măreție infinită în univers și o multitudine de lumi. Acest lucru pare la prima vedere contrar adevărului, dacă este comparat cu credința ortodoxă.

„Mai mult, în acest univers există o providență universală prin virtutea căreia toate ființele trăiesc, se mișcă și perseverează în perfecțiunea lor. Înțeleg acest lucru în două sensuri: în primul rând, în modul în care sufletul se află în întregul corp și în fiecare dintre părțile sale, ceea ce eu numesc natura, umbra sau urmă a Divinității și, în al doilea rând, la modul în care Dumnezeu este în toate și deasupra tuturor, prin esență, prezență și putere, nu ca parte sau ca suflet, ci în un mod inefabil.

„În plus, cred că toate atributele lui Dumnezeu sunt una și aceleași. Potrivit celor mai eminenți teologi și filozofi, concep trei atribute principale: puterea, înțelepciunea și bunătatea sau, mai bine zis, voința, cunoașterea și dragostea. Voința generează toate lucrurile;

cunoașterea le ordonă; iar dragostea le armonizează și le armonizează. Așa înțeleg existența tuturor lucrurilor, deoarece nu există nimic care să nu participe la existență și nici nu este posibil fără esență, în același mod în care nimic nu este frumos fără frumusețe și, prin urmare, nimic nu poate scăpa prezenței divine. Deci prin rațiune și nu prin adevăr substanțial înțeleg distincția în Dumnezeu.

„Eu cred că universul cu toate ființele sale provine dintr-o primă cauză, deci numele creației la care, după ceea ce cred eu, se referă Aristotel atunci când spune că Dumnezeu este ceea de care depind universul și natura, nu ar trebui să fie aruncat. Așa se face că, după sentimentul Sfântului Toma, indiferent dacă universul este sau nu etern, considerat din cauza ființelor sale, depinde de o primă Cauză și nu există nimic independent în ea.

„În ceea ce privește adevărata credință, indiferent de filozofie, trebuie să credem în individualitatea persoanelor divine și acea înțelepciune, Fiul Minții, numită inteligență de filozofi și Cuvânt de către teologi, a luat trup uman. Dar, în lumina filosofiei, mă îndoiesc de aceste învățături ortodoxe, deși nu-mi amintesc să fi implicat-o în mod explicit, nici în cuvânt, nici în scris, ci într-un mod indirect, când vorbesc despre alte lucruri care cred sincer că pot fi demonstrate prin fire naturale. hotărâre. Astfel, referitor la Duhul Sfânt sau persoana a treia, nu îl înțeleg altfel decât cum l-au înțeles Solomon și Pitagora, adică ca Sufletul universului pătruns de univers, întrucât după Solomon: „Duhul lui Dumnezeu umple întregul pământ și conține toate lucrurile.” Și aceasta este de asemenea în acord cu doctrina pitagoreică expusă de Vergiliu în textul Eneidei, când spune:

Principiul coelum ac terras campoque Iiquentes1 Lucentemque globum Lunæ, Titaniaque astra Spiritus intus a Lit, totamque infusa per artus Mens agitat molem...

„Din acest Spirit, viața universului, provine, după părerea mea, viața și sufletul a tot ceea ce are suflet și viață. Mai mult, cred atât în nemurirea sufletului, cât și în cea a trupului, întrucât în ceea ce privește substanța sa și trupul este nemuritor, întrucât nu există altă moarte decât dezintegrarea, așa cum pare să se deducă din sentința lui Eclesiastul, care spune: „Nu este nimic nou sub soare. „Ceea ce este va fi”.

Avem, așadar, că Bruno nu înțelege dogma Treimii sau Întrupării, după credința ortodoxă, dar crede cu fermitate în minunile lui Hristos, în conformitate cu învățăturile pitagoreice. Dacă sub stăpânirea implacabilă a inchiziției s-a retractat ca Galileo, cerșind milă de la călăi, trebuie să considerăm că natura fizică se clătește de chin la perspectiva rugului.

Fără publicarea la timp a valoroasei opere a lui Berti, am fi continuat să-l venerăm ca pe un martir pe Giordano Bruno, al cărui bust,

încununat cu lauri de mâna lui Draper, trebuia să ocupe un loc preferenţial în panteonul ştiinţei experimentale; Dar vedem clar că eroul unei ore nu era nici ateu, nici materialist, nici pozitivist, ci pur și simplu un filosof al școlii pitagoreice, care a profesat doctrinele Asiei Centrale și poseda facultățile magice atât de disprețuite de școala Draper. Este cu adevărat umoristic faptul că acest eșec s-a întâmplat pe oamenii de știință, după ce arheologii mai puțin reverenți au descoperit că statuia Sfântului Petru nu era alta decât cea a lui Jupiter Capitolinus și că Iosafat al catolicilor este însuși Buddha. Se dovedește, așadar, că nici măcar căutând adâncurile istoriei, nu vom găsi nici măcar un pic de filozofie modernă, fie ea Newton, Descartes sau Huxley, care să nu fie luată din vechile învățături orientale. Pozitivismul și nihilismul își au prototipul în filosofia exoterică a lui Kapila, așa cum a observat Max Müller. Inspirația înțelepților indieni a dezvăluit misterele Prajnei Paramita (înțelepciunea perfectă) și mâinile lor au legănat leagănul progenitorului acelui copil slab, dar zbuciumat, pe care îl numim știință modernă.

122

CAPITOLUL IV

Prefer conduita nobilă a lui Emerson când, după mai multe dezamăgiri, exclamă: „Tânjesc după adevăr”. Cine este cu adevărat capabil să vorbească așa simte în inima lui bucuria adevăratului eroism.

TYNDALL

Pentru ca o mărturie să fie suficientă, sunt necesare următoarele condiții:

1.a Număr mare de martori foarte perspicace care sunt de acord că au văzut bine ceea ce au văzut.

2.a Că martorii sunt sănătoși la trup și la minte.

3.a Că sunt imparțiali și dezinteresați.

4.a Că există un acord unanim în rândul lor.

5.a Că atestă solemn faptul.

VOLTAIRE - Dicţionar filosofic

Ferventul protestant Agenorde Gasparin a avut o luptă lungă și încăpățânată cu Des Mousseaux, De Mirville și alți fanatici care atribuie toate fenomenele spiritualiste influenței lui Satan. Rezultatul acestei dispute au fost două volume de peste mii cinci sute de pagini, în care efectele sunt dovedite și cauza fenomenelor este infirmată, după eforturi supraomenești de a le explica.

Toată Europa a citit răspunsul sever trimis de Gasparin la Journal des Débats când acest ziar i-a chemat pe cei care, după ce au citit studiul despre „halucinațiile spirituale” publicat de Faraday, care au stăruit să dea crezare fenomenelor pe care Gasparin le descrisese în detaliu

drept complet nebuni, au fost complet nebuni.martor ocular Gasparin spune în replica sa: „Trebuie să fim atenți, pentru că reprezentanții științelor experimentale sunt pe cale să devină inchizitori moderni.

Des Tables, 1.213.

„Faptele sunt mai puternice decât academiile și continuă să fie fapte, chiar dacă sunt disprețuite, negate și ridiculizate.”

Mai mult, în aceeași lucrare Gasparin oferă următoarea descriere a fenomenelor pe care le-a observat în compania profesorului Thury. asa spune:

„Am văzut frecvent că picioarele mesei au rămas ferm lipite de pământ, fără ca eforturile conjugate ale tuturor celor prezenți să fie suficiente pentru a o ridica. Cu alte ocazii asistăm la un fenomen de Evitare viguroasă și perfect definită1, așa cum am auzit bătăi uneori atât de violente încât amenințau că rupe masa în bucăți și alteori atât de slabe încât a fost nevoie să ascultăm cu atenție pentru a le percepe... În ceea ce privește evitări fără contact Exista o modalitate de a le obține ușor, cu succes, și nu în cazuri izolate, ci de vreo treizeci de ori.

„La un moment dat, masa a continuat să se întoarcă și să ridice picioarele, în ciuda faptului că stătea pe ea un bărbat care cântărea optzeci și șapte de kilograme. Încă o dată masa a rămas nemișcată, fără ca cineva să o poată mișca, în ciuda greutății ușoare a persoanei, care abia ajungea la șaisprezece kilograme. Într-o zi, s-a întors pe dos cu picioarele în aer, fără ca nimeni să o atingă.”

În acest sens, De Mirville spune:

„Cu siguranță, un om care a asistat în mod repetat la fenomen nu poate accepta analiza subtilă a fizicianului englez.”

Începând cu 1850, Des Mousseaux și De Mirville, catolici în formă de ciocan, au publicat numeroase lucrări cu titluri foarte potrivite pentru a atrage atenția publicului, care dezvăluie alarma nedisimulata a autorilor lor, pentru că dacă fenomenele nu ar fi fost autentice, nu ar exista Biserica romană. cu siguranță ar avea durerea de a se lupta cu ei.

Opinia publică, scepticii la o parte, era împărțită în modul de apreciere a fenomenelor. Simplul fapt că teologia se temea de posibilele revelații obținute prin acest agent misterios mult mai mult decât de orice conflicte pe care le-ar putea provoca negările științei, ar fi trebuit să deschidă ochii celor mai sceptici. Biserica romană nu a fost niciodată credulă sau lașă, așa cum este amplu dovedit de machiavelianismul specific politicii sale. Mai mult, nu s-a îngrijorat niciodată de prestidigitatori, pentru că știe până unde pot ajunge

trucurile lor și astfel îi lasă pe Robert Houdin, Comte, Hamilton și Bosco să doarmă în pace, în timp ce el urmărește.

Des Tables, 1.216.

Id., 1,48.

Id. 24.

Id. 35.

Dintre spirite, 26.

la filozofii ermetici, la mistici, la Paracelsus, Cagliostro și Mesmer, și scapă de mediumi care să împiedice manifestări pe care le consideră periculoase.

Cei incapabili să creadă în Satana și în dogmele Bisericii trebuie să-și amintească că clerul este suficient de priceput pentru a nu-și compromite reputația angajându-se în manifestări frauduloase. Dar una dintre cele mai valoroase mărturii ale realității fenomenelor psihice este cea a faimosului prestidigitator Robert Houdin, care a fost numit expert de către Academia de Științe pentru a raporta despre minunatele puteri clarvăzătoare care, presărate cu greșeli ocazionale, au demonstrat mișcările unui tabel. , a spus: „Noi prestidigitii nu facem niciodată greșeli și până acum a doua mea vizionare nu a eșuat."

Distinsul astronom Babinet nu a avut o avere mai bună când l-a ales pe celebrul ventriloc Comte ca expert pentru a raporta un caz de voci și bătăi, de când a început să râdă în fața lui Babinet însuși pentru că a presupus că fenomenul a fost cauzat de ventrilocism inconștient, o ipoteză demnă geamănă a cerebrației inconștiente care, datorită absurdității sale evidente, i-a făcut pe academicieni mai sceptici să roșească.

În acest sens, Gasparin spune:

„Nimeni nu neagă importanța și amploarea maximă a problemei supranaturalului, așa cum a fost ridicată în Evul Mediu și este pusă astăzi... Totul în ea este profund serios: răul, remediul, recrudescența superstiției și fizicianul fenomenului care trebuie să-l îndepărteze"

Mai târziu explică definiția sa asupra chestiunii, convins de manifestările la care a asistat, așa cum afirmă el însuși. asa spune:

„Faptele aduse la lumină adevărului sunt deja atât de numeroase încât astăzi domeniul științelor naturii va trebui extins și mai mult sau domeniul supranaturalului se va extinde dincolo de toate limitele."

Dintre multele lucrări scrise de autori catolici și protestanți împotriva spiritismului, niciuna nu a provocat un efect atât de uriaș precum cele ale lui De Mirville și Des Mousseaux, care constituie o adevărată enciclopedie biografică a diavolului și a urmașilor lui, pentru deliciul intim al bunilor catolici încă din început.epoca medievală. Potrivit acestor doi autori, „duhul rău, mincinos și ucigaș de la început, este instigatorul unor fenomene spiritualiste, care după ce a prezidat mii de ani asupra ergiei păgâne, a reapărut în secolul nostru la

Prefață, 12 și 16.

Volumul I, 244.

Principalele sunt: Magia în secolul al XIX-lea; Obiceiuri și practici ale demonilor; Fenomenele magiei superioare, Medianele magiei; Despre spirite și manifestările lor.

favoarea creșterii ereziilor, necredinței și ateismului.” Auzind acest lucru, Academia Franceză a scos un strigăt de indignare și Gasparin a considerat-o o insultă personală, spunând:

„Aceasta este o declarație de război, un apel la arme. Opera lui De Mirville este un adevărat manifest. M-aș fi bucurat să văd în ea exprimarea strictă a opiniilor personale; dar este imposibil, pentru că succesul lucrării, aprobările explicite primite de autor, reproducerea tezei sale în ziarele catolice, solidaritatea ultramontanilor în această materie, totul contribuie la darea operei caracter de act și colectiv. muncă. Prin urmare, mă consider de datoria să ridic mănușa și să ridic steagul protestantismului împotriva standardului ultramontan.

Așa cum era de așteptat, medicii, asumându-și rolul corurilor grecești, au fost de acord cu toate cererile reconvenționale care au fost lansate împotriva celor doi scriitori demonologici. Revista Medical-Psychological Anal, în regia lui Brierre de Boismont y Cerise, a publicat un articol în care se citi următorul paragraf: „Lăsând deoparte luptele politice, un scriitor din țara noastră nu a îndrăznit niciodată să facă atât de agresive atacuri împotriva sensului”. . Între hohote de râs pe de o parte și o ridicare din umeri, pe de altă parte, autorul se prezintă hotărât în fața membrilor Academiei pentru a livra ceea ce el intitulează cu modestie: Memorie despre diavol.

Nu există nicio îndoială că acest Raport a fost o insultă usturătoare la adresa academicilor, deja obișnuiți din 1850 cu umilințe excesive. A fost o idee ciudată să atrag atenția nemuritorilor asupra farselor diavolului! Aceștia au jurat în unanimitate să se răzbune făcând o ipoteză care a depășit, în absurd, propria demonologie a lui De Mirville. Doi medici celebri, Royer și Jobart de Lamballe, au prezentat Institutului un german ale cărui abilități au dat cheia fenomenelor psihice.

În acest sens, De Mirville spune:

„Ne este rușine să spunem că întreaga fraudă a constat în dislocarea unuia dintre tendoanele piciorului, așa cum a demonstrat în fața întregului Institut al Franței, ai cărui membri au fost recunoscători pentru o comunicare atât de interesantă, iar câteva zile mai târziu un profesor la Facultatea de Medicină A dat asigurări publice că, din moment ce academicienii și-au exprimat părerea, misterul a fost deja descoperit.

Eu iau 11.524.

Analele medico-psihologice, I0 ianuarie 1854.

Constituționalul, 16 iunie 1854.

Din Mirville. - Dintre spirite.

Dar aceste explicații științifice nu au împiedicat cursul fenomenelor psihice și nici nu au stânjenit penele celor doi scriitori catolici în expunerea teoriilor lor demonologice ortodoxe. Des Mousseaux spunea că Biserica nu are nimic de-a face cu cărțile sale și, în același timp, a prezentat Academiei o lucrare din care extragem următorul paragraf:

„Diavolul este principalul stâlp al credinței. Istoria ei este strâns legată de cea a Bisericii și cu siguranță omul nu ar fi căzut fără cuvintele sugestive pe care șarpele le-a rostit prin gura partidului său. Așa că, dacă nu ar fi fost diavolul, Mântuitorul, Răscumpărătorul, Răstignitul ar fi fost o entitate ridicolă, iar crucea un afront la bunul simț”.

Este de remarcat faptul că acest autor este un ecou fidel al Bisericii, care îi anatemizează în egală măsură pe cei care neagă existența lui Dumnezeu și pe cei ai diavolului.

Dar marchizul De Mirville duce relațiile dintre Dumnezeu și diavol mai departe, considerându-le ca o societate comercială în care Dumnezeu acceptă resemnat cu orice i-ar propune diavolul în vederea unui beneficiu exclusiv. Acest lucru pare să fie dedus din următorul pasaj:

„Când a avut loc irupția spiritualistă din 1853, cu o asemenea indiferență privită, îndrăznim să spunem că a fost un simptom amenințător al unei catastrofe. Este adevărat că lumea este în pace, dar nu toate dezastrele au aceleași antecedente și simțim îndeplinirea legii exprimată de Goërres când spunea că „aceste apariții misterioase au precedat invariabil pedepsele lui Dumnezeu”.

Aceste lupte între campionii clerului și Academia materialistă de Științe demonstrează ineficacitatea eforturilor corporației învățate de

a smulge fanatismul, chiar și a celor care se laudă cu culte. Știința nu a învins, nici măcar nu a înfrânt teologia și nu va birui decât atunci când va recunoaște în fenomenele psihice ceva mai mult decât halucinația și șarlatanismul. Dar cum se poate realiza acest lucru dacă nu sunt investigați? Dacă, de exemplu, Oersted ar fi suferit de psihofobie și ar fi bănuit că oamenii superstițioși foloseau ace magnetice pentru a vorbi cu spiritele, el nu s-ar fi oprit să observe variațiile acelor menționate într-o direcție perpendiculară pe curentul electric care trece printr-un fir. ea, cu siguranță înțeleptul danez nu a îmbogățit științele experimentale cu principiile legate de electromagnetism. Babinet, Royer și Jobert de Lamballe sunt cei trei membri ai Institutului care s-au remarcat cel mai mult, deși fără laur, în competiția dintre scepticism și supranaturalism. Babinet, celebrul astronom, s-a aventurat cu nesăbuință în domeniul fenomenelor și

Obiceiuri și practici ale demonilor, X.

Din Mirville. - Dintre spiritele, 4.

a vrut să le explice științific; dar agățându-se de părerea zadarnică atât de generală în rândul oamenilor de știință, încât manifestările psihice nu ar rezista unei examinări amănunțite mai mult de un an, el a comis imprudența de a o expune astfel în articolele care, după cum observă pe bună dreptate De Mirville, abia au atras atenția. colegii săi și în nici un caz cel al publicului.

Babinet recunoaște, cu siguranță, fără nicio ezitare, rotația meselor, despre care spune că „este capabilă să se manifeste energic cu o mișcare foarte rapidă, ceea ce oferă o rezistență viguroasă atunci când se încearcă o oprire”.

Celebrul astronom explică acest fapt în felul următor: „Impulsurile slabe și coordonate ale mâinilor așezate pe masă o împing ușor până când oscilează de la dreapta la stânga... Când după un timp începe un fior nervos în mâini și impulsurile individuale ale experimentatorilor sunt armonizate, masa începe să se miște.

Babinet consideră această explicație foarte simplă, „deoarece efortul muscular acționează ca la pârghiile de ordinul trei, în care punctul de sprijin este foarte aproape de puterea care comunică obiectului mare viteză, din cauza distanței scurte pe care trebuie să o parcurgă”. forța motrică... Unii se minunează că o masă supusă acțiunii mai multor indivizi este capabilă să depășească obstacole puternice și că picioarele i se sparg când este oprită brusc; dar aceasta nu este nimic deosebit în comparație cu energia dezvoltată de armonia și concordanța impulsurilor individuale... Repetăm că explicația fizică a fenomenului nu oferă nicio dificultate”.

Din acest raport se deduc clar două concluzii: realitatea fenomenului și ridicolul explicației sale. Babinet a dat cuiva motive să râdă de el, dar ca bun astronom știe că și soarele are pete.

Mai mult, deși Babinet neagă, trebuie să ținem cont de evitarea mesei contactless. De Mirville spune că o astfel de evitare este „pur și simplu imposibilă, la fel de imposibilă ca mișcarea continuă”.

Cine va îndrăzni să creadă în imposibilitățile științifice după asta?

Dar mesele nu se mulțumesc cu oscilații, dansuri și răsuciri, ele rezonează și cu lovituri, uneori la fel de puternice ca niște împușcături de pistol. Cu toate acestea, explicația științifică merge doar până la a presupune că martorii și anchetatorii sunt ventrilochi.

Revista ambelor lumi, 15 ianuarie 1854.108. Această ipoteză este o variație a lui Faraday.

Revista Ambele Lumi, 410.

Revista ambelor lumi, ianuarie 1854,414.

În acest scop, Babinet a publicat în Revista de Ambos Mundos, un solilocviu dialogat în maniera En Soph al cabaliştilor. asa spune:

- Ce putem deduce în cele din urmă din fenomenele supuse observării noastre?

Apar astfel de lovituri?

-Da.

- Ei răspund la întrebări?

-Da.

-Cine produce aceste lovituri?

- Medii.

- Cum?

- Prin metoda acustică obișnuită a ventrilocismului.

-Dar nu puteau aceste lovituri să vină din scrâşnirea degetelor de la mâini şi de la picioare?

- Nu, pentru că atunci ar veni întotdeauna din același punct, și nu este cazul.

În acest sens, De Mirville spune:

„Acum, ce să crezi despre americani și miile lor de medium, care duc aceleași lovituri în fața miilor de martori? Babinet îl va atribui cu siguranță ventrilocismului. Dar cum să explic o asemenea imposibilitate? Să-l ascultăm pe Babinet, pentru care acesta este cel mai ușor lucru din lume: „Prima demonstrație observată în Statele Unite s-a datorat, pe scurt, unui băiat al străzii care a bătut la ușa unui vecin, atras poate de un glonț de plumb atârnat. dintr-un fir; iar dacă domnul Weekman, primul credincios din America, la observarea loviturilor pentru a treia oară, nu a auzit râsete în stradă, a fost din cauza diferenței esențiale dintre un francez jumătate arab și un englez care suferă de ceea ce numim noi. bucurie funerară.

În renumita sa replică la atacurile lui Gasparin, Babinet și alți scriitori, De Mirville spune: „După distinșii fizicieni care au raportat această chestiune, tabelele se întorc rapid și viguros, oferă rezistență și, așa cum a arătat Gasparin, se ridică fără. Nimeni să nu le atingă. Așa cum un judecător a spus că trei cuvinte scrise de mână unui bărbat sunt suficiente pentru a-l condamna la moarte, la fel și cu rândurile anterioare insistăm să confundăm cei mai cunoscuți fizicieni din lume.

Revista ambelor lumi, I0 mai 1854,531.

Revista ambelor lumi, I0 mai 1854,511

și chiar să revoluționeze globul, cu excepția cazului în care Babinet nu luase precauția de a indica, ca Gasparin, vreo lege sau forță încă necunoscută. Pentru că asta ar rezolva definitiv problema.”

Dar în notele referitoare la fenomene fizice și ipoteze, insuficiența lui Babinet în explorarea domeniului spiritualismului atinge apogeul.

Se pare că De Mirville este foarte surprins de natura minunată a fenomenului care s-a petrecut în Presbiteriul din Cideville până la a refuza responsabilitatea publicării lui, în ciuda faptului că a fost martor de judecători și martori. Acest fenomen a constat în faptul că în momentul precis prezis de un vrăjitor, deasupra casei s-a auzit un tunet puternic, iar imediat un fluid a pătruns în ea ca un fulger, doborând la pământ pe toți cei care se aflau acolo din dragoste pentru ea. lumină, atât pentru cei care au crezut, cât și pentru cei care nu au crezut în puterea vrăjitorului. După ce a umplut camera cu animale fantastice, a urcat pe horn și a dispărut, dar nu fără să scoată un zgomot la fel de înspăimântător ca primul. Cu toate acestea, De Mirville adaugă că, deoarece avea deja dovezi ample ale fenomenelor psihice, nu a vrut să adauge această nouă enormitate la atâtea altele.

Însă Babinet, care împreună cu colegii săi învățați îi batjocorise atât de mult pe cei doi demonologi și care, pe de altă parte, era hotărât să

demonstreze falsitatea unor astfel de povești, nu a vrut să dea crezare fenomenului lui Cideville și a povestit în schimb altul mult mai neplauzibil, conform comunicării adresate Academiei de Științe, la 5 iulie 1852, reprodusă fără niciun comentariu și doar ca exemplu de rază sferoidă, în lucrările lui Arago.

Literal spune așa:

„Un ucenic de croitor, care locuia în rue de Saint-Jacques1, termina de mâncat când a auzit un tunet groaznic și, la scurt timp, a văzut paravanul hornului căzând ca împins de vânt și a plecat imediat încet din în interiorul hornului.un glob de foc de mărimea unui cap de copil, care înconjura încăperea fără să atingă podeaua. Aspectul acestui balon era ca al unei pisici care mergea fără picioare și părea mai degrabă strălucitor și luminos decât fierbinte și inflamat, pentru că ucenicul nu a observat nicio senzație de căldură. Balonul a fost adus mai aproape de picioarele băiatului, în felul pisicilor care se freacă de picioarele unei persoane; dar ucenicul s-a îndepărtat pentru a evita contactul cu acel meteor, deși a putut să-l examineze pe îndelete, în timp ce acesta se mișca în jurul picioarelor sale. După ce a ezitat în direcții opuse, din centrul încăperii balonul a fost ridicat până la înălțimea capului ucenicului, care s-a lăsat pe spate ca să nu-l lovească în față. Când ajungi la aproximativ un metru de sol, tu

Din Mirville. - Dintre spirite, 33.

Din Mirville. - Dintre spirite, 33.

Din Mirville. - Al spiritelor. Note, 38 Volumul 1.52.

A dilatat ușor globul, luând o direcție oblică spre o gaură din perete, la un metru înălțime deasupra hotei de fum, cu particularitatea că această gaură fusese făcută pentru a lăsa loc în timpul iernii coșului sobei, iar de când a fost apoi tapetată. ca și restul peretelui, balonul nu se vedea, așa cum a spus naiv ucenicul. Totuși, balonul a mers direct în gaură, a desprins hârtia fără a o deteriora și a ieșit prin coș, până când după mult timp a ajuns la capătul superior al puțului, la o înălțime de optsprezece metri deasupra nivelului solului, și a produs o explozie și mai înfricoșătoare decât prima, care a doborât o parte din coșul de fum.”

În acest sens, De Mirville observă în critica sa: „Putem aplica lui Babinet ceea ce o anumită doamnă foarte usturătoare i-a spus odată lui R,aynal: Dacă nu ești creștin, nu va fi din lipsă de credință”.

În afară de polemiştii catolici, dr. Boudin s-a mirat de credulitatea lui Babinet cu privire la aşa-zisul meteor, pe care îl citează cu toată seriozitatea într-un studiu despre fulger pe care l-a publicat la acea vreme, unde spune: „Dacă aceste detalii sunt exacte pe măsură ce Se pare că așa este, din momentul în care Babinet și Arago o recunosc, cu

greu putem continua să numim acest fenomen minge fulger. Totuși, vom lăsa pe alții să explice, dacă pot, natura unui glob de foc care nu dă căldură și care arată ca o pisică care se plimbă calm prin încăpere și găsește mijloace de scăpare prin țeava coșului printr-o „găuri acoperită cu tapet care se dezlipește fără a-l deteriora.”

De Mirville adaugă:

„Suntem de aceeași părere ca și savantul în medicină, în ceea ce privește dificultatea definirii exacte a fenomenului, întrucât în același mod am putea vedea într-o zi raze în formă de câine sau de maimuță. Ideea unei întregi colecții meteorologice de fiare care, datorită fulgerului, ar intra pur și simplu în camerele noastre pentru a se plimba după bunul plac, este cu adevărat înfiorătoare.”

Gasparin spune în volumul său enorm de respingeri:

„În chestiunile de mărturie nu poate exista nicio certitudine, deoarece depășim limitele supranaturalului.”

Deoarece aceste limite nu sunt suficient de determinate, care dintre cei doi antagonişti are cele mai bune condiţii pentru a-şi asuma o sarcină atât de dificilă? Care dintre cei doi are cele mai mari calificări pentru a deveni arbitru public? nu va fi

Din Mirville. - Fenomene și ipoteze fizice, 46.

Boudin. - „A fulgerului considerat din punct de vedere al Medicinei și Igienei Publice.” Gasparina. - Volumul 1.288.

latura așa-zisei superstiții, care are sprijinul a mii de martori care timp de doi ani au asistat la fenomenele prodigioase de la Cideville? Vom crede această mărturie multiplă sau vom consimți la ceea ce spune știința, reprezentată de Babinet, care, prin ucenicul croitor, admite fulgerul cu minge, sau meteorul felin și îl consideră ca fiind unul dintre multele fenomene naturale?

Într-un articol de ziar, Crookes citează lucrarea lui Gasparin intitulată: Science versus Spiritualism, și spune în acest sens: „Autoarea conchide afirmând că toate aceste fenomene derivă din cauze naturale, fără vreo minune sau intervenție de niciun fel.duhuri sau influențe diabolice. Gasparin consideră dovedit prin experimentele sale că în anumite condiții fiziologice voința poate acționa la distanță asupra materiei inerte, iar cea mai mare parte a lucrării sale este dedicată determinării legilor și condițiilor în care se manifestă respectiva acțiune.

Cu siguranță așa este; Dar, pe de altă parte, există multe alte puncte în opera lui Gasparin, precum răspunsuri, replici și memorii care demonstrează că, deși un calvin evlavios, el nu cedează în fanatismul

religios lui Des Mousseaux sau lui De Mirville, catolici ultramontani. Gasparin însuși își denotă spiritul de partid spunând: „Mă consider obligat să ridic steagul protestant în fața standardului ultramontan”. În ceea ce privește fenomenele psihice, pot fi valabile doar martorii calmi și imparțiali și opinia oamenilor de știință care nu au un interes deosebit în materie. Adevărul este unul, și nenumărate secte religioase pretind că îl posedă în întregime; iar dacă pentru ultramontani diavolul este sprijinul cel mai ferm al Bisericii Catolice, pentru Gasparin nu au existat minuni de pe vremea apostolilor. Crookes îl citează însă și pe Thury, profesor de Istorie Naturală la Universitatea din Geneva și colaborator al lui Gasparin în investigarea fenomenelor Valleyres, deși contrazice cu strictețe afirmațiile colegului său. Gasparin spune că „condiția principală și cea mai necesară pentru producerea fenomenului este voința experimentatorului, deoarece fără voință nu se poate realiza nimic, chiar dacă lanțul rămâne format douăzeci și patru de ore la rând”. Aceasta arată că Gasparin nu face distincție între fenomenele psihice și cele pur și simplu magnetice, izvorâte din voința persistentă a experimentatorilor, printre care poate nu există niciunul cu abilități mediumiste dezvoltate sau latente. Fenomenele magnetice rezultă întotdeauna din acțiunea conștient voluntară a celor care se străduiesc să le obțină, în timp ce fenomenele psihice acționează asupra subiectului receptiv independent de acesta și adesea împotriva propriei sale voințe. Hipnotizatorul realizează tot ce este la îndemână

Revista trimestrială de știință, 1 octombrie 1871. Forța fizică, 26.

Gasparina. -Știința către spiritualism, 1.313.

Gasparina. - Știința către spiritualism, 1.313.

a forţei sale volitive. Mediul, dimpotrivă, va fi un instrument mai potrivit pentru producerea fenomenului cu cât își exersează mai puțin voința, iar probabilitățile de realizare vor fi invers proporționale cu dorința pe care o simte de a-l produce. Hipnotizatorul cere un temperament activ, iar mediumul cere unul pasiv. Acesta este alfabetul spiritismului și toți mediumii îl cunosc. Am spus că Thury nu a fost de acord cu Gasparin în ceea ce privește ipoteza voinței, iar acest lucru este demonstrat de următoarea scrisoare adresată colegului său ca răspuns la solicitarea acestuia din urmă de a rectifica ultima parte a raportului său. Acesta este următorul: „Înțeleg justiția observațiilor dumneavoastră cu privire la ultima parte a raportului meu, care poate stârni animozitatea oamenilor de știință împotriva mea; Dar oricât de mult aș deplânge că hotărârea mea v-a nemulțumit atât de mult, insist în ea pentru că o consider fiica datoriei, pe care fără trădare nu o pot eșua.

„În ceea ce privește știința, declar că imposibilitatea intervenției spiritelor în aceste fenomene nu a fost încă dovedită științific, întrucât aceasta este concluzia raportului meu și, dacă nu aș spune

așa, m-aș expune la împingere. pentru căi de soluții multiple și echivoce, în cazul în care împotriva oricărei speranțe ar exista ceva adevăr în spiritism, celor care după citirea raportului meu ar dori să studieze aceste fenomene.

„Fără să mă îndepărtez de fenomenele științei, așa cum o înțeleg, îmi voi îndeplini datoria complet fără motive ascunse de iubire de sine și, din moment ce, în opinia dumneavoastră, acest lucru poate provoca un scandal major, nu vreau să-mi fie rușine. În plus, insist că opinia mea este la fel de științifică ca oricare alta. Chiar dacă aș fi vrut să demonstrez ipoteza intervenției spiritelor fără trup, nu aș putea face acest lucru din cauza insuficienței fenomenelor observate; dar sunt în poziţia de a rezista victorios tuturor obiecţiilor. Indiferent dacă vor sau nu, oamenii de știință trebuie să învețe din propria experiență și din propriile greșeli pentru a-și suspenda judecata în lucruri pe care nu le-au examinat suficient. Este indicat să nu pierdeți lecția pe care le-ați dat-o în această chestiune.”

Geneva, 21 decembrie 1854.

Să analizăm această scrisoare pentru a vedea dacă descoperim, nu tocmai ce crede autorul, ci ce nu crede despre noua forță. Cel puţin nu există nicio îndoială că distinsul fizician şi naturalist demonstrează ştiinţific realitatea unor manifestări psihice; dar, potrivit lui Crookes, el nu le atribuie spiritelor defunctului, deoarece nu vede nicio demonstrație a acestei ipoteze și nici nu crede în diavolii catolicismului.

Însuși De Mirville, citând această scrisoare ca dovadă contrară ipotezei naturaliste a lui Gasparin, spune că poate fenomenele Valleyres nu au fost produse de diavol, deși toate celelalte au fost, ceea ce denotă că Thury a negat această intervenție.

Ne întristează să spunem că Gasparin cade în multe contradicții și absurdități, pentru că, în timp ce pe de o parte îi insultă cu amărăciune pe cei dependenți de Faraday, pe de altă parte el atribuie fenomenelor pe care le numește magice cauzelor naturale. El spune în acest sens: „Dacă nu ar fi să ținem cont de alte fenomene decât cele explicate de ilustrul fizician, ne-am închide buzele; Dar am mers și mai departe și la ce folosesc acele dispozitive care explică totul prin presiune inconștientă? Cu toate acestea, masa rezistă presiunii și impulsului și, deși nimeni nu o atinge, urmărește mișcarea degetelor care îndreaptă spre ea, se ridică fără niciun contact și se rotește în sus și în jos.

Gasparin continuă apoi să explice singur fenomenele și spune: „Oamenii le vor atribui unui miracol și nu vor lipsi oamenii care le creează ca o opera de magie. Fiecare nouă lege li se pare un minune. Dar eu mă ocup de calmarea oamenilor, pentru că în prezența unor astfel de fenomene nu trebuie să depășim limitele legilor naturale”.

La noi nu le-am transpus. Dar sunt oamenii de știință siguri că au cheia acestor legi? Gasparin pretinde să-l dețină, după cum vom vedea. asa spune:

„Nu risc să dau nicio explicație, pentru că nu este problema mea. Scopul meu nu depășește să fiu martor la fapte și să susțin un adevăr pe care știința încearcă să-l înăbușe. Nu pot rezista însă tentației de a demonstra celor care ne confundă cu iluminații sau cu vrăjitoarele, că manifestările în cauză pot fi explicate în conformitate cu principiile generale ale științei.

"Într-adevăr; Dacă presupunem că de la experimentatori și mai ales de la unii dintre ei emană un fluid, a cărui direcție este determinată de voința individului, nu va fi greu de înțeles cum se rotește sau se ridică masa prin acțiunea lui. fluidul acumulat pe el. Să presupunem, de asemenea, că sticla este un conducător slab al respectivului fluid și vom fi explicat de ce un pahar plasat în mijlocul mesei întrerupe rotația, în timp ce dacă îl punem pe o parte, tot fluidul se acumulează în cel opus, ceea ce din acest motiv.motivul o ridică sus.”

În afară de unele detalii deloc nesemnificative, am putea accepta această explicație dacă toți cei prezenți ar fi hipnotizatori iscusiți și am putea admite multe și în ceea ce privește intervenția testamentului, după spusele savantului ministru al lui Ludovic Filip; Dar ce putem spune despre inteligența indicată de tabel în răspunsurile lor? Cu siguranță aceste răspunsuri nu puteau fi o reflecție cerebrală colectivă a celor prezenți, potrivit lui Gasparin, pentru că ideile lor erau destul de în dezacord cu filozofia extrem de liberală expusă de minunata masă. Gasparin nu spune nimic despre asta, de parcă ar recurge la orice explicație pentru a nu admite influența spiritelor, nici umane, nici satanice, nici elementare.

Des Tables, 1.213.

DesTables, 1.217.

El subliniază, așadar, că „concentrarea simultană a gândirii” și „acumularea de fluid” nu sunt explicații mai satisfăcătoare decât „forța psihică” a altor oameni de știință. Este necesar să căutăm soluții noi pe care le-am descris anterior drept insuficiente, oricât de numeroase ar fi ele, până când știința va recunoaște, din cauza fenomenelor psihice, o forță exterioară celor din jur și mai inteligentă decât toți.

Profesorul Thury respinge concomitent ipoteza spiritelor neîncarnate, cea a influențelor diabolice și cea a teurgiștilor și ermeticilor sintetizate în a șasea lui Crookes și o expune pe alta, în opinia sa, mai precaută, cu neîncredere față de ceilalți, dacă bine admite într-o oarecare măsură” acţiunea inconştientă a voinţei”, după Gasparin. În

acest sens, Thury spune: „În ceea ce privește fenomenele de evitare fără contact și de împingere a mesei dintr-un loc în altul de către mâini invizibile, imposibilitatea lor nu poate fi demonstrată a priori și, în consecință, nimeni nu are dreptul să descrie fenomenele ca absurde.teste efectuate.”

În ceea ce privește ipoteza lui Gasparin, Thury o judecă foarte sever, așa cum se desprinde din următorul pasaj al lui De Mirville: „Thury admite că în fenomenele lui Valleyres forța a fost în individ, în timp ce noi spunem că a fost într-un mod intrinsec și extrinsec. timp şi că, de regulă, se cere acţiunea voinţei. La urma urmei, Thury repetă ceea ce spusese deja în prefața lucrării sale; aproape că nu a mai rămas nimic din ele. În ceea ce privește faptele, nu se mai poate pune la îndoială autenticitatea lor.”

După cum ne spune Crookes, profesorul Thury „refuză explicațiile lui Gasparin și atribuie fenomenele psihice unei substanțe fluidice, unui agent care, asemenea eterului luminos al oamenilor de știință, întrepătrunde toate corpurile materiale organice și anorganice. El numește acest agent psihod și, după ce a discutat despre proprietățile acestei stări sau forme de materie, el propune ca forța exercitată atunci când mintea acționează la distanță sub influența psihodului să fie numită forță edenică. Crookes observă mai târziu că forța ectenică a lui Thury este identică cu forța psihică subliniată de el.

Am putea demonstra cu ușurință că atât forța ectenică, cât și forța psihică, pe lângă faptul că sunt egale între ele, sunt egale cu lumina astrală sau sideală a alchimiștilor și cu akasha sau principiul vieții, forța omnipenetrantă pe care oamenii au cunoscut-o. de mii de ani.gimnosofisti, magicienii hindusi si adeptii tuturor

Vezi p.lll.

Escroci. - Forța psihică, 1,26-27.

Același concept este menținut de Eliphas Levi în lucrarea sa Dogma and Ritual of high Magic.

țări, și chiar și astăzi este folosit de lamasii tibetani, fachirii taumaturgici și unii prestidigitatori indo.

În multe cazuri de răpire provocată artificial de sugestia hipnotică, este posibil și chiar probabil ca „spiritul” subiectului să acționeze influențat de voința hipnotizatorului; Dar atunci când mediumul rămâne conștient în timp ce au loc fenomene psihico-fizice care denotă o direcție inteligentă, epuizarea fizică va duce la prosternare nervoasă, cu excepția cazului în care mediumul este un magician capabil să-și proiecteze dublul. Prin urmare, dovada pare concludentă că mediul este un instrument pasiv al unor entități invizibile care au forțe ascunse la dispoziție. Dar, în ciuda identității forței ectenice a lui Thury și

a forței psihice a lui Crookes, susținătorii lor respectivi nu sunt de acord cu privire la proprietățile care le sunt atribuite, deoarece, în timp ce Thury admite că fenomenele sunt produse frecvent de voințe non-umane, coroborând astfel a șasea ipoteză a lui Crookes, el își rezervă opinia. cu privire la cauza fenomenelor, a căror autenticitate nu o pune sub semnul întrebării. Astfel, vedem că nici Gasparin și Thury, care au investigat fenomenele psihice în 1854, nici Crookes, care era convins de realitatea lor în 1874, nu le-au dat o explicație definitivă, în ciuda cunoștințelor lor în științe fizico-chimice și care și-au dedicat tot timpul ei.atentie la o astfel de problema grea. Rezultatul este că în douăzeci de ani niciun om de știință nu a făcut un singur pas în rezolvarea enigmei care rămâne la fel de inexpugnabilă ca un castel de zâne.

Ar fi impertinent să bănuim că oamenii de știință moderni se mișcă într-un cerc vicios? Fără îndoială copleșiți de tristețea materialismului și de insuficiența așa-ziselor științe experimentale de a demonstra în mod tangibil existența lumii spirituale, mult mai populată decât cea vizibilă, nu au altă opțiune decât să se târască în cercul vicios, fără dorind, mai degrabă, că fără putere, să părăsească incinta fermecată pentru a explora ceea ce există în afara ei. Grijile lor sunt singura jenă care îi împiedică să recunoască cauza unor fapte incontestabile și să interacționeze cu hipnotizatori experți precum Du Potet și Regazzoni.

Socrate a întrebat:

"Ce naște moartea? - Viața - au răspuns ei... Poate sufletul, de vreme ce este nemuritor, să înceteze să mai fie nepieritor?" Profesorul Lecomte spune: „Semințele nu pot germina fără a fi parțial consumate”.

Și Sfântul Pavel exclamă:

„Pentru ca sămânța să fie reînviată, trebuie să moară.”

Platon. - Phaedrus A4.

Id. 128.

Floarea se deschide, se ofilește și moare; dar lasă în urmă aroma care persistă în mediul înconjurător atunci când petalele sale sunt deja în praf. Simțurile noastre corporale nu o observă și totuși există. Ecoul notei emis de un instrument durează pentru totdeauna. Vibrația valurilor invizibile ale mării fără țărm a spațiului nu este niciodată complet stinsă. Energiile transportate din lumea materiei în lumea spiritului trăiesc mereu. Și omul, întrebăm noi, omul, entitatea care trăiește, gândește și raționează, divinitatea rezidentă în capodopera naturii, și-ar abandona cazul pentru a nu trăi niciodată? Cum îi putem nega omului, ale cărui calități fundamentale sunt conștiința, mintea și iubirea, principiul continuității pe care îl recunoaștem în așa-numita

materie anorganică a atomului plutitor? Nu există nicio idee mai nebună. Cu cât cunoștințele noastre sunt mai mari, cu atât este mai mare dificultatea de a concepe ateismul științific. Este de înțeles că un om ignorant în legile naturii, fără nicio noțiune a științelor fizico-chimice, poate cădea fatal în materialism, mânat de ignoranță sau de incapacitatea de a înțelege filosofia științei sau de a deduce vreo analogie între vizibil și invizibil. Un metafizician din fire, un visător ignorant, se poate trezi brusc și poate atribui iluziei și visa tot ceea ce și-a imaginat fără dovezi palpabile; Dar un om de știință familiarizat cu modalitățile energiei universale nu poate susține că viața este doar un fenomen al materiei, altfel își va mărturisi incapacitatea de a analiza și înțelege corect alfa și omega aceleiași materii.

Scepticismul sincer cu privire la nemurirea sufletului este o boală, o deformare a creierului, care a existat în fiecare epocă. Așa cum unele creaturi se nasc învelite în epiploon, tot așa există oameni incapabili să se detașeze de-a lungul vieții de membrana care le tocește simțurile spirituale. Dar vanitatea este adevăratul sentiment care îi determină să respingă fenomenele magice și spirituale, fără alt argument decât următorul: „Nu putem produce sau explica aceste fenomene; Prin urmare, ele nu există și nu au existat niciodată. În urmă cu aproximativ treizeci de ani, Salverte i-a surprins pe „creduli” cu lucrarea sa: Philosophy of Magic, în care a căutat să explice cauza de funcționare a miracolelor biblice și a sanctuarelor păgâne. Pe scurt, el le atribuie unor ani îndelungați de observație, în afară de o cunoaștere profundă a științelor fizice și metafizice, în măsura în care ne-a permis ignoranța vremii, cu continuarea ei de imposturi, delepide, iluzii optice și fantasmagorie, care pentru a Pe scurt, ei transformă, după autor, făcătorii de minuni, profeții și vrăjitorii în ticăloși și ticăloși, iar restul muritorilor în proști și proști.

Din natura și valoarea dovezilor cititorul va putea deduce din ceea ce aduce el următorul pasaj: „Ucenicii entuziaști ai lui Iamblichus au susținut că atunci când s-a rugat s-a ridicat la zece coți de la pământ și, înșelați de această metaforă, creștinii au am avut

„candoarea de a atribui aceeași minune Sfintei Clare și Sfântului Francisc de Assisi”. Potrivit lui Salverte, sutele de călători care mărturisesc că au văzut același fenomen la fachiri, ar fi toți mincinoși sau halucinați. Recent, însă, eminentii Crookes au fost martori la un fenomen de acest fel în condiții care au făcut imposibilă orice fraudă; și de aceeași soartă, nenumărați martori afirmaseră același lucru cu mult timp înainte, cărora li se refuză sistematic creditul.

Pace cenușii tale științifice, o, credule Salută-te! Cine știe dacă, înainte de sfârșitul acestui secol, înțelepciunea populară va fi inventat acest nou proverb: „La fel de incredibil de credul ca un om de știință”.

De ce ar părea imposibil ca, odată despărțit de corp, spiritul să poată anima o formă imperceptibilă, creată de forță magică, psihică, ectenică sau eterică, oricum vreți să o numiți, cu ajutorul unor entități elementare care furnizează materia sublimată în acest scop?a unui corp? Singura dificultate constă în a nu realiza că spațiul nu este gol, ci plin de arhetipurile a tot ceea ce a fost, este și va fi și populat de ființe aparținând unor linii diferite de ale noastre.

Mulți oameni de știință au recunoscut autenticitatea fenomenelor aparent supranaturale, deoarece, la fel ca cazul Ievitației menționat mai sus, ele contrazic legea gravitației; dar, investigându-le, s-au încurcat în dificultăți inextricabile datorită încercării lor nefericite de a le explica cu ipoteze bazate pe legile cunoscute ale naturii.

În rezumatul lucrării sale, De Mirville precizează argumentul oamenilor de știință care se opun spiritismului în cinci paradoxuri pe care le numește confuzii și anume:

Prima confuzie. - Cel al lui Faraday, care explică fenomenul mesei spunând că îl împinge pe experimentator din cauza rezistenței care îl face să se întoarcă înapoi.

A doua confuzie. - Cel al lui Babinet, care explică loviturile spunând că sunt produse cu bună-credință și cu conștiință perfectă de ventriloci, a căror facultate presupune neapărat rea-credință.

A treia confuzie. - Cel al lui Chevreuil, care explică capacitatea de a muta mobila fără a-l atinge, datorită dobândirii prealabile a acestei abilități.

A patra comoție cerebrală. - Cel al Institutului Franței, ai cărui membri acceptă miracole atâta timp cât acestea nu contravin legilor cunoscute ale naturii.

Filosofia magiei. Traducere în engleză, 47.

A cincea contuzie. - Al lui Gasparin, care presupune fenomene simple și elementare, pe care toată lumea le neagă pentru că nimeni nu i-a văzut pe alții ca ei.

În timp ce oameni de știință celebri admit astfel de ipoteze fantastice, unii neuropati minori explică fenomenele psihice prin intermediul unui efluviu anormal, rezultat din epilepsie. Există altul care ar dori să trateze mediumii (și presupunem că și poeții) cu asafoetida și amoniac și îi numește pe cei care cred în manifestările psihice nebuni sau mistici halucinați. Acestui doctor și lector i s-ar putea aplica sintagma Noului Testament: „Vindecă-te pe tine însuți”; pentru că, în adevăr, niciun om cu judecată sănătoasă nu ar îndrăzni

să-i numească nebuni pe cei patru sute patruzeci și șase de milioane de oameni care în cele cinci părți ale lumii cred în relațiile spiritelor cu oamenii.

Având în vedere toate acestea, ne minunem de îndrăzneala prezumților pontifici ai științei în a clasifica fenomene de care nu sunt complet conștienți. Cu siguranță, milioanele de compatrioți care sunt înșelați în acest fel merită la fel de multă considerație ca și cum ar fi gărgărițele cartofilor sau gândacii de trabuc, deoarece Congresul Nord-American, la solicitarea Asociației Americane pentru Avansarea Științelor, promulgă statute prin care se înființează comisii naționale. pentru studiul insectelor; chimiștii sunt ocupați să gătească broaște și ploșnițe; Geologii își distrează timpul liber observând ganoidele conchidelor și discutând despre sistemul dentar al diferitelor specii de dinicthians; iar entomologii își duc entuziasmul la extrem de a mânca lăcuste fierte, prăjite și în sos. Între timp, milioane de americani sunt abandonați „confuziei iluziilor nebunești”, după spusele ilușopediștilor enciclopediști, sau cedează „tulburărilor nervoase” care decurg din „diateza mediestă”.

A existat o perioadă în care se putea aștepta ca oamenii de știință ruși să-și dea osteneala să studieze cu atenție și imparțialitate fenomenele psihice. Universitatea din Sankt Petersburg a numit o comisie prezidată de celebrul fizician Mendeleyeff, cu scopul de a testa medii care doreau să experimenteze în patruzeci de sesiuni consecutive. Majoritatea au refuzat invitația, temându-se vreo șmecherie, iar după opt ședințe, când fenomenele deveneau din ce în ce mai interesante, comisia a prejudecat cazul pe pretexte frivole și a dat un raport contrar mediumilor. În loc să procedeze cu demnitate și știință, au folosit spioni care se uitau prin găurile cheii. Președintele comisiei a declarat într-o conferință publică că spiritismul, ca orice altă credință în nemurirea sufletului, este un amestec de superstiție, halucinații.

Din Mirville. - Dintre spiritele, 159.

Gerry Fairfie Id. - Zece ani cu mediumi spirituali. New York, 1875.

Marvin. - Conferinta despre Mediummania.

Revista ScientificAmerican, 1875.

și imposturi și că manifestări de această natură, cum ar fi ghicirea gândurilor, răpirea și alte fenomene psihice, au fost produse cu ajutorul unor dispozitive și mecanisme ingenioase pe care mediumii le purtau ascunse în hainele lor. În fața unei asemenea dovezi de ignoranță și prejudecăți, dr. Butlerof, profesor de chimie la Universitatea din Sankt Petersburg, și domnul Aksakof, un consilier de stat care fusese invitat la ședințe, și-au arătat nemulțumirea față de protestul publicat sub semnătura lor în ziarele, majoritatea fiind

împotriva lui Mendeleyeffy și a comisiei sale neoficiale, în timp ce peste o sută treizeci de oameni din aristocrația San Petersburgo, fără o apartenență spirituală specifică, au susținut protestul cu semnătura lor.

Rezultatul a fost că atenția publicului s-a îndreptat către spiritism, formând numeroase cercuri în tot imperiul. Presa liberală a început să discute chestiunea, iar o altă comisie a fost desemnată pentru continuarea cercetărilor întrerupte.

Dar nici noua comisie nu-i este ușor să-și îndeplinească datoria, întrucât are un pretext foarte oportun în raportul dat de profesorul Lankester, de la Londra, despre mediumul Slade, care, împotriva afirmațiilor prejudiciate și circumstanțiale ale lui Lankester și un prietenul său, pe nume Donkin, s-a opus mărturiei unui număr mare de anchetatori, printre care Wallace și Crookes. În acest scop, London Spectator a publicat un articol din care extragem următoarele paragrafe:

„Este pură superstiție să presupunem o cunoaștere atât de completă a legilor naturii pe care trebuie să le respingem ca fenomene false examinate cu atenție prin observații atente, fără altă bază decât aparenta discrepanță a lor cu principiile deja stabilite. A afirma, așa cum aparent profesorul Lankester afirmă, că, deoarece în unele cazuri au existat fraude și credulitate în aceste fenomene, așa cum există și în bolile nervoase, trebuie neapărat să existe împotriva oricărei scrupulozități a cercetării, echivalează cu tăierea ramurilor. a arborelui cunoașterii în care științele inductive sunt înrădăcinate și demolează întreaga țesătură a edificiului științific.”

Dar ce contează asta pentru medici? Torentul de superstiție care, după cum spune el, duce milioane de inteligențe clare, nu le poate ajunge; noul potop numit spiritualism nu este capabil să le inunde mințile robuste; iar valurile noroioase ale curentului trebuie să spargă furia fără să-i ude măcar cureaua pantofului. Poate că tradiționala încăpățânare a Creatorului îi împiedică să mărturisească puținul succes pe care minunile lor îl au în zilele noastre împotriva orbirii profesioniștilor din știință, deși cu siguranță știu că de mult timp au decis să pună pe frontispiciul școlilor și universităților lor, urmatoarea notificare:

Din ordinul științei, lui Dumnezeu îi este interzis să facă minuni în acest loc.

Spiritiștii și catolicii par să se fi unit împotriva încercărilor iconoclaste ale materialismului, iar creșterea numărului de sceptici a corespuns unei alte creșteri proporționale a numărului de credincioși. Campionii miracolelor „divine” ale Bibliei îi emulează pe panegiriștii fenomenelor psihice, iar Evul Mediu reînvie în secolul al XIX-lea. Încă o dată o vedem pe Fecioara Maria angajându-se într-o corespondență

epistolară cu copiii credincioși ai bisericii ei, în timp ce spiritele prietenoase scriu mesaje prin medium. Sanctuarul de la Lourdes a devenit un cabinet de materializări spiritualiste, în timp ce cabinetele celor mai faimoși mediumi nord-americani par a fi sanctuare în care Mahomed, Episcopul Polk, Ioana d'Arc și alte spirite notabile vin de pe „țărmul negru" pentru a se materializa. lumina zilei. Și dacă Fecioara Maria a fost văzută plimbându-se zilnic prin Lourdes, de ce să nu-l crezi și pe fondatorul islamului și pe regretatul prelat al Louisianei? Nu există alt remediu decât să admitem sau să respingem în mod egal posibilitatea sau impostura ambelor manifestări miraculoase: cea divină și cea spirituală. În același timp, punem ca martor. Dar atâta timp cât știința nu vrea să lumineze întunericul misterului cu lampa sa magică, oamenii se vor împiedica cu riscul de a cădea în noroi.

Ca urmare a opiniei nefavorabile susținute de presa londoneză cu privire la recentele „minuni" de la Lourdes, Monseniorul Capel a publicat în The Times opinia Bisericii Romane în această privință, în următorii termeni:

„În ceea ce privește cure miraculoase, cititorii pot consulta lucrarea judicioasă: Grota de la Lourdes, scrisă de dr. Dozous, eminent medic local, inspector raional de igienă și medic legist, care enumeră în detaliu mai multe cazuri de cure miraculoase studiate. de către acesta cu atenţie atentă, pentru a încheia spunând: „Declar că fiecare om de bună-credinţă a recunoscut caracterul supranatural al curelor realizate în sanctuarul de la Lourdes, fără alt medicament decât apa fântânii. Trebuie să mărturisesc că înțelegerea mea, deloc predispusă la credulitate în miracole de orice fel, cu greu ar fi fost convinsă de adevărul unei apariții atât de notabile din mai multe aspecte, dacă nu ar fi fost vindecările la care am asistat personal și care au dat. am suficientă lumină pentru a estima importanța vizitelor lui Bernadette la Grotă și realitatea aparițiilor cu care a fost favorizată."

„Demnă de o considerație respectuoasă, cel puțin, este mărturia distinsului medic care de la început a observat-o cu atenție pe Bernadette și a avut ocazia să asista la vindecări. La aceasta trebuie să adaug că nenumărați oameni vin la grotă pentru

Parafrazarea unui pamflet așezat pe pereții unui cimitir din Franța la vremea miracolelor janseniste interzise de poliție, care era în acest sens:

De par le roi defense a Dieu

De faire miracle en ce lieu.

să se pocăiască de păcatele lor, să le sporească evlavia, să se roage pentru regenerarea țării lor și să dea mărturie publică despre credința lor în Fiul lui Dumnezeu și în Mama Sa imaculată. Mulți merg să se

vindece de bolile lor corporale, iar unii se întorc vindecați conform martorilor oculari. A atribui o lipsă de credință, așa cum o face articolul tău, celor care merg mai târziu să bea apele Pirineilor, este la fel de nerezonabil ca și cum i-am numi neîncrezători pe magistrații care pedepsesc neglijența în acordarea asistenței medicale. Sănătatea precară m-a obligat să petrec iarna la Pau în anii 1860-1867, iar cu aceasta am avut ocazia să investighez temeinic tot ce ține de aparițiile de la Lourdes. După ce am observat-o cu atenție pe Bernadette și am studiat unele dintre miracolele care au avut loc, m-am convins că, dacă mărturia umană este valabilă pentru a dovedi realitatea unui fapt, autenticitatea aparițiilor de la Lourdes trebuie neapărat admisă. La urma urmei, acest punct nu este o dogmă a credinței, pe care orice catolic o poate accepta sau nega fără speranța de laudă sau teama de cenzură."

Dacă cititorul acordă atenție frazelor subliniate, va observa cum clerul catolic, în ciuda infailibilității pontificale și a permisiunii poștale cu cerul, se mulțumește cu mărturia umană pentru a susține miracolele divine. Acum, dacă ascultăm recentele prelegeri ale lui Huxley din New York despre evoluție, îl vom auzi spunând: „Cea mai mare parte a cunoștințelor noastre despre evenimentele trecute se bazează pe dovezile istorice ale mărturiei umane". Și într-o altă prelegere despre biologie adaugă: „Orice om care tânjește sincer după adevăr nu trebuie să se teamă, ci mai degrabă să-și dorească, o critică senină și dreaptă; dar este esențial ca criticul să știe despre ce vorbește." Autorul ar trebui să țină cont de acest lucru atunci când se ocupă de chestiuni psihologice, pentru că dacă ar fi să-l adauge la conceptele sale menționate mai sus, pe ce piedestal mai bun să-l ridice?

Vedem cum materialistul Huxley și prelatul catolic sunt de acord în a considera suficientă mărturia umană pentru verificarea unor fapte pe care fiecare persoană le poate crede sau nu în funcție de preocupările sale. Așadar, nu este corect ca atât ocultistul, cât și spiritualistul să se încadreze în argumentul susținut atât de perseverent, încât autenticitatea fenomenelor psihice ale străvechilor făcători de minuni nu poate fi negata, dovedită amplu de mărturia umană? Dacă Biserica și Academiile au adus dovezi umane, ele nu pot nega altora același drept. Unul dintre roadele tulburărilor recente din Londra din cauza fenomenelor mediumistice este că presa seculară a expus idei liberale. Daily News of London spunea în 1876: „În orice caz, ni se pare că ar trebui să considerăm spiritismul drept una dintre multele credințe tolerabile și, prin urmare, să-l lăsăm în pace, deoarece are mulți prozeliți la fel de inteligenți ca oricine altcineva, că o lungă perioadă de timp. cu mult timp în urmă ar fi observat orice înșelăciune palpabilă și notorie. Unii oameni eminenți pentru înțelepciunea lor au crezut în apariții și ar continua să creadă, chiar dacă câțiva s-ar distra înspăimântând oamenii cu fantome prefăcute.

Nu este prima dată în istorie când lumea invizibilă trebuie să lupte împotriva scepticismului materialist al orbirii spirituale a

saducheilor. În lucrările sale, Platon deplânge și face aluzie nu o dată la neîncrederea anumitor oameni. De la Kapila, filozoful hindus care cu multe secole înainte de JC se îndoia deja că yoghinii în extaz îl puteau vedea pe Dumnezeu față în față și vorbesc cu cele mai înalte entități, până la voltarienii din secolul al XVIII-lea care batjocoreau cele mai sacre, în De fiecare dată erau Tomas neîncrezători. . Dar au reușit ei să scurteze pașii adevărului? Cu cât judecătorii ignoranți și ipocriți ai lui Galileo au reușit să oprească mișcarea pământului. Nu există nicio teorie capabilă să influențeze în mod decisiv stabilitatea și instabilitatea unei credințe moștenite de la rasele primitive care, dacă ținem cont de paralelismul dintre evoluția spirituală și cea fizică a omului, au primit adevărul de pe buzele strămoșilor lor, zeii părinţii lor care „erau de cealaltă parte a apelor”. Într-o zi va fi demonstrată identitatea poveștilor biblice cu legendele indiene și cosmogonia diferitelor țări, pentru a vedea cum fabulele epocilor mitice sunt alegorii ale principiilor geologice și antropologice fundamentale. Știința va trebui să recurgă la aceste fabule cu o expresie atât de ridicolă pentru a găsi „legăturile lipsă”.

Pe de altă parte, ce denotă rarele coincidențe observate în istoria respectivă a unor popoare atât de îndepărtate? De unde provine identitatea conceptelor primitive care se văd în așa-numitele fabule și legende, unde este conținut miezul evenimentelor istorice, un adevăr adânc ascuns sub stratul de ficțiuni populare poetice, dar care nu încetează să fie adevarat?? Să comparăm, de exemplu, Geneza cu Vedele din următoarele pasaje:

Și când oamenii au început să se înmulțească pe pământ și au născut fiice, fiii lui Dumnezeu au văzut pe fiicele oamenilor că sunt frumoase și și-au luat neveste, pe care le-au ales dintre toți... Și erau uriași pe pământ în acelea. zile

„Primul brahman se plânge că este singur și fără soție printre frații săi. Chiar dacă Eternul îl sfătuiește să-și dedice zilele studiului științei sacre, primul născut insistă asupra plângerii. Supărat de o asemenea ingratitudine, Eternul îi dă brahmanului o femeie din descendența daityas-ilor sau uriașilor, din care toți brahmanii descind din generație maternă. Așa se face că casta preoțească coboară printr-o linie de la entitățile superioare, fiii lui Dumnezeu, și prin alta, de la Daintany, fiica uriașilor pământului, oamenii primitivi. „Și le-au născut copii și au devenit bărbați puternici din vechime; bărbații să o numească.”

Geneza, VI, 1-2-4.

Polier. - Mitologia indiană.

Geneza, VI, 4.

Aceeași alegorie conține pasajul analog al cosmogoniei Eddei scandinave. Har, însoțitorul lui Jafuhar și Tredi, îi descrie lui Gangler formarea primului bărbat numit Bur, tatăl lui Bór, care și-a luat de soție pe Besla, fiica uriașului Bolthara, din neamul uriașilor primitivi.

Același fundament au și fabulele grecești ale Titanilor și legenda mexicană a celor patru descendențe succesive ale Popol-Vuh. Această alegorie a uriașilor este unul dintre capetele șuviței încâlcite și aparent inextricabile ale psihologiei rasei umane, deoarece altfel nu ar fi posibil să explicăm credința în supranatural, altfel decât să spunem că a încolțit, a crescut. și dezvoltată de-a lungul veacurilor fără bază a SustentacionjCualfrivofantasia, a fost comparabilă cu absurditatea teologică că Dumnezeu a creat lumea din nimic.

Este prea târziu pentru a nega dovezile care se manifestă cu lumină clară. Ziarele, atât religioase, cât și laice, protestează acum în unanimitate împotriva dogmatismului și a prejudecăților înguste ale erudiției apocrife. Lumea creștină își unește vocea cu colegii săi sceptici și spune:

„Chiar dacă s-ar putea demonstra că toți mediumii sunt impostori, am critica totuși înclinația unor autorități științifice de a bate joc și de a împiedica cercetări de natură similară cu cea prezentată de Barrett în fața Asociației Britanice. Dacă spiritualiştii au căzut în multe absurdităţi, aceasta nu înseamnă că fenomenele lor ar trebui respinse ca nedemne de examinat. Fie că sunt hipnotici, clarvăzători sau orice altceva, lasă-i pe oamenii de știință să ne spună ce sunt în loc să ne trateze ca pe niște băieți interogatori cărora li se oferă răspunsul confortabil, dar nesatisfăcător: „copiii nu întreabă nimic”.

Se pare că în vremea noastră acel vers din Milton nu se aplică niciunui om de știință: „O, tu, care ai fost martor la adevăr, ai suferit reproș universal!” Declinul prezent ne aduce în minte cuvintele acelui fizician care, după ce a auzit povestea tobei Tedworth și a Anei Walker, a exclamat: „Dacă este adevărat, am fost înșelat până acum și trebuie să deschid un nou cont”.

Dar în secolul nostru, în ciuda valorii recunoscute de Huxley mărturiei umane, chiar și Henry More însuși a devenit un vizionar entuziast, calități pe care ar fi o nebunie să le vezi unite într-o singură persoană.

Pasajul complet se găsește în lucrarea lui Mallet: Northern Antiquities, Bohn edition, 401-405.

În Quarterly Review din 1859, Graham a publicat un raport singular despre unele orașe din Est, acum depopulate, ale căror uși au pietre enorme în deseori disproporționate cu țesătura arhitecturală, de parcă ar purta amprenta unei rase foarte străvechi de giganți.

Dr. More. - Scrisoare către Glanvil, autorul cărții Saducismus Triumphatus.

JSY - Demonology or Natural Science revelated, 219. -1827.

Nu au lipsit faptele, ele fiind destule, pentru ca psihologia să-și facă înțelese legile misterioase și să le aplice în cazurile obișnuite și extraordinare ale vieții. Ar fi fost necesar ca observatorii științifici calificați să le organizeze analitic. A fost o nenorocire pentru oameni și o rușine pentru știință că eroarea a predominat și superstiția a răspândit printre popoarele creștine timp de atâtea secole. Generațiile se succed cu tributul lor de martiri ai conștiinței și ai curajului moral, astfel încât psihologia este acum înțeleasă ceva mai bine decât atunci când mănușa de fier a Vaticanului i-a condamnat cu nelegiuire pe nefericiții eroi a căror memorie a mânjit-o cu stigmatizarea necromanților și ereticilor.

CAPITOLUL V

Eu sunt spiritul care neagă mereu. Mefistofele, în FAUST.

Duhul adevărului pe care lumea nu l-a putut primi pentru că nu l-a văzut sau nu l-a cunoscut.

SAN JUAN, XIV-17.

Milioane de ființe spirituale cutreieră pământul și nu le vedem nici când dormim, nici când ne trezim.

MILTON.

Mintea singură nu este suficientă pentru a cuprinde spiritualul. Așa cum soarele întunecă lumina unei flăcări, tot așa spiritul întunecă lumina minții.

W. HOWITT.

Nume infinite au fost date manifestărilor sau efectelor energiei misterioase care animă materia. Este haosul anticilor; antusbyrum sau focul sacru al parșilor; focul lui Hermes; elmii vechilor germani; fulgerul lui Cybele; torța lui Apollo; focul sacru al altarelor lui Pan și Vesta; centella [πυρ ἄσβεστος) a coifului lui Pluto, a pelerinței Dioscuri, a capului Gorgonei, a coifului lui Palas și a caduceului lui Mercur; el phtha înseamnă egiptean; Αρχαίος și Zeus Cataibates (descendentul) grecilor; limbile de foc ale Rusaliilor; rugul aprins al lui Moise; coloana de foc din Exod; lampa aprinsă a lui Avraam; focul etern al abisului fără fund; vaporii oracolului delfic; lumina siderale a rozariilor; akásha adepților indo; lumina astrală a cabaliştilor; fluidul nervos al magnetizatoarelor; od de Reichenbach;

Pausanias. - „Elice”, I, XIV.

globul magmatic al lui Babinet; psihodul lui Thury și forța etnică; forța psihică a lui Cox și Crootes; magnetismul atmosferic al unor fizicieni; galvanism; si in final electricitate.

Bulwer Lytton în Future Race îl numește vril și presupune fictiv că populațiile subterane l-au folosit. El spune, în acest scop, că acești oameni cred că vril unifică și rezumă energia tuturor agenților naturali și apoi demonstrează cum Faraday a simțit deja unitatea forțelor în pasajul următor:

„Sunt convins de multă vreme, și cu mine mulți alți iubitori de natură, că diferitele modalități ale forțelor materiei au o origine comună, adică sunt legate de o interdependență atât de directă încât pot fi transmutate una în altul cu putere de acțiune echivalentă.”

Oricât de absurd și neștiințific ar părea, este posibil doar, într-o definiție adevărată a energiei primare a lui Faraday și a vril-ului lui Lytton, să le identificăm cu lumina astrală a cabaliștilor, așa cum se coroborează descoperirile științei una după alta.

Cu puțin timp în urmă s-a anunțat în ziare că Edison a descoperit o forță de altă modalitate decât forța electrică, cu excepția conductibilității. Dacă vestea va fi confirmată, vom vedea cum, în ciuda denumirilor științifice care i-au fost date, acesta se va dovedi în cele din urmă a fi unul dintre mulți copii pe care i-a născut încă de la originea timpului de mama noastră cabalistică, Fecioara Astrală. De fapt, descoperitorul asigură că noua forță este la fel de diferită și se supune unor legi regulate precum căldura, magnetismul și electricitatea. Ziarul care a publicat prima știre adaugă că Edison reprezintă noua forță legată de căldură, deși ar putea fi generată și prin mijloace independente și încă necunoscute.

O altă descoperire recentă și admirabilă este posibilitatea de a vorbi de foarte departe folosind un dispozitiv numit telefon pe care tocmai l-a inventat Graham Bell. Noua invenție a fost precedată de tuburi acustice, formate din două coarne mici de tablă acoperite în catifea și legate prin sfoară. A avut loc o conversație telefonică între Boston și Cambridgeport, în timpul căreia toate cuvintele au fost auzite distinct cu modulația particulară a vocii. Undele sonore primite de un magnet sunt transmise electric de-a lungul firului în cooperare cu respectivul magnet. Funcționarea corectă a dispozitivului depinde de regularitatea curentului electric și de puterea magnetului care trebuie să coopereze cu acțiunea acestuia.

„Dispozitivul”, spune un ziar, „constă într-un fel de corn cu o membrană foarte delicată pe care rezonează undele sonore atunci când vorbirea este aplicată pe corn. Pe cealaltă parte a membranei se află o piesă metalică care vibrează atunci când vibrează.

Contracția cuvântului latin viril.

Intră în contact cu un magnet și acesta cu circuitul electric guvernat de operator. Nu se știe cum, dar adevărul este că curentul electric transmite cu acuratețe vocea difuzorului de la un dispozitiv la altul fără pierderea celei mai mici modulații.

În fața descoperirilor prodigioase ale timpului nostru, precum noua putere a lui Edison și telefonul lui Graham Bell, în afară de posibilitățile încă latente în tărâmul nelimitat al naturii, nu va fi o exagerare să-i implorăm pe cei care încearcă să combată pretenția noastră de a așteptați până vedeți dacă noile descoperiri o invalidează sau coroborează.

Invenția telefonului va da, poate, un indiciu despre ceea ce spun poveștile străvechi despre secretul deținut de preoții egipteni, care în timpul celebrării misterelor puteau comunica instantaneu de la un templu la altul, chiar dacă se aflau într-un alt oraș. Legenda atribuie aceste mesaje „triburilor invizibile ale aerului". Autorul cărții Omul pre-adamic citează un exemplu despre care nu știe sigur dacă a fost dat de Macrinus sau de un alt autor, dar pe care îl putem lua în considerare pentru cât valorează. Se spune că „în timpul șederii ei în Egipt, una dintre Cleopatra a trimis știri prin sârmă în toate orașele de pe Nilul de sus, de la Heliopolis până la Elefantina".

Nu cu mult timp în urmă, Tyndall ne-a dezvăluit o nouă lume populată de frumoase figuri aeriene. Potrivit acestuia, descoperirea constă în „supunerea vaporilor anumitor lichide volatile la acțiunea concentrată a luminii solare sau a razelor focalizate ale electricității". Vaporii unor ioduri, nitraţi şi anumiţi acizi sunt supuşi acţiunii luminii într-o eprubetă aşezată orizontal, astfel încât axa acesteia să coincidă cu razele paralele emanate din lampă. Vaporii formează nori de nuanțe superbe și sunt grupați sub formă de pahare, sticle, conuri, scoici, lalele, trandafiri, floarea soarelui, frunze și volute. Tyndall spune că „norul mic ia în scurt timp forma unui cap de șarpe cu gura și limba."

În cele din urmă, ca punct culminant al atâtor minuni, el spune că, într-o ocazie, vaporii au luat forma unui pește, cu ochii, aripioarele și solzii, atât de strict simetrici încât nu exista nici un semn pe o parte care să nu fie și pe alte.

Acest fenomen poate fi explicat parțial prin acțiunea mecanică a razelor de lumină, așa cum a demonstrat recent Crookes, deoarece se poate presupune că fasciculul orizontal al razelor de lumină descompune moleculele vaporilor și le regrupează sub formă de globuri și fusuri. . Dar cum se explică formarea vaselor, florilor și scoicilor? Acest lucru este la fel de enigmatic pentru știință precum meteorul felin al lui Babinet, deși nu bănuim că Tyndall dă acelui fenomen explicația absurdă pe care Babinet i-a dat-o.

PB Randolph. - Omul pre-adamic, 48 de ani.

Cei care nu au studiat problema ar putea fi surprinși să vadă cât de multe se știau în antichitate despre principiul atotpătrunzător și foarte subtil, botezat recent cu numele de eter universal.

Dar înainte de a merge mai departe, se cuvine să afirmăm, așa cum am sugerat deja, două propoziții categorice, care pentru teurgii antici erau legi demonstrate.

1.0 Așa-zisele minuni, începând cu cele ale lui Moise și terminând cu cele ale lui Cagliostro, erau în perfectă concordanță cu legile naturale, așa cum spune pe bună dreptate Gasparin și, prin urmare, nu erau astfel de minuni. Electricitatea și magnetismul au intervenit, fără îndoială, în multe dintre aceste minuni; Dar atât acum cât și atunci este posibil să admitem că oamenii suficient de sensibili servesc drept conducători inconștienți și acționează în virtutea acestor fluide încă atât de puțin cunoscute științei. Această forță are un număr infinit de atribute și proprietăți, dintre care majoritatea sunt necunoscute fizicienilor.

2.0 Fenomenele de magie naturală, văzute în Siam, India, Egipt și alte țări din Est, nu au nimic în comun cu jocul de joc, întrucât primele sunt efectul unor forțe naturale ascunse, iar cea de-a doua este un artificiu iluzionar obținut prin intermediul manipulări iscusite în coluziune cu alte persoane.

Taumaturgii din toate timpurile făceau minuni pentru că erau familiarizați cu imponderabilul în efectele lor, dar perfect palpabile, ondulațiile luminii astrale, ale cărei curente le ghidau cu forța voinței lor. Minunele aveau un dublu caracter fizic și psihologic, cu efectele lor materiale și psihice corespunzătoare. Acestea din urmă sunt de o natură analogă cu cele produse de Mesmer și urmașii săi, printre care se numără în zilele noastre doi oameni de cultură neobișnuită, Du Potet și Regazzoni, ale căror facultăți minunate le-au dat nume bine atestate în Franța și în alte țări. Hipnotismul este cea mai importantă formă de magie, ale cărei efecte sunt cauzate de agentul universal tipic lucrărilor magice care în orice moment au fost numite miracole.

Anticii au numit acest agent haos; Platon și pitagoreicii sufletul lumii, iar după hinduși Divinitatea sub formă de eter pătrunde în toate lucrurile. Este un fluid invizibil și totuși extrem de tangibil. Acest Proteus universal, pe care De Mirville îl numește în batjocură atotputernicul nebulos, a fost numit de teurgi.

Cel puțin în acest punct suntem pe teren ferm, deoarece mărturia lui Crookes coroborează afirmațiile noastre. Spune în lucrarea sa: Spiritism fenomenal: „Sutele de evenimente la care pot fi martor și a căror imitare prin artificii mecanice ar provoca îndemânarea și dexteritatea unui Houdin, a unui Bosco sau a unui Anderson1 s-au

petrecut în propria mea casă, uneori stabilite. de mine însumi.şi în împrejurări care făceau absolut imposibilă utilizarea celui mai simplu instrument.

foc viu, spirit al luminii și magne, al cărui nume denotă proprietățile magnetice și natura magică, pentru că, așa cum spune unul dintre adversarii noștri, μccγoζ și μccγvηζ sunt două ramuri ale aceluiași trunchi care dau roade egale.

Pentru a afla etimologia cuvântului magnetism, trebuie să ne întoarcem într-un timp neconceput de îndepărtat. Mulți cred că lodestone își trage numele de la orașul Magnesia, din Tesalia, unde este extrem de abundent; dar susţinem că opinia ermetiştilor este singura corectă. Cuvântul magician este derivat din sanscrita mahaji, adică mare sau înțelept, cel uns cu înțelepciune divină. În acest sens, Dunlap spune: „Eumolpus este fondatorul mitic al eumolpidelor sau preoților care și-au atribuit cunoștințele inteligenței divine". Cosmogoniile diverselor popoare identificau sufletul arheean universal cu mintea Demiurgilor, Sophia agnosticilor sau Duhul Sfânt în aspectul său fenomenal; și cum magicienii și-au derivat numele din acest principiu, piatra de foc a fost numită magne, în onoarea celor care i-au descoperit primii proprietățile minunate. Templele magicienilor abundau peste tot iar printre ele se numărau unele închinate lui Hercule, motiv pentru care numele Magnesian sau Heracleian i s-a dat lodestone, când se știa că preoții îl foloseau în operațiunile lor terapeutice și magice. Referitor la această chestiune, Socrate spune: „Euripide o numește piatră magneziană, dar oamenii de rând o numesc Heracleian". Așa că magii au numit regiunea Tesalonicului Magnesia și piatra care era din belșug acolo și nu invers. Pliniu spune că preoții romani au magnetizat verigheta înainte de ceremonie. Istoricii păgâni tăc cu grijă despre misterele magice, iar Pausanias declară că în vise a fost avertizat să nu dezvăluie riturile sacre ale templului lui Dimitrie și Persefone din Atena.

Știința modernă nu a avut de ales decât să admită magnetismul animal după ce l-a negat mult timp; Dar deși nimeni nu-l pune sub semnul întrebării ca proprietate a organismului animal, Academiile îl luptă totuși mai înverșunat ca niciodată, în ceea ce privește influența sa psihologică secretă. Este

Acest nume ne dezvăluie sensul frazei enigmatice din Zendavesta care spune: „prin foc se cunoaște viitorul și se dobândește știință și elocvență" pentru că, de fapt, oferă o ușurință extraordinară de vorbire oamenilor foarte receptivi.

Misterele lui Musah, III.

Hercule a fost numit regele musianelor (Schwab, 11-44) iar musiana era festivalul „spiritului și materiei" simbolizat de Adonis și Venus, Bacchus și Ceres. (Dunlap, Misterul lui Adonis, 95). Dunlap spune că

Julian și Anthon l-au identificat pe Aesculapius „Mântuitorul tuturor lucrurilor” cu Phtha (Mintea Creativă, înțelepciunea divină), Apollo, Baal, Adonis și Hercule. Phtha este „Anima Mundi” a lui Platon, Duhul Sfânt al egiptenilor și lumina astrală a cabaliştilor. Cu toate acestea, Michelet crede că grecul Heracles a fost adversarul orgiilor bacchice cu sacrificiile lor umane consecutive.

Platon. - „Ion” (Burgess), volumul IV, 294.

Attica, I, XIV.

Este deplorabil de uimitor faptul că științele experimentale nu reușesc să ofere o ipoteză rezonabilă despre puterea magnetică. Zilnic apar dovezi că această modalitate energetică a intervenit în misterele teurgice și datorită influenței sale facultățile secrete ale taumaturgilor de a face atâtea minuni sunt ușor de explicat. Darurile date de Iisus ucenicilor săi au fost de această natură, pentru că în momentul miracolului Nazarineanul a simțit o forță emanând din el. În dialogul său cu Theages, Socrate vorbește despre daimonul sau zeul său de familie și despre facultatea pe care o avea de a transmite sau reține cunoștințe și virtuți, astfel încât oamenii pe care i-a întâlnit să primească sau să nu beneficieze de compania sa, iar în acest scop citează următoarele De exemplu, pentru a-i corobora cuvintele, cu acestea altele puse în gura lui Aristide: „Trebuie să-ți spun, Socrate, un lucru incredibil, dar de la zei te asigur că adevărat. Obțin multe beneficii când sunt cu tine în aceeași casă; iar beneficiul este cu atât mai mare dacă suntem în aceeași cameră și cu atât mai mult dacă te văd lângă mine, dar crește și mai mult când intru în contact cu tine.

Acesta este magnetismul și hipnotismul modern al lui Du Potet și al altor experimentatori, care, după ce au supus subiectul influenței lor fluidice, își pot transmite gândurile de la orice distanță și îi pot muta irezistibil să se supună comenzilor lor mentale. Cu toate acestea, filozofii antici cunoșteau mult mai bine despre această energie psihică, așa cum se poate deduce din rapoartele despre subiect din sursele primitive. Pitagora a învățat că Mintea divină este difuză și infuzată în toate lucrurile, astfel încât, datorită universalității sale, poate fi transportată de la un obiect la altul și să servească drept instrument al voinței de a forma toate lucrurile. Potrivit lui Platon, Mintea divină sau Nous este Kurios-ul grecilor. În acest sens, el spune: „Kurios simbolizează natura pură și simplă a minții, înțelepciunea”. Astfel avem că Kurios este Mercur sau înțelepciunea divină și Mercur este Soarele, de la care Thoth sau Hermes au primit înțelepciunea transmisă lumii prin lucrările sale. Hercule este și Soarele, considerat depozitul ceresc al magnetismului universal sau, mai degrabă, Hercule este lumina magnetică care, transmisă prin „ochiul deschis în cer”, pătrunde în regiunile planetei noastre pentru a deveni Creatorul. Viteazul titan Hercules trebuie să treacă prin douăsprezece teste. El este numit „Tatăl tuturor

Platon. - „Vacurile”. Cicero traduce cuvântul δαιμόνιον ca quid divinum, ceva divin și nu personal. Cratylus1 79.

Arnobius1 VI. XII.

După cum vom vedea în capitolele următoare, anticii nu considerau soarele ca o sursă directă de Iuzyheat1 ci doar ca un agent de transmitere a luminii. Din acest motiv egiptenii l-au numit „ochiul lui Osiris”, adică al Logosului, al singurului născut sau al luminii manifestate lumii, Mintea Absolutului. Această lumină ne face să cunoaștem demiurgul, Creatorul planetei noastre și toate lucrurile pe care le conține. Zeii solari 0 Logos nu au nimic de-a face cu universul invizibil și necunoscut răspândit prin spațiu. „Cărțile lui Hermes” exprimă clar acest concept.

lucruri” „cel născut pe sine” (autophues). Diavolul Typhon îl ucide pe Hercule, identificat în acest caz cu Osiris, tatăl și fratele lui Horus. I se dă epitetul Necucerit atunci când coboară în Hades subteran (Qardin) și după ce a smuls „merele de aur” din „pomul vieții”, el ucide dragonul. Puterea titanică grosolană, sub care se ascunde zeul solar, se opune sub formă de materie oarbă spiritului divin și magnetic care tinde spre armonia naturii.

Zeii solari simbolizați în soarele vizibil sunt creatorii naturii fizice, deoarece natura spirituală este opera Dumnezeului Suprem, a Soarelui spiritual ascuns și central, prin mijlocirea Demiurgului său, Mintea divină a lui Platon, Înțelepciunea divină. a lui Hermes Trismegistus, înțelepciunea emanată de la Ulom sau Kronos. Potrivit lui Anthon, în Misterele din Samotracia, după distribuirea focului pur, a început o nouă viață. Aceasta a fost noua naștere la care a făcut aluzie Isus în discuția cu Nicodim. Și cam la fel, Platon spune: „Fii inițiat în cel mai binecuvântat mister și fii curat... pentru a deveni drepți și sfinți cu înțelepciune”. La care adaugă Evanghelistul: Și, spunând aceste cuvinte, a suflat peste ei și le-a zis: Primiți Duhul Sfânt.

Acest simplu act de voință a fost suficient pentru a transmite darul profeției în forma sa cea mai înaltă, dacă atât inițiatorul, cât și inițiatul ar fi demni de el. În acest sens, reverendul Gross spune: „Ar fi pe cât de nedrept, pe atât de nefilosofic să disprețuim acest dar, ca și când în forma sa actuală ar fi un urmaș corupt sau o relicvă consumată a unei epoci a superstiției ignorante. În orice moment omul a încercat să ridice vălul care ascunde viitorul din ochii săi și, de aceea, profeția a fost întotdeauna considerată un dar acordat de Dumnezeu minții umane... Zwingli, reformatorul elvețian, și-a întemeiat credința în providență. a Ființei Supreme, învățătura cosmopolită că Duhul Sfânt a inspirat și cea mai vrednică porțiune a lumii păgâne. Admițând acest adevăr, nu este posibil să presupunem că păgânii vrednici nu ar putea primi darul profeției.

Hermann1 Arpean Imns, XII.- Dunlap. Misterele lui Musak, 91.

Movers1525. - Dunlap1 Misterele lui Adonis, 94.

Merită să rețineți că magnetul a fost numit „osul lui Horus”, iar fierul „osul lui Typhon”.

Preller1 Il1153. - Aceasta este originea dogmei creștine a coborârii lui Hristos în iad.

Acest simbolism explică admirabil politeismul grosolan al maselor și conceptul rafinat și filozofic al unității lui Dumnezeu, care a fost predat doar în sanctuarele așa-ziselor temple păgâne.

Cabeiria.

Fedru. - Traducere de Cary.

San Juan, XX122.

Religia păgână, 104.

In orice caz; Ce este această substanță mistică și primordială? Geneza o simbolizează pe „suprafața apelor pe care plutea spiritul lui Dumnezeu”. Cartea lui Iov spune că „sub ape s-au format lucrurile fără suflet care locuiesc acolo”; dar în textul original, în loc de „lucruri neînsuflețite” se citește „rephaim mort”. În mitologia egipteană, Absolutul este simbolizat de un șarpe încolăcit în jurul unui vas, peste ale cărui ape planează capul într-o atitudine de a le fertiliza cu respirația. Șarpele este, în acest caz, o emblemă a eternității și reprezintă Agathodaimon sau spiritul binelui, al cărui aspect opus este Kakothodaimon sau spiritul răului. Eddele scandinave spun că în timpul nopții, când atmosfera este impregnată de umiditate, cade roua mierii, hrana zeilor și albinelor creatoare yggdrasillas. Aceasta simbolizează principiul pasiv al creării universului extras din ape, iar roua de miere este o modalitate de lumină astrală cu proprietăți creative și distructive. În legenda caldeană a lui Berosius, omul pește, Oannes sau Dagon, instruiește oamenii și le arată lumea-copil care tocmai a ieșit din ape cu toate ființele care provin din această primă substanță. Moise ne învață că numai pământul și apa pot da naștere unui suflet viu, iar în Scripturile Ebraice citim că ierburile nu au crescut până când Eternul a turnat ploaie pe pământ. În Popol-Vuh-ul americanilor, se spune că omul s-a format din nămolul apelor. Conform Vedelor, Brahma așezat pe lotus formează Lomus (marele muni sau primul om) de apă, aer și pământ, după ce a dat existență spiritelor care, prin urmare, au prioritate față de muritori. Alchimiștii au învățat că pământul primordial sau pre-adamic (alkahest) este ca apa limpede, în a doua etapă a transmutației sale în substanță primară, care conține toate elementele constitutive ale omului, nu numai în ceea ce privește natura sa organică, ci și „sufrirea vieții” latentă gata de acțiune vitală

sau, ceea ce este la fel, „Duhul lui Dumnezeu plutind peste ape” sau „haos”, care în acest fel se identifică cu substanța primară. Din acest motiv Paracelsus a susținut că este capabil să formeze homunculi, iar faimosul filozof Thales a spus că apa este începutul tuturor lucrurilor din natură.

Ce este haosul primordial, decât eterul fizicienilor moderni, așa cum îl cunosc filosofii antici cu mult înaintea lui Moise? Haosul este eterul proprietăților ascunse și misterioase care conține în sine germenii creației universale; Eterul este fecioara cerească, mamă spirituală a tuturor formelor și ființelor existente, din pântecele căreia, fecundat de Duhul Sfânt, iau naștere materia și forța, viața și acțiunea. În ciuda descoperirilor recente care sunt

XXVl1 5.

Giganți puternici, oameni primitivi în care evoluția va descoperi într-o zi originea rasei noastre.

Cuvânt inventat de Paracelsus pentru a desemna solventul tuturor substanțelor.

extinderea limitelor cunoașterii umane, electricitatea, magnetismul, căldura, lumina și afinitatea chimică sunt încă foarte incomplet cunoscute. Cine poate presupune unde se termină puterea sau care este originea acelei proteine gigantice numite eter? Cine nu va vedea spiritul care acţionează în el şi trage din el forme vizibile?

Este o sarcină ușoară să demonstrăm că toate cosmogoniile se bazează pe cunoașterea strămoșilor noștri, pe științele care astăzi par să se fi unit în favoarea doctrinei evoluției; și nu este greu să demonstrăm că anticii cunoșteau evoluția mult mai bine decât noi în ambele ordine, fizice și spirituale. Pentru filozofii antici, evoluția era o doctrină axiomatică, un principiu care cuprindea întregul univers, în timp ce oamenii de știință moderni acceptă evoluția sub ipoteze speculative de natură particulară, dacă nu negativă. Este inutil ca ierarhii științei moderne să evite dezbaterea spunând că frazeologia enigmatică a poveștii mozaice nu este de acord cu exegeza definită a științelor experimentale.

Cel puțin este fără îndoială că toate cosmogoniile conțin simbolul apelor și spiritul care le fecundează, al căror sens este în concordanță cu conceptul științific conform căruia lumea nu ar putea fi creată din nimic. Toate legendele cosmogonice spun că la început vaporii care se ridicau și întunericul cimerian s-au odihnit pe apele gata să devină active de îndată ce au primit suflarea Celui Nedezvăluit, pe care înțelepții primitivi l-au simțit, deși nu l-au văzut, pentru că intuiția lor spirituală nu era atât de întunecată ca acum, de sofisme subtile. Dacă nu au determinat cu deplină precizie trecerea de la perioada siluriană la cea a mamiferelor, de exemplu, și

dacă epoca cenozoică a fost reprezentată de diferitele alegorii ale omului primitiv, ale Adamului rasei noastre, nu trebuie să deducem că înțelepții de atunci și conducătorii orașelor nu cunoșteau la fel de bine ca noi succesiunea epocilor geologice.

În zilele lui Democrit și Aristotel, coborârea ciclului începuse deja, așa că dacă acești doi filozofi ar fi expus atât de precis teoria atomică și ar fi fixat punctul fizic al atomului, predecesorii lor ar fi putut merge și mai departe și s-ar fi transpus în geneza atomului limitele în care Tyndall și alții par să se fi blocat fără a îndrăzni să treacă granița incomprehensibilului. Artele pierdute dovedesc suficient că, dacă există astăzi vreo îndoială cu privire la progresul strămoșilor noștri primitivi în științele naturii, din cauza deficiențelor tratatelor lor, ei erau mult mai experți decât noi în folosirea utilă a plantelor și a mineralelor. Mai mult, este probabil ca în acele vremuri de mistere religioase ei să cunoască în profunzime fizica globului și să nu-și divulge cunoștințele printre mulțimile ignorante.

Cu toate acestea, nu doar din cărțile mozaice putem extrage dovezi în sprijinul unor argumente ulterioare, deoarece evreii și-au luat știința sacră și profană de la popoarele cu care au fost în contact încă de la început. Cea mai veche știință a ei,

Cabala sau doctrina secretă, își descoperă în toate detaliile originea din izvorul primitiv al Turkestanului, unde era deja cultivată cu mult înainte de vremea în care națiunile ariene s-au separat de cele semitice. Regele Solomon, atât de celebrat pentru înțelepciunea și știința sa magică, a primit această cunoaștere din India prin Hiram, regele Ofirului și regina Saba. De asemenea, de origine indiană este inelul sau „pecetea de

Solomon”, căruia legendele populare îi atribuie o influență foarte puternică asupra geniilor și demonilor. Reverendul Samuel Mateer, un individ al „Societății Misionare din Londra”, când are de-a face cu abilitatea prezumptuoasă și abominabilă a „închinătorilor diavolului” din Travancore, spune că deține un manuscris foarte vechi în limba malaysă cu un număr infinit de magice. formule si invocari.a deveni grozav

varietate de rezultate, mai ales de rău întunecat.

În aceeași lucrare, Mateer publică facsimilul mai multor amulete cu linii și figuri magice, dintre care una este inscripționată cu următoarea formulă:

Pentru a elimina tremurul posesiei diabolice, desenați această figură pe o plantă care are suc de lapte, străpungeți un cui prin ea și tremurul se va opri.

Figura cu pricina este identică cu sigiliul lui Solomon sau dublu triunghi al cabaliştilor, aşa că merită să ne întrebăm dacă au primit-o ca moştenire de la Solomon, care la rândul său a luat-o de la indieni, sau dacă l-au însuşit de la evreii cabalişti. . Dar să nu întreprindem această discuție frivolă și să continuăm să ne ocupăm de lumina astrală ale cărei proprietăți necunoscute prezintă un interes mult mai mare.

Josephus. - Antichităţi, VIII, 2-5.

Țara carității, 210.

Explorările misionarilor creștini coroborează din neatenție opinia adepților care, împotriva opiniei cabaliștilor evrei, atribuie doctrinei secrete origine indo. Din India aceste cunoștințe au trecut în Caldeea și de aici la evreii Tanaime. Misionarii evlavioși și învățați ne-au venit în ajutor. Dr. Caldwell (Comparative Grammar of the Dravidian Languages, p. 66) și Dr. Mateer (Land of Charity, p. 83) sunt complet de acord cu noi că înțeleptul Rege Solomon și-a derivat toată știința cabalistică din India, conform verificării. figura magică anterioară. Caldwell spune că arborele numit baobab, aparent originar nu din India, ci din Africa, unde crește în regiunile frecventate de negustori străini, inclusiv Travancore, a fost importat în India de vasalii lui Solomon. Dovezile pe care le aduce Mateer sunt și mai concludente. Acest misionar spune când descrie regiunea Travancore sub aspectul științelor naturii: „Există un fapt foarte curios legat de Scripturi cu privire la numele păunului. Regele Solomon și-a trimis corăbiile la Tarsis (I Regi X, 22), de unde s-au întors după trei ani aducând aur, argint, fildeș, maimuțe și păuni. In orice caz; Biblia desemnează păunul cu cuvântul tukki, deoarece evreii nu aveau propriul lor cuvânt pentru o pasăre pe care nu o cunoșteau; şi astfel asemănarea dintre tukki al

Admitând că acest agent mitic este eterul, să vedem ce știe știința modernă despre el.

Robert Hunt, de la „Royal Society of London”, spune referitor la acțiunea razelor solare: „Razele galbene și portocalii, care sunt cele cu cea mai mare putere luminoasă, nu alterează clorura de argint, în timp ce cele albastre și violete. , a cărui putere luminoasă este mai mică, alterează în scurt timp sarea menționată... Sticla galbenă abia se opune trecerii luminii; Dar albastrul, dacă intensitatea culorii este mare, admite doar o cantitate foarte mică de raze de lumină.” Mai mult, vedem că viața pare luxuriantă sub influența razelor albastre și lâncește sub influența celor galbene. Prin urmare, aceste fenomene nu pot fi explicate decât prin ipoteza că viața organică este diferită sub influența electromagnetică, a cărei natură este încă necunoscută științei.

Hunt realizează că teoria undelor nu este de acord cu rezultatele experimentelor sale. Sir David Brewster demonstrează că culorile

plantelor se datorează atracției specifice exercitate de particulele de plante asupra diferitelor raze de lumină și că lumina soarelui produce sucurile colorate ale plantelor, precum și determină schimbarea culorii corpurilor. În același timp, același autor explică că nu este ușor să admitem că aceste efecte provin doar din vibrațiile eterului și, prin urmare, este forțat să creadă că lumina este materie. Profesorul Cooke de la Universitatea Harvard se opune celor care acceptă definitiv teoria undelor. Dacă principiul lui Herschel este adevărat, conform căruia intensitatea luminii în fiecare ondulație este invers proporțională cu pătratul distanțelor, acesta contrazice dacă nu invalidează teoria ondulațiilor. Adevărul acestui principiu a fost demonstrat în mod repetat cu ajutorul fotometrului și totuși teoria ondulațiilor încă există, deși oarecum ruptă.

Generalul Pleasanton, din Philadelphia, este unul dintre cei mai hotărâți adversari ai acestei teorii anti-pitagorice, după cum cititorul poate vedea în lucrarea sa Despre razele albastre, împotriva căruia va trebui să se apere Thomas Young, care, potrivit lui Tyndall, considerată a stabilit imuabil teoria ondulaţiilor.

Biblia și vocea vechii toki din limba tamilă care înseamnă păun. Pe de altă parte, evreii au numit maimuța koph, al cărei nume indian este kaphi. Fildeșul abundă în sudul Indiei și aurul în râurile care se varsă în coasta de vest, din care se deduce că această coastă era Tarsisul Bibliei și că corăbiile lui Solomon erau conduse de hinduși. În consecință, se poate asigura că, pe lângă aur, argint, maimuțe și păuni, regele Solomon și prietenul său masonic Hiram, pe nume, au primit înțelepciune și magie din India.

Cercetări asupra proprietăților chimice ale luminii.

Tratat de optică.

Chimie nouă, 22.

Eliphas Levi, magicianul modern, concretizează conceptul de lumină astrală în următoarea frază: „Pentru a dobândi facultăți magice sunt necesare două lucruri: să răscumpere voința de orice sclavie și să te exersezi în reglarea ei”.

Voința suverană este simbolizată de femeia care zdrobește capul șarpelui și de arhanghelul care ucide dragonul infernal sub picioarele lui. Vechile teogonii reprezentate în figura unui șarpe cu cap de taur, berbec sau câine, agentul magic, curentul luminos dublu, focul viu și astral al pământului, ale cărui simboluri diverse sunt: șarpele dublu al caduceului. ; șarpele paradisului; șarpele de bronz al lui Moise încolăcit în generatorul tau sau Iingam; ţapul covurilor de sâmbătă; bafometul templierilor; hylé-ul agnosticilor; coada dublă de șarpe a cocoșului solar din Abraxas; și în cele din urmă diavolul catolicilor. Dar în adevăratul său sens este forța oarbă împotriva căreia sufletul

trebuie să prevaleze pentru a se elibera de legăturile pământești, pentru că dacă voința lui nu-l eliberează de „această atracție fatală, el va rămâne absorbit de curentul de forță care a produs. ea și se va întoarce la jocul central și etern.”

Această figură de stil cabalistică, în ciuda limbajului ei ciudat, este aceeași pe care o folosește Iisus, pentru care nu putea avea un alt înțeles decât cel pe care i-au dat-o agnosticii și cabaliștii; dar teologii creștini au denaturat-o pentru a forja dogma iadului. Literal, focul menționat înseamnă lumina sau principiul astral care generează și distruge forme. În acest sens, Levi spune:

„Toate operațiunile magice constau în desprinderea colacilor șarpelui și în așezarea piciorului în vârful capului său pentru a-l domina după bunul plac. În mitul evanghelic, șarpele spune: „Îți voi da toate împărățiile pământului dacă mă vei închina prosternat”. La care inițiatul îi răspunde: „Nu mă voi prosterna, ci mai degrabă vei cădea la picioarele mele. Nu-mi poți da nimic și voi face cu tine orice vreau. Pentru că sunt stăpânul și proprietarul tău.” Acesta este adevăratul sens al răspunsului ambiguu al lui Isus la ispititor... Astfel, diavolul nu este o entitate, ci o forță neregulată, așa cum indică numele său; un curent odic sau magnetic format dintr-un lanț de voințe rele, producând spiritul diabolic, numit în Evanghelie legiune, care a animat turma de porci precipitați în mare. Acest pasaj este o alegorie a modului în care forțele oarbe ale erorii și ale păcatului se năpustesc în natura inferioară.

Filosoful și naturalistul german Maximilian Perty a dedicat un întreg capitol al lucrării sale extinse despre manifestările mistice ale naturii umane formelor moderne de magie. Se spune în prefață: „Manifestările magiei au fundament parțial într-o ordine a lucrurilor complet diferită de cea pe care o cunoaștem prin timp, spațiu și cauzalitate. Aceste manifestări cu greu pot fi supuse experimentării și nici nu pot fi provocate în mod arbitrar, dar este posibil.

Eliphas Levi. - Dogma și ritualul magiei înalte.

observați-le cu atenție, ori de câte ori apar în prezența noastră, pentru a le grupa prin analogie în anumite clase și a deduce din ele legile și principiile lor generale.”

Avem, așadar, că pentru profesorul Perty, afiliat fără îndoială școlii Schopenhauer, fenomenele produse de fachirul Kavindasami și descrise de orientalistul Jacolliot sunt perfect posibile și naturale, de exemplu. Acest fachir era un om care, prin controlul complet al naturii sale inferioare, se purificase până în acel punct în care, aproape complet eliberat de închisoarea sa, spiritul poate face adevărate minuni. Voința lui și chiar singura sa dorință erau putere creatoare capabilă să guverneze elementele și forțele naturii. Trupul nu a mai servit ca o piedică pentru a vorbi „duh la spirit” și a încuraja „viață la viață”.

Acest fachir, prin simpla întindere a mâinilor, a făcut să germineze o sămânță, din care a încolțit o plantă, care în mai puțin de două ore a crescut prodigios în prezența lui Jacolliot, împotriva tuturor legilor filologice acceptate, la o înălțime care în împrejurări obișnuite ar fi cerut. cateva saptamani.. A fost un miracol? Cu siguranță așa ar fi conform definiției lui Webster, conform căreia un miracol este orice eveniment contrar constituției și cursului stabilite a lucrurilor, în conflict cu legile naturii cunoscute. Dar sunt naturaliștii siguri că ceea ce se stabilește prin observație este imuabil sau că cunosc toate legile naturii? Cazul fachirului este ceva mai remarcabil de miraculos decât experimentele desfășurate în Philadelphia de generalul Pleasanton, pentru că dacă a reușit să crească luxuria și fertilitatea podgoriilor sale până la puncte incredibile, prin razele violete ale luminii artificiale, fluidul magnetic care emanat din mâinile fachirului a stimulat cea mai rapidă creștere a semințelor indica, concentrând în ea akása sau principiul vital al cărui

Platon face aluzie la o ceremonie a Misterelor în care neofiții au fost învățați că omul se află în această viață ca într-o închisoare și le-au fost declarate mijloacele de a scăpa temporar din ea. Conform obiceiului, cei mai erudici traducători desfigurează acest pasaj, pentru că parțial nu pot și parțial nu vor să-l înțeleagă. Vezi Fedo, 16 ani și comentariile faimosului mistic platonic Enrique More.

Jacolliot însuși a ales această sămânță dintre multele care erau într-un sac și după ce a marcat-o a sădit-o cu propria sa mână într-o oală.

Akása este un cuvânt sanscrit care înseamnă firmament și, de asemenea, desemnează principiul imponderabil și incoercibil al vieții sau combinația luminilor astrale și celesti care generează anima mundi din care se nasc sufletul și spiritul omului. Lumina cerească formează nous, pneuma sau spiritul divin; astralul ψνχή sau sufletul. Cele mai grosiere particule ale acestui suflet astral formează corpul exterior. Akasa este misterul fluid pe care scolasticii l-au numit „eter omnipenetrant” și intră în toate operațiunile magice ale naturii, precum și în fenomenele psihice. În Siria, Palestina și India, cuvântul As înseamnă în același timp cer, viață și soare și The acesta din urmă a fost considerat de antici a fi marele izvor magnetic al universului.Dunlap spune că pronunția înmuiată a acestui cuvânt a fost Ah deoarece din Grecia până la Calcutta s-ul s-a înmuiat treptat până a devenit h. Astfel Ah este același cu lah, Ao și Lao. Moise spune despre Dumnezeu „Eu sunt cel care sunt” (Ahiah reduplicare a lui Ah o lah).

curentul a trecut într-un flux continuu de la mâinile fachirului la planta, ale cărei celule le-a alimentat cu o activitate extraordinară, până când creșterea sa a fost finalizată.

Principiul vieții este o forță oarbă și supusă influenței capabilă să o domine. În conformitate cu cursul obișnuit al creșterii plantelor, protoplasma ar fi concentrat acest principiu pentru a se dezvolta,

conform normei stabilite, sub rezerva circumstanțelor atmosferice (lumină, căldură, umiditate), pe baza cărora creșterea sa mai mult sau mai puțin rapidă și mai mare. sau înălțime mai mică. Dar fachirul, cu voința sa puternică și spiritul său purificat de contactele materiale, ajută la acțiunea naturii și prin condensarea, ca să spunem așa, în germen, principiul vieții vegetale accelerează dezvoltarea acesteia. Această forță vitală se supune orbește voinței fachirului, care ar fi putut transforma planta într-un monstru pur și simplu forjând-o mental, întrucât forma plastică și concretă se adaptează cu o acuratețe invariabilă tipului desenat subiectiv în mintea fachirului, a sorții. însuși.că mâna și pensula pictorului reproduc imaginea concepută de artist. Voința fachirului în extaz delimitează o matrice invizibilă, dar perfect obiectivă, care servește drept matriță necesară materiei vegetale a plantei. Voința creează, pentru că, pusă în acțiune, este o forță care generează materie.

Dacă cineva ar obiecta spunând că fachirul nu poate urmări modelul plantei în mintea lui, din moment ce nu cunoștea specia de sământă aleasă de Jacolliot, am răspunde că spiritul uman este asemănător cu cel al Creatorului în omnisștiință. Prin urmare, deși fachirul aflat în stare de veghe nu putea ști ce fel de sământă este, în stare de transă, adică mort fizic în raport cu lumea exterioară, spiritul său nu a avut nicio dificultate în spațiu sau timp în a cunoaște felul. de sământă plantată în ghiveci sau reflectată în mintea lui Jacolliot. Viziunile, minunile și alte fenomene psihice existente în natură coroborează afirmația noastră.

Poate că se argumentează într-un alt sens, împotriva faptului de referință, spunând că prestidigitii indieni fac același lucru, și la fel ca și fachirul, dacă e să credem reportajele din presă și poveștile călătorilor. Fără îndoială, prestidigitii vagabonzi procedează la fel în ciuda obiceiurilor lor licențioase care nu le dau reputație de sfințenie nici printre băștinași, nici printre străini, dar în același timp

Cuvântul As, Ah sau Iah în sensul său de viață și existență este evident rădăcina cuvântului akása care în Hindustan se pronunță ahasa și desemnează principiul sau suflarea divină care dă viață. Este ruah-ul evreilor al cărui înțeles, conform Lexiconului Parkhurst1, este vântul, respirația, aerul în mișcare, spiritul în mișcare sau spiritul lui Dumnezeu care plutește peste ape.

Este de remarcat faptul că fachirul Kavindasami i-a cerut lui Jacolliot un jurământ să nu se apropie de el în timp ce Ieviera era în transă, deoarece cel mai mic contact material ar fi paralizat acțiunea spiritului liber, cum ar fi, scuze comparația, un melc care se ascunde în coaja ei de îndată ce este văzută.sufla coarnele. Uneori, întreruperea bruscă a extazului și reintrarea bruscă a spiritului în corp pot ucide subiectul prin ruperea legăturii slabe dintre ambele elemente. Vezi în acest sens lucrările lui Du Potet și Puysegur.

Dimpotrivă, compatrioții lor se tem și îi disprețuiesc pentru că îi văd ca pe vrăjitoare și necromanți. Dar acestea cheamă în ajutorul lor spiritele elementare, în timp ce bărbații sfințeniei lui Kavindasami au suficient cu valoarea spiritului lor divin, intim unit cu sufletul astral, pentru a primi ajutor de la pitris-ul pur și eteric care le asistă încarnarea. . Fiecare ființă își atrage semenii, iar setea de bogății, dorințele impure și ambițiile egoiste nu pot atrage decât spiritele pe care kabbaliștii evrei le numesc klippoth, locuitori ai lumii a patra (Asia) și magicienii răsăriteni desemnați cu numele de afriți. deas, adică spiritele elementare ale erorii.

Să auzim cum descrie un ziar englezesc norocul prodigios al creșterii rapide a unei plante, realizată de prestidigitii indieni:

„Prestigitorul a așezat un vas gol pe pământ și a cerut permisiunea secretarei sale să meargă să caute pământ de grădină. Secretarul s-a întors la scurt timp cu o porțiune de pământ înfășurată în capătul mantiei, pe care a așezat-o în oală, comprimând-o ușor. A luat apoi o sământă de mango și, după ce a arătat-o celor din jur, a sădit-o în ghiveci, acoperind-o cu grijă cu pământ și udând-o cu puțină apă. Odată făcut acest lucru, a acoperit oala cu o cârpă întinsă peste un mic triunghi și, în curând, printre strigăte și bătăi de tobe, sământa a germinat, așa cum vedeau acei trecători când deschideau pânza, observând că răsăriseră două frunze cenușii închise. . Odată ce vasul a fost acoperit din nou cu cearșaf și ridicat pentru a doua oară la scurt timp după aceea, toată lumea a văzut că primele două frunze au fost înlocuite cu alte câteva verzi, înalte de vreo douăzeci și cinci de centimetri. A treia oară planta a apărut cu frunziș mai înfrunzit, până la înălțimea dublă, iar până la a patra operație avea deja atârnați de ramuri o duzină de mango, de mărimea nucilor, cu o înălțime totală de patruzeci și cinci de centimetri. Când ghiveciul a fost descoperit pentru ultima dată, fructele au apărut în plină dezvoltare și aproape de maturitate, întrucât mulți spectatori au gustat aroma lor dulce-amăruie.”

La aceasta vom adăuga că am fost martorii aceluiași experiment în India și Tibet, cu particularitatea că am furnizat o sticlă goală de extract de carne Liebig, care a servit drept oală umplută cu pământ cu propriile noastre mâini, în aceeași cameră, pt. plantează o mică rădăcină pe care ne-o dăduse fachirul în acest scop, fără să ne luăm ochii de la barcă o clipă până la finalul experimentului, al cărui rezultat a fost identic cu cel deja descris. Ar putea un prestigiu să facă același lucru în condiții egale?

Savantul Orioli, membru corespondent al Institutului din Franța, citează multe exemple pentru a demonstra efectele minunate ale voinței atunci când acţionează asupra invizibilului Proteus al hipnotizatorilor. El spune în acest sens: „Am văzut niște oameni care, pur și simplu pronunțând anumite cuvinte, au oprit cursa cu capul de tauri și cai în urma lor și au oprit săgeata care despărțea aerul în calea lui!” Tomás Bartholini afirmă același lucru. Iar Du Potet spune: „Când trasez această figură pe pământ cu ipsos sau cărbune..., acolo se fixează ceva ca un foc sau o lumină care

Atrage persoana care se apropie și o oprește fascinată până la punctul de a o împiedica să treacă linia. O putere magică o forțează să rămână în picioare până când în cele din urmă se retrage între suspine. Cauza nu este în mine, ci în întregime în semnul cabalistic, împotriva căruia violența nu are valoare.

La 18 mai 1856, Regazzoni a efectuat o serie de experimente notabile în fața unor medici francezi foarte celebri. A trasat cu degetul pe podeaua camerei o Linie Cabalistică Imaginară peste care a făcut câteva treceri. Se convenise ca aceiași doctori să aleagă subiecții experimentali și să-i introducă în cameră legați la ochi, ghidându-i spre linie fără să le spună un cuvânt despre ce se aștepta de la ei. Subiecții au început să meargă fără nici cea mai mică teamă, până au ajuns la bariera invizibilă și au rămas parcă bătuți în cuie la pământ, în timp ce ca urmare a avântului dobândit au căzut cu fața în jos pe trotuar, cu o rigiditate asemănătoare cu dacă ar fi fost. îngheţat.

Într-un alt experiment s-a convenit ca, la un semnal dat de unul dintre medici, subiectul, care era fată și era legat la ochi, să cadă la pământ ca lovit de fulger de îndată ce a simțit fluidul magnetic emis de voință. a medicului.magnetizator. Așa s-a întâmplat, de îndată ce doctorul și-a făcut cu ochiul, care era semnalul convenit, iar când unul dintre trecători s-a dus să o susțină pe fată, Regazzoni a exclamat cu o voce ca de tunet: „Nu o atinge, lasă-o. cădea, pentru că un subiect magnetizat nu va cădea niciodată." Doare toamna." Des Mousseaux, relatând acest experiment, spune: „Marmura nu este la fel de rigidă precum era corpul ei; capul nu a atins pământul; Avea un braț întins în aer, un picior ridicat și celălalt orizontal. În această poziție violentă a rămas la infinit ca o statuie de bronz.

Toate rezultatele obținute în ședințele publice de hipnotizare au fost produse de Regazzoni la perfecțiune, fără să scoată o vorbă pentru a avertiza subiectul asupra a ceea ce avea de făcut, întrucât a determinat în tăcere cu voința sa efecte uluitoare în organismul unor oameni care îi erau în întregime. necunoscut. Ordinele pe care trecătorii le comunicau cu voce scăzută la urechea lui Regazzoni au fost imediat respectate de subiecții cu urechi de bumbac și legături la ochi, iar în unele ocazii această comunicare nici nu a fost necesară, deoarece întrebările mentale ale trecătorilor înșiși au găsit răspuns împlinit.

În Anglia, Regazzoni a efectuat experimente similare la trei sute de pași de subiectul prevăzut în acest scop.

Magia dezvăluită, 147.

Magia în secolul al XIX-lea, 268.

Magia în secolul al XIX-lea, 268.

Ochiul rău nu este altceva decât emisia de fluid magnetic încărcat cu răuvoință odioasă și îndreptat cu intenții rele către o altă persoană, deși poate fi și îndreptat cu un scop bun. În primul caz este vrăjitorie, iar în al doilea magie.

Care este voința? Pot științele experimentale să răspundă la această întrebare? Care este natura acelui ceva inteligent, incoercibil și puternic care prevalează cu augusta suveranitate asupra materiei inerte? Ideea universală a vrut și Cosmosul a luat naștere. Eu vreau, iar membrii mei se supun. Vreau, iar gândul meu străbate spațiul care nu există pentru el, învăluie corpul altui individ, care nu face parte din mine, îi pătrunde în pori și îi inhibă facultățile, dacă sunt slabe, îl determină la un acțiune preconcepută. Acționează într-un mod similar cu fluidul unei baterii galvanice asupra unui cadavru. Efectele misterioase ale atracției și respingerii sunt agenții inconștienți ai voinței.

Fascinația, cum ar fi șerpii față de păsări, este o acțiune conștientă care decurge din gândire. Ceara de sigiliu, sticla și chihlimbarul atrag corpurile de lumină prin frecare și astfel actualizează, deși inconștient, voința, deoarece atât materia organizată, cât și cea anorganică posedă o particulă a esenței divine, oricât de mică ar fi aceasta. Si ca? Din momentul în care, pe parcursul procesului evoluţiei sale, a trecut de la început până la sfârşit prin milioane de forme diverse, trebuie să reţină punctul germinativ al materiei preexistente, emanată în prima manifestare a Divinităţii însăşi. Atunci ce poate fi această forță atractivă inexplicabilă dacă nu o parte din akasa, a acelei esențe în care atât înțelepții, cât și cabaliștii au recunoscut „principiul vieții?” Să admitem că atracția exercitată de corpurile anorganice este oarbă; Dar pe măsură ce urcăm pe scara ființelor, vedem că acest principiu al vieții se dezvoltă la fiecare pas în mai multe atribute și facultăți. Omul, ca ființă cea mai perfectă, în care materia și spiritul, adică voința, ajung la o dezvoltare mai mare, este singurul capabil să comunice impulsul conștient principiului de viață care emană din el. Numai omul poate comunica fluidului magnetic impulsuri diverse și opuse de direcție nelimitată. După cum spune Du Potet: „Omul vrea și materia organizată se supune. Nu există stâlpi în el.”

Brierre de Boismont, în tratatul său despre halucinații, examinează o varietate prodigioasă de viziuni, extaze și apariții care sunt numite în mod obișnuit halucinații. El spune în acest sens: „Nu putem nega că în anumite boli sensibilitatea care conferă simțurilor o acuitate prodigioasă de percepție este extraordinar de supraexcitată, până în punctul în care unii indivizi văd de la o distanță considerabilă, iar alții anunță sosirea oamenilor înaintea oricui. le pot vedea sau auzi."

Brierre de Boismont. - Halucinations and Reasoned History of Apparitions, Dreams, Visions, Ecstasy and Magnetism, 1845, 301. Vezi și Fairfield: Zece ani printre mediumi.

Bierre de Boismont numește halucinație capacitatea pe care o au unii pacienți lucizi de a vedea prin pereți și de a anunța sosirea unei persoane a cărei venire este necunoscută. Am crezut sincer, poate din ignoranță, că halucinațiile trebuie să fie subiective și himerice în existența în creierul delirant al pacientului; Dar dacă anunță sosirea unei persoane care este foarte departe, iar persoana ajunge în momentul precis prezis de profet, viziunea sa nu este subiectivă, ci perfect obiectivă, întrucât vede cum vine persoana respectivă. Prin urmare, este incontestabil că pentru a vedea un obiect prin corpuri opace și distanțele inaccesibile vederii corporale, este necesară viziunea spirituală, deoarece nu se poate presupune nicio coincidență a întâmplării.

Cabanis spune că în anumite tulburări nervoase, pacienții disting cu ochiul liber infuzorii și microbii pe care oamenii sănătoși nu îi pot vedea fără ajutorul microscopului. Unii oameni, adaugă același autor, printre care un respectabil membru al Congresului Legislativ din New York, erau capabili să vadă în întuneric la fel de clar ca într-o cameră luminată; iar alții au urmat urmele oamenilor după miros și au ghicit cine a atins chiar un obiect doar mirosindu-l. Așa este într-adevăr; pentru că rațiunea, care, după Cabanis, se întărește în detrimentul instinctului natural, este un fel de zid chinezesc, construit pe sofism, care ajunge să tocească în om percepția spirituală a cărei modalitate cea mai importantă este instinctul. La atingerea unui anumit grad de slăbiciune organică, când facultăţile mintale se clatină din cauza sărăcirii corporale, instinctul, adică unitatea spirituală care rezumă cele cinci simţuri corporale, nu găseşte nici un obstacol, nici în timp, nici în spaţiu. Cunoaștem măcar limitele activității mentale? Cum este posibil ca un medic să distingă percepțiile reale de cele himerice la un pacient al cărui corp slăbit și epuizat permite sufletului să scape din închisoarea sa pentru a trăi doar spiritual?

Lumina divină care în ciuda materiei își concentrează razele astfel încât sufletul să vadă trecutul, prezentul și viitorul ca într-o oglindă; săgeata mortală trasă de furie sau ură concentrată; binecuvântarea care vine de la inimile binevoitoare și recunoscătoare; blestemul aruncat împotriva oricui ar fi acesta, victimă sau călău; Totul își are vibrația în agentul universal care într-o anumită modalitate este suflarea lui Dumnezeu și în sens invers, otrava diavolului.

Iectorul poate întreba: Ce este acest întreg invizibil? De ce oamenii de știință, în ciuda îmbunătățirii metodelor lor, nu au descoperit nici una dintre proprietățile sale magice? Vom răspunde la aceasta că, dacă oamenii de știință nu știu asta, nu este un motiv.

Cabanis. - De influenţa bolilor asupra formării ideilor.

Baronul de Reichenbach a presupus că a descoperit acest agent universal căruia i-a dat numele od și, deși nu știm dacă a fost un plagiat, adevărul este că cele mai vechi cărți cabalistice dau același nume.

suficient pentru a nega proprietăţile recunoscute în respectivul agent universal de către înţelepţii antici. Știința de astăzi respinge multe lucruri pe care mâine va fi obligată să le accepte. A trecut puțin mai puțin de un secol de când Institutul Franței a negat posibilitatea științifică experimentelor electrice ale lui Franklin, iar astăzi nu există aproape nicio clădire de importanță fără paratrăsnetul corespunzător. Oamenii de știință moderni, datorită scepticismului lor persistent, scuipă adesea în cer și saliva le cade pe față.

Cosmogonia egipteană spune:

„Emepht, principiul suprem, a generat un ou și după ce l-a incubat, impregnându-l cu propria sa esență, germenul din care s-a născut Phtha, principiu activ și creator care și-a început activitatea. Din această expansiune nelimitată a materiei cosmice, pe care El Însuși o generase cu respirația (voința Sa), El a pus în activitate puterile latente și a format sorii, planetele și sateliții în ordine armonioasă și imuabilă și le-a populat cu fiecare dintre ele. forme.și calități de viață.”

Mitul cosmogoniilor răsăritene spune că la început a existat doar apă (tatăl) și slime prolific (Ilus sau Hylé, mama), din care a apărut șarpele (materia) lumesc, simbol al zeului Phanes, cel manifestat, Cuvântul.sau Logos.

Să vedem acum cât de ușor au imitat acest mit compilatorii Noului Testament. Phanes, zeul manifest, este reprezentat în simbolul șarpelui sub formă de protogoane, adică cu patru capete de om, vultur, taur și leu, și aripi pe ambele părți. Capetele fac aluzie la zodiac și simbolizează cele patru anotimpuri, deoarece șarpele lumesc este anul terestru, în timp ce șarpele însuși îl simbolizează pe Knepk, Dumnezeul nemanifestat, Tatăl. Șarpele este înaripat ca timpul, iar toată această simbolistică ne explică motivul pentru care bisericile latină și greacă îi reprezintă de obicei pe cei patru evangheliști cu respectivele animale simbolice ale căror capete sunt purtate de Protogonos, așa cum aceste animale sunt văzute și ele grupate. la sigiliul lui Solomon, în pentagonul lui Ezechiel și în heruvimii chivotului legământului. De asemenea, explică insistența lui Irineu, episcop de Lyon, că trebuie să existe neapărat o a patra Evanghelie, deoarece existau patru zone ale lumii și patru puncte cardinale. Un mit egiptean spune că configurația fantastică a insulei Chemmis, care plutește pe valurile eterice ale empireanului, a fost adusă la viață prin opera lui Horus-Apollo, zeul-soare care a scos-o din oul lumii. .

Poate fi numit și lumină astrală, eter, ceață inflamată sau principiu de viață, deoarece numele contează puțin. Filosofia modernă o numește legea evoluției.

Irineu, cartea a III-a, cap. II, sec.8

Chemi, nume antic al Egiptului.

În poemul cosmogonic al lui Voluspa (cântul profetesei), care conține legendele scandinave referitoare la zorii timpului, germenul fantastic al universului se află în ginnungagap (cupa iluziei), simbol al abisului gol și nelimitat, nebelheim sau locul întunericului. O rază de lumină caldă (eter) cade în această matrice întunecată și pustie a lumii, umplând cupa până la refuz și înghețând acolo. Apoi, Cel Invizibil a suflat un vânt arzător care a zburlit apele înghețate și a risipit ceața. Apele (pârâurile lui Elivagar) cădeau în picături dătătoare de viață din care a apărut pământul cu uriașul Imir (principiul masculin), care avea doar „asemănarea unui om”. În același timp, s-a născut vaca Audhumla (principiul feminin), din ale cărei uger curgeau patru râuri de lapte care se revărsau prin spațiu (emanație pură de lumină astrală). Vaca Audhumla a dat naștere unei ființe superioare puternice și frumoase, numită Bur, care a lins pietrele acoperite de săruri minerale.

Vom înțelege mai ușor sensul ascuns al alegoriei creației omului, dacă ținem cont de faptul că filosofii antici considerau universal sarea drept unul dintre cele mai importante principii constitutive ale creației organice și că alchimiștii o considerau menstruul. universal extras din apă, în afară de faptul că atât știința modernă, cât și conceptul popular îl substituie ca element indispensabil pentru om și animale. Paracelsus numește sarea „centrul apei în care metalele trebuie să moară”; iar Van Helmont spune că alkahest este summum et felicissimum omnium salium (cea mai superioară și norocoasă sare).

Când Isus le-a spus ucenicilor săi:

Tu ești sarea pământului. Și dacă sarea dispare, cu ce va fi sărată?Tu ești lumina lumii. (Sfântul Matei, V. 14.)

Prin aceste cuvinte a înțeles în mod direct și fără echivoc natura dublă a omului fizic și spiritual, demonstrând pe de altă parte cunoașterea doctrinei secrete ale cărei vestigii sunt descoperite în cele mai vechi și populare tradiții ale ambelor testamente, precum și în lucrările lui. misticii și filozofii antici și medievali. Dar să ne întoarcem la cosmogonia scandinavă expusă în Eddas. Gigantul Imir adoarme si transpira abundent. Transpirația generează de la axila stângă un bărbat și o femeie, cărora li se naște un fiu din piciorul uriașului. Astfel avem că, în timp ce „vaca” mitică produce o rasă de oameni superiori și spirituali, gigantul Imir generează o rasă de oameni răi și depravați, hrimthursen (giganții înghețați). Cu excepția micilor modificări, vedem aceeași legendă

Vaca este un simbol al generației prolifique și al naturii intelectuale. În Egipt era sacru pentru Isis și în India pentru Krishna și mulți alți zei și zei care personificau diferitele forțe productive ale naturii. Pe scurt, vaca era simbolul Mamei supreme a tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor, atât zei, cât și oameni; emblema generației spirituale și fizice.

Conform Genezei, Paradisul pământesc era străbătut de un râu împărțit în patru ramuri. (Gen. II, 5).

cosmogonic în Vedele Indiei. De îndată ce Brahmâ primește puterea creatoare de la Bliagavâd, Dumnezeul Suprem, el naște ființe pur spirituale animate, dejotas, care, pentru că locuiesc în Svarga (regiunea cerească), nu sunt dispuși să locuiască pe pământ și, în consecință, Brahmâ naște. daityas, de statură gigantică, care trăiesc în Pátala (regiunea inferioară a spațiului) și, de asemenea, nu sunt în măsură să populeze Mirtloka (pământul). Pentru a remedia acest rău, Brahma dă naștere din gura lui pe primul Brahman, progenitorul rasei noastre; din brațul drept îl naște pe Raettris, primul războinic; de la brațul stâng la Shaterany, soția lui Raettris; Din piciorul drept s-a născut fiul său Bais și din stânga soția Basany. La fel ca în legenda scandinavă, Bur, fiul spiritual al vacii Audhumla, se căsătorește cu Besla, din rasa depravată a uriașilor, tot așa în legenda indiană primul brahman se căsătorește cu Daintary, din rasa uriașilor. La fel, Geneza ne spune că fiii lui Dumnezeu au luat drept neveste fiicele bărbaților, din a căror unire s-au născut neamuri puternice. Identitatea originală dintre Geneza și legendele din Scandinavia și Hindustan este evidentă din aceasta, în ciuda faptului că inspirația atribuită celor dintâi le este refuzată. Examinate îndeaproape, tradițiile aproape tuturor celorlalte țări duc la același rezultat.

Ce cosmolog modern ar putea rezuma o asemenea multitudine de semnificații într-un simbol la fel de simplu precum șarpele egiptean? Întreaga filozofie a universului este rezumată în șarpe. Materia este vivificată de spirit și ambele elemente se desfășoară din haos (energie) ceea ce trebuie să existe. Nodul din coada șarpelui simbolizează influența intimă a elementelor în materia cosmică.

Un alt simbol și mai important este vărsarea pielii de șarpe, pe care, din câte ne dăm seama, simboliștii nu au reușit să o interpreteze până acum. Așa cum reptila, revărsându-și pielea, se eliberează de un înveliș de material grosier, deja prea împovărător pentru corpul său, și intră într-o nouă perioadă de activitate, tot așa și omul, renunțând la corpul său grosier și material, trece într-o nouă perioadă. perioadă.stare de existenţă cu facultăţi mai mari şi vitalitate mai energetică. Dimpotrivă, cabalienii caldeeni spun că atunci când omul primitiv a fost despiritualizat prin contactul său cu materia, i s-a dat pentru prima dată un trup trupesc, iar acest lucru este simbolizat de acel verset semnificativ: „Domnul Dumnezeu a făcut și pe Adam și pe soția lui. „niște tunici de piele și le-au îmbrăcat”. Dacă interpreții

nu vor să-L transforme pe Dumnezeu într-un croitor ceresc, ce altceva înseamnă aceste fraze aparent absurde, dar

În dezacord cu teoria lui Darwin1, oamenii primitivi erau mai puri, mai înțelepți și mai spirituali decât rasa lui Adam, așa cum ne învață miturile scandinavei Bur, indienii dejotas și „fiii lui Dumnezeu” din Geneza.

Geneza, 111,21.

că omul spiritual în cursul involuției sale ajunsese în punctul în care predominanța materiei l-a transformat într-un om de carne?

Această doctrină cabalistică este expusă cel mai pe deplin în Cartea lui Iaser, unde se spune că Noe a moștenit aceste haine de la Metusala și Enoh, care la rândul lor le primiseră din mâinile lui Adam și ale soției sale. Cain le-a furat de la tatăl său care le băgase în corabie și i-a dat în secret lui Cuș, care, ascuns de frații și fiii săi, i-a transmis lui Nimrod.

Unii cabaliști și chiar arheologi spun că Adam, Enoh și Noe sunt nume diferite pentru același personaj; dar alții susțin că între Adam și Noe au trecut mai multe cicluri, ceea ce echivalează cu a spune că fiecare patriarh antediluvian reprezenta o rasă existentă în succesiunea ciclurilor și că fiecare dintre aceste rase era mai puțin spirituală decât cea precedentă. Astfel, avem că, deși Noe a fost un om drept, el nu a putut fi egal în bunătate cu strămoșul său Enoh, care a fost prins la cer în timp ce era încă în viață. De aici și alegoria că Noe a moștenit tunica de piele de la al doilea Adam și Enoh, deși nu o purta, altfel fiul său Ham nu i-ar fi furat-o. Dar din moment ce Noe și fiii săi au fost salvați de potop, se dovedește că primul aparținea rasei spirituale antediluviane și a fost ales dintre toți oamenii pentru puritatea sa, în timp ce urmașii săi erau după potop. Tunica de piele pe care o purta Cush în secret, adică atunci când materia i-a contaminat natura spirituală, a trecut la Nimrod, cel mai puternic și mai puternic om al post-potopului și ultimul descendent al giganților antediluvieni.

Să încercăm să descoperim sensul ascuns al legendei Deluge.

În cosmogonia scandinavă, fiii lui Bur îl ucid pe uriașul Imir, iar din rănile lui curgeau râuri atât de puternice de sânge, încât au scufundat întreaga rasă de uriași reci și înghețați, salvând doar Bergelmir și soția sa, care s-au refugiat într-o barcă, ce au fost părinții unei noi rase de uriași, născuți din același trunchi. Toți fiii lui Bur au fost salvați de potop.

Gigantul Imir simbolizează materia organică primitivă și aspră, forțele cosmice oarbe în stare haotică, înainte de a primi impulsul inteligent al Spiritului divin.

Cel de-al doilea Adam la care s-a referit în al doilea capitol al Genezei.

Capitolul VI I. - Aceasta se presupune a fi una din cărțile Canonului sacru al Evreilor și se face aluzie în cele ale lui Iosua și Samuel. A fost găsită de Sidras, un ofițer din armata lui Titus în timpul jefuirii Ierusalimului și publicată la Veneția în secolul al XVII-lea, conform prefaței Consistoriului Rabini; dar atât ediția americană, cât și cea engleză sunt repudiate ca apocrife de rabinii moderni, spunând că reproduc un fals făcut în secolul al XII-lea.

Citat din Higgins din „Anacalypsis” referindu-se la Faber.

Cory. - Fragmente antice. - Berossus.

Pentru mai multe detalii vezi Edda în proză din „Antichitățile nordice” a lui Mallet.

care i-a reglementat mișcarea în legi imuabile. Urmașii lui Bur sunt „fiii lui Dumnezeu” sau zeii minori la care Platon face aluzie în Timaeusul său, cărora le-a fost încredințată creația omului, deoarece scot rămășițele mutilate ale gigantului Imir din abisul haotic (ginnungagap) și le folosesc pentru a crea lumea. Sângele Lui formează râurile și mările; oasele lui munții; dinții lui stâncile și bolovanii; părul lor copacii; craniul său bolta cerească susținută de cele patru coloane ale punctelor cardinale, iar sprâncenele sale formau Edenul, viitoarea casă a omului. Pentru a avea o idee corectă despre această locuință (pământ), Edda-ii spun că este necesar să-l concepe ca rotund ca un inel sau ca un disc plutitor în ceața oceanului ceresc (eter). Este înconjurat de Yormungand, gigantul Midgard sau șarpele care își mușcă coada, șarpele lumesc, simbol al materiei emanate de la Imir, Pătruns de spiritul copiilor lui Dumnezeu, care a produs și modelat toate formele. Această emanaţie este lumina astrală a cabaliştilor şi eterul ipotetic al fizicienilor moderni.

Aceeași legendă scandinavă a creației omului ne dă să înțelegem cât de convinși erau vechii de natura umană în treime. Potrivit lui Voluspa, Odin, Honir și Lodur, strămoșii rasei noastre, în timp ce mergeau pe malul mării au văzut două bețe plutind inert și fără nicio utilitate în apă. Odin le-a dat viață. Honir le-a dat suflet și mișcare. Lodur i-a înzestrat cu frumusețe, vorbire, văz și auz. Ei i-au numit pe bărbat Askr (frasin) și pe femeie Embla (arin). Ei au plasat acest prim cuplu în Eden și au primit de la creatorii lor materie sau viață anorganică, minte sau suflet și spirit pur. Primul a venit din rămășițele uriașului Imir; al doilea dintre Æsirs (zei descendenți din Bur) și al treilea din Vanr (reprezentare a spiritului pur).

Potrivit unei alte versiuni a Eddei, universul vizibil a apărut din centrul ramurilor cu frunze ale Iggdrasill (arborele lumesc cu trei

rădăcini). Sub prima rădăcină curge izvorul vieții (Urdar) iar sub cea de-a doua se află celebra fântână a lui Mimer, în fundul căreia se ascunde inteligența și înțelepciunea. Odin cere un pahar cu apă din această fântână și îl primește cu condiția să lase un ochi în gaj. Acest ochi este simbolul Divinității, deoarece Odin îl lasă în fundul fântânii. Trei fecioare (norne sau secerători) au grijă de arborele lumesc, numit Urdhr, Verdandi și Skuld, simboluri ale trecutului, prezentului și viitorului. În fiecare dimineață, pe măsură ce calculează durata vieții umane, ei scot apă din fântâna Urdar pentru a uda rădăcinile copacului lumesc. Emanațiile frasinului (Iggdrasill), atunci când se condensează și cad pe pământ, dau existență și formă materiei neînsuflețite. Acest copac simbolizează viața universală, atât organică, cât și anorganică; Emanaţiile sale înseamnă spiritul care vivifică formele creaţiei; iar dintre cele trei rădăcini ale sale, una se întinde spre cer, alta spre sălaşul magilor

Este demn de atenție că în Popol-Vuh-ul mexicanilor primul om răsare dintr-o stuf și Hesiod îl descrie ca fiind născut dintr-un frasin, ca în legenda scandinavă.

(uriașii muntilor înalți), iar celălalt, sub care curge fântâna Hvergelmir, este roade de monstrul Nidhogg, care duce constant oamenii la rău.

Tibetanii au, de asemenea, arborele lor lumesc în foarte vechea legendă cosmogonică a țării lor. Ei îl numesc Zampun, și are și trei rădăcini, dintre care prima se întinde spre cer până în vârful celor mai înalți munți, a doua spre regiunile de jos și a treia ajunge la Est.

Hindusii numesc copacul lumesc Ashvatta. Ramurile sale sunt componentele lumii vizibile, iar frunzele sale sunt imnurile vedice care, atât intelectual, cât și moral, simbolizează universul.

Cine studiază cu atenție miturile cosmogonice ale religiilor antice va observa, fără îndoială, similitudinea surprinzătoare a conceptului ezoteric și a formei exoterice, până în punctul în care nu poate rezulta din simple coincidențe, ci dintr-un plan unic în demonstrație că în acele vremuri primitive, acoperite de densitatea ceața tradițiilor, gândirea religioasă a umanității s-a dezvoltat în consecință în toate regiunile globului. Creștinii numesc panteism venerația inspirată de adevărurile ascunse ale naturii; Dar între panteismul care Îl venerează pe Dumnezeu în natură, care, ca unică manifestare obiectivă a divinității, o dezvăluie și o amintește neîncetat omului și o religie dogmatică care ascunde și ascunde adevăratul concept despre Dumnezeu, nu este greu să discerne care dintre cele două satisface mai pe deplin nevoile rasei umane.

Știința modernă acceptă teoria evoluției, în acord asupra acestui punct cu doctrina secretă și sensul ascuns al miturilor cosmogonice ale antichității, fără a exclude Biblia. Încet tulpina răsare din sămânță

și bobocul din tulpină și floarea din boboc; Dar ce forță spirituală prezidează toate aceste transformări care ajung să dea florii forma, culorile și parfumul ei?

Cuvântul evoluție răspunde la aceasta. Germenul rasei umane actuale trebuie să fi preexistat în progenitorul său, la fel cum sămânța în care bate viitoarea floare există ascunsă în ovarul matern. Noua plantă poate fi foarte asemănătoare cu părintele ei, dar va fi oarecum diferită de aceasta. Dacă predecesorii antediluvieni ai elefantului și șopârlei au fost mamutul și plesiozaurul, de ce să nu fie progenitorii rasei noastre uriașii la care se face referire în Vede, Voluspa și Geneza?

Transformarea speciilor, așa cum este expusă de materialiști, este la fel de absurdă, pe cât este logică evoluția succesivă a formelor animale de tip inferior original. Chiar și asigurând că speciile de animale provin din doar patru sau cinci tipuri și, deși toate ființele organice care trăiesc sau au trăit în

Kanne. - Panteonul filozofiilor antice.

Darwin. - Originea speciilor, 484.

pământul procedează într-un mod primar, se pare că numai materialiştii înveteraţi şi lipsiţi de intuiţie sunt capabili să prevadă „aşezarea viitoare a psihologiei pe noile baze ale evoluţiei treptate a facultăţilor şi forţelor mentale”.

Originea fizică a omului și tot ceea ce se referă la evoluția sa organică intră în domeniul științelor experimentale; Dar le negăm materialiştilor orice competenţă în ceea ce priveşte evoluţia psihică şi spirituală a omului, pentru că nu există nicidecum dovezi evidente că facultăţile superioare ale fiinţei umane provin din evoluţie precum cea mai umilă plantă şi cel mai mizerabil vierme.

Să ne uităm acum la teoria evoluționistă a brahmanilor antici, simbolizată în arborele lumesc numit Ashvatta, deși într-un mod diferit față de scandinavii. Ashvatta are ramurile în jos și rădăcinile în sus. Rădăcinile simbolizează lumea fizică, universul vizibil, iar cea de-a doua lumea spirituală invizibilă, deoarece rădăcinile pornesc din regiunile cerești unde, de la crearea lumii, omenirea și-a plasat Dumnezeul invizibil. Simbolurile religioase ale fiecărei țări sunt coroborări diverse ale doctrinei, conform căreia, energia creatoare a emanat dintr-un punct primar, și asta este ceea ce au învățat Pitagora, Platon și alți filozofi. În acest sens, Filon spune: „Caldeii erau de părere că Cosmosul este un punct între lucrurile existente, fie că acest punct este Dumnezeu însuși (Theos) sau dacă Dumnezeu este în el, cuprinzând sufletul tuturor lucrurilor.

Piramidele Egiptului simbolizează aceeași idee ca și arborele lumesc. Vârful este legătura mistică dintre cer și pământ, analogă cu rădăcina copacului, în timp ce baza reprezintă ramurile întinse spre cele patru puncte cardinale ale universului material. Ideea simbolică a piramidelor este că toate lucrurile emană din spirit prin evoluție descendentă (contrar a ceea ce presupune teoria darwiniană), adică că formele s-au materializat treptat până la atingerea maximului de materializare . În acest moment, teoria evoluționistă modernă intră în arena ipotezelor speculative și nu este surprinzător că Haeckel urmărește în Anthropogenia genealogia omului „din rădăcina protoplasmatică existentă în nămolul oceanic, cu mult înainte ca cele mai vechi roci fosilifere să fie sedimentate". explică Huxley. Putem crede că omul a descins dintr-un mamifer asemănător maimuței, mai ales când, după Berosio, aceeași teorie a învățat, dacă nu la fel de elegant, mai mult.

ld.- Nu putem admite această „formă primară", decât dacă prin ea înțelegem prima formă în care s-a manifestat Divinitatea revelată.

Id., 488.

Conferința lui Huxley despre Darwin și HeckeL

Emigrarea lui Avraam, 32.

de înțeles, omul pește, Oannes sau Dagon, jumătate de demon al Babilonului. Este de remarcat faptul că această veche teorie a evoluției nu este conținută doar în simboluri și legende, ci este reprezentată și în picturile murale din templele indiene, iar fragmente descriptive au fost găsite în templele egiptene și pe lespezile Nimrodului și Ninivei excavate de Layard. Dar ce se află în spatele descendenței omului după Darwin? Indiferent cât de departe merge examinarea noastră, găsim doar ipoteze imposibil de dovedit, pentru că celebrul naturalist spune că „toate speciile coboară în linie dreaptă de la câțiva indivizi existenți cu mult înainte de formarea primului strat silurian". Deși Darwin nu își dă osteneala să ne spună cine au fost acești „puțini indivizi", este suficient ca pentru a le admite existența trebuie să ceară coroborare de la antici, astfel încât conceptul să aibă un caracter științific. De fapt, ar fi cu adevărat nesăbuit să afirmăm că știința modernă contrazice ipoteza antică a omului antediluvian, după modificările suferite de globul nostru în ceea ce privește temperatura, climă, sol și, îndrăznim să spunem, în condițiile sale electromagnetice. Topoarele de silex găsite de Boucher de Perthes în Valea Sommei sunt dovada că vechimea omului pe pământ depășește orice calcul. Potrivit lui Büchner, omul exista deja în perioada glaciară corespunzătoare epocii cuaternare și probabil chiar și dincolo. Dar cine este capabil să bănuiască ce descoperiri viitoare ne rezervă?

Dacă există dovezi incontestabile că omul a existat într-o antichitate atât de îndepărtată, organismul său trebuie să se fi modificat într-un mod admirabil, din cauza schimbărilor atmosferice și climatologice.

În consecință, se poate presupune și prin analogie, revenind la acele vremuri foarte îndepărtate, că organismul strămoșilor îndepărtați ai „înghețatelor gigantice” le-a permis să coexiste cu peștii devonieni și moluștele siluriene. Este adevărat că nu și-au lăsat oasele sau topoarele de silex în peșteri; Dar dacă mărturia anticilor este de încredere, în vremurile primitive nu existau doar uriași sau „oameni cu putere celebră”, ci și „fii ai lui Dumnezeu”. Dacă toți cei care credem în evoluția spiritului, la fel de ferm ca și materialiștii în cea a materiei, suntem acuzați că ținem „ipoteze de nedemonstrat”, putem bine învinovăți acuzatorii care, după cum mărturisesc ei înșiși, teoria lor asupra Fizicii. evoluția nu este demonstrată și poate nedemonstrabilă. Putem deduce măcar dovezi din miturile cosmogonice a căror vechime uimitoare este recunoscută de filologi și arheologi, în timp ce adversarii noștri nu se pot baza pe nimic, decât

Cory. - Fragmente antice.

Originea speciilor, 448-449, ediția Ia.

Huxley. - Prelegere despre Darwiny HceckeL

dacă nu recurg la o parte din vechile inscripţii cu caractere ideografice şi suprimă restul.

Din fericire, în timp ce lucrările unor oameni de știință renumiți par să contrazică teoriile noastre, ele sunt complet coroborate de alții nu mai puțin eminenți, precum Wallace, care apără ideea „procesului evolutiv lent” al speciilor dintr-o perioadă foarte îndepărtată în o succesiune nenumarata de cicluri... Și dacă acest lucru este admis la animale, de ce să nu admitem acest lucru la omul ai cărui strămoși foarte îndepărtați au fost ființele pur spirituale numite copii ai lui Dumnezeu?

Să revenim acum la simbolismul antic cu mitologia sa fizico-religioasă. Mai târziu sperăm să demonstrăm relația intimă a acestor mituri cu progresele științelor naturii, întrucât imaginile emblematice și frazeologia particulară a preoților antici ascund cunoștințe încă ignorate în ciclul nostru.

Oricât de expert ar fi un savant în scrierile hieratice și hieroglifice ale egiptenilor, el trebuie să analizeze cu atenție inscripțiile și să nu se aventureze să le interpreteze fără să fie mai întâi sigur, busolă și riglă în mână, că hieroglifa se conformează cifrelor și liniilor. .forme geometrice care dau cheia.

Cu toate acestea, există mituri ale interpretării spontane, cum ar fi creatorii bisexuali din toate cosmogoniile. Grecul Zeus-Zén (Eter) cu soțiile sale Chthonia (pământ haotic) și Metis (apă); Osiris (de asemenea, Eterul) prima emanație a lui Amon, Zeitatea Supremă și sursa primară de lumină, cu Isis-Latona (pământ și apă); Mithras, zeul născut din stâncă, simbol al focului lumesc masculin sau personificarea luminii primare, și soția și mama sa Mithra, zeița focului, care reprezenta elementul magmatic pur (principiul activ masculin), considerat lumină și căldura, în legătură cu pământul și apa (principiile feminine pasive ale generației cosmice). Mithras este fiul lui Bordj (muntele lumesc al perșilor) din care iese ca o rază de lumină strălucitoare. Cosmogonia indiană ne vorbește despre Brahma, zeul focului, și consoarta sa prolifică Unghi, zeitatea strălucitoare din al cărei trup izvorăsc o mie de raze de glorie și șapte limbi de foc. Siva, personificată în Meru (Himalaya sau muntele lumesc al indienilor), a coborât din cer, ca Iehova evreu, într-o coloană de foc. Toate aceste divinități și multe altele de ambele sexe pe care le-am putea cita dezvăluie clar semnificația lor ezoterică. Și ce altceva ar însemna aceste mituri duale decât principiul fizico-chimic al creației primordiale? Ele sunt simboluri ale primei și triune manifestări ale

Distribuția geografică a animalelor.

Perșii l-au numit pe Mithras Theos ekpetros, zeul stâncii.

Bordjul este un vulcan care deci contine foc (element activ masculin) si piatra, pamant si apa (elemente pasive feminine). Acest mit este foarte semnificativ.

Brahmanii Sagnikus mențin astăzi focul perpetuu în onoarea lui Unghi.

Cauza Supremă în spirit, forță și materie; a corelativității divine în punctul inițial al evoluției reprezentată de copularea focului și apei sau unirea principiului masculin activ cu femininul pasiv, ambele emanate din spiritul electrizant și procreatorii fiului său teluric, materia cosmică sau substanța primară, vivificat de eter sau lumina astrală.

Avem, așadar, că munții, ouăle, copacii, șerpii, coloanele și alte simboluri lumești ascund adevăruri demonstrate științific ale filozofiei naturale. Munții simbolici descriu creația primară cu ușoare variații; arborii lumești denotă evoluția spiritului și materiei; Șarpele și coloanele fac aluzie la diferitele atribute ale acestei duble evoluții în corelația ei nesfârșită a forțelor cosmice. În pliurile misterioase ale muntelui, matricea universului, puterile divine aranjează germenii atomici ai vieții organice și licoarea vieții care trezește spiritul uman în materia umană.

Acest lichior sacru este Soma, băutura de sacrificiu a indienilor; pentru că cele mai dense particule ale primei substanțe au format lumea

fizică, iar cele mai subtile au învăluit-o în ondulațiile lor eterice și invizibile, ca un nou-născut, stimulându-i activitatea pe măsură ce ieșea încet din haosul etern.

Miturile cosmogonice au trecut de la ideea abstractă poetic la simbolismul plastic, așa cum le găsește arheologia astăzi. Șarpele, care joacă un rol atât de important în pictura și sculptura antică, și-a pierdut ulterior adevărata semnificație din cauza interpretărilor absurde ale Genezei, care îl identifică cu Satana, când dimpotrivă este mitul unor embleme mai diverse și mai ingenioase. Printre acestea se numără agathodaimon (arta vindecării și a nemuririi sufletului) și, din acest motiv, este un atribut obligatoriu al tuturor divinităților patronimice ale sănătății și igienei. În Misterele egiptene, paharul sănătății era înconjurat de șerpi. Această reptilă este și o emblemă a materiei, deoarece, întrucât răul este opoziție cu binele, cu cât materia se desparte mai mult de sursa ei spirituală, cu atât mai mult va fi supusă răului. În cele mai vechi imagini ale egiptenilor și în alegoriile cosmogonice ale lui Kneph, un șarpe simbolizează materia într-un cerc emisferic al cărui ecuator se încrucișează în linie dreaptă pentru a sugera că, dacă universul luminii astrale înconjoară lumea fizică care a emanat din el, este la rândul său învăluit și limitat de Emepht (Prima Cauză). Phtha naște pe Ra cu nenumăratele forme pe care le înviifică și ambele ies din oul lumesc, deoarece oul este cea mai comună modalitate generativă a ființelor vii. Veșnicia timpului și nemurirea spiritului sunt simbolizate în șarpele care înconjoară lumea și își mușcă coada fără a lăsa o pauză în continuitate. De asemenea, simbolizează lumina astrală.

Filosofii școlii lui Pherecydes au învățat că eterul (Zeus sau Zën) este cerul superior sau empirean în care se află lumea superioară, a cărei lumină (astrală) este concentrația substanței primare.

Acesta este simbolul șarpelui identificat mai târziu cu Satana de către creștini. Este Od, Ob și Aurde Moise Și al Cabaliștilor. Când lumina astrală în stare pasivă acționează asupra celor care, fără să-și dea seama, sunt duși de curentul său, este Ob sau piton. Moise a hotărât să-i extermine pe cei care au cedat influenței entităților sinistre care ne înconjoară pretutindeni și se mișcă în undele astrale ca peștii în apă, pe care Lytton îi numește „locuitori ai pragului”. Dar este transmutat în Od de îndată ce este vivificat de fluxul conștient al unui suflet nemuritor, pentru că atunci curentele astrale acționează sub conducerea unui adept sau a unui hipnotizator a cărui puritate spirituală le permite să domine forțele oarbe. În acest caz, o entitate planetară înaltă a celor care nu s-au încarnat niciodată (deși printre ei se numără și cei care au trăit în lumea noastră) coboară temporar în sfera noastră și, purificând mediul înconjurător, deschide ochii spirituali ai subiectului și îi infuzează cu darul profeţiei. În ceea ce privește Aurul, acesta desemnează anumite proprietăți ascunse ale agentului universal, care sunt de interes doar pentru alchimiști și în niciun caz pentru publicul larg.

Anaxagoras din Clazomene, fondatorul sistemului filozofic homoiomerian, credea ferm că elementele spirituale și arhetipurile tuturor lucrurilor proveneau din eterul nelimitat, la care au fost întors de pe pământ. Hindușii au zeificat eterul (akâska), iar grecii și latinii l-au identificat cu Zeus sau Magnus, pe care Virgiliu îl numește pater omnipotens oeter.

Entităţile astrale sau locuitorii pragului la care am făcut aluzie sunt spiritele elementare ale cabaliştilor sau diavolii bisericii creştine.

Georgici, II.

Porfiry și alți filozofi discută natura acestor entități care locuiesc în prag. Sunt, în general, răuvoitori și înșelători, deși există unii care sunt inofensivi și docili, dar atât de slabi încât le este greu să comunice cu muritorii, a căror relație tânjește constant. Malignitatea celor dintâi este inconștientă, deoarece legea evoluției spirituale nu le-a transmutat instinctul în inteligență, ei au încă o rațiune latentă ale cărei lumini cele mai înalte sunt tipice doar spiritului nemuritor.

Dar Biserica Latină îi contrazice pe cabalişti în acest punct. Sfântul Augustin, în disputa sa cu neoplatonistul Porfirie pe această temă, spune: „Aceste spirite nu sunt înșelătoare prin condiția naturală, așa cum afirmă turgul Porfirie, ci prin răutate, întrucât se prefac a fi zei și simulează sufletele decedatului, deci „Nu se arată ca nişte diavoli, ci sunt cu adevărat” (Cetatea lui Dumnezeu, X, 2). Deci, în ce specii ar trebui să-i încadram pe bărbații fără cap pe care Sfântul Augustin pretinde că i-a văzut și pe satiri care, după Sfântul Ieronim, au fost expuși multă vreme în Alexandria? Se spune că acești satiri aveau picioare și coadă de capră și că unul dintre ei a fost pus în saramură pentru a fi trimis în butoi împăratului Constantin!

Des Mousseaux spune foarte grav, când are de-a face cu diavolii, că Tertullian a descoperit deja în mod clar secretul vicleniei lor. Frumoasa descoperire! Dar acum că știm atât de multe despre sarcinile mentale ale Părinților Bisericii și despre descoperirile lor în antropologia astrală, ar trebui să ne mirăm că în dorința lor de explorări spirituale au uitat de planeta noastră până la punctul de a o nega, nu numai mișcare, dar și sfericitate?

Langhorne spune în traducerea lui Plutarh: „Dionisie din Halicarnas crede că Numa a ordonat ca templul lui Vesta să fie construit în formă de rotondă pentru a reprezenta rotunjimea pământului simbolizată în respectiva zeiță”. Mai mult, Philolaus, în acord cu pitagoreicii, susține că elementul foc este în centrul pământului; iar Plutarh, tratând această chestiune, atribuie pitagoreenilor părerea că „pământul nu este liniștit și nici nu este situat în centrul universului, ci se învârte în jurul sferei focului, fără a fi cel mai valoros sau partea principală a mașină grozavă.” Platon a gândit la fel. Prin urmare, nu

există nicio îndoială că pitagoreicii au anticipat descoperirea lui Galileo.

Multe fenomene, până acum misterioase și inexplicabile, vor fi ușor de înțeles odată ce va fi admisă existența universului invizibil care saturează organismul subiecților hipnotizați, fie prin voința puternică a unui magnetizator, fie prin entități invizibile a căror acțiune produce același rezultat. . Odată hipnotizat subiectul, corpul său astral iese din plicul paralizat al cărnii și, traversând spațiul nelimitat, se oprește la marginea graniței misterioase. Dar ușile de intrare în „orașul tăcut” sunt doar întredeschise și nu se vor deschide larg până în ziua în care sufletul său, unit cu esența sublimă și nemuritoare, își părăsește trupul de carne. Între timp, clarvăzătorul poate privi doar prin vizor, iar extinderea câmpului vizual va depinde de acuitatea sa perceptivă.

Toate religiile antice aveau același concept al Treimii în unitate simbolizat în cele trei Dejote din Trimurti indian și în cele trei capete ale Cabalei evreiești sculptate unul în celălalt și unul peste altul. Trinitatea egiptenilor și cea a grecilor au simbolizat în mod similar emanația primară și triună cu cele două principii ale sale: masculin și feminin. Unirea Logosului (înțelepciunea, principiul masculin, Dumnezeu manifestat) cu Aurajul (principiul feminin, Anima mundi, Duhul Sfânt, Sefira cabaliștilor și Sophia agnosticilor) naște toate lucrurile vizibile și invizibile. Adevărata interpretare metafizică a acestei dogme universale era rezervată în incinta sanctuarelor; dar grecii au personificat-o în mituri poetice. În Dionysiacas lui Nonnus Bacchus apare îndrăgostit de briza moale și jucăușă Aura Plácida (Sfântul Duh sau zefirul placid). În acest sens, Higgins spune: „Zefirul placid

După cum este de presupus, dacă toți oamenii de știință acceptă concluziile colegilor lor, autorii lucrării: El Universo invisible.

„Au fost sculptate trei capete, unul în interiorul celuilalt și unul deasupra celuilalt” (Soñar; Idra suta, secțiunea 7).

a dat naștere la doi sfinți ai calendarului alcătuiți de Părinții ignoranți ai Bisericii: Sfântul Aura și Sfântul Placid, cu adaosul transformării zeului jovial în Sfântul Bacchus, al cărui mormânt și moaște se mai arată la Roma. Festivalul Santa Aura și San Plácido este sărbătorit pe 5 octombrie, cu puțin timp înainte de cel al lui San Bacchus. Mult mai sublim și poetic este spiritul religios al mitului scandinav. În abisul de nepătruns al lumii (Ginnungagap) materia cosmică și forțele primare se luptă cu furie oarbă și furioasă, când Dumnezeul nemanifestat trimite suflarea benefică de dezgheț din sfera de foc a empireanului (Muspellheim), printre ale cărui raze strălucitoare locuiește mult. mai mult dincolo de limitele lumii. Sufletul Invizibilului, Spiritul plutind deasupra apelor negre ale

abisului, face ordinea sa iasa din haos si dupa ce a dat impuls intregii creatii, PRIMA CAUZA ramane instatu abscondito.

Religia și știința se reunesc în cântecele păgânismului scandinav. Când Thor, Herculele din Nord, fiul lui Odin, trebuie să mânuiască buzduganul teribil din care izvorăște fulgerul, își îmbracă mănuși de fier. El poartă, de asemenea, centura de forță sau centura magică care îi crește puterea cerească. Călărește un car cu suliță de fier, ale cărui roți se rotesc pe nori pregnanți de fulgere, tras de doi berbeci cu frâne de argint și fruntea lui înfricoșată este încununată de stele. Thor își mânuiește bâta cu o forță irezistibilă împotriva giganților înghețați rebeli pe care îi învinge, topește și anihilează. Când zeii trebuie să țină o adunare la fântâna Urdar pentru a decide destinele omenirii, toți se îndreaptă acolo călare, cu excepția lui Thor, care merge pe jos, de teamă că la trecerea Bifrost (curcubeul) sau podul Æsir de culori variate, el așează. a luat foc cu carul lui strălucitor și au fiert apele Urdarului.

Mai simplu spus, ce interpretare se poate da acestui mit dacă nu că autorul legendei știa multe despre electricitate? Thor, personificarea energiei electrice, pentru a gestiona fluidul se pune pe mănuși de fier, adică din metal conductor. Centura de alimentare este circuitul închis prin care trece curentul electric. Carul ale cărui roți strălucitoare se învârt pe norii încărcați simbolizează electricitatea la locul de muncă. Sulița ascuțită sugerează ideea paratrăsnetului, iar echipa de berbeci reprezintă principiul masculin cu femininul în căpățânii de argint, deoarece acesta este metalul Astartei sau Dianei (luna). În berbec și căpăstru vedem principiile active și pasive ale naturii combinate în opoziție. Berbecul antrenează și frâna ține, dar ambele sunt supuse energiei electrice care le mișcă. Din această energie primară și din combinațiile multiple și succesive ale principiilor atât masculine cât și feminine ia naștere evoluția lumii vizibile, criptată glorios în sistemul planetar care simbolizează cercul de stele care îi împodobesc fruntea. Razele teribile ale lui Thor (electricitatea activă) prevalează împotriva forțelor titanice reprezentate în giganți; dar atunci când se întâlnește cu zeii mai mici, trebuie

Higgins. - Anacalipsis. - vezi și „Dupruis”.

ciocan. - Antichitățile nordice, 401-406. Cântecul lui Voluspa în Eddas.

trece pe jos podul Bifrost sau curcubeu și coboară din car (trece în starea adormită), altfel ar anihila toate lucrurile cu focul său. În ceea ce privește faptul că Thor se teme să fierbe apele fântânii Urdar, fizicienii moderni nu vor înțelege semnificația acestui mit până când relațiile electromagnetice reciproce ale elementelor sistemului planetar, care acum sunt doar presupuse, după cum vedem, nu vor fi complet determinate. În eseurile recente ale lui Mayer și HunL

Filosofii antici credeau că vulcanii și izvoarele termale emanau din curenții electrici subterani, care erau și cauza sedimentelor minerale de diferite tipuri care dau naștere izvoarelor medicinale. Dacă se obiectează că autorii antici nu exprimă clar aceste fapte pentru că, potrivit modernilor, nu știau nimic despre electricitate, vom mustra spunând că epoca noastră nu cunoaște toate lucrările înțelepciunii antice. Apele limpezi și proaspete ale Urdarului udau zilnic copacul lumii mistice, iar dacă Thor (electricitatea activă) le-ar fi întunecat, cu siguranță le-ar transforma în ape minerale ineficiente pentru irigare.

Aceste exemple coroborează vechea afirmație a filozofilor că în fiecare mit există un Logos și un fundament al adevărului în fiecare ficțiune.

CAPITOLUL VI

Hermes, purtătorul ordinelor mele, a luat toiagul cu care la discreția lui închide pleoapele muritorilor și la discreția lui îi trezește și pe cei adormiți.

- Odiseea, cartea a V-a

Am văzut inelele samotracice sărind și pilitura de oțel fierbinte într-o placă de bronz, de îndată ce au pus piatra de dedesubt. Și cu groază de panică fierul părea să fugă de ea cu o ură amară.

-LUCRECIO, Cartea VI

Dar ceea ce distinge în mod deosebit Fraternitatea este minunata sa cunoaștere a resurselor artei medicale. Ele operează prin mijloace simple și nu prin vrăji.

- (Manuscris. Raport despre originea și atributele adevăraților rozicrucieni)

Puține adevăruri au fost spuse la fel de profunde de oamenii de știință precum cel expus de Cooke în lucrarea sa New Chemistry, când a spus: „Istoria științei ne arată că, pentru a înrădăcina și a dezvolta un adevăr științific, epoca trebuie să fie în mod corespunzător. dispus să-l primească.Ei bine, multe idei nu au dat roade pentru că au căzut pe pământ steril; dar de îndată ce timpul pus în îngrășământ, sământa a dat rădăcini și mai târziu fructe...

„Fiecare student este surprins să vadă numărul mic de adevăruri pe care chiar și cele mai eminente talente le-au adăugat colecției științifice.” Transformarea care a avut loc recent în chimie este foarte potrivită pentru a atrage atenția chimiștilor asupra acestei chestiuni, ceea ce nu ar produce surpriză.dacă învăţăturile alchimice ar fi fost studiate în prealabil cu criterii imparţiale.Podul care străbate abisul deschis.

între noua chimie și vechea alchimie este mică în comparație cu cea mai îndrăzneață întindere la trecerea de la teoria dualistă la teoria unitară.

Așa cum Ampère a fost garantul lui Avogadro în rândul chimiștilor moderni, tot așa se va vedea într-o zi că vechea ipoteză, susținută de Reichenbach, deschide calea pentru a estima valoarea lui Paracelsus. Cu doar cincizeci de ani în urmă, molecula era considerată tipul unitar al combinațiilor chimice și poate că nu va trece atât de mult timp fără să fie recunoscut meritul eminent al misticului elvețian, care spune într-una dintre lucrările sale: „Meretă să ținem cont. că Magnetul este acel spirit al vieții în omul sănătos, pe care omul bolnav îl caută și ambele sunt unite cu haosul exterior. În acest fel, bolnavul îl infectează pe cel sănătos prin atracție magnetică”.

Lucrările lui Paracelsus descriu cauzele bolilor care afectează omenirea, relațiile ascunse dintre fiziologie și psihologie, pe care știința modernă se străduiește în mod speculativ să le descopere în zadar și specificul și remediile pentru fiecare dintre afecțiunile corporale. Paracelsus a cunoscut și electromagnetismul cu trei secole înainte (Ersted se presupunea că l-a descoperit, așa cum se poate deduce din examinarea critică a terapiei sale particulare. În ceea ce privește descoperirile sale chimice, nu este nevoie să le enumerăm, deoarece mulți autori imparțiali îl consideră unul dintre cei mai distinși chimiști ai timpului său.Brierre de Boismont îl numește un geniu, iar după Deleuze spune că a deschis o nouă eră în istoria medicinei.Secretul remediilor sale fericite și magice (cum le numeau atunci).), A constat în disprețul suveran cu care privea autoritățile științifice intitulate ale vremii sale. În acest sens, spune: „În investigarea adevărului, m-am întrebat că dacă nu ar exista profesori de medicină în această lume, cum aș fi reușit să învăț această artă?Ei bine, în nicio altă carte decât în cartea mereu deschisă a naturii, scrisă de degetul lui Dumnezeu... Mă acuză că nu am intrat în templul artei pe ușa principală; dar cine are dreptate? Galen, Avicenna, Mesue, Rhasis sau natura cinstită? Eu cred că natura și prin ușile ei am intrat ghidat de lumina naturii fără a fi nevoie de lămpi de farmacie.”

Disprețul său față de rutina de predare și de formularea științifică, dorința de a se identifica cu spiritul naturii, care era pentru el singura sursă de sănătate, singurul sprijin și singura lumină a adevărului, s-au adunat împotriva alchimistului și filosofului focului, a mâniei implacabile. a pigmeilor vremii. Nu trebuie să ne mire că l-au acuzat că este șarlatan și chiar bețiv, deși Hemmann îl apără cu stăruință împotriva acestei ultime acuzații, demonstrând că a fost defăimarea unui anume Oporino, care a fost alături de el de ceva vreme pentru a-și descoperi secretele, iar când nu a putut să încerce, s-au dezlănțuit limbile rele ale discipolilor săi plini de răutate, răsunând ecou de către farmaciști. Paracelsus a fondat școala magnetismului animal și a descoperit proprietățile magnetului. Contemporanii lui i-au subminat reputația numindu-l

Hemmann. - Studii medico-chirurgicale. Berlin, 1778.

ca vrăjitor, având în vedere minunatele leacuri pe care le-a obținut, întrucât trei secole mai târziu baronul Du Potet s-a trezit acuzat și de vrăjitorie și demonolatrie, de Biserica Romană și de șarlatanie de către academicienii Europei.

După cum spuneau filozofii focului, nu există chimist capabil să considere „focul viu" diferit de colegii săi și, în acest sens, Fludd spune: „Ai uitat ce te-au învățat părinții tăi despre el sau, mai degrabă, nu ai știut niciodată asta pentru că este prea mare pentru tine."

Această lucrare ar fi incompletă dacă nu am relata, chiar și pe scurt, istoria magnetismului animal de când Paracelsus i-a uimit pe înțelepții din a doua jumătate a secolului al XVI-lea cu experimentele sale. Vom explica pe scurt ceva legat de opera lui Antonio Mesmer, care a importat magnetismul animal din Germania, și abaterea cu care academicienii l-au primit, după ce au respins consecutiv toate descoperirile făcute de Galileo aici, așa cum se consemnează în documentele aproape transformate în praf. a Academiei de Științe din Paris, ai cărei membri au închis porțile de intrare în misterele sublime ale lumilor fizice și psihice. La dispoziția lor era alkahest, marele solvent universal, și ei au disprețuit să mărturisească după un secol că, „dincolo de limitele observației, chimia nu este infailibilă și, deși ipotezele și teoriile noastre pot conține un fond de Adevăr, ele suferă frecvent. modificări, care le revoluționează complet.

Nu este legal să afirmăm fără dovezi că magnetismul animal și hipnotismul sunt halucinații pure. Dar unde sunt dovezile care dau singura valoare posibila afirmatiei? Academicienii au avut mii de ocazii pierdute pentru a afla adevărul, iar în zadar magnetizatorii și hipnotizatorii invocă mărturia surzilor, schilodilor, bolnavilor și muribunzilor pe care i-au redat la sănătate fără alt medicament decât manipulări foarte simple și punerea apostolică a mâinilor. Când faptul este de netăgăduit pentru că este evident, ei îl atribuie unei simple coincidențe, altfel numeroșii noștri Tomas spun că totul este viziuni, șarlatanism și exagerare. Celebrul greeter american Newton a efectuat mai multe cure instantanee decât vor avea cei mai renumiți medici din New York în întreaga lor viață, iar Zouave James a avut același succes în Franța. Va fi atunci posibil să etichetăm mărturiile adunate în ultimii patruzeci de ani drept halucinații sau conspirație a șarlatanilor și nebunilor? Cine ar fi făcut asta s-ar mărturisi prost.

În ciuda condamnării recente a lui Leymarie, a ridicolului scepticilor și a multor medici și oameni de știință, a nepopularității problemei și a persecuției tenace

Robert Fludd. -Tratatul III.

Cooke. - Chimie nouă.

al clerului roman care luptă cu inamicul tradițional al femeilor cu magnetism, adevărul fenomenelor psihice este atât de evident, încât chiar și curțile franceze înseși, deși cu repulsie, nu au avut de ales decât să le recunoască. Celebra clarvăzătoare, doamna Roger, și hipnotizatorul ei, dr. Fortín, au fost acuzați de fraudă. Subiectul s-a prezentat la 18 mai 1876 în fața curții de corecție din Sena, însoțit de baronul Du Potet, în calitate de martor, și de celebrul avocat Julio Favre, în calitate de apărător. Măcar pentru o dată adevărul a predominat, iar acuzația a fost respinsă. S-a datorat acest rezultat elocvenței vibrante a apărătorului sau dovezilor incontestabile prezentate? Totuși, Leymarie, redactorul Revue Spirite, a adus și probe favorabile, în afară de declarațiile a o sută de martori respectabili, printre care se numărau reputații europene de frunte. Această inconsecvență nu are altă explicație decât aceea că magistrații nu au îndrăznit să discute despre fenomene hipnotice. În fotografiile, loviturile, scrierile, Ievitaţiile, vocile şi materializările spiritiste, este loc de simulare şi va fi greu de găsit un fenomen spiritist pe care un prestidist priceput să nu-l poată imita cu artificiile sale; Dar minunile hipnotismului și fenomenele psihice subiective sfidează imposturile mediumilor falși, batjocorul scepticilor și rigorile științei. Nu este posibil să simulați catalepsia. Spiritualiştii care tânjesc să-şi vadă ideile recunoscute ştiinţific se angajează în fenomenalismul hipnotic. Daca asezam un subiect hipnotizat pe scena din Camera Egipteana, hipnotizatorul va putea sa-si transporte spiritul liber in orice locuri indicate de public si sa-si testeze clarviziunea si claraudienta. În părțile corpului afectate de pasele hipnotizatorului, ace și ace pot fi înfipte în el, chiar și în locuri la fel de delicate precum pleoapele, carnea sa cauterizată și rănită cu arme tăiate, fără a fi cauzată cea mai mică pagubă sau a simți durerea. cea mai mică durere. Regazzoni, Du Potet, Teste, Pierrard, Puysegur și Dolgoruky spun bine că nu se poate face rău unui subiect hipnotizat. După aceasta, să invităm orice vrăjitor vulgar dintre cei care tânjesc la statutul de celebritate și se prezumă că sunt pricepuți în imitarea fenomenelor spiritualiste să se supună aceluiași experiment. Cu siguranță va refuza să-și pună corpul la astfel de teste.

Ei spun că argumentul lui Julio Favre a ținut judecătorii și publicul în suspans timp de o oră și jumătate; dar fără a-i nega merite, pe care, auzindu-l cu alte ocazii, le recunoaștem, este de subliniat că ultimul paragraf al apărării sale conținea

În Buletinul Academiei de Medicină din Paris (volumul I, 343, anul 1837) există un raport al dr. Oudet1 care spune că pentru a verifica insensibilitatea unui subiect hipnotizat a introdus un ac lung între scalp și carne și a pus un deget pe ea pentru o vreme.câteva secunde la flacăra unei bujii. Cu altă ocazie, o doamnă pe nume Plaintain1 a fost hipnotizată pentru a-și îndepărta cancerul de la sânul drept. Operația a durat douăsprezece minute și în tot acest timp pacienta a stat de

vorbă calm cu hipnotizatorul, fără a observa nici cea mai mică durere. (Buletinul Academiei de Medicină, volumul Il1 370.)

o afirmaţie prematură şi în acelaşi timp eronată. El a spus astfel: „Suntem în prezența unor fenomene pe care știința le admite, deși fără a le explica. Oamenii de rând pot râde de ei, dar ei sunt preocuparea unor fizicieni iluștri. „Justiția nu ar mai trebui să ignore ceea ce recunoaște știința."

Masele nu ar fi râs de hipnotism dacă afirmația gratuită a apărătorului s-ar fi bazat pe numeroase investigații științifice ale unor experimentatori imparțiali, în loc să se limiteze la o mică minoritate cu adevărat dornică să pună sub semnul întrebării natura. Vulgarii sunt docili și supuși ca un copil care merge ușor oriunde îl duce doica lui. Alege pentru închinare idolii și fetișurile care îl orbiesc cel mai mult și apoi se întoarce pentru a vedea cu o privire măgulitoare dacă acea dădacă bătrână numită opinia publică este mulțumită.

Lactantius a asigurat că niciun sceptic al vremii sale nu ar fi îndrăznit să nege nemurirea sufletului în fața unui magician, „pentru că ar fi demonstrat imediat contrariul, evocând sufletele morților pentru ca acestea să se manifeste vizibil celor vii. și prezice evenimente viitoare." Un lucru asemănător s-a întâmplat și în cazul doamnei Roger, întrucât magistrații s-au speriat când au văzut că baronul Du Potet a hipnotizat-o în prezența lor, ca probă testimonială în favoarea acuzatului.

Revenind acum la Paracelsus, vom spune că lucrările sale scrise într-un stil enigmatic, deși viguros, trebuie citite ca sulurile lui Ezechiel, în interior și în exterior. În acele vremuri exista un risc mare în expunerea doctrinelor heterodoxe, deoarece Biserica era în toată puterea ei, iar autodefesurile erau comune. Din acest motiv vedem că Paracelsus, Agrippa și Philaletes erau la fel de remarcabili pentru evlavia declarațiilor lor publice, pe cât erau celebri pentru isprăvile lor alchimice și magice. Opinia lui Paracelsus despre proprietățile oculte ale magnetului este expusă în lucrările sale: Archidaxarum, De Ente Dei și De Ente Astrorum, în prima dintre care descrie minunata tinctură medicinală extrasă din magnet și numită magisterium magnetis. Expunerea este însă într-un limbaj neînțeles de laici și în acest scop spune: „Orice țăran vede că magnetul atrage fierul; dar înțeleptul trebuie să se întrebe de ce... Am descoperit că, pe lângă această proprietate notorie de a atrage fierul, magnetul are o altă proprietate ascunsă".

Paracelsus demonstrează mai târziu că în om bate o „forță sideală" emanată din stele, care constituie forma sa astrală. Această forță siderală, pe care am putea-o numi spiritul materiei cometare, rămâne direct legată de stelele din care provine și astfel oamenii rămân în atracție magnetică reciprocă. Paracelsus mai consideră că corpul uman

are aceeași compoziție chimică ca pământul și celelalte stele și spune așa: „Corpul

Mai sălbatic. - Profeții antice și moderne. - Jurnalul frenologic.

Vine din elemente și sufletul din stele... Din elemente omul trage în mâncare și băutură ceea ce este necesar pentru a-și susține carnea și sângele; dar din stele vine susținerea minții lui și gândurile sufletului său". Vedem aceste afirmații ale lui Paracelsus coroborate astăzi, deoarece spectroscopul demonstrează identitatea chimică dintre corpul uman și sistemul planetar, iar fizicienii predau din sala de clasă atracția magnetică a soarelui și a planetelor.

Dintre elementele constitutive ale corpului uman, la soare au fost deja descoperite hidrogen, sodiu, calciu, magneziu și fier; iar hidrogenul a fost găsit în sutele de stele observate, cu excepția a două. Prin urmare, dacă spectroscopul a confirmat cel puțin una dintre afirmațiile lui Paracelsus, este de așteptat ca în timp și celelalte să fie coroborate, în ciuda disprețului în care l-au avut astronomii și chimiștii pentru teoriile sale despre compoziția chimică identică a omului. și stele și prin ideile sale despre afinitățile și atracțiile dintre ele.

Dar se întâmplă să se întrebe: cum a putut Paracelsus să presupună constituția stelelor, când până la descoperirea spectroscopului academiile de chimie siderale nu știau nimic? Chiar și astăzi, în ciuda celor mai noi proceduri de observare, a fost posibilă doar indicarea prezenței în soare a câtorva elemente și a unei Cromosfere ipotetice, deoarece totul rămâne un mister. Ar fi putut Paracelsus să fie atât de sigur de constituția naturală a stelelor dacă nu ar fi avut la dispoziție mijloace precum filozofia ermetică și alchimia, nu numai necunoscute, dar disprețuite de știință?

Mai mult, merită să ținem cont de faptul că Paracelsus a descoperit hidrogenul și îi cunoștea perfect natura și proprietățile, cu mult înainte ca oamenii de știință ortodocși să bănuiască existența lui; care studiase astrologia şi astronomia, ca toţi filozofii focului, şi nu greşise asigurând afinitatea directă a omului cu stelele.

Paracelsus a explicat, de asemenea, și fiziologilor le revine să o demonstreze, că organismul nu se hrănește doar de stomac, „ci și, deși imperceptibil, de forța magnetică naturală din care fiecare individ își extrage hrana specifică...; „Căci din elementele echilibrate omul atrage sănătatea și din elementele tulburate boala." Știința admite că organismele vii sunt supuse unor legi ale afinității chimice, iar cea mai notabilă proprietate a țesuturilor organice, conform fiziologilor, este absorbția. Prin urmare, nu este nimic ciudat în afirmația lui Paracelsus că corpul uman, din cauza naturii sale chimice și magnetice,

Ipoteza că soarele este un glob incandescent este deja oarecum demodată, așa cum spunea recent o Revista Illustrată, pentru că dacă soarele ar fi o gheață de cărbune, cu suficient oxigen pentru a arde, ar fi consumat în mai puțin de cinci mii de ani. În ciuda acestui calcul, mai există cei care susțin că soarele este un depozit de metale în stare gazoasă.

absoarbe influențele siderale. Ce poate obiecta știința la afirmația că stelele ne atrag și, la rândul lor, le atragem? Acest lucru este dovedit de descoperirea baronului Reichenbach, că emanațiile odice ale omului sunt identice cu cele ale mineralelor și legumelor.

Paracelsus a afirmat unitatea constitutivă a universului, spunând că „corpul uman conține materie cosmică”, întrucât spectroscopul nu numai că a demonstrat existența în soare și în alte stele fixe a acelorași elemente chimice ca și pământul, ci și că fiecare stea . este un soare asemănător ca constituție cu al nostru. Potrivit lui Mayer, condițiile magnetice ale Pământului depind de variațiile suferite de suprafața solară ale cărei emanații este supusă, așa că dacă stelele sunt sori, trebuie să influențeze și Pământul în mod proporțional.

Paracelsus continuă să spună: „În timpul somnului semănăm cu plantele care au și un corp elementar și vital, dar nu un spirit. Atunci corpul astral este liber și datorită naturii sale elastice poate rătăci în jurul vehiculului adormit sau se poate lansa în spațiu și poate conversa cu părinții și frații săi astrali, de la distanțe îndepărtate. Visele profetice, preștiința și presentimentele sunt facultăți ale corpului astral negate corpului fizic grosier, care la moarte este restaurat elementelor pământului, în timp ce diferitele spirite se întorc în stele. „Animalele au și premoniții, pentru că au și un corp astral.”

Van Helmont, un discipol al lui Paracelsus, repetă în mare măsură conceptele profesorului său, deși el expune mai pe deplin teoriile magnetismului și atribuie magnale magnum sau proprietatea afecțiunii reciproce dintre doi oameni simpatiei universale dintre toate lucrurile din natură. Cauza produce efectul, efectul reacționează asupra cauzei și ambele se influențează reciproc. În acest sens el spune: „Magnetismul este o forță necunoscută, de natură cerească, extrem de asemănătoare cu cea a stelelor, care nu este împiedicată de nicio limită de spațiu sau timp... Fiecare creatură are puterea ei cerească particulară și este îndeaproape. legate de cer Această putere magică a omului rămâne latentă în interior până când este actualizată în exterior. Această înțelepciune și putere magică sunt latente, dar sugestia le pune în activitate și cresc pe măsură ce pasiunile întunecate ale cărnii sunt reprimate... Acest lucru este realizat prin arta cabalistică, care returnează sufletului acea energie magică și totuși naturală și trezește. ea din somnul în care era cufundată”.

Youmans. - Chimie, conform noului sistem de analiză spectrală.

Profesor de fizică la Stevens Institute of Technology. - Discurs pe tema „Pământul este un magnet imens”, susținut la Centrul Științific Yale1 în 1872. - Vezi și prelegerea lui Balfour Stewart1 despre „Soarele și pământul”.

Van Helmont. - De Magnetica Vulner Curatione, 722.

Paracelsus și Van Helmont recunosc marea putere a voinței în timpul extazelor și spun că „spiritul este mijlocul magnetismului și este difuzat peste tot”, așa că magia pură și primitivă nu trebuie să constea în practici sau ceremonii superstițioase.deșartă, ci în voința imperioasă a omului; căci „sufletul și spiritul care sunt ascunse în el, ca focul în cremene, și nu spiritele cerești sau infernale, domină natura fizică”.

Toți filozofii medievali au susținut teoria influenței siderale asupra omului. În acest sens, Cornelius Agrippa spune: „Stelele constau din aceleași elemente ca și corpurile terestre și din acest motiv ideile se atrag reciproc... Influențele se exercită doar cu ajutorul spiritului răspândit în univers în armonie cu oamenii. spiritele. Cel care tânjește să dobândească puteri supranaturale trebuie să aibă credință, speranță și dragoste... În toate lucrurile există o putere ascunsă și secretă de care depind minunatele puteri magice.”

Teoriile moderne ale generalului Pleasanton coincid cu opiniile filozofilor focului; mai ales cea care se referă la electricitatea pozitivă și negativă a bărbatului și a femeii și la atracția și respingerea reciprocă a tuturor lucrurilor din natură, care pare a fi luată de la Robert Fludd, marele maestru al rozcrucienilor englezi, care spune în acest sens: „Când doi bărbații se apropie unul de altul, magnetismul lor este pasiv-negativ sau activ-pozitiv. Dacă emanațiile ambelor se ciocnesc și se resping reciproc, se naște antipatia; Dar atunci când se întrepătrund fără să se ciocnească, magnetismul este pozitiv, deoarece razele provin din centrul circumferinței și, în acest caz, nu influențează doar bolile, ci și sentimentele. Acest magnetism simpatic se stabilește, pe lângă animale, între ele și plante.” Să vedem acum cum au primit fizicienii marea descoperire psihologică și fiziologică a magnetismului organic, când Mesmer a adus în Franța sistemul său de gălеți, bazat în întregime pe doctrinele paracelsiene. Aceasta va demonstra cât de multă ignoranță, superficialitate și prejudecăți poate exista într-o corporație științifică atașată teoriilor sale tradiționale. Este indicat să insistăm asupra acestei chestiuni, deoarece neglijența academicilor francezi din 1784 se datorează orientării materialiste actuale a oamenilor și, de asemenea, cârtițelor care, după cei mai ferventi profesori ai lor, există în teoria atomică. Consiliul academic însărcinat în 1784 cu examinarea fenomenelor hipnotice era alcătuit din eminențe precum Borie, Sallin, D'Arcet, Guillotin, Franklin, Leroi, Bailly, De Borg și Lavoisier. La moartea lui Borie, Magault i-a succedat. Nu există nicio îndoială că

Consiliul a fost dominat de prejudecăți profunde atunci când și-a început sarcinile sub ordinele urgente ale lui Ludovic al XVI-lea și că s-a plasat într-o atitudine meschină și parțială pentru examinare. În raportul său, scris de Bailly, el a încercat să dea lovitura finală noii teorii, iar în acest scop a distribuit

Influența razelor albastre.

Ennemoser. - Istoria magiei.

abundent în instituțiile de învățământ și în rândul publicului larg, reușind să stârnească împotriva lui Mesmer animozitatea unei mari părți a nobilimii și a negustorilor bogați care l-au patronat anterior pentru că au asistat la curele sale admirabile. Distinsul academic Jussieu, care împreună cu ilustrul D'Eslon, medic de cameră, observase cu atenție fenomenele, a publicat un contraraport detaliat în care a susținut oportunitatea Facultății de Medicină de a studia efectele terapeutice ale fluidului magnetic și de a-i publica. opinie.asupra acestei chestiuni. Această moțiune a determinat publicarea a numeroase memorii, broșuri, tratate didactice și lucrări polemice în care s-au prezentat fapte noi, iar dintre toate acele publicații, s-a remarcat foarte erudita lucrare a lui Thouret intitulată: Îndoieli și investigații asupra magnetismului animal, a cărei lectură a fost o stimul pentru căutarea antecedentelor în istoria tuturor țărilor, ale căror fenomene magnetice, din cea mai îndepărtată antichitate, au ajuns la cunoștința publică.

Teoriile lui Mesmer erau pur și simplu aceleași cu cele ale lui Paracelsus, Van Helmont, Santanelli și Maxwell, până la punctul în care mulți l-au acuzat pe celebrul medic că a plagiat secțiuni întregi dintr-o lucrare a lui Bertrand. Profesorul Stewart spune că universul este alcătuit din atomi conectați între ei ca organele unei mașini conduse de legile energiei și, deși profesorul Youmans descrie acest concept ca fiind „modern”, îl vedem explicat cu un secol mai devreme de Mesmer. în Scrisorile sale către un doctor străin, care, printre alte propuneri, conțin următoarele:

1. a Există o influență reciprocă între stele, pământ și ființele vii.

2. a Mediul de transmitere al acestei influențe este un fluid universal și difuzat unitic peste tot, astfel încât nu permite niciun vid, a cărui subtilitate depășește orice considerație și care prin natura sa este capabil să primească, să propage și să transmită toate vibrațiile de mișcare. .

3. a Această influență reciprocă este supusă unor legi dinamice necunoscute deocamdată.

Se dovedește, așadar, că Stewart nu a spus nimic nou când a spus că universul este ca o mașinărie enormă.

Profesorul Mayer coroborează opinia lui Gilbert conform căreia pământul este un magnet gigantic și presupune că potențialul său depinde de emanațiile soarelui, deoarece variază misterios în funcție de mișcările terestre de rotație și translație și în simpatia cu imensele unde forțe magmatice care agită. suprafața stelei solare, adăugând că între soare și pământ există un flux și reflux succesiv de influențe.

Magnetismul animal în Franța. - Paris, 1826. Conservarea energiei. - New York, 1875.

Dar lucrarea citată ne oferă aceleași concepte în următoarele propoziții ale lui Mesmer:

4.a Din această acțiune apar efecte alternative care pot fi considerate flux și reflux.

6. a Prin acest mediu de operare, cel mai universal dintre cele pe care natura ni le prezintă, se stabilesc relaţiile de activitate dintre stele, pământ şi părţile sale constitutive.

7. a Proprietăţile atât ale materiei anorganice, cât şi ale materiei organizate depind de această operaţie.

8. a Corpul animal experimentează efectele alternante ale acestui agent prin intermediul substanţei nervoase care îi transmite acţiunea.

Eminentul astronom Laplace, membru al Institutului, care a studiat pe cont propriu fenomenele hipnotice, spune în acest sens:

„Nervii, mai ales atunci când influențele excepționale le sporesc sensibilitatea, sunt cele mai delicate instrumente de cunoaștere a agenților imperceptibili ai naturii... Fenomenele singulare rezultate din excitarea nervoasă extraordinară a anumitor indivizi au dat naștere la diverse opinii despre existența unei agent nou, care se numește magnetism animal... Suntem atât de departe de a cunoaște toți agenții naturali încât ar fi logic să le negăm fenomenele din singurul motiv că sunt inexplicabile în starea actuală a cunoștințelor noastre. Avem datoria să le examinăm cu mai multă scrupulozitate cu cât dificultățile care se opun admiterii lor sunt mai mari.”

Marchizul de Puysegur a efectuat experimente cu mult superioare celor ale lui Mesmer, fără a fi nevoie de niciun aparat, și a efectuat cure admirabile printre fermierii de pe pământurile sale din Busancy. Faima acestor fapte i-a stimulat pe alți oameni luminați să repete experimentele cu succes similar, iar în 1825 Foissac a propus o altă investigație pe acest subiect Academiei de Medicină. În acest scop au fost mandatați în calitate de raportor academicienii Adelon, Parisey,

Marc, Burdin și Husson, care au mărturisit că „în materie științifică nu se poate dicta sentințe irevocabile” și au recunoscut puțină valoare a raportului comisiei de

Dintre lucrările publicate din 1798 până în 1824, când Academia Franceză a numit cea de-a doua comisie de anchetă a fenomenelor hipnotice, cititorul poate consulta profitabil Analele magnetismului animal, ale baronului Henin de Covillier, general locotenent al armatei, cavaler al ordinului. din San Luis, persoană fizică a Academiei de Științe și partener corespondent al mai multor societăți europene.

Eseu filosofic despre probabilități. Lucrări publicate ca urmare a faptului că Academia din Berlin a oferit trei sute de ducați în 1820 și Societatea Științifică Regală a Franței, prezidată de ASR Ducele de Angoulême, o medalie de aur pentru a arăta cea mai bună amintire despre mesmerism.

1784 când spunea că s-au efectuat la acea vreme două experimente-test fără ca toți comisarii să fie prezenți și cu o anumită predispoziție sufletească, care, dată fiind natura fenomenelor supuse examinării lor, trebuiau să provoace eșec.

În ceea ce privește proprietățile terapeutice ale magnetismului, comisia a raportat spunând: „Academia are datoria de a studia experimental magnetismul și de a interzice folosirea lui de către oameni care, fiind străini de artă, abuzează de el și îl transformă într-o chestiune de speculație și profit”. Cei mai respectabili scriitori despre spiritismul modern au susținut același criteriu.

Raportul Comisiei a promovat lungi dezbateri în cadrul Academiei, care au dus la numirea (mai 1826) a altuia compus din medici iluștri precum Leroux, Bourdois de la Motte, Double, Magendie, Guersant, Husson, Thillaye, Marc, Itard, Fouquier și Guénau de Mussy. Timp de cinci ani, această nouă comisie și-a continuat sarcinile, rezumate într-un raport scris de Husson. Raportul spunea: „Nici contactul cu mâinile, nici frecarea, nici trecerea nu sunt deloc necesare, deoarece uneori voința și fixitatea privirii sunt suficiente pentru a produce fenomenul magnetic, chiar și fără acordul persoanei magnetizate... Avem A fost dovedit că anumite efecte terapeutice depind exclusiv de magnetism și nu pot fi obținute fără acesta... Starea somnambulică este, fără îndoială, și dezvoltă noile facultăți numite clarviziune, intuiție și previziune intimă... Somnul magnetic s-a produs în astfel de împrejurări încât cei magnetizați ar putea. nu vedea nimic deloc și nu cunoșteau cu desăvârșire mijloacele folosite pentru a-l provoca... Magnetizatorul poate pune subiectul într-o stare somnambulică fără ca el să știe sau să-l vadă, la o anumită distanță și prin ușile închise... Se pare că parcă s-au plictisit.simțurile corporale ale persoanei magnetizate și că o a doua entitate acționează... Subiecții adormiți nu sunt conștienți de zgomotele exterioare, deși rezonează

lângă ei într-un mod neobișnuit și cu la fel de mult zgomot ca zgomotul. a vaselor de cupru, caderea de obiecte grele si lovituri.foarte puternice... Se mai pot inhala acid clorhidric sau amoniac, fara nici un rau si fara ca ei sa-si dea seama... Am putut sa le gâdilam tălpile picioarelor, nările. iar ochii cu pană, fără cel mai mic semn de senzație și se mai putea să-i ciupească până se învinețea pielea și să pună așchii între unghie și carne fără cel mai mic înfior. Un anumit subiect a ramas insensibil la o operatie chirurgicala dureroasa, fara sa i se strice fata sau sa i se altereze pulsul sau respiratia... In timp ce subiectul se afla in stare de somnambul, isi pastreaza aceleasi facultati ca si in starea de veghe si chiar si memoria i se pare mai mult. fideli si cuprinzatori... Am vazut doi somnambuli care, cu ochii inchisi, au distins toate obiectele care le-au fost puse in fata si au ghicit fara tact culoarea si valoarea cartilor, au citit cuvinte scrise de mana si randuri intregi de carti deschise intamplator. , chiar și când s-au oprit O verificare mai bună ar fi să-și apese pleoapele cu mâna... Unul a prezis, cu câteva luni înainte, ziua, ora și minutul în care vor apărea crizele de epilepsie și când vor înceta; iar altul a prezis pe

timpul vindecării lui. Ambele previziuni s-au îndeplinit întocmai... Am strâns și comunicat suficiente dovezi pentru ca Academia să stimuleze cercetarea asupra magnetismului ca ramură foarte curioasă a psihologiei și științelor naturii... Fenomenele sunt atât de extraordinare, încât poate că Academia este reticentă în a le admite . . , dar am fost ghidați exclusiv de impulsuri de un caracter atât de înalt precum dragostea pentru știință și nevoia de a corespunde speranțelor pe care Academia le-a întemeiat pe zelul și sârguința noastră.

Aceste temeri au fost parțial confirmate, deoarece un individ din comisie, fiziologul Magendie, care nu fusese martor la experimente, a refuzat să semneze raportul și și-a exprimat un fel de părere divergentă în tratatul său de fiziologie umană, în care, după Rezumarea fenomenelor în în felul său, el spune: „Respectul de sine și demnitatea profesiei ne cer să procedăm foarte circumspect în aceste chestiuni. „Medicii luminați își vor aminti cât de ușor degenerează misteriosul în șarlamători și cât de predispusă este profesia să se degradeze chiar și în mâinile unor funcționari respectabili.” Nimic nu dezvăluie, în cele patru pagini ale lucrării sale dedicate mesmerismului, că Magendie făcea parte din comisia aleasă de Academie în 1826 sau că s-ar fi scuzat de a participa la ședințele acesteia, eșuând astfel îndatorirea, întrucât nu dorea să a întrebat despre adevărul fenomenelor hipnotice și totuși a dat un raport special despre ele. „Respectul de sine și demnitatea profesională” îi cerea cel puțin tăcerea.

Treizeci și opt de ani mai târziu, ilustrul fizician Tyndall, a cărui reputație este egală, dacă nu o depășește pe cea a lui Magendie, nu a vrut să imite un asemenea comportament insidios și nu a vrut să profite de ocazie pentru a investiga fenomenele spiritualiste și a le smulge din mâinile ignoranților. sau cercetători lipsiți de scrupule. , deși

în lucrarea sa Fragmente de știință el incurge în discortesiile la care ne-am referit deja. Cu toate acestea, Tyndall a încercat ceva și este suficient. El spune în lucrarea menționată mai sus că într-o noapte a intrat pe sub trepied pentru a observa fenomenul loviturilor și a ieșit cu un sentiment de compasiune față de umanitate pe care nu-l simțise niciodată până atunci. Pentru a aprecia valoarea distinsului fizician în bâjbâitul adevărului cu această ocazie vom recurge la exemplul lui Israel Putnam, care se târăște în patru picioare pentru a surprinde lupul din vizuina ei și a o ucide; dar Tyndall a căzut între dinții lupului său și ar putea bine să aibă porecla scutului său: Sub mensa desperado.

Dr. Alfonso Teste, un distins om de știință contemporan, când discută despre comisia din 1824, spune că raportul acesteia i-a mișcat profund pe toți academicienii, deși puțini erau convinși, și adaugă: „Nimeni nu se putea îndoi de veridicitatea comisarilor a căror competență și bună credință. erau de netăgăduit, dar

Deoarece nu este în scopul nostru să ne ocupăm pe larg de magnetismul animal, ne-am limitat la extrasul celor mai importante paragrafe din raportul comisiei, din care se deduce că există o oarecare diferență între om și protoplasma unui berbec.

Am bănuit că au fost înșelați. „Există într-adevăr adevăruri atât de nefericite încât îi compromit pe cei care le cred și cu atât mai mult pe cei care le mărturisesc cu sinceritate în public”. Acest lucru este coroborat de istoria din cele mai vechi timpuri până în zilele noastre. Când Hare a publicat primele rezultate ale investigației sale asupra fenomenelor spiritualiste, toată lumea îl considera victima unei păcăleli, deși era unul dintre cei mai distinși fizico-chimiști ai timpului său, iar când a demonstrat că nu există o astfel de păcăleală, profesorii l-a clasificat drept Harvard „îndoielnic și atașat în mod vizionar de enorma farsă a spiritismului”.

Când Hare și-a început investigațiile în 1853, a declarat că este motivat de datoria umanitară de a se opune cu toată puterea fluxului de nebunie populară care, în ciuda rațiunii și a științei, creștea rapid iluzia grosolană numită spiritualism; și deși această afirmație era în deplină coincidență cu ipoteza mesei rotative a lui Faraday, el a avut măreția tipică prinților științei de a investiga întrebarea și apoi de a spune întregul adevăr. Într-un memoriu publicat la New York, Hare însuși se referă la premiul pe care i l-au acordat colegii săi. Acesta spune așa: „Timp de mai bine de jumătate de secol m-am dedicat cercetării științifice a cărei acuratețe și precizie nimeni nu a pus-o sub semnul întrebării până când m-am convertit la spiritism și nimeni nu mi-a atacat integritatea personală până când profesorii de la Harvard s-au declarat împotriva a ceea ce știam că este. adevărat și ei nu știau că nu este.”

Câtă amărăciune jalnică conţin aceste cuvinte! Un bătrân de șaptezeci și șase de ani, cu o jumătate de secol de muncă științifică, insultat pentru că spune adevărul! Chiar și astăzi, ilustrul savant englez Wallace este tratat cu o compasiune disprețuitoare pentru că s-a declarat în favoarea spiritismului. De asemenea, oamenii de știință ruși îl disprețuiesc în mod ofensator pe distinsul zoolog Nicholas Wagner din Sankt Petersburg pentru declarația sa sinceră a ideilor sale psihologice. Dar este necesar să se facă distincția între înțelepți și oameni de știință, pentru că dacă științele oculte, și printre ele spiritismul modern, suferă persecuții răutăcioase din partea celor din urmă, ei au și au avut în orice moment apărători loiali printre primii. Un exemplu în acest sens este dat de Newton, torța științei, care credea în magnetism așa cum l-au predat Paracelsus, Van Helmont și alți filozofi ai focului. Nimeni nu va nega că teoria gravitației universale a lui Newton își are rădăcinile în magnetism, deoarece el însuși ne spune că și-a bazat toate speculațiile științifice pe „sufletul lumii”, pe agentul universal și magnetic pe care l-a numit divinum sensorium. În acest scop, el adaugă: „Există un spirit cel mai subtil care pătrunde în toate lucrurile, chiar și în corpurile cele mai dure, și este ascuns în substanța lor. În virtutea activității și energiei acestui spirit, corpurile se atrag reciproc și aderă atunci când intră în contact. Prin el, corpurile electrice se atrag și se resping reciproc de la distanțe îndepărtate, iar lumina difuzează, reflectă, refractă și colorează corpurile. Prin ea animalele se mișcă și simțurile sunt excitate. Dar acest lucru nu poate

să fie explicat în câteva cuvinte, deoarece ne lipsește experiența necesară pentru a stabili legile care guvernează activitatea de exploatare a acestui agent.”

Există două linii de magnetizare: pur și simplu animal și transcendent. Acesta din urmă depinde, pe de o parte, de voința și aptitudinea magnetizatorului, iar pe de altă parte, de calitățile spirituale ale subiectului și de receptibilitatea acestuia la vibrațiile luminii astrale. Dar nu va dura mult să recunoaștem că clarviziunea necesită o voință mult mai mare în magnetizator decât receptivitate în subiect, deoarece acesta din urmă, oricât de pozitiv ar fi, va trebui să se predea puterii unui adept.

Dacă magnetizatorul, magicianul sau entitatea spirituală direcționează cu pricepere vederea subiectului, lumina astrală își va lumina cele mai adânci arcane, pentru că, deși este o carte închisă pentru cei care privesc și nu văd, este întotdeauna deschisă pentru cei care vor să citească în aceasta. Tot ce a fost, este și va fi este scris acolo și până și cele mai nesemnificative acte din viața noastră și cele mai ascunse gânduri ale noastre sunt fotografiate în paginile sale eterne. Este cartea deschisă de mâna îngerului Apocalipsei, „cartea vieții” care servește la judecarea morților după faptele lor. Este amintirea lui Dumnezeu.

Zoroastru spune că în eter se figurează lucruri fără figuri și apar tipărite gândurile și caracterele oamenilor, cu alte viziuni divine.

Vedem, așadar, că atât înțelepciunea antică, cât și cea modernă, predicțiile și știința coroborează în unanimitate învățăturile cabalistice. Pe paginile de neșters ale luminii astrale gândurile și acțiunile noastre sunt ștampilate, iar evenimentele viitoare și efectele cauzelor de mult uitate sunt conturate cu o vivacitate picturală în ochii profetului și a văzului. Memoria, a cărei natură funcțională este disperarea materialistului, o enigmă pentru psiholog și un sfinx pentru om de știință, este pentru studentul filosofiei antice puterea împărtășită cu multe animale inferioare, prin care, inconștient, vede în interiorul său iluminat de lumină.imagini astrale ale gândurilor, actelor și senzațiilor din trecut. Studentul ocultismului nu vede în ganglionii cerebrali „micrografii ale celor vii și ale morților, ale locurilor în care am fost și evenimente în care am intervenit”, ci merge în schimb la vastul recipient în care vibrațiile sunt stocate pentru toată eternitatea. a cosmosului și a analelor vieților umane.

Izbucnirea memoriei care, conform tradiției, le reprezintă naufragiaților scenele vieții lor trecute, precum fulgerul dezvăluie momentan peisajul ochilor călătorului, nu este altceva decât privirea bruscă pe care sufletul, în luptă. cu primejdie, Dă galeriilor tăcute în care istoria ei este pictată cu culori Impalabile.

Newton. - Principii fundamentale ale filosofiei naturale. Un exemplu al acestui caz este magnetizatorul Du Potet. Cory. - Oracole caldeene.

Draper. - Conflicte între religie și știință.

Din același motiv, avem tendința de a fi familiarizați cu anumite locuri și regiuni în care nu am fost până atunci și ne amintim conversații pe care le-am auzit pentru prima dată sau scene care tocmai s-au petrecut, conform cărora există nouăzeci la sută din mărturii. . Cei care cred în reîncarnare au invocat aceste fapte ca atât de multe dovezi ale existențelor anterioare, a căror amintire revine brusc în astfel de circumstanțe. Cu toate acestea, filozofii antichității și ai Evului Mediu credeau că, deși acest fenomen psihologic este unul dintre cele mai valoroase argumente în favoarea nemuririi și preexistenței sufletului, nu este în favoarea reîncarnării, deoarece memoria Dispoziția este diferită de creier. . După cum spune elegant Eliphas Levi: „natura închide ușile după ce ceva a trecut și impulsionează viața înainte”, în forme mai perfecționate. Crisalida se metamorfozează într-un fluture, dar nu mai devine niciodată o omidă. În liniștea nopții, când somnul copleșește simțurile trupești și corpul nostru fizic se odihnește, astralul este liber, așa cum spune Paracelsus, și strecurând din închisoarea pământească, se îndreaptă spre părinții săi și vorbește cu stelele. Visele, presimțirile, prognozele, prevestirile și previziunile sunt impresiile corpului astral asupra creierului

fizic, care le primește mai mult sau mai puțin profund, în funcție de intensitatea fluxului sanguin în timpul somnului. Cu cât corpul fizic este mai slab, cu atât memoria mentală va fi mai vie și spiritul se va bucura de o libertate mai mare. Când, după un somn adânc și odihnitor, fără vise, un om revine la starea de veghe, nu păstrează nicio amintire despre existența sa nocturnă și totuși în creierul său sunt înregistrate scenele și peisajele, deși latente sub presiunea materiei. văzut în timpul pelerinajului său în corpul astral. Aceste imagini latente pot fi dezvăluite prin fulgerările memoriei mentale care stabilesc schimburi de energie momentane între universul vizibil și cel invizibil, adică între ganglionii micrografici cerebrali și filmele scenografice ale luminii astrale. Prin urmare, un bărbat care nu a fost niciodată personal într-un loc sau a văzut o anumită persoană poate asigura că a fost și a văzut-o, deoarece a dobândit cunoștințele în timp ce acționa în „spirit". Fiziologii nu pot obiecta decât spunând că în somnul natural și profund voința este inertă și incapabilă de a acționa, cu atât mai mult cu cât ei nu cred în corpul astral și sufletul le pare puțin mai puțin decât un mit poetic. Blumenbach afirmă că în timpul somnului toată comunicarea dintre corp și minte este suspendată; Dar Richardson, de la Societatea Regală din Londra, îl mustră pe bună dreptate pe fiziologul german, spunându-i că a mers prea departe în declarațiile sale, întrucât relațiile dintre corp și minte nu sunt încă pe deplin cunoscute. Să adăugăm la această părere cea a fiziologului francez Fournié și a eminentului medic englez Allchin, care mărturisește cu deplină franchețe că nu există o profesie științifică cu o bază atât de nesigură precum medicina și vom vedea că nu fără dreptate ar trebui ideile înțelepților antici să fie opuse celor ale științei moderne.

Nimeni, oricât de crud și material, nu încetează să trăiască atât în universul invizibil, cât și în cel vizibil. Principiul vital care vă animă organismul fizic rezidă în principal în corpul astral, ale cărui particule dense rămân inerte, în timp ce cele subtile nu recunosc nicio limită sau obstacol. Știm bine că atât cei înțelepți, cât și cei ignoranți vor prefera să rămână în prejudecata că nu se poate ști de unde provine agentul vital, înainte de a acorda măcar un moment de atenție ceea ce ei numesc teorii învechite și discreditate. Unii vor obiecta din punct de vedere teologic că sufletul brutelor nu este nemuritor, întrucât atât teologii, cât și laicii confundă în mod greșit sufletul cu spiritul. Dar dacă studiem pe Platon și pe alți filosofi antici, vom observa că, în timp ce corpul astral nu trece dincolo de a avea o existență mai mult sau mai puțin lungă după moartea fizică, spiritul divin (numit impropriu suflet de teologi) este în esență nemuritor. Dacă principiul vital ar fi ceva independent de corpul astral, clarviziunea nu ar fi sigură într-o relație atât de directă cu slăbiciunea fizică a subiectului. Cu cât somnul hipnotic este mai profund și cu cât se observă mai puține semne de viață în corpul fizic, cu atât percepția spirituală va fi mai clară și cu atât mai pătrunzătoare va fi viziunea sufletului care, desprins de simțurile corporale, acționează cu o putere incomparabil mai mare decât atunci

când ii serveste.vehiculeaza un organism sanatos si viguros. Brierre de Boismont ne oferă exemple repetate în acest sens, demonstrând că cele cinci simțuri sunt mult mai acute în starea hipnotică decât în starea de veghe. Aceste fenomene dovedesc în mod incontestabil continuitatea vieții chiar și pentru ceva timp după moartea corpului fizic.

Deși în timpul scurtei noastre șederi pe pământ sufletul poate fi comparat cu o lumină așezată sub bushel, el nu încetează să strălucească din acest motiv și să primească influența spiritelor înrudite, astfel încât fiecare gând bun sau rău să atragă vibrații proprii. natura, la fel de irezistibil, precum magnetul atrage pilitura de fier, proporţional cu intensitatea vibraţiilor eterice ale gândirii; și astfel se explică că un om își depășește imperios timpul și că influența sa se transmite de la o epocă la alta prin curenții reciproci de energie dintre lumile vizibile și cele invizibile, până când afectează o mare parte a rasei umane. Ar fi greu de determinat limitele pe care autorii celebrei lucrări Universul invizibil le-au pus în gândurile lor în acest moment, dar din pasajul următor putem deduce că ei nu au spus tot ce credeau. asa spune:

„Fie oricum, nu există nicio îndoială că proprietățile eterului sunt în domeniul naturii mult superioare celor ale materiei tangibile. Și din moment ce natura acestui lucru, cu excepția unor detalii minore, depășește cu mult pătrunderea luminilor științifice, nu vom continua cu disertațiile noastre. Destul pentru noi

Numit de Platon sufletul irațional sau cea mai eterică porțiune a naturii materiale.

Evreiștii învățați vor înțelege cu ușurință diferența dintre cele două cuvinte, mn (ruah) și uωj (nephesh).

„Scopul meu este să cunosc efectele eterului al cărui potențial depășește tot ceea ce a îndrăznit cineva să spună.”

Una dintre cele mai notabile descoperiri ale timpurilor moderne este capacitatea pe care o au unii oameni receptivi de a descrie caracterul și aspectul unei persoane sau evenimentele care au avut loc, pentru a ține în mână și a trece peste frunte orice obiect legat de aceasta. persoana.persoana sau evenimentul, indiferent de cât timp a trecut. Astfel, o piatră ruinată va reprezenta istoria clădirii căreia i-a aparținut, cu scenele petrecute în interiorul și în jurul acesteia; O bucată de mineral va trezi în sufletul tău viziunea retrospectivă a timpului formării sale. Această facultate a fost descoperită de profesorul Buchanan din Louisville (Kentucky), care i-a dat numele de psihometrie. Acestui om înțelept îi datorează lumea o completare atât de importantă științelor psihologice și cu siguranță va merita să fie onorat în statuie când frecvența experimentelor psihometrice va pune capăt scepticismului o dată pentru totdeauna. La publicarea descoperirii sale, Buchanan s-a concentrat pe utilitatea psihometriei

în conturarea caracterului oamenilor, și spune în acest sens: „Se pare că influența mentală și fiziologică pe care o primește un manuscris este de neșters, din moment ce cele mai vechi copii pe care le-am folosit în lor. experiențe și-au dezvăluit precis și viguros impresiile, abia slăbite de timp. În virtutea psihometriei a fost posibil să se citească, fără nicio dificultate, manuscrise antice a căror interpretare obișnuită ar fi necesitat ajutorul paleologilor. Dar nu numai manuscrisele rețin impresii mentale, ci și desenele, picturile și orice alt obiect care a primit contactul mental și volitiv al unei persoane, poate servi altuia ca mijloc de descriere psihometrice... Această descoperire va avea consecințe incalculabile în aplicarea ei. la arte și istorie."

Primele experimente psihometrice au fost efectuate în 1841, iar de atunci au fost repetate de mulți psihomometrieni din întreaga lume, demonstrând împreună cu ei că tot ceea ce se întâmplă în natură mentală, oricât de minim sau nesemnificativ ar fi, rămâne întipărit de neșters asupra fizicului. natura... și, din moment ce nu se observă nicio alterare moleculară în ea, se deduce în mod necesar că imaginile psihometrice provin din eter sau din lumina astrală.

În frumoasa sa lucrare: Sufletul lucrurilor, geologul Dentón abordează această problemă și citează multe exemple ale puterilor psihometrice notabile ale soției sale. Printre ei relatează că, punându-i pe frunte o bucată de piatră din casa lui Cicero din Tusculum, dar fără să știe de unde provine, a descris nu numai mediul fizic al marelui orator roman, ci și pe cel al dictatorului Sulla, să căruia acea casă îi aparținuse anterior. O bucată de marmură din templul creștin primitiv din Smirna, îi reprezenta pe credincioși

Buchanan. - Schițe ale prelegerilor despre sistemul neurologic al antropologiei. Poate că Buchanan nu a simțit întreaga valoare a cuvintelor sale profetice.

în rugăciune şi către preoţii slujitori. Alte fragmente de obiecte din Asiria, Palestina, Grecia, Muntele Ararat și alte puncte i-au permis să descrie evenimente din viața oamenilor care au murit cu mii de ani înainte. Un os sau un dinte de la animale antediluviane i-a oferit psihometristului, pentru scurte momente, viziunea animalului viu cu toate senzatiile lui. În multe dintre aceste cazuri, Dentón a verificat descrierile soției sale, comparându-le cu relatările istorice. Psihometria descoperă cele mai adânci secrete ale naturii și evenimentele îndepărtate sunt reproduse cu o impresie la fel de vie ca și cele de ieri.

Dentón adaugă în aceeași lucrare: „O frunză nu se mișcă, nici un val nu se ridică și nici o insectă nu se târăște; fără ca o mie de cărturari fideli să-și consemneze mișcările în scrieri infailibile și de neșters- Așa cum se întâmplă cu ceea ce s-a întâmplat în vremuri trecute. Natura a fotografiat continuu totul, de când lumina strălucea pe pământ, când

perdele vaporoase pluteau peste leagănul planetei nou-născute, până în momentul prezent. Și ce fotografii!

Ni se pare culmea imposibilității ca evenimentele petrecute în Teba antică sau în vreun templu preistoric să fi fost înregistrate în materia atomică. Cu toate acestea, imaginile acestor evenimente sunt saturate cu acel agent universal care pătrunde totul și reține totul, numit de filozofi „sufletul lumii” și de geologul Dentón „sufletul lucrurilor”. Atunci când psihometrul aplică pe frunte un anumit obiect, el își raportează eul interior cu sufletul obiectului și intră în contact cu curentul de lumină astrală care, legat de obiectul respectiv, reține descrierile evenimentelor referitoare la istoria acestuia, care, potrivit lui Dentón, trec cu viteza fulgerului înaintea vederii psihometristului, într-o succesiune amețitoare de scene pe care doar cu multă voință se poate opri în câmpul vizual pentru a le descrie.

Psihometrul este clarvăzător, pentru că vede cu viziunea sa interioară; dar viziunea ta despre oameni, locuri și evenimente va fi confuză, cu excepția cazului în care ți-ai antrenat percepția vizuală cu o forță puternică a voinței. Totuși, în cazurile de hipnotizare, clarviziunea subiectului depinde de voința hipnotizatorului, care, prin urmare, poate reține atenția subiectului asupra unei anumite imagini atât timp cât este necesar pentru a o descrie în detaliile ei cele mai detaliate. Pe de altă parte, subiectul supus influenței unui hipnotizator priceput îl depășește pe psihometristul spontan în predicția clară și distinctă a viitorului.

Dacă cineva obiectează spunând că nu este posibil să vezi ceea ce „încă nu există”, vom răspunde că este la fel de posibil să vezi viitorul precum este să vezi trecutul, care nu mai există. Conform învățăturilor cabalistice, viitorul este în embrion în lumina astrală,

Este deja acceptat că eterul întrepătrunde toate felurile de materie, chiar și cea mai densă, și deja începe să se admită că păstrează imaginile celor întâmplate.

la fel cum ceea ce este prezent a fost în embrion înainte de a fi așa. Omul este liber să acționeze după voința sa, dar încă de la începutul timpurilor s-a prevăzut utilizarea pe care o va face de această voință, fără ca o astfel de prognoză să implice fatalism sau soartă, ci mai degrabă să rezulte din armonia imuabilă a universului, așa cum a fost în avans.se cunosc vibraţiile deosebite ale fiecărei note de cântat. Mai mult, eternitatea timpului nu are trecut sau viitor, ci doar prezent, în același mod în care imensitatea spațiului nu are strict puncte apropiate sau îndepărtate. În câmpul îngust al experiențelor noastre, ne străduim să concepem, dacă nu și sfârșitul, măcar începutul timpului și al spațiului, care în realitate nu au început sau sfârșit, pentru că dacă ar avea unul, nici timpul nu ar fi etern și nici nelimitat. spaţiu. După cum am spus, nu există trecut sau viitor; dar

memoria noastră reflectă imaginile înregistrate în lumina astrală, precum psihometristul emanaţiile astrale ale obiectelor palpate. Când discută despre influența luminii asupra corpurilor și formarea imaginilor fotografice, profesorul Hitchcock spune: „Se pare că această influență a întrepătruns întreaga natură fără a se opri în puncte definite. Nu știm dacă lumina poate înfățișa în obiectele din jur trăsăturile noastre schimbate de emoție și astfel să ne lase acțiunile fotografiate în natură... De asemenea, este posibil să existe procedee superioare celor ale celui mai priceput fotograf, prin care acesta dezvăluie și Natura fixează aceste fotografii astfel încât, cu simțuri mai acute decât ale noastre, să fie văzute ca pe o pânză imensă întinsă peste universul material. Poate că aceste fotografii nu vor fi niciodată șterse de pe pânză, ci vor rezista în vastul muzeu pictural al eternității."

Îndoiala manifestată în poate lui Hitchcock a fost transformată în certitudine triumfătoare prin folosirea psihometriei. Cu toate acestea, cei care au observat calitatea psihică a clarviziunii vor observa că Hitchcock nu ar fi trebuit să-și asume nevoia unor simțuri mai acute pentru a vedea imaginile, ci mai degrabă să spună că trebuie să depășească simțurile corporale în penetrare, deoarece pentru spiritul uman, emanând din Spiritul nemuritor și divin, nu există trecut sau viitor, ci totul este prezent.

De ceva vreme, oamenii de știință au început să studieze această problemă care până astăzi a fost defăimată drept superstiție. Au vorbit mai întâi despre ipoteticele lumi invizibile și despre autorii lucrării: The Invisible Universe le-a mers înaintea tuturor, urmat de profesorul Fiske cu a lui: The Invisible World. Aceasta dovedește că terenul materialismului se scufundă sub picioarele oamenilor de știință, care sunt pregătiți să capituleze onorabil în caz de înfrângere. Jevons coroborează opiniile lui Babbage și ambii afirmă că gândurile stabilesc vibrații.

Hitchcock. - Religia conform geologiei.

Fotografiile la care se referă Hitchcock în pasajul citat au ca placă lumina astrală în care este înregistrat tot ce a fost, este și va fi, conform învățăturilor ermetice deja coroborate parțial de știință.

particule din creier și le răspândesc în tot universul, astfel încât „fiecare particulă materială este o placă de înregistrare a tot ceea ce sa întâmplat". Pe de altă parte, dr. Young, în prelegerile sale despre filosofia naturală, subliniază „posibilitatea ca să existe lumi invizibile și necunoscute în independență izolată, unele în interpretare reciprocă și altele a căror existență nu necesită spațiu ca modalitate".

Dacă oamenii de știință vorbesc în acest fel, plecând de la principiul continuității conform căruia energia este transmisă universului

invizibil, aceeași vorbire nu trebuie refuzată ocultiștilor și spiritualiștilor. Știința admite astăzi că imaginile în oglindă rămân imprimate la infinit pe o suprafață lustruită, iar în acest sens Draper spune: „Umbra proiectată pe un perete lasă acolo o amprentă care poate fi dezvăluită prin manipulări adecvate... Portretele prietenilor noștri sau imaginile. a peisajului rămâne ascuns sub suprafața sensibilă a ochilor noștri, până când le dezvăluim prin mijloace adecvate. O imagine spectrală este ascunsă sub o suprafață de argint lustruit sau sticlă lustruită, până când necromanția o dezvăluie lumii vizibile. Pe pereții camerelor noastre cele mai retrase, la adăpost de privirile indiscrete, în singurătatea apartamentului nostru inaccesibil străinilor, se află urmele acțiunilor noastre și siluetele a tot ceea ce am făcut.

Dacă materia anorganică poate primi astfel de impresii de neșters și nimic nu este anihilat în univers, nu este posibil să respingem ipoteza că „gândul acționează atât asupra materiei altui univers ca și asupra noastră și astfel prevede viitorul”.

După părerea noastră, dacă psihometria este o dovadă valoroasă a indestructibilității materiei, care păstrează veșnic impresiile primite, clarviziunea psihometrice este și ea o dovadă nu mai puțin valoroasă a nemuririi spiritului uman. Întrucât facultatea psihomometrică este capabilă să descrie evenimente care au avut loc cu sute de mii de ani în urmă, de ce să nu aplicam aceeași facultate la cunoașterea unui viitor scufundat în eternitate, care nu are trecut sau viitor, ci doar prezent fără limite?

În ciuda faptului că oamenii de știință și-au mărturisit ignoranța cu privire la multe probleme, ei încă neagă forța spirituală misterioasă care scapă de legile fizice și încearcă să aplice aceleași legi care guvernează materia moartă ființelor vii. Ei au descoperit energiile luminii, căldurii, electricității și mișcării, ale căror vibrații le-au numărat în vibrațiile spectrului solar și, îngâmfați cu o avere atât de prosperă, refuză să le urmeze

Principii științifice, 11.45.

Draper. - Conflict între religie și știință, 132.133.

Universul invizibil, 159. - Oamenii de știință ale vremii au ridicat o campanie nejustificată împotriva autorilor acestei lucrări.

Cabaliștii au numit aceste modalități energetice „epurări grosolane ale eterului”.

redirecţiona. Unii au reflectat asupra naturii acestui agent proteic pe care nu îl puteau cântări sau măsura cu aparatul lor și au spus că este „un mediu ipotetic extrem de elastic și subtil care se presupune că ocupă spații intersiderale și interatomice și servește ca mediu pentru

transmiterea căldurii. și lumină”. Alţii, pe care noi i-am numi voi-o'-the-wisps sau copii falsi ai ştiinţei, şi-au dat osteneala să observe eterul cu lentile de mare întindere, după cum ni se spune; dar nevăzând spirite sau fantome, nici descoperind ceva de natură mai științifică printre ondulațiile lor subtile, ei s-au întors pentru a marca cu accente jalnice drept „proști și nebuni vizionari”, nu numai pe spiritiști în special, ci și pe toți cei care cred în nemurirea. Autorii Universului invizibil spun despre aceasta: „Au studiat în universul obiectiv acel mister pe care îl numim viață. Eroarea constă în a crede că tot ce dispare din observație dispare și din univers. Totuși, așa ceva nu există, deoarece dispare doar din cercul mic de lumină pe care îl putem numi universul observației științifice. Este un mister triun în materie, în viață și în Dumnezeu; dar cele trei mistere sunt unul.” Într-un alt pasaj ei adaugă: „Universul vizibil trebuie să aibă cu siguranță o limită de energie transformabilă și probabil aceeași limită în materia sa; Dar, deoarece principiul continuității respinge toate limitările, trebuie să existe fără îndoială ceva dincolo de vizibil, astfel încât lumea vizibilă să nu fie întregul univers, ci doar o mică parte a acestuia. Mai mult, având în vedere conceptul autorilor despre originea și sfârșitul universului vizibil, ei spun că dacă ar fi tot ceea ce există, s-ar produce o întrerupere a continuității atât în manifestarea sa primară bruscă, cât și în ruina sa finală... . In orice caz; Nu este logic să presupunem că universul invizibil, în a cărui existență credem în mod rezonabil, este în măsură să primească energia vizibilului?... Este posibil, așadar, să considerăm eterul sau mediul de transmisie ca o punte între ambele universuri, care în acest fel sunt conglomerate într-unul singur. În fine, ceea ce se numește în general eter poate fi, pe lângă un mediu de transmisie, ordinea lucrurilor invizibile, astfel încât mișcările universului vizibil sunt comunicate eterului și acesta le transmite ca printr-o punte către invizibil, care le primește, transformă și stochează. Putem spune, așadar, că atunci când energia este transmisă din

Marvin. -Conferinta despre Mediummania.

Universul invizibil, 183.

Universul invizibil, 64.

Universul invizibil, Art.85.

Este curios că distinșii oameni de știință ai secolului al XIX-lea coroborează înțelepciunea mitului scandinav la care ne-am referit în capitolul anterior. Cu mii de ani în urmă, relația dintre ambele universuri își avea alegoria în podul la care se face aluzie în cântecul eddic al lui Voluspa: Viziunea profetesei Vaia, adică podul lui Bifrost, curcubeul strălucitor pe care zeii îl traversează pentru a se uni. adunare langa fantana Urdar. Este același concept pe care autorii Universului invizibil îl oferă studentului care gândește.

„Materie la eter, ea trece de la lumea vizibilă la cea invizibilă și când trece de la eter la materie se transferă din lumea invizibilă în lumea vizibilă.”

Este exact așa. Când știința mai face câțiva pași pe această cale și va studia cu atenție „mediul de transmitere ipotetic”, va putea să pună în siguranță abisul pe care Tyndall îl vede deschis între creierul fizic și conștiință.

Cu câțiva ani mai devreme, în 1856, celebrul doctor Jobard de la Paris a expus pe eter același concept susținut mai târziu de autorii Universului invizibil. Spre uimirea lumii științifice, dr. Jobard a spus în acest sens: „Tocmai am făcut o descoperire care mă sperie. Există două tipuri de electricitate: una oarbă și nepolitică, care provine din contactul metalelor cu acizii (purificare brută), și alta rațională și clarvăzătoare. Electricitatea a fost divizată în mâinile lui Galvani, Nobili și Matteuci. Curentul nepoliticos a luat direcția indicată de Jacobi, Bonelli și Moncal, în timp ce curentul lucid a rămas în mâinile lui Bois-Robert, Thilorier și Duplanty. Sfera electrică sau electricitatea globulară atrage după sine un gând care nu ascultă de Newton și Mariotte să se miște după bunul plac... În analele Academiei sunt o mie de dovezi ale inteligenței razei electrice... Dar observ că sunt prea mult indiscret. Mai dau puțin cheia care ne va conduce la descoperirea spiritului universal”.

Toate citatele luminează înțelepciunea anticilor într-o lumină nouă. Am văzut deja că Oracolele caldeene expun în limbaj similar același concept de eter ca și autorii Universului invizibil, deoarece ei spun că „toate lucrurile vin din eter și la el trebuie să se întoarcă și că în el imaginile toate lucrurile sunt gravate de neșters." lucruri, pentru că este un depozit de idei și un troj al germenilor și reziduurilor formelor vizibile." Acest lucru coroborează afirmația noastră că fiecare descoperire modernă și-a fost egală cu mii de ani în urmă printre strămoșii noștri naivi. Având în vedere, în punctul în care ne aflăm, atitudinea scepticilor față de fenomenele psihice, este sigur să spunem că, chiar dacă cheia la care se referă Jobard ar fi pe marginea „abisului”, nu ar exista niciun Tyndall capabil să se aplece. a alege.

Cât de limitate trebuie să pară unor cabalişti aceste încercări de a cerceta profundul mister al eterului universal! Pentru că oricât de superioare ar fi ideile autorilor Universului invizibil în comparație cu cele ale științei contemporane, ele sunt foarte familiare maeștrilor filozofiei ermetice, care nu numai că au considerat eterul ca punte între universul vizibil și invizibil, dar au parcurs cu îndrăzneală toate secțiunile sale până au ajuns la ușile misterioase pe care oamenii de știință nu le doresc sau poate nu le pot deschide.

Universul invizibil, Art. 198.

Prietenul științelor, 2 martie 1856, pag. 67.

Cory. - fragmente antice. Citat din p. 139 din același volum.

Cu cât cercetătorii moderni se adâncesc mai mult în observațiile lor, cu atât se confruntă mai frecvent cu descoperiri antice. Geologul francez Beaumont prezintă o teorie despre mișcările interne ale globului în raport cu scoarța terestră și notează că anticii i-au fost înainte în expunere. Întrebăm care este cea mai nouă ipoteză despre formarea zăcămintelor minerale, iar Hunt ne spune că apa este solventul universal, așa cum a afirmat deja Thales din Milet cu douăzeci și patru de secole în urmă, când a învățat că apa este elementul original al tuturor lucrurilor... Hunt însuși, susținut de autoritatea lui Beaumont, se ocupă de mișcările globului și de fenomenele psihice ale lumii materiale, spunând, pe de o parte, că „nu este dispus să admită că spiritiștii dețin secretul vieții organice", în timp ce care, pe de altă parte, mărturisește, spre deplina noastră satisfacție, ceea ce citim în pasajul următor: „Sub aspecte foarte diverse sunt legate fenomenele regnului organic și cele ale regnului mineral, a căror dependență reciprocă oferă un interes atât de viu încât ne determină să întrezărim adevărul.stă la baza opiniilor filosofilor antici care atribuiau forța vitală mineralelor și considerau globul ca un organism viu, al cărui proces biologic s-a manifestat în alterările atmosferei, apelor și rocilor.

Totul este să începi. Prejudecățile științifice au atins în ultimul timp atât de extreme încât dreptatea făcută înțelepciunii antice în pasajul de mai sus pare imposibilă. Cele patru elemente au fost de mult încolțite, iar chimiștii zilei vin dezolați în căutarea unor noi corpuri simple cu care să prelungească lista celor deja descoperite, ca un pui mărit la puiet gata să părăsească cuibul. La rândul său, chimistul Cooke neagă desemnarea elementelor corpurilor simple, pentru că „nu sunt principii sau substanțe primordiale existente prin ele însele și distincte de cele din care s-a format universul... Filosofia greacă antică ar fi putut avea conceptul că din elementele pe care le avea, dar științele experimentale nu trebuie să admită alte elemente decât cele pe care le poate vedea, mirosi sau gusta. Conform acesteia, știința acceptă doar ceea ce îi intră în ochi, nas și gură. Restul, pentru metafizicieni.

Așa că ar trebui să-l etichetăm pe Van Helmont drept ignorant sau cel puțin ca un discipol staționar al școlilor grecești, pentru că el ne spune că, dacă o porțiune de pământ poate fi transformată artificial în apă, nu este posibil ca această alterare să fie produsă de natura singură, deoarece elementele rămân mereu aceleași. Dacă Van Helmont și profesorul său Paracelsus au trăit și au murit în binecuvântată ignoranță a viitorului șaizeci și trei de corpuri simple, ce ar putea face ei, conform oamenilor de știință din acea vreme, dar să se angajeze în speculații metafizice și himerice exprimate în jargonul neinteligibil al alchimiștii medievali? Cu toate acestea, în lucrarea sa deja citată, Cooke spune: „Studiul chimiei a relevat un anumit număr de substanțe.

Noua Chimie, p. 113.

din care nu s-a putut extrage altele diferite prin niciuna dintre procedeele cunoscute. Astfel, de exemplu, din fier nu se poate extrage altceva decât fier... În urmă cu trei sferturi de secol, chimiștii nu făceau deosebire între corpurile simple și cele compuse, deoarece alchimiștii antici nu concepeau că greutatea este măsura Iamatena si materia aia nu se anihileaza prin greutate; Dimpotrivă, ei credeau că în manipulări substanțele sunt transformate în mod misterios... Pe scurt, unele secole au fost irosite în încercări zadarnice de a transmuta metalele josnice în aur.

Nu suntem deloc siguri că profesorul Cooke, atât de versat în chimie, este la fel de bine versat în ceea ce alchimiștii au știut sau nu au știut, și nici în interpretarea limbajului lor simbolic. Dar să comparăm opiniile sale anterioare cu cele ale lui Paracelsus și Van Helmont, conform traducerilor în engleză ale lucrărilor lor. Ei spun că alkahest determină următoarele efecte:

1.0 „Nu stinge niciodată proprietățile virtuale ale corpurilor dizolvate în ea. De exemplu, dacă aurul este tratat cu alkahest, se formează o sare de aur; dacă antimoniu, o sare de antimoniu etc.

2.0 Corpul manipulat este descompus în trei principii: sare, sulf și mercur; dar apoi rămâne doar sarea volatilă, care în cele din urmă se transformă în apă limpede.

3.0 Tot ceea ce dizolvă alcahii poate fi transformat în volatil prin intermediul băii de nisip, iar dacă după ce solventul a fost volatilizat substanța solubilă este distilată, aceasta devine apă pură și fără gust, dar întotdeauna într-o cantitate echivalentă cu cea originală.

La rândul său, Van Helmont spune că alkahest dizolvă corpurile cele mai rebele în substanțe cu aceleași proprietăți virtuale de greutate identică cu corpul dizolvat... Când această sare este distilată în mod repetat (pe care Paracelsus o numește sal circulatum), își pierde toată fixitatea. si se termina pentru a se transforma in apa fara gust intr-o cantitate echivalenta cu sarea din care provine.

Argumentele lui Cooke în favoarea științei moderne cu privire la frazeologia hermetică ar putea fi aplicate și scrisului hieratic din Egipt, care ascunde tot ce ar trebui ascuns. Dacă Cooke încearcă să profite de munca din trecut, trebuie să recurgă la criptografie și nu la satiră. Paracelsus, ca și ceilalți alchimiști, și-a exprimat ingeniozitatea în transpunerea literală și abrevierea cuvintelor și frazelor; si asa, de exemplu, scrie sufratur in loc de tatar, mutrin pentru nitro etc. Există nenumărate interpretări presupuse ale cuvântului alkahest. Unii cred că a fost o sare dublă de tartru; alții i-au dat același sens ca cuvântul german

Cooke. - Noua Chimie, 106.110-111.

algeist antic, echivalent cu spiritul. Paracelsus numește sai „centrul apei unde metalele trebuie să moară”; din care unii, precum Glauber, deduc că alkahestul era un spirit de sare. Este nevoie de multă îndrăzneală pentru a spune că Paracelsus și colegii săi au ignorat distincția dintre corpurile simple și combinațiile lor, deoarece, deși nu le-au dat aceleași denumiri pe care le dau chimiștii astăzi, au obținut rezultate imposibil de obținut fără a cunoaște natura lor. substanțele manipulate... Numele pe care Paracelsus l-a dat gazului rezultat din reacția fierului și acidului sulfuric nu contează nimic dacă autoritățile chimice recunosc că a descoperit hidrogenul. Meritul lor este același. Și nu contează că Van Helmonten a acoperit sub denumirea de „virtuți seminale” proprietățile inerente elementelor chimice care, combinate, le modifică temporar fără a le pierde în vreun fel, pentru că limbajul său enigmatic nu l-a împiedicat să fie cel mai mare. ilustru chimist al vremii sale pe egalitate de merit cu cei de azi. Van Helmont a afirmat că aurumul de băut putea fi obținut prin alcahest, sărând aurul astfel încât, fără a-și pierde „virtuțile seminale” să se dizolve în apă. Când chimiștii știu, nu ceea ce a spus Van Helmont că a înțeles și nici ce ar trebui să înțeleagă, ci ceea ce a înțeles de fapt prin aurum potabile, alkahest, sare și virtuți seminale, ei își vor putea defini atitudinea față de filozofii focului și vechii profesori ale căror învăţături mistice le-au urmat cu respect. În orice caz, acest limbaj al lui Van Helmont, luat chiar și în sens exoteric, arată că el cunoștea solubilitatea combinațiilor metalice în apă, pe care Hunt își bazează ipoteza despre depozitele metalice. În acest sens el spune într-una din prelegerile sale: „Alchimiștii au căutat în zadar solventul universal; Dar știm astăzi că apa, în funcție de presiune și temperatură, și în prezența anumitor corpuri care sunt foarte abundente în natură, precum acidul carbonic și carbonații și sulfații alcalini, dizolvă substanțele aparent cele mai insolubile și funcționează precum alcahest sau menstruația universală căutată atât de mult timp.”

Acest lucru are tot aerul unei parafraze a lui Van Helmont sau Paracelsus, deoarece ambii alchimiști cunoșteau proprietățile solventului apei, precum și chimiștii moderni și nici măcar nu au acoperit aceste cunoștințe ezoteric, din care se poate deduce că apa nu era solvent universal.la care au făcut aluzie. Printre numeroasele lucrări de comentariu și critică care se păstrează încă despre alchimie, există una cu tonuri satirice din care selectăm următorul pasaj: „ Observația că, pentru Van Helmont și Paracelsus, apa era instrumentul universal al chimiei și al filosofiei naturale. și au contestat focul ca fiind cauza eficientă a tuturor lucrurilor. Ei credeau, de asemenea, că pământul conține virtuți seminale și că

Youmans1 Chemistry, 169. - Kemshead1 Chimie anorganică. Originea depozitelor de metale.

„Apa, prin dizolvarea și fermentarea substanțelor pământești, așa cum se întâmplă cu focul, produce toate lucrurile și dă naștere regnului mineral, vegetal și animal.”

Alchimiștii erau complet conștienți de puterea universală de dizolvare a apei, iar în lucrările lui Paracelsus, Van Helmont, Philaletheus, Pantatem, Tachenius și Boyle este stabilită în mod explicit proprietatea prin excelență a alkahestului, adică aceea de „dizolvare și transmutare. toate corpurile sublunare, cu excepția apei.” Prin urmare, nu se poate presupune că un om cu o conduită atât de ireproșabilă și cu cunoștințe atât de vaste precum Van Helmont ar pretinde oficial că deține secretul dacă ar fi fost doar o simplă prezumție de a-l deține.

În ceea ce privește validitatea mărturiei umane, pe care o putem aplica în acest caz, Huxley a spus într-o conferință nu cu mult timp în urmă, la Nashville: „Conduita noastră trebuie neapărat să fie influențată mai mult sau mai puțin de opiniile pe care ni le sugerează studiul istoriei. Una dintre aceste influențe este mărturia umană în diferitele ei modalități de oculară, tradițională și scrisă... Citind, de exemplu, Comentariile lui Iulius Caesar, vom da crezare relatărilor despre luptele sale împotriva galilor și vom accepta mărturia lui în această perioadă. , întrucât înțelegem că Cezar nu ar fi făcut astfel de afirmații dacă nu ar fi fost adevărate”. În consecință, este logic să se aplice această regulă de investigație cazurilor în care Cezar vorbește despre auguri, ghicitori și alte fenomene psihice. Același lucru trebuie să spunem despre Herodot și despre alți istorici antici, pentru că, dacă nu ar fi în mod spontan adevărați, nu ar trebui crezuți nici în chestiuni pur profane, pentru că sunt false in uno, falsus in omnibus. Și din același motiv, dacă le acordăm credit în chestiuni lumești, trebuie să le acordăm credit și în cele spirituale, deoarece, potrivit lui Huxley, natura umană era în vremuri străvechi la fel ca și acum. Oamenii cu talent cinstit nu mint pentru plăcerea de a înșela sau de a perverti posteritatea.

Odată ce Huxley a determinat probabilitățile de eroare în mărturia umană, nu mai este nevoie să discutăm problema cu privire la Van Helmont și ilustrul său și calomniat profesor Paracelsus. Comentatorul său Deleuze spune că lucrările lui Van Helmont sunt foarte mitice și iluzorii (poate pentru că nu le-a înțeles bine), dar, pe de altă parte, recunoaște că a fost un om de o vastă cultură, o judecată pătrunzătoare și descoperitor de mari adevăruri, din moment ce el a dat pentru prima dată denumirea de gaze fluidelor aeriforme și a lăsat calea deschisă pentru viitoare aplicații ale oțelului. Prin urmare, nu este posibil să presupunem că experimentatorii alchimici nu au fost conștienți de corpurile simple din momentul în care au combinat, recombinat, dizolvat

și descompus ingredientele chimice, așa cum se face și astăzi în laboratoare. Dacă ar fi avut o reputație de teoreticieni,

Bumpus. - Alchimie și alcahest. Ed. 1820.

Vezi lucrările lui Boyle.

Deleuze. - Opiniile lui Van Helmont, despre cauza, natura și efectele magnetismului.

argumentele noastre nu ar valora nimic; Dar din moment ce nici măcar dușmanii lor nu îndrăznesc să nege descoperirile pe care le-au făcut, un limbaj și mai puternic ar putea fi folosit dacă imparțialitatea nu ar împiedica acest lucru. Și din moment ce facultățile morale și intelectuale ale omului trebuie testate psihologic, deoarece credem în natura spirituală înălțată, nu ezităm să afirmăm că, dacă Van Helmont a asigurat în mod oficial că deține secretul alkahestului, nimeni nu are dreptul să numească el o fraudă sau o fraudă.vizionar fără să știe care este adevăratul său concept despre menstruația universală.

Wallace vorbește despre „obstinația faptelor” și, prin urmare, trebuie să ne bazăm pe fapte pentru a dezvălui „miracolele” de ieri și de azi. Autorii Universului invizibil au demonstrat științific posibilitatea anumitor fenomene psihice prin acțiunea eterului universal; iar Wallace, la rândul său, a respins cu o logică strictă obiecțiile pe care Hume, printre alții, le-a ridicat împotriva posibilității unor astfel de fenomene. Crookes le-a oferit scepticilor experiențele sale continue timp de trei ani, până când a fost convins de adevăr pentru el însuși. Flammarion, popularul astronom francez, adaugă mărturia sa la cea a lui Wallace, Crookes și Haré și coroborează afirmațiile noastre în următorul pasaj:

„Am convingerea fermă, bazată pe experiențele personale, că nu știu despre ce vorbesc cei care neagă posibilitatea fenomenelor magnetice, somnambulistice, mediumistice și de altă natură neexplicate încă de știință, întrucât fiecare om de știință obișnuit cu observația poate fi absolut unele dintre ele.realitatea acestor fenomene, atâta timp cât mintea ta nu este acoperită de prejudecăți sau cufundată în amăgirea prea frecventă că cunoaștem toate legile naturii și este imposibil să transpunem limitele stabilite în prezent.

Crookes ne spune explicația pe care sergentul Cox o dă forței psihice în următorii termeni: „Deoarece organismul corporal este animat în interior de o forță supusă sau nu spiritului, sufletului, minții sau orice constituie ființa individuală numită om, este logic. a deduce că fiecare mișcare exterioară corpului are drept cauză aceeași forță care produce mișcarea în interiorul corpului. Și așa cum această forță externă este de obicei direcționată de inteligență, această inteligență dirijează și forța internă.”

Pentru a înțelege mai bine gândirea sergentului Cox în această ipoteză, o vom împărți în patru propoziții:

I0 Forţa productivă a fenomenelor psihice provine de la mediu şi de aceea emană din el.

Miracole și spiritism modern. Prefaţă.

Wallace. - Infirmarea argumentelor lui Hume, Lecky și alții, împotriva miracolelor.

Note de cercetare asupra așa-numitelor fenomene spiritualiste, 101.

20 Inteligența care dirijează forța care produce fenomenul ar putea fi diferită de inteligența mediumului; dar, din moment ce nu există suficiente dovezi în acest sens, este foarte probabil ca inteligența de conducere să fie cea a mediumului.

30 Forța care mișcă masa este identică cu cea care mișcă corpul mediumului.

4° Spiritele defunctului nu intervin în niciun fel în producerea fenomenelor psihice.

Înainte de a examina aceste opinii ale lui Cox, este de remarcat faptul că ne aflăm situați între două prejudecăți opuse: cei care cred și cei care nu cred în intervenția spiritelor decedaților, pentru că în timp ce masa vulgară de spiritiști atribuie o aroganță enormă. spiritelor Desîncarnate de cel mai mic zgomot și de cea mai mică mișcare pe care le observă în ședințele centrului, scepticii neagă orice manifestare a spiritelor, pentru simplul motiv că nu cred în ele. Astfel, nici unul, nici celălalt nu este dispus să studieze problema cu seninătatea pe care o cere importanța ei.

Cu siguranță, forța care produce mișcări interne este aceeași cu cea care produce mișcări externe; dar identitatea nu depășește acest lucru, așa cum se vede având în vedere, de exemplu, că principiul vital care animă corpul lui Cox este același care îl animă pe cel al mediumului și, totuși, nici acesta nu este acela, nici acela nu este acesta. unu.

Această forță, care poate fi numită psihică așa cum își doresc Cox și Crookes, sau i se ia orice alt nume, nu provine de la medium, ci este actualizată prin el. Este imposibil ca acesta să emane din mediu în cazurile de Evitare fără contact și alte fenomene care denotă acțiune inteligentă. Spiritualistii stiu ca cu cat mediul este mai pasiv, cu atat manifestarile sunt mai active si, prin urmare, interventia unei vointe deliberate si constiente nu poate fi negata in cazurile in care forta psihica ridica mase inerte de la sol si le misca in anumite directii. aer și le lasă înapoi pe pământ, evitând toate obstacolele. Această forță nu poate emana de la medium, care rămâne pasiv în timpul

experimentului, pentru că dacă ar emana de la el, el ar fi un magician conștient și nu un instrument pasiv al unor entități inteligente invizibile. Este la fel de absurd să presupunem că forța psihică emană din mediu, precum că aburul închis într-un ibric ar fi capabil să-l ridice, dacă nu ar exploda, sau că electricitatea acumulată într-un borcan de Leyden l-ar muta din loc în loc. . Totul indică faptul că forța care operează asupra obiectelor exterioare în prezența mediului își are sursa dincolo de el. Îl putem compara cu hidrogenul care învinge inerția aerostatului. Gazul acumulat în interiorul balonului, prin direcția inteligentă a aeronautului, ajunge să prevaleze asupra gravitației masei sale. În mod similar, forța psihică produce fenomenele de Ievitație și, deși este identică ca natură cu materia astrală a mediului, nu este aceeași materie astrală,

Sergentul Cox numește asta o „concluzie logică”.

pentru că în timpul experimentului rămâne în toropeală cataleptică, dacă are adevărate facultăți mediumiste. Prin urmare, prima extremă a ipotezei lui Cox este eronată, deoarece se bazează pe un principiu fals al mecanicii, în timp ce argumentele noastre se bazează pe observarea fenomenelor de levitație.

Pentru a accepta ipoteza forței psihice, ea trebuie să explice în mod satisfăcător mișcările și evitările corpurilor solide.

În ceea ce privește cea de-a doua extremă, negăm că nu există dovezi suficiente că forța producătoare de fenomene este uneori dirijată de altă inteligență decât cea a mediului. Dimpotrivă, există o multitudine de mărturii coroborative conform cărora, în majoritatea cazurilor, mintea mediumului nu are nicio influență asupra fenomenelor, motiv pentru care afirmația nesăbuită a lui Cox asupra acestui punct nu poate fi trecută fără ezitare.

A treia extremă ni se pare ilogică; pentru că dacă corpul mediumului nu generează, ci doar transmite forța productivă a fenomenelor dirijate de spiritul, sufletul sau mintea lui (întrebare care nu a fost elucidată în niciun fel de cercetările lui Cox), nu există niciun motiv să se deducă că același spirit, suflet sau minte trebuie să ridice și mobilierul și să bată alfabetul. Vom discuta despre a patra extremă, adică dacă spiritele defunctului intervin sau nu în manifestările psihice într-un alt capitol.

Filosofii iniţiaţi în Mistere spuneau că sufletul astral este duplicatul incoercibil al corpului dens, perispiritul spiritualiştilor kardecieni sau forma spirituală a nereîncarnaţioniştilor. Peste această matriță duplicată sau interioară plutește spiritul divin care îl luminează așa cum soarele luminează pământul și fecundează germenul calităților latente. Corpul astral este conținut în fizic, ca eterul într-o sticlă sau magnetismul în magnet. Este un mecanism alimentat de rezervorul universal de forță și supus acelorași legi care guvernează

toate fenomenele naturii. Activitatea sa inerentă produce necontenite operațiuni biologice ale organismului carnal, iar atunci când este uzat de utilizare, îl părăsește, pentru că este prizonier și locuitor nevoluntar al corpului fizic. Forța externă universală îl atrage atât de puternic încât, atunci când se uzează, coaja scapă din ea. Cu cât corpul fizic este mai robust, dens și grosier, cu atât întemnițarea astralului este mai lungă; Dar unii se nasc cu o organizare intenționată pentru a deschide ușa care comunică cu lumina astrală, astfel încât sufletul lor să poată privi în lumea astrală și apoi să se întoarcă la închisoarea ei. Cei capabili în mod conștient și voluntar să facă acest lucru sunt numiți magicieni, hierofanți, văzători, profeți și adepți, iar cei care, fără voință sau conștiință de sine, au o predispoziție de a acționa în lumea astrală datorită influenței unui hipnotizator sau spiritual. entitate se numesc mediatori.sau mediumi. Când corpul astral este eliberat de obstacole, este atât de puternic atras de forța universală unică, încât uneori ridică cu el corpul de carne și îl ține suspendat în aer până când gravitația materiei își reface acțiunea.

Orice mișcare, fie a unui corp viu, fie a unui corp anorganic, necesită trei condiții: voință, forță și materie, care pot fi transmutate în conformitate cu principiul conservării energiei dirijate, sau mai degrabă, adăpostită de Mintea divină a căreia scepticii. insistă atât de insidios să faci fără, dar fără a cărui președinție viermii din pământ nu s-ar mișca și nici frunzele copacului nu s-ar mișca în sărutul brizei. Oamenii de știință numesc formele energiei și materiei legi cosmice și le consideră imuabile și invariabile în acțiunea lor; Dar dincolo de aceste legi trebuie să cercetăm cauza inteligentă care, la instaurarea regimului, și-a insuflat conștiința în ele. Nu se poate concepe o primă cauză, o voință universală, Dumnezeu pe scurt, dacă nu Îi atribuim inteligență.

Acum: cum s-ar manifesta voința conștient sau inconștient, adică cu inteligență și fără ea? Mintea nu poate fi separată de conștiință, adică portal, nu conștiință fizică, ci o calitate a principiului simțitor al sufletului, care poate acționa chiar și atunci când corpul fizic este adormit sau paralizat. Dacă, de exemplu, ridicăm mecanic brațul, credem că mișcarea este inconștientă deoarece simțurile corporale nu apreciază intervalul dintre scop și execuție. Cu toate acestea, vigilentul va genera forță și va pune brațul în mișcare. Nu există nimic, nici măcar în cele mai vulgare fenomene mediumistice, care să confirme ipoteza lui Cox; Căci dacă inteligența desemnată prin forță nu dovedește că este aceea a unui spirit fără trup, ea poate fi și mai puțin cea a mediumului inconștient. Crookes se referă la unele cazuri în care inteligența manifestată în fenomen nu putea fi atribuită niciunuia dintre trecători. De exemplu, când după ce a acoperit cu degetul un cuvânt tipărit că el însuși nu știa ce este, acesta a apărut corect scris pe tabletă. Dacă negăm intervenția unei entități spirituale, acest caz nu poate fi explicat în alt mod decât prin clarviziune; dar din moment ce oamenii de știință neagă această

facultate, ei trebuie să se trezească prinși în celălalt capăt al dilemei, sub pedeapsa de a admite clarviziunea, așa cum o înțeleg cabaliștii, cu excepția cazului în care preferă să se angajeze în efortul până acum zadarnic de a formula o ipoteză care să explice în mod satisfăcător fenomen. Dar chiar și admițând că cuvântul în cauză a fost citit prin clarviziune, cum putem explica comunicările mediumistice de o asemenea natură divinatorie? Ce ipoteză clarifică misterul facultăților profetice ale mediumului care prezice evenimente necunoscute lui și celor care îl ascultă? Cox va trebui într-adevăr să-și reia investigațiile.

După cum am spus deja, forța psihică a modernilor, identică ca natură cu fluidul terestru sau sideral al oracolelor antice, este în sine o forță oarbă. Când, de exemplu, doi interlocutori au un dialog, vocea lor este transmisă de vibrațiile aceleiași mase de aer și în acest fel știm că vorbesc. Dintre

Escroci. - Investigații, pagina 96.

Din fericire, atunci când mediumul și entitatea spirituală comunică prin același agent, deducem că există o inteligență la lucru, pentru că la fel cum aerul este necesar pentru transmiterea sunetului, este nevoie și de curenți eterici sau de lumină. , inteligent dirijat, pentru producerea fenomenelor psihice. În vidul pneumatic interlocutorii nu și-au putut comunica gândurile cu voce tare, deoarece acolo nu există aer care să vibreze. În mod similar, nicio manifestare nu poate avea loc atunci când un hipnotizator expert și puternic creează un vid psihic în jurul mediumului, cu excepția cazului în care o altă voință inteligentă, și mai puternică, depășește inerția astrală stabilită de hipnotizator. Anticii au fost capabili să distingă între acțiunea oarbă și acțiunea inteligentă a aceleiași forțe.

Plutarh, preot al lui Apollo, face aluzie la dubla modalitate a fluidului oracular (gaz subteran amestecat cu substanțe intoxicante cu proprietăți magnetice), în următorul apostrof: „Cine ești? Fără ca Dumnezeu să te fi creat și să te fi pus în vigoare; Fără spiritul care te guvernează și te guvernează după porunca lui Dumnezeu, ai fi neputincios. Nu ai putea face nimic pentru că singur ești o suflare zadarnică.” La fel, fără inteligența dominantă forța psihică ar fi zadarnică.

Aristotel afirmă că emanațiile astrale din interiorul pământului sunt un motiv suficient pentru a vivifica plantele și animalele prin invaginație. În același scop, Cicero, mișcat de mânia dreaptă împotriva scepticilor vremii sale, i-a mustrat spunând: „Există ceva mai divin decât expirațiile pământului care mișcă sufletul omenesc până la punctul de a-i permite să prezică viitorul. . Poate mâna timpului să stingă o asemenea virtute? Crezi că îți vorbesc despre vreun vin rafinat sau despre vreo delicatesă gustoasă? Nu credem că cercetătorii

moderni presupun că sunt mai înțelepți decât Cicero și afirmă că forța eternă a dispărut și sursele profeției au fost epuizate.

Se pare că profeții din antichitate și-au exprimat sensibilitatea inspirată prin efluviul direct al emanației astrale, sau printr-un fel de curgere umedă care se ridica din pământ, cu care materiei astrale i s-a dat să înțeleagă că în această lumină sufletele își formează temporar . plic. Cornelius Agrippa exprimă același concept când spune că fantomele sunt de natură vaporoasă și umedă: „in spirito turbido humidoque".

Există două linii de profeție: cea conștientă, tipică magicienilor, capabilă să vadă în lumina astrală, și cea inconștientă, datorată inspirației. Profeții și mediumii biblici aparțin acestei a doua clasă. Despre acest subiect Platon spune: „Niciun om

Lucanus. - Pharsalia, cartea V. Of Divination, I.

Filosofia Ocultă, 355.

Are inspirație profetică atunci când se află în propriile simțuri, dar pentru aceasta este necesar ca mintea lui să fie stăpânită de vreun spirit... Sunt cei care se pretind a fi profet și nu sunt altceva decât niște repetători, așa că în niciun caz nu ar trebui. ei sunt numiți prooroci, dar transmițători de viziuni și profeții".

Insistând asupra argumentelor sale, Cox spune: „Cei mai înfocați spiritiști admit forța psihică sub numele impropriu de magnetism (cu care nu are nicio analogie), deoarece ei afirmă că spiritele defunctului nu pot să îndeplinească decât actele atribuite lor înșiși folosind a magnetismului (forța psihică) a mediumului."

Dam aici o altă inteligență proastă dând nume diferite aceleiași energii. Dacă studiile asupra electricității nu au format un corp de știință până în secolul al XVIII-lea, putem spune că această energie nu a existat înainte de atunci, când se putea demonstra că evreii o cunoșteau deja? Căci magnetismul și electricitatea au fost întotdeauna identice, chiar dacă științele experimentale nu au recunoscut această identitate până în 1819. Dacă o bară de oțel poate fi magnetizată prin acțiunea unui curent electric, se poate de asemenea să admitem că în sesiunile spiritualiste, mediul este conductorul unui curent, astfel încât inteligența dirijatoare a forței psihice determină fluxuri electrice în undele eterice, iar folosind mediul ca conductor, actualizează magnetismul latent din atmosfera sălii de ședință. Cuvântul magnetism este la fel de potrivit ca oricare altul, în timp ce știința descoperă ceva mai mult decât un agent ipotetic înzestrat cu proprietăți problematice.

În acest sens, Cox spune: „Diferenta dintre susținătorii forței psihice și spiritiști este că pentru noi nu există încă o dovadă suficientă a

unui agent regizor altul decât inteligența mediumului și nici nu există nicio dovadă a acțiunii lui. spiritele morților”.

Suntem deplin de acord cu Cox în ceea ce privește lipsa dovezilor intervenției spiritelor morților, dar în ceea ce privește cealaltă extremă, negarea este încă ciudată, deoarece o mulțime de argumente susțin contrariul. din următoarele cuvinte ale lui Crookes: „În notițele mele găsesc o supraabundență de dovezi și un număr nesfârșit de mărturii atât de copleșitoare, încât aș putea completa cu ele mai multe numere ale trimestrului.”

Dar să ne uităm la câteva dintre aceste dovezi copleșitoare:

1.0 Mișcarea corpurilor foarte grele, fără contact sau efort mecanic.

Timeu. - II, 563.

Escroci. - Investigatii, 101.

Escroci. - Investigatii, 101.

Escroci. - Investigații, 83.

2.0 Percuție și alte sunete.

3.0 Modificarea greutății corporale.

4.0 Mișcarea corpurilor grele la distanță de mediu.

5.0 Levitație de mobilier fără contact.

6.0 Levitarea oamenilor.

7.0 Apariții luminoase.

8.0 Apariția mâinilor luminoase sau vizibile în lumina astrală.

9.0 Scriere directă cu mâini luminoase, izolate și mișcate inteligent.

IO.0 Apariții și figuri spectrale.

Crookes a asistat și a verificat toate aceste fenomene în propria sa casă, cu suficientă observație scrupuloasă pentru a le raporta Societății Regale din Londra, fără ca rezultatul să corespundă convingerilor sale, așa cum mărturisește în lucrarea menționată mai sus.

Pe lângă fenomenele enumerate, Crookes se referă la alte fenomene deosebite în care pare să sesizeze intervenția unei inteligențe externe.

El spune în acest sens: „Am văzut-o pe medium, domnișoara Fox, dând o comunicare scrisă și concomitent alta prin lovituri alfabetice, în timp ce discuta cu un terț pe chestiuni complet diferite de cele anterioare... Într-o altă ședință în care mediu era Acasă, cu camera în plină lumină, o riglă de birou a trecut prin aer și a venit spre mine în dreapta pentru a-mi transmite un mesaj. am fost de gând

În acest sens, eminentul fizician Foucault, membru al Institutului și adversarul lui Gasparin, spunea în 1854: „Aș fi îngrozit dacă aș putea vreodată să mișc chiar și un fir de paie prin singura acțiune a voinței mele”. Aceste cuvinte sunt cu siguranță pesimiste. În același timp, astronomul Babinet a scris într-un articol din Revista de Both Worlds: „Evitarea unui corp fără contact este la fel de imposibilă ca și mișcarea continuă, pentru că, dacă s-ar întâmpla asta, lumea s-ar deranja”. Din fericire, nu există niciun indiciu al unui astfel de cataclism înspăimântător, în ciuda faptului că Ievitația este un fenomen de realitate incontestabilă.

În ceea ce privește această chestiune specială, Crookes spune în lucrarea sa menționată mai sus: „În condiții riguroase de observare, am văzut un corp luminos de mărimea și forma unui ou de curcan, care, după ce a plutit în tăcere prin încăpere, până la o înălțime unde nimeni nu putea ajunge, chiar și întinzându-și brațul în vârful picioarelor, căzu ușor la pământ. Fenomenul a durat mai bine de zece minute și înainte de a dispărea a lovit masa de trei ori, cu un zgomot asemănător cu cel al unui corp dur. Se pare că acest ovoid era de aceeași natură cu meteorul Babinet, citat printre alte fenomene naturale în lucrările lui Arago.

Crookes citează un astfel de caz în care forma spectrală a apărut într-un colț al încăperii și s-a învârtit în jurul ei cântând la un acordeon pe care îl ridicase în timp ce trecea. Între timp, media Home era vizibilă celor din jur.

pronunțând literele alfabetului una după alta și când am ajuns la cea necesară compunerii cuvântului, am lovit rigla de mână fără ca mediumul să o poată mișca, întrucât era destul de departe. Apoi am întrebat dacă aceeași regulă ar putea să-mi lovească mâna pentru a da comunicare conform alfabetului Morse și, de fapt, a făcut-o, cu particularitatea că nu era nimeni acolo care să cunoască alfabetul Morse și nici măcar eu nu îl stăpânesc complet. Acest lucru m-a convins că comunicarea a fost dată neapărat de un manipulator expert al aparatului Morse, oricine ar fi acesta... La scurt timp, în camera mea proprie și în plină lumină, mi-am exprimat dorința ca aceeași regulă să dea o altă comunicare. Pe masă erau un creion, o riglă de lemn și câteva foi de hârtie. Deodată, creionul se mișcă în salturi incerte spre hârtie și cade pe ea. Din nou se ridică și coboară de trei ori, până când rigla de lemn s-a ridicat cu câțiva centimetri deasupra mesei și s-a îndreptat spre creion, care apoi s-a ridicat din nou și am observat că rigla și creionul, sprijinindu-se, se chinuiau să scrie.pe hârtie fără

succes; dar după două încercări fără rezultat, am observat că rigla s-a întors la locul ei și creionul a căzut pe masă. Am primit apoi o comunicare alfabetică care spunea: „Am încercat să facem ceea ce ai cerut, dar puterea noastră s-a epuizat”. La plural ne-am referit evident la eforturile inteligente aliate ale creionului și ale riglei, din care se deduce intervenția a două forțe psihice.”

În acest caz, nu există nimic care să indice că agentul regizor a fost inteligența mediumului, dimpotrivă, există indicii că spiritele decedatului, sau entități inteligente și invizibile, au mutat rigla și creionul. Cu siguranță este atât de nepotrivit să numim magnetismul ca forță psihică cauza acestui fenomen, dar primul nume este mai aplicabil, deoarece fenomenele de magnetism sau hipnotism transcendental sunt de aceeași natură cu cele ale spiritismului. Cercul fermecat al Baronului Du Potet și Regazzoni este în conflict cu fiziologia, pe cât poate fi în conflict Evitarea obiectelor fără contact cu mecanica. În cercul fermecat, experimentatorii, printre care se aflau niște academicieni, nu au putut traversa curba trasată în ipsos pe trotuar de baronul Du Potet; iar un general rus, renumit pentru scepticismul său, care voia să-l traverseze, a căzut pradă unor convulsii violente. Acest fenomen este analog cu cel al mesei luminoase pe care mai mulți oameni puternici nu o pot ridica și, în schimb, o rupă cu eforturile lor. În ambele cazuri, fluidul magnetic sau forța psihică a lui Cox rezistă incursiunii în cercul limitat de circumferința tencuielii și conferă o greutate extraordinară mesei fragile. Așadar, analogia cauzelor se deduce logic din analogia efectelor, fără ca vreo obiecție să fie valabilă împotriva acesteia la buna judecată, deoarece chiar dacă faptele ar fi negate, adevărul de principiu ar subzista. A fost o vreme când toate corporațiile academice ale creștinătății au negat existența munților lunari, iar academicienii îi chemau pe oricine îndrăznea să spună că luna este nebună.

Viața respiră mai abundent în adâncurile oceanelor decât în înălțimile atmosferice.

Cuviosul stareț Almignana spunea în prezența meselor în mișcare: „dacă diavolul afirmă, cu siguranță minte”. Poate că putem parafraza aforismul spunând: „dacă oamenii de știință neagă, cu siguranță este adevărat”.

CAPITOLUL VII

Oh Tu, Prima Cauză, cea mai puțin înțeleasă!

PAPĂ

De ce această speranță plăcută, această dorință profundă, acest dor arzător de nemurire? De ce frica secretă, teroarea intimă de a cădea în

neant? De ce sufletul se strânge în sine și tremură la simpla idee de anihilare? Este divinitatea care se agită în noi. Este cerul care ne marchează viitorul și dezvăluie nemurirea omului. O eternitate! Frumoasa si infricosatoare idee.

ADISON

Există o altă lume mai bună.

KOTZEBUE.- Străinul

După ce a dat atât de mult spațiu părerilor contradictorii ale oamenilor de știință cu privire la fenomenele psihice, este corect să ne uităm la teoriile alchimiștilor medievali, care, cu rare excepții, profesau asupra acestui punct aceleași doctrine ca și filosofii antici, rezumate în alchimie. , Cabala caldeo-ebraică, sistemele ezoterice ale magicienilor și pitagoreenilor, iar mai târziu învățăturile neoplatoniștilor și teurgiștilor. Mai târziu vom examina ideile gimnozofilor indieni și ale astrologilor caldeeni, fără a neglija să dezvăluim adevărurile capitale care stau la baza religiilor prost înțelese ale antichității. Cele patru elemente ale strămoșilor noștri: pământ, aer, apă și foc, înseamnă pentru studentul la alchimie și magie sau psihologie antică ceva ce filosofii moderni nu l-au bănuit niciodată. Este demn de remarcat faptul că așa-numita necromanție sau spiritism, în legătură cu evocarea decedatului, este o practică universal răspândită în toate țările încă din cele mai vechi timpuri.

Enrique More, profesor la Universitatea din Cambridge, care nu era nici alchimist, nici magician, nici astrolog, ci pur și simplu un filozof distins, s-a bucurat de aprecierea universală pentru cunoștințele sale profunde și a crezut ferm în vrăji și vrăjitorie. Argumentele sale ingenioase în favoarea nemuririi spiritului uman se bazează pe filozofia pitagoreică acceptată de Cardan, Van Helmont și alți mistici. Conform învățăturilor sale, toate lucrurile provin din spiritul necreat pe care-l numim Dumnezeu, substanța supremă, prin emanație cauzală. Dumnezeu este substanța primară și orice altceva este secundar. Dumnezeu a emanat materia, înzestrând-o cu putere de auto-mișcare, așa că, deși Dumnezeu este cauza materiei și a mișcării, putem spune totuși că materia se mișcă de la sine. Spiritul lui Dumnezeu este, așadar, o substanță indiscernabilă care poate mișca, infuza, contracta, dilata și, de asemenea, poate pătrunde, mișca și altera materia, a treia ei emanație. Mai credeau în apariții și afirmau cu hotărâre individualitatea sufletului uman a cărui memorie și conștiință persistă în viața viitoare. El spune că „corpul astral constă, la părăsirea fizicului, din două vehicule diferite: aerian și eteric. În timp ce spiritul fără trup acționează în vehiculul aerian, el este supus sorții, adică vinovăției și ispitei, deoarece rămâne atașat de interesele pământești și nu este complet pur până când renunță la acest vehicul, tipic sferelor inferioare. este eterificat, pentru că abia atunci este convins de nemurirea sa, pentru că un corp la fel de

transparent luminos precum cel eteric nu proiectează nicio umbră. Când sufletul ajunge la această condiție, scapă de soartă și de moarte. Această condiție transcendentă a purității divine a fost singura dorință a pitagoreenilor.”

More i-a tratat pe scepticii vremii sale cu o rigoare disprețuitoare. Despre Scot, Adie și Webster, el spune că sunt „sfinți nou bătuți și procurori jurați ai vrăjitoarelor care, împotriva oricărei rațiuni, în ciuda interpreților și a Scripturii înseși, văd în Samuel un ticălos complet”. Și termină spunând: „Pe cine să credem? La Scriptura sau la acei clovni umflati de ignoranta mandra si neincredere vanita, stupida? Să judece fiecare Cual după cum crede de cuviință.”

Ce limbaj ar fi folosit acest eminent teolog împotriva scepticilor zilelor noastre?

Descartes, deși un adorator al materiei, a fost un susținător înfocat al teoriei magnetice și, într-o anumită măsură, al alchimiei. Conceptul său despre univers avea o asemănare nu mică cu cel al altor filosofi celebri. Potrivit lui, spațiul infinit este umplut cu o materie fluidă elementară, singura sursă a întregii vieți, care înconjoară stelele și le menține în continuă mișcare. Vârtejurile lui Descartes implică același concept ca și curenții magnetici ai lui Mesmer și despre aceasta Ennemoser spune că

Mai mult. - Antidotul, cartea I, capitolul 4.

Scrisoare către GanviL - 25 mai 1678.

Asemănarea dintre ambele ipoteze este mai notabilă decât presupun cei care nu au studiat cu atenție problema.

Filosoful remarcabil Poiret-Naude a profesat, de asemenea, teoria magnetică și a fost unul dintre primii ei propagatori. În lucrările sale, filosofia magico-teosofică este pe deplin justificată.

Cunoscutul doctor Hufeland a scris o lucrare despre magie în care expune teoria atracției magnetice dintre oameni, animale, plante și minerale, coroborând mărturia lui Campanella, Van Helmont și Servio, cu privire la simpatia dintre diferitele părți ale organicului și corpuri anorganice.

Tenzel Wirdig declară aceleași idei în lucrările sale, cu mai multă claritate, logică și vigoare decât toți misticii care s-au ocupat de același subiect. În celebra sa lucrare: New Spiritual Medicine, el demonstrează că întreaga natură este animată, bazată pe atracția magnetică universală căreia îi dă numele de „armonie a spiritelor”. Potrivit lui, fiecare lucru își atrage semenii și tinde către cei de natură simpatică cu ai lui. Din simpatii și antipatii reciproce provine mișcarea continuă a universului, iar comuniunea neîncetată dintre cer

și pământ dă naștere armoniei universale. Toate lucrurile trăiesc și mor datorită efectului magnetismului și se influențează reciproc în ciuda distanței, astfel încât forța de atracție și repulsie determină starea normală sau morbidă a semenilor.

Kepler, precursorul lui Newton în descoperirea principiilor științifice fundamentale, inclusiv pe cel al gravitației universale, a acceptat învățătura cabalistică conform căreia spiritele planetare sunt entități inteligente care locuiesc pe planete, care sunt locuite de ființe spirituale a căror influență se simte la locuitorii celor mai multe. planete dens grosiere, și în special ale globului nostru. Dar așa cum această ipoteză a influențelor spirituale planetare a fost înlocuită de cea a vârtejurilor materialistului Descartes, într-o zi cele ale curenților magnetici dirijați inteligent de anima mundi vor prevala asupra celor din urmă.

Istoria magiei, 11.272.

Scuze pentru personajele acuzate în mod fals de magie. -1679.

Berlin. -1817.

Hufeland1 povestește că, într-o ocazie, a fost smulsă o bucată din scalpul unui bărbat, al cărui păr era încărunțit împreună cu părul de pe cap. - Ennemoser. - Istoria magiei.

Kepler a atribuit foarte corect atracția universală forței magnetice, în ciuda faptului că a numit astrologia „fiica nebună a unei mame sănătoase”, făcând aluzie la astronomie ca mamă.

Ar fi prea mult să ne oprim asupra apărării teoriei lui Kepler privind relația dintre cele cinci corpuri geometrice regulate și orbitele celor cinci planete principale. Deși Draper bate joc de această teorie, vedem că descoperirile moderne coroborează multe teorii antice și este de sperat că toate vor avea rândul lor să fie justificate.

Savantul filozof italian Juan Bautista Porta a primit din partea criticilor același tratament ca și colegii săi, în ciuda faptului că a demonstrat lipsa de temei a acuzațiilor de superstiție și vrăjitorie care au fost lansate împotriva magiei. Acest celebru alchimist spune în lucrarea sa: Magia naturală, că fenomenele oculte se bazează pe sufletul lumii care unește toate lucrurile. El adaugă că spiritul uman este de esența luminii astrale și că, deoarece acționează în armonie simpatică cu întreaga natură, corpurile noastre siderale sunt capabile să opereze minuni magice pentru a cunoaște elementele în mod intenționat. El declară că piatra filosofală, a cărei posesie mulți s-au lăudat că a uimit oamenii, a fost găsită cu bucurie de câțiva și sugerează ceva din semnificația spirituală a acestei pietre.

Călugărul Kircher, de la școala mistică, a expus în 1654 o teorie completă a magnetismului universal, bazată pe multe puncte sugerate de Paracelsus. El definește magnetismul în opoziție cu conceptul lui Gilbert, care consideră pământul ca un magnet uriaș, și argumentează împotriva lui, spunând că, deși fiecare particulă terestră și fiecare forță invizibilă și incoercibilă sunt magnetice, acesta nu este un motiv suficient pentru a afirma că pământul este un magnet, pentru că în univers există un singur magnet, din care provine magnetismul a tot ceea ce există. Acest magnet este, desigur, ceea ce cabaliştii numesc soarele spiritual, adică Dumnezeu. Kircher a afirmat că soarele, luna, planetele și stelele sunt extrem de magnetice, dar prin inducție, prin efectul deplasării în fluidul magnetic al universului, adică în lumina spirituală. De asemenea, demonstrează simpatia misterioasă dintre ființele celor trei regate ale naturii, cu nenumărate exemple dovedite, unele mai târziu, deși majoritatea nu numai că nu au fost, dar li s-a refuzat posibilitatea datorită prudenței tradiționale și logicii echivoce a oamenilor de știință . Kircher stabilește distincția între magnetismul mineral și magnetismul animal sau zoomagnetismul, spunând că, cu excepția cazului lodestone, toate mineralele trebuie magnetizate de puterea mai mare a magnetismului animal, care la rândul său primește această virtute de la prima cauză creatoare. De exemplu, un ac poate deveni magnetizat în mâna unui om voinic, iar chihlimbarul dobândește această putere mai mult frecând mâna omului decât prin orice alt mijloc; și așa este că omul își poate comunica propria viață și poate însufleți trupuri neînsuflețite într-o anumită măsură. Proștii numesc asta vrăjitorie. Soarele este cel mai magnetic corp dintre toate și așa l-au înțeles filosofii antici, pentru că au văzut că emanațiile soarelui au atras toate lucrurile care, datorită influenței sale, primesc puterea de atracție. Ca dovadă în acest sens, el citează unele plante care denotă o atracție mai mare față de soare și altele față de lună. Printre primele avem așa-numitul githymal, care urmărește cu fidelitate soarele chiar și atunci când este înnorat. Floarea de salcâm își deschide petalele când soarele răsare și le închide la apus. Ei fac la fel

Magnes sive de arte magnetici opas tripartitum. - Köln, 1654.

În acest concept, Kircher a anticipat teoria generalului Pleasonton cu două secole.

Lotusul egiptean și floarea soarelui europeană. Nuaura de noapte oferă o particularitate similară în ceea ce privește luna.

Ca exemplu al simpatiilor și antipatiilor dintre planete, Kircher citează aversiunea viței de vie față de varză și dragostea sa față de măslin; simpatia ranunculului pentru crin și cea a rudei pentru smochin. Ca dovadă de antipatie, el citează lăstarii de rodie mexican, ale cărui bucăți, atunci când sunt tăiate, se resping unele pe altele parcă mișcate de o ostilitate implacabilă. Kircher crede, pe de altă parte, că sentimentele și emoțiile sunt schimbări în starea magnetică a

individului, adică mânia, gelozia, prietenia, dragostea și ura provin din alterarea mediului care constituie câmpul nostru de emanații magnetice. Dragostea este unul dintre sentimentele care oferă aspecte atât de diverse precum iubirea maternă și cea a artistului pentru arta sa. Atât dragostea, cât și prietenia sunt manifestări de simpatie între naturi simpatice. Pentru Kircher, magnetismul iubirii pure este cauza eficientă a tuturor lucrurilor create. Dragostea sexuală este de natură electrică și se numește dragoste febris specie, febra speciei. Kircherdos distinge tipuri de atracție magnetică: simpatie și fascinație; una sfântă și firească; alta sinistră și artificială. Acesta din urmă îi atribuie puterea broaștei care doar prin deschiderea gurii atrage victima care îi cade în fălci. Căprioarele și alte rumegătoare mai mici sunt conduse irezistibil spre boa care îi fascinează, iar peștele torpilă împiedică brațul pescarului cu deversările sale.

Exercițiul benefic al facultății magnetice necesită trei condiții:

1.0 Noblețe sufletească.

2.0 Voință puternică și imaginație intensă.

3.0 Un subiect mai slab decât magnetizatorul.

Omul imun la ispitele lumii și a cărnii poate vindeca magnetic bolile considerate incurabile și dobândește clarviziune profetică. Atât despre teoriile lui Kircher.

O carte rară din secolul al XVII-lea ne oferă un exemplu curios al atracției magnetice universale în notele de călătorie și relatarea oficială trimise regelui Franței de ambasadorul său, domnul Loubére, despre ceea ce văzuse în regatul Siam. Acesta sună așa: „În Siam există doi pești de apă dulce, numiți pal și cadi, care, atunci când sunt gătiți în oală, urmează mișcarea valului, crescând și coborând în raport cu fluxul și refluxul.” Loubére a făcut mai multe experimente cu acești pești, în compania inginerului Vincent, a cărui mărturie dă certitudine acestui fenomen pe care unii îl numesc o farsă. Tocmai în țările neculte trebuie să punem la îndoială natura cu mai multă sârguință și să observăm efectele celei mai subtile energii pe care anticii o numeau sufletul lumii. Numai în regiunile din Est, în vastul é

Loubére. - Note pentru un nou raport istoric al regatului Siam. -1692.

regiuni asiatice neexplorate, studentul la psihologie va găsi suficientă hrană pentru a-și satisface adevărata foame; pentru că atmosfera orașelor populate este extrem de viciată de fumul fabricilor, locomotivelor și vaporilor, în afară de expirațiile miasmatice ale celor vii și ale morților. Natura, ca și omul, este influențată în acțiunile sale de mediul înconjurător, iar suflarea puternică a

corelării forțelor poate fi încetinită, prevenită și contracarată în anumite ocazii ca și cum ar fi o ființă umană. Nu doar clima, ci influentele ascunse pe care le primeste zilnic, modifica natura psihofizica a omului, la fel ca si constituirea asa-zisei materie anorganica, pana la extreme nebanuite de stiinta. Astfel, se dovedește că London Medical-Surgical Journal îi sfătuiește pe chirurgi să nu ducă lancete la Calcutta, deoarece se știe din experiență personală că oțelul englezesc nu poate rezista climatului din India. În mod similar, o grămadă de chei de fabricație engleză sau americană vor rugini în decurs de douăzeci și patru de ore de la aflarea în Egipt, în timp ce obiectele de oțel ale țării nu ruginesc. S-a mai văzut că un saman din Siberia, care și-a exercitat în mod deosebit facultățile psihice în rândul compatrioților săi, le-a pierdut treptat până când a rămas fără ele în Londra nebuloasă și afumată. Dacă organismul uman nu este mai puțin sensibil decât o bucată de oțel la influențele climatologice, de ce să te îndoiești de mărturia călătorilor care i-au văzut pe Samano efectuând zilnic fenomene uimitoare în țara lor natală și de ce să negi posibilitatea acestor fenomene doar De ce nu ai putut tu? le faci la Paris si Londra? Wendell demonstrează în prelegerea sa despre Artele pierdute că schimbarea climatului influențează natura psihică a omului și că orientalii îi depășesc pe europeni în acuitatea simțurilor. Wendell spune că vopsitorii din Lyon, atât de excelenți în arta lor, bănuiesc că există o nuanță delicată de albastru, invizibilă pentru europeni, în timp ce în Kashmir fetele fac șaluri de 150.000 de peseta cu trei sute de nuanțe diferite, de care europenii nu sunt doar incapabili. a obține, dar nici măcar a distinge. Dacă diferența dintre acuitatea senzorială a ambelor rase este atât de enormă, același lucru s-ar putea întâmpla și în ceea ce privește facultățile psihice. În plus, fetele din Kashmir văd în mod obiectiv nuanțe pe care europenii nu le pot vedea și totuși ele există; Prin urmare, este, de asemenea, posibil ca oamenii înzestrați cu facultatea misterioasă a vederii duble să vadă ceea ce văd, la fel de obiectiv ca fata din Kashmir, și în loc ca viziunile lor imaginative să fie himere, ei sunt, dimpotrivă, reflectări ale unor oameni și lucruri reale. imprimat în eterul astral, așa cum a fost predat de filozofii antici și de Oracolele caldeene și suspectat de unii cercetători moderni precum Babbage, Jevons și autorii Universului invizibil. În acest sens, Paracelsus spune: „Trei duhuri acționează în om și trei lumi își aruncă razele luminoase asupra lui; dar toate trei sunt imaginea şi ecoul unui singur principiu productiv. Primul spirit este cel al elementelor; al doilea este cel al

Corp terestru și forță vitală în starea sa grosolană.

stele; Al treilea este spiritul divin.” Deoarece corpul nostru fizic conține „substanță terestră primară”, așa cum o numește Paracelsus, putem fi de acord cu cercetătorii științifici că viața organismelor vegetale și animale este redusă la un simplu proces fizico-chimic. Această opinie o coroborează pe cea a filosofilor antici și a Bibliei mozaice, conform căreia trupul omului este praf și trebuie transformat

în praf, deși memento homo quia pulvis es et in pulverem reverteris nu are nimic de-a face cu sufletul.

Omul este o lume minusculă, un microcosmos în macrocosmos, din a cărui matrice cele trei spirite ale sale îl au suspendat; dar în timp ce corpul terestru este în armonie constantă cu pământul său mamă, corpul astral acţionează în armonie cu sufletul lumii. Unul este în altul ca altul în asta, pentru că elementul universal omnipenetrant umple spațiul și este același spațiu nelimitat și infinit. Al treilea spirit, spiritul divin, este o rază infinitezimală, una dintre nenumăratele radiații ale Cauzei supreme, ale Luminii spirituale a lumii. Aceasta este trinitatea naturii, atât organică cât și anorganică, spirituală și fizică, care sunt trei într-unul. În acest sens, Proclu spune că prima monada este Dumnezeul etern; al doilea este eternitatea, iar al treilea este paradigma sau modelul universului. Cei trei constituie Triada inteligibilă. Toate lucrurile din universul manifestat provin din această Triada microcosmică însăși și se mișcă în procesiune maiestuoasă prin câmpurile eternității în jurul soarelui spiritual, în timp ce planetele se mișcă în jurul soarelui vizibil. Monada pitagoreică care „locuiește în singurătate și întuneric” este în această lume, invizibilă, impalpabilă și de nedemonstrat pentru știința experimentală. Totuși, întregul univers va continua să graviteze în jurul lui așa cum a făcut-o de la originea timpului și, cu fiecare secundă care trece, omul și atomul se apropie din ce în ce mai mult de momentul solemn al eternității când Prezența invizibilă le apare clară în fața lor. spiritual. Când până și cea mai subtilă particulă de materie este eliminată din ultima formă constitutivă a ultimei verigi a dublei lanțuri care, prin milioane de veacuri, în transformări succesive, a impulsionat entitatea în evoluție și este îmbrăcată cu esența sa primordială identică cu cea a Creatorul, atunci atomul organic impalpabil își va termina călătoria, iar copiii lui Dumnezeu vor izbucni în exclamații de bucurie la întoarcerea pelerinului.

Van Helmont spune: „Omul este oglinda universului și natura sa triunică este legată de toate lucrurile. Fiecare ființă vie participă la voința Creatorului care a dat primul impuls a ceea ce a fost creat; Dar omul, datorită spiritualității sale suplimentare, are o participare mai mare, iar gradul său de materialitate depinde de conștiința sau inconștiența sa în exercitarea facultăților sale magice aplicate altor ființe care împărtășesc potențialul divin cu el. Exercițiul conștient și deplin al

Corp astral sau sideral.

Augoeides.

Aceste facultăți îi permit să domine și să ghideze sufletul universal (magnale magnum); Dar la majoritatea oamenilor și la animale, legume și minerale, fluidul eteric funcționează de la sine, care pătrunde totul și le mișcă cu impulsuri directe. Creaturile sublunare, formate din magnale magnum, raman in raport cu acest fluid. Omul este aliat cu

cerurile și posedă virtutea cerească pe care animalele și poate toate lucrurile din univers o au și într-o măsură mai mică, deoarece toate sunt într-o relație reciprocă sau, ceea ce este același, că Dumnezeu este în toate lucrurile, ca pe bună dreptate spuneau vechii. Este necesar ca puterea magică să fie actualizată, atât în omul extern, cât și în interior... Și dacă numim această putere magică, ignoranții se vor teme de nume, așa că o putem numi putere spirituală (spiritual robur vocitaveris).). . Această putere magică bate în omul interior, dar datorită relației sale cu omul exterior, ea trebuie să fie difuzată prin întregul om.

În descrierea sa extinsă a ritualurilor și obiceiurilor religioase ale siamezilor, Loubére spune: „Talopinii sau călugării budiști exercită o influență minunată asupra fiarelor sălbatice și petrec zile întregi în pădure sub un baldachin de ramuri și frunze de palmier, fără aprinderea unui foc.noaptea, cum se obișnuiește la țară să sperie fiarele sălbatice; iar oamenii consideră că este un miracol că niciun talopín nu este devorat vreodată, ci, dimpotrivă, că animalele sălbatice le respectă și chiar vin să le lingă când dorm, după cum au observat unii călători din locuri sigure. Toate talopinele exercită magia și cred că întreaga natură este animată, precum și în existența unor genii tutelare. Dar cel mai notabil lucru este părerea atât de răspândită printre siamezi, că așa cum este un om în această viață, așa trebuie să fie după moarte. Când tătarul care acum domnește în China a ordonat ca toți chinezii să-și radă părul în stilul tătar, mulți au preferat moartea în locul supunere, pentru a nu apărea bărbieriți în fața strămoșilor lor din lumea cealaltă. Totuși, mi se pare incongruent în această părere absurdă că siamezii atribuie sufletului o figură umană. În ciuda reputației lor de înțelepți, de trei sau patru mii de ani chinezii au crezut în piatra filosofală, în căutarea căreia tatăl actualului rege al Siamului a risipit două milioane de lire sterline și vor să găsească și elixirul vieții lungi. care îi eliberează de moarte. Ei se bazează pe faptul că, conform tradiției, au fost cei care au reușit să facă aur și au trăit secole; și în afară de aceasta, este o părere comună printre chinezii siamezi și alți orientali că unii bărbați, despre care ei spun minuni, au găsit o cale nu să moară, ci o moarte violentă și s-au ascuns de lume pentru a se bucura de o viață pașnică și liberă. viaţă.

Nu este ciudat că orientalii au crezut în elixirul vieții lungi, când Descartes însuși a considerat că descoperirea sa este adevărată și i-a atribuit virtutea prelungirii vieții până la

Van Helmont. - Opera omnia. -1682.

Loubére. - Lucrarea citată.

Cinci sute de ani. Fiziologii occidentali nu au rezolvat încă problema capitală a vieții și a morții, deoarece opiniile lor nici măcar nu sunt

de acord cu privire la cauzele somnului. Cum, atunci, insistă să pună limite posibilului și să definească imposibilul?

Din cele mai vechi timpuri, filosofii și-au dat seama de influența unică a muzicii asupra unor boli, în special a bolilor nervoase. Kircher recomandă muzica ca medicament, deoarece el însuși a experimentat efectele ei vindecătoare folosind un timpan compus din cinci pahare de cristal foarte subțiri, aranjate pe rând și umplute cu două feluri diferite de vin, primele două, țuică, al treilea, ulei. și udă pe a cincea, cu care a scos cinci note atingând marginile cu degetul. Sunetele muzicale au o proprietate de atracție care expulzează și duce boala în vibrațiile sale. În urmă cu douăzeci de secole, Asclepiade folosea deja sunetul unei trompete pentru a vindeca sciatica, a cărei durere era oprită de vibrația fibrelor nervoase. În mod similar, Democrit afirmă că multe boli se vindecă cu sunetul flautului, iar Mesmer a folosit timpanul lui Kircher în curele sale magnetice.

În acest scop, îmi vine spontan în minte acel pasaj din Biblie, în care David a alinat melancolia lui Saul cu sunetul harpei. asa spune:

Și cu aceasta, când, prin permisiunea lui Dumnezeu, duhul rău a fost luat de la Saul, David a luat harpa și a cântat cu mâna lui, iar Saul și-a revenit și s-a simțit mai bine pentru că duhul rău l-a părăsit.

Celebrul filozof scoțian Maxwell s-a angajat, înaintea mai multor școli de medicină, să vindece magnetic cele mai încăpățânate febre, precum și epilepsie, impotență, nebunie, Iasiadura, hidropizie și alte boli incurabile.

Același filozof subliniază în Medicina sa magnetică următoarele aforisme preluate din învățăturile cabalistice și alchimice.

„Ceea ce oamenii numesc sufletul lumii este o viață la fel de înflăcărată, spirituală, rapidă, strălucitoare și eterică, precum lumina însăși. Este un spirit vital care este peste tot și este același peste tot... Materia nu poate acționa dacă nu este însuflețită de acest spirit care menține toate lucrurile în starea lor particulară. În natură, acest spirit este liber de toate obstacolele, iar cine știe să-l infuzeze în mod intenționat într-un corp deține o comoară superioară oricărei bogății.

„Acest spirit este legătura comună între toate zonele pământului și respiră în toate și prin toate (adest in mundo quid commune omnibus mextis, in quo ipsa permanent).

I Regii XVI, 23.

„Cel care cunoaște acest spirit universal al vieții și aplicațiile lui evită orice rău.

„Dacă poți profita de acest spirit și îl infuzi într-un anumit corp, vei duce la îndeplinire misterele magiei.

„Cine știe să acționeze în oameni prin acest spirit universal va vindeca boli la orice distanță vrea.

„Cine știe să revigoreze spiritul particular, prin universal, își va putea prelungi viața până în veșnicie.

„Spiritele comunică între ele prin emanațiile lor, chiar dacă sunt îndepărtate unele de altele. Această comuniune reciprocă este radiația eternă și neîncetată de la un corp la altul. Dar despre asta nu se poate vorbi fără pericol, pentru că ar motiva abuzuri abominabile”.

Să vedem acum cum unii medii de salut abuzează de facultățile magnetice. Pentru ca vindecarea să merite acest nume, este nevoie de încredere în persoana bolnavă sau sănătate robustă și voință energică în salutator. Speranța întărită de credință este suficientă pentru ca cineva să depășească orice condiție morbidă. Mormântul unui sfânt, o relicvă, un talisman, o bucată de hârtie sau o bucată de îmbrăcăminte care a fost în mâinile salutatorului, un remediu secret, o penitență sau o ceremonie, punerea mâinilor sau o formulă pronunțată de intenție, produc aceleași efecte curative, deoarece totul depinde de temperament, imaginație și încredere în redarea sănătății. În nenumărate ocazii doctorul, preotul sau relicva au căpătat faima pentru vindecări datorate exclusiv credinței pacientului. Femeii bolnave de sânge care i-a atins tunica, Isus i-a spus: „Credința ta te-a salvat”.

Influența minții asupra corpului fizic este atât de puternică încât a făcut minuni în orice moment. În acest sens, Salverte spune: „Cât de neașteptate, bruște și portentoase leacuri a realizat imaginația! Lucrările medicale sunt pline de exemple de acest gen, care ar fi considerate miraculoase. Dacă bolnavul nu are credință și este fizic pasiv și negativ, dar salutătorul este energic, sănătos, pozitiv și hotărât, boala poate fi învinsă de voința imperioasă cu care conștient sau inconștient atrage fluidul universal al naturii și restaurează. echilibrul tulburat al aurei pacientului. Pentru a face acest lucru, puteți folosi un crucifix, așa cum a făcut Gassner, sau vă puteți pune mâinile pe el, precum Zouave Jacob și American Newton, sau puteți da porunca cu voce tare precum Isus și unii apostoli; dar procedura este aceeași în toate cazurile și determină vindecarea eficientă fără a lăsa relicve morbide.

Pe de altă parte, atunci când cineva care este bolnav fizic încearcă să se vindece, nu numai că eșuează în efort, dar agravează boala și îi ia pacientului puțină forță pe care o poate avea.

Filosofia Științelor Oculte.

avea. Datorită magnetismului sănătos al lui Abigail, bătrânul rege David și-a restabilit vigoarea slăbită, iar tratatele medicale raportează că o doamnă engleză a câștigat putere în detrimentul a două fete tinere. Înțelepții din vechime, al căror exemplu l-a urmat Paracelsus în acest punct, așa cum ne spune el însuși în lucrările sale, au vindecat boli prin aplicarea unui organism sănătos pe partea afectată. Dacă o persoană bolnavă încearcă să vindece pe altul, el sau ea poate avea suficientă putere pentru a modifica, înlătura sau transforma boala într-o alta care va apărea la scurt timp după ce persoana bolnavă crede că este vindecată.

Dar dacă salutătorul este bolnav moral, rezultatele vor fi incomparabil mai rele, pentru că este mult mai ușor să vindeci bolile corpului decât cele ale spiritului. Fenomenele misterioase ale lui Morzine, Cevennes și janseniști sunt încă la fel de de neînțeles pentru fiziologi ca și pentru psihologi. Dacă darul profeției, isteriei și convulsiilor poate fi comunicat prin contagiune, la fel se întâmplă și cu vicii, iar în acest caz salutatorul comunică pacientului, sau mai bine zis, victimei, otrava morală care i-a infectat inima și mintea. , pentru că contaminează cu forța sa magnetică și profană cu privirea pe subiectul nefericit, pasiv receptiv, care se află sub puterea salutătorului, ca o pasăre mică fascinată de șarpe. Incalculabil este prejudiciul pe care le pot provoca astfel de medii de salut, al căror număr depășește sutele.

Există însă salutatori virtuoși care, împotriva scepticismului rău intenționat al adversarilor lor, și-au făcut nume istorice, precum, printre alții, clericii din Ars, Lyon și Klorstele, Jacob, Newton, Gassner și hillbillyul irlandez Valentin Greatrakes, protejatul lui Robert. Boyle, președinte al Societății Regale din Londra, în 1670.

Am putea extinde la nesfârșit lista mărturiilor care de la Pitagora la Eliphas Levi, fără deosebire de categorii, declară că viciosul este incapabil de puteri magice, întrucât doar „cei curați cu inima îl vor vedea pe Dumnezeu”, sau ceea ce valorează atât de mult, va primiți darul divin de a vindeca afecțiunile trupești sub îndrumarea sigură a unor entități nevăzute pentru a potoli duhul tulburat al fraților săi, pentru că apele salutare nu pot curge dintr-o fântână otrăvită și nici ciorchini de aur nu se coc printre spini și nici ciulinii nu dau roade dăruite. Pentru cei curați cu inima nu există nimic supranatural în magie, ci este o știință din ale cărei ramuri nu este cel puțin exorcizarea spiritelor rele, atât de atent învățată de inițiați. În acest sens, Josephus spune că „virtutea expulzării demonilor din corpul uman este o știință utilă și sănătoasă pentru oameni”.

I Regi, 1.1-4,15.

În vremurile noastre, Greatrakes ar fi fost închis într-un azil cu colegii săi, dacă ar fi intervenit președintele Societății Regale în chestiune sau, fără îndoială, profesorul Lankester l-ar fi dat în judecată pentru că era leneș, pentru că a fost un intrus în medicină. , pentru chiromanție, sau pentru orice alt pretext. .

Antichitati. -VII1-2.

н. р. Blavatsky

Isis a dezvăluit volumul I

Contururile precedente ne determină să preferăm învățăturile antice teoriilor moderne, referitoare la legile relației dintre lumi și potențialele facultăți ale omului. Deși fenomenele de natură psihico-fizică stârnesc interesul materialiștilor și dau, dacă nu o dovadă deplină, cel puțin un indiciu vehement al supraviețuirii sufletului, comoditatea sau inconvenientul unor astfel de fenomene în ceea ce privește natura lor benefică sau nedorită este foarte discutabile.efecte nocive, pentru că îi fanatizează pe cei dornici să demonstreze nemurirea, iar după cum spune Stow, fanaticii sunt dominați de imaginație și nu de judecată.

Fără îndoială, fanii fenomenalismului se pot lăuda cu multe daruri, dar le lipsește discernământul spiritual. Celebrul clarvăzător nord-american AJ Davis a descoperit în explorările sale prin ținutul vernal niște ființe numite diakas, despre care spune că le face o plăcere extraordinară în simulări, imposturi și capcane; care nu sunt conștienți de sentimentele de dreptate, filantropie, tandrețe și recunoștință, iar pentru ei cuvintele sacre sunt aceleași cu cele profane, iubirea ca ură, în afară de dragostea lor nebună pentru lirism și un egoism nestăpânit care îi determină să considere anihilarea ca fiind sfârşitul oricărei vieţi care nu este al lui. Cu o ocazie recentă, una dintre aceste diaka a comunicat cu numele Swedenborg printr-o doamnă și a spus: „Tot ceea ce a fost, este, va fi sau poate fi, acesta sunt eu. Viața individuală este doar setul de bătăi de gândire care în ascensiunea lor progresivă se precipită în inima morții eterne.

Porfirie vorbește în lucrările sale despre aceste ființe și spune: „Cu ajutorul direct al acestor demoni răi se înfăptuiesc tot felul de vrăjitorie, iar oamenii care fac rău semenilor lor cu vrăjitorie plătesc multă cinste acestor demoni răi și mai ales conducătorului său Aceste spirite își petrec timpul înșelându-ne cu o multitudine de minuni iluzorii, deoarece își doresc să fie considerate zei și conducătorul lor zeul suprem.

Mulți medii de azi degradează vechea teurgie pentru că nu-și dau seama că, așa cum spune Iamblichus, nu este permis să se angajeze în operațiuni fenomenale fără exerciții prealabile și prelungite de purificare morală și fizică sub îndrumarea unui expert teurg, deoarece cu excepții foarte rare, cum ar fi: atâta timp cât o persoană devine excesiv de slabă sau grasă sau se ridică în aer, cu siguranță este obsedat de spiritele rele.

Diaka și victimele lui. Explicația aspectului fals și respingător al spiritismului.

Un fan al fenomenelor spune că lucrările lui Porfirio devin uzate ca vechile vechituri în colțurile uitării.

Diaka care, potrivit lui Davis, a comunicat sub numele de Swedenvorg1, presupunând că eu sunt, se aseamănă foarte mult cu acest conducător despre care vorbește Porphyry.

Porfir. - Dintre demonii buni și răi.

Iamblichus. - Misterele egiptene, 111-5.

Totul în această lume are conjunctura sa de loc și timp și chiar dacă un adevăr este susținut de cele mai incontestabile dovezi, el nu va prinde rădăcini în minte decât dacă este expus la momentul potrivit, ca o plantă semănată în anotimpul potrivit, și așa se spune că Cooke este corect că „timpul trebuie să fie gata”. În urmă cu treizeci de ani, această lucrare modestă ar fi murit în vid din cauza naturii subiectelor tratate în ea; Dar astăzi ceea ce era considerat absurd atunci merită o oarecare atenție, deoarece fenomenele moderne sunt dovedite științific și sunt reproduse cu o frecvență din ce în ce mai mare în fiecare zi, în ciuda deficiențelor lor și a ridicolului materialiștilor. Din păcate, dacă manifestările psihice cresc în aspectul lor fenomenal, nu avansează nimic în ordinea spirituală și intelectuală, întrucât discernământul filosofic rămâne la fel de nul ca întotdeauna printre prietenii fenomenului.

Dintre autorii spiritualiști contemporani, niciunul nu este la fel de apreciabil pentru sinceritatea și cultura lor precum Sargentul nord-american, a cărui monografie: Dovada palpabilă a nemuririi, se remarcă printre lucrările de acest gen; dar în ciuda îngăduinței și bunei sale dispoziții față de mediumi, ea se exprimă în următorii termeni: „Deprinderea cu care spiritele se uită la persoanele decedate în comunicările lor, ne determină să ne întrebăm în ce măsură putem fi siguri de identitatea comunicatorului, indiferent de care este. probele aduse. Nu avem un grad suficient de cunoștințe pentru a răspunde la această întrebare cu deplină certitudine... Există încă multe enigme în cuvintele și acțiunile spiritelor materializate, marea majoritate dintre acestea fiind de o inteligență la fel de plictisitoare ca și semenii lor. in lumea asta.

Acum ne vom întreba cum se explică această lipsă de inteligență dacă sunt spirite umane, pentru că fie spiritele umane inteligente nu se pot materializa, fie spiritele care se materializează nu sunt umane, ci, după cum sugerează Sargent, spirite elementare sau acei demoni care, după Platon Potrivit magicienilor persani, ei ocupă un loc intermediar între zei și muritori. Un număr bun de mărturii, printre care cea a lui Crookes, afirmă că spiritele materializate vorbesc cu o voce perceptibilă la ureche; dar vechii mărturisesc că vocea spiritelor umane nu este și nu poate fi articulată, ci un oftat adânc. Prin urmare, vechii cu experiența lor seculară în practicile teurgice merită mai mult credit decât spiritualiștii moderni fără alte dovezi care să le susțină opinia, decât comunicările de la spirite greu de identificat. Unii mediumi au provocat apariția acestor presupuse forme

umane, care nu au eșuat niciodată să exprime idei extrem de vulgare în comunicările lor, împrejurare care ar trebui să atragă atenția chiar și a celor mai needucați spiritiști. Dacă este posibil ca spiritele să vorbească (și atât cei înțelepți, cât și cei ignoranți pot vorbi), de ce nu există spirit a cărui comunicare orală să fie chiar apropiată ca valoare de comunicările primite de

scris direct? Sargent spune pe bună dreptate că încă nu știm în ce măsură acțiunea spiritului este limitată de condițiile psihico-fizice ale mediumului.

Dacă spiritele care se materializează ar fi aceleași care dau comunicări scrise, ele nu s-ar confunda așa cum sunt în primul caz, în timp ce ne oferă învățături filosofice sublime în al doilea, întrucât în ambele sunt comunicate de mediumi ale căror condiții psihice ar trebui. influenţează-le în mod egal. Nivelul intelectual al mediumilor materializatori nu este nici mai mare, nici mai mic decât cel al țăranilor și muncitorilor a căror inspirație congenitală le-a pus pe buze idei sublime și profunde, precum cazurile lui Boehme, Davis și copiii din Cevennes. Deoarece spiritele folosesc organele vocale ale mediumului pentru comunicarea orală, nu ar trebui să le fie greu să se exprime în funcție de talentul, educația și cultura personajului a cărui personalitate îi atribuie, în loc să incurce în vulgarități și adesea prostii. Sargent spune, încurajat de speranță, că știința spirituală este încă la început, dar că promite că va clarifica această problemă în timp. Cu toate acestea, nu credem că lumina iese din întunericul dulapurilor mediumnice.

Este ridicol să ceri o diplomă de licență în arte și științe de la cercetătorii psihici, deoarece experiența învață că intelectualii științifici nu înțeleg întotdeauna bine în chestiuni de sinceritate sinceră și bun simț. Nimic nu orbește la fel de mult ca fanatismul, care privește totul unilateral, și avem un exemplu în acest sens referitor la fenomenele psihice și magice ale timpurilor antice și moderne. Mii de martori de încredere din Orient susțin că au asistat la minunile lucrate de fachiri, cheikos, derviși și lama nepoliticoși, fără a folosi vreun aparat sau a fi în conivență cu nimeni, fenomene care contraziceau principiile științifice în așa fel încât indicau existența multe forțe.încă ignorate, dar fără îndoială dirijate de entități superioare omului. Cu toate acestea, oamenii de știință contemporani, inteligențe educate, au respins atât de numeroase mărturii și nici măcar nu și-au cedat scepticismul cercetărilor lui Haré, Morgan, Crookes, Wallace, Gasparin, Thury, Wagner, Butlerof și alții. Experiențele personale ale lui Jacolliot la fachirii indieni și elucidările psihologice ale profesorului genevan Perty nu le-au rupt neîncrederea și nici nu au fost mișcați de strigătul nerăbdător al poporului care cereau dovada existenței lui Dumnezeu, a sufletului și a eternității. Oamenii de știință răspund unor asemenea cereri vehemente încercând să șteargă cel mai mic vestigiu de spiritualitate, dar nu ridică sau edifică nimic. Ei spun că, din moment ce nu găsesc nicio

urmă imaterială în replicile și creuzetele lor, tot ceea ce nu este materie trebuie să fie neapărat iluzoriu și himeric. Biserica creștină însăși este forțată să ceară ajutor științei în acest sens

Dovezi palpabile ale nemuririi, 45. Vezi Evanghelia Sfântului Matei, XXIV-26.

vremuri prejudecate de raționament rece. Crezurile construite pe nisip și dogme greoaie fără o fundație solidă se prăbușesc, târând cu ele religia adevărată în cădere; dar dorința de a dovedi existența lui Dumnezeu și viața viitoare rămâne la fel de tenace ca întotdeauna în inima omului. În zadar vor încerca sofistica științifică să aducă la tăcere vocea naturii, deși au otrăvit apele pure ale simplei credințe și au îndepărtat noroiul din izvorul în care omenirea arăta ca o oglindă. Zeului antropomorf al strămoșilor noștri i-au urmat monștrii antropomorfi și, ceea ce este și mai rău, reflectarea umanității în apele noroioase ale căror valuri restaurează imaginile falsificate ale adevărului. Reverendul Brooke Herford spune că nu avem nevoie de miracole, ci mai degrabă de dovezi palpabile ale spiritului, iar aceste dovezi sunt cerute de omenire mai degrabă de la știință decât de la profeți, pentru că el simte ca și cum, în timp, cercetătorii vor descoperi semnele Divinității în cele mai ascunse adâncituri ale creației. Sunt semnele și, în fața lor, titanii științifici care L-au detronat pe Dumnezeu de pe tronul său ascuns pentru a-i pune în locul lui o protoplasmă.

La Adunarea organizată la Edinburgh de către Societatea Britanică în 1871, Sir William Thomson a spus: „Știința este obligată de legile eterne ale onoarei să înfrunte fără teamă orice probleme care cer o soluție”. La rândul său, Huxley spune că „în ceea ce privește miracolele, cuvântul imposibil nu are nicio aplicație în problemele filozofice”. La rândul său, celebrul Humboldt consideră că „mai dăunător decât neîncrederea în sine este scepticismul prezumptuos care respinge faptele fără să se oprească să examineze dacă sunt sau nu adevărate”.

Oamenii de știință au dezvăluit falsitatea propriilor învățături, disprețuind oportunitatea pe care le-au oferit-o comunicările cu Orientul de a investiga personal fenomenele afirmate de călători. Fiziologii nu vor îndrăzni niciodată să rezolve o astfel de problemă transcendentală a gândirii umane observând minunile fachirilor din Tibet sau India; și dacă cineva s-ar aventura acolo ca un pelerin solitar, pentru a fi martor la cele mai uimitoare minuni ale creației, cu siguranță colegii săi nu ar crede cuvintele lui.

Ar fi inutil să enumerăm din nou faptele atât de solid stabilite de alți autori. Wallace și Howitt au expus în mod repetat cele mii de erori pe care le-au suportat societățile științifice din Franța și Anglia din cauza scepticismului lor. Astfel, Cuvier nu a acordat importanță fosilei exhumate în 1828 de geologul francez Boué, crezând

că este imposibil să se găsească schelete umane la douăzeci și cinci de metri adâncime în nămolul Rinului. În 1846, Academia Franceză a respins afirmațiile lui Boucher de Perthes cu privire la descoperirea armelor de silex în terenul aluvionar din nordul Franței, confirmate în 1860 de geologi. Mărturia lui Mac Enery cu privire la descoperirea instrumentelor de silex și fosile a fost, de asemenea, contestată în 1825.

Wallace: Miracole și spiritism modern. - Howitt: Istoria supranaturalului, II.

în caverna numită Kent's Hole. În 1840, declarațiile lui Godwin Austen asupra aceluiași punct au avut aceeași soartă. Toate aceste excese batjocoritoare de scepticism științific s-au întors împotriva autorilor lor când în 1865 mărturiile de patruzeci de ani au fost pe deplin confirmate, demonstrând că faptele au depășit în mirare realitatea însăși. După aceasta, cine va fi atât de sincer încât să creadă în infailibilitatea științei? Nu trebuie să ne minunăm de lipsa de curaj moral a unor membri recalcitranti ai comunității științifice.

În acest fel faptele pretinse au fost discreditate una după alta. Peste tot se aud exclamații plângătoare din partea unor academicieni care spun: „Știm foarte puține despre psihologie". „Trebuie să mărturisim că nu știm aproape nimic, dacă nu știm ceva, despre fiziologie." „Nu există știință cu o bază atât de incertă precum medicina." „Încă nu știm nimic despre presupusul fluid nervos." Între timp, cele mai interesante fenomene ale naturii, a căror explicație doar psihofizica ne-o poate oferi, sunt repudiate ca iluzorii sau disprețuite ca inutile; Și ce este și mai rău, atunci când un subiect hipnotic oferă cele mai culminante caracteristici ale facultăților psihice naturale, deși ascunse, în loc să servească sincer pentru experimentare și studiu, dă peste obstacolele pe care i se opune vreun pseudo-înțelept pentru a-l încurca între ele . ochiurile justitiei. Această procedură nu este cu siguranță cea mai potrivită pentru stimularea cercetării.

Aceasta explică, de exemplu, că mărturia dată în 1731 despre un eveniment petrecut în timpul pontificatului lui Paul al III-lea nu este creditată în 1876. Dacă oamenilor de știință li se spune că romanii au ținut lămpile sepulcrale aprinse mulți ani, alimentate de uleiul aurului, și că una dintre aceste lămpi a fost găsită încă aprinsă după o mie cinci sute cincizeci de ani în mormântul Iuliei, fiica lui Cicero, ei nu vor dori să creadă până când nu vor fi convinși cu ochii lor de posibilitatea faptului, ceea ce înseamnă că pot contesta și mărturia filozofilor antici și medievali. Ei vor găsi, de asemenea, suspectă învierea fachirilor după treizeci de zile de când au fost îngropați de vii și vor considera că este o păcăleală faptul că unii lama fac răni cu aspect de muritor până la punctul de a-și arăta măruntaiele și totuși îi vindecă aproape instantaneu.

Nu este ciudat că oamenii suspicioși de mărturia propriilor simțuri, cu privire la fenomene desfășurate în propria lor țară, resping poveștile călătorilor și narațiunile conținute în operele clasice; dar nu este de conceput încăpăţânarea Academiilor, care după lecţiile primite stăruie în a-şi înfunda părerile cu cuvinte care sunt duşmanii adevăratei ştiinţe. Magia poate răspunde oamenilor de știință cu vocea lui Dumnezeu care i-a spus lui Iov din vârtej: „Unde erai când

Wallace. - Raport citit în fața Societății Dialectice, în 1871: Replica lui Hume. „Φιλόλογος" Bayley. - editia a 2-a.

Am pus eu temeliile pământului? Raspunde daca ai inteles. Și cine ești tu să îndrăznești să spui naturii: nu vei pleca de aici?

Dar nu contează dacă ei neagă, pentru că chiar dacă scepticismul lor ar fi de o mie de ori mai usturator, ei nu ar împiedica apariția fenomenelor în toate zonele lumii, iar Iosfakirii vor continua să se ridice din mormintele lor temporare și din lama. nu vor avea niciun fel de scrupule să-și rănească și să le mutileze trupurile.fără durere și lămpile mormintelor indiene, japoneze și tibetane vor continua să ardă perpetuu. Nici minunile la care a asistat în Egipt căpitanul Lane, experimentele lui Napier și Jacolliot, în Benares și Evitațiile oamenilor din Plenodia, nu vor înceta să mai servească drept mărturie.

Printre cele etichetate drept himere alchimice se numără lămpile perpetue despre a căror autenticitate putem mărturisi personal. Poate cineva se va întreba pe ce bază afirmăm arderea perpetuă a acestor lămpi, întrucât am putut să le examinăm doar pentru un timp limitat; Dar la aceasta vom răspunde că afirmația noastră este întărită de cunoașterea legii naturale aplicabile acestui caz, în afară de modul în care sunt construite și ingredientele folosite în combustibilul de hrănire. În ceea ce privește explicațiile locului și modului de dobândire a acestor cunoștințe, va fi necesar ca criticii să-și ia osteneala pe care o luăm. Este de remarcat însă că niciunul dintre cei o sută șaptezeci și trei de autori care s-au ocupat de această chestiune nu a afirmat durata veșnică a lămpilor, ci mai degrabă durata lor pe o perioadă nedeterminată de timp, care în unele cazuri a ajuns la multe secole; Căci dacă există o lege naturală care permite unei lămpi să ardă timp de zece ani, fără a fi nevoie să o alimenteze, la fel, în virtutea legii însăși, ea poate continua să ardă o sută de mii de ani.

Consultați glosarul pentru o explicație a cuvântului Ethrobacia.

Misionarul englez Mateer relatează că a văzut una dintre aceste lămpi în templul din Trevandrum (regatul Travancore1, sudul Indiei). Se spune că în interiorul templului se află o fântână adâncă în care sunt turnate anual comori valoroase, iar într-o altă parte a aceluiași templu se află o grotă în a cărei incintă arde o lampă de aur care arde acum o sută douăzeci de ani. Misionarul anglican relatează evenimentul

fără comentarii, dar misionarii catolici îl atribuie, așa cum era de așteptat, artelor diabolice. Mai mult, abatele Huc, precum și alți călători care au reușit să simpatizeze cu lamașii, au putut să examineze cu atenție aceste lămpi.

Din cei 173 de autori care atestă existența lămpilor care arde fără reînnoire a combustibilului, deși nu au fost stricate accidental, vom cita următoarele: Clement din Alexandria, Hermolaus, Barbaro1Appianus, Pliniu, Buratinus1Cythesius1Celius, Photius1 Costeus, Casalius1 Cedrenus1 Le Geriusandro1 Ericon1 , Libavius1 Latius, Pico de la Mirandola, Philaletus1 Lycetus1 Maiolo1 Maturantius1 Luis Vives, Volatherano1 Porta, Pancirolo1 Ruscello, Scardonius1 Paracelsus, Solinus, Kircher and Albert the Great.

Egiptenilor, părinții chimiei, li se atribuie inventarea acestor lămpi, nu lipsite de temei, întrucât în acea țară folosirea lor era mult mai frecventă în favoarea credinței lor religioase că sufletul astral al defunctului rătăcea în jurul mumiei de-a lungul veacurilor. Trei mii de ani de rai ai nevoii, legat de firul magnetic pe care doar propriul efort îl putea rupe, și astfel supraviețuitorii aveau încredere că lampa mereu aprinsă, simbol al spiritului incoruptibil și nemuritor, va favoriza ruperea legăturilor care țineau. sufletul.astral faţă de rămăşiţele muritoare şi îndemnul de a se reuni cu Sinele divin.

Aceste lămpi erau în general plasate în mormintele familiilor înstărite, iar Lycetus spune că pe vremea lui au fost găsite aprinse la deschiderea mormintelor, dar s-au stins imediat ca urmare a profanării. Titus Livy, Buratino și Schatta raportează descoperirea multor lămpi în subteranul Memphis. La rândul său, Pausania ne spune că în templul Minervei, din Atena, era o lampă, o capodopera a lui Callimachus, care ardea tot timpul anului. Plutarh afirmă că în templul lui Jupiter Amon a văzut o altă lampă care, după cum l-au asigurat preoții, a ars ani întregi, în ciuda vântului și a ploii. Sfântul Augustin amintește și de o altă lampă existentă în templul lui Venus, care oferea aceleași singularități. Kedreno, la rândul său, spune că în Edessa a fost găsită o lampă ascunsă într-o ușă, care a ars timp de cinci sute de ani. Dar dintre toate aceste lămpi, cea mai prodigioasă este cea care, după Olivius Maximus din Padova, a fost găsită lângă Ateste și pe care Escardonio o descrie în următorii termeni: „Într-o urnă de ceramică era cuprinsă o alta mai mică și în interiorul acesteia a ars. lampă care cu un lichior foarte pur închis în două vase, unul de aur și celălalt de argint, pentru toate alimentele, și-a menținut lumina timp de 1.500 de ani. Sticlele au trecut pentru păstrare în mâinile lui Francisco Maturancio, care le estimează a fi de preț foarte mare. Dând mâna exagerărilor și ignorând negarea gratuită a științei moderne cu privire la posibilitatea acestor lămpi, merită să ne întrebăm dacă, dacă ar fi fost cunoscute la vremea „minunilor”, ar trebui să se distingă de cele aprinse înaintea altarelor creștine. cele care au ars înaintea imaginilor lui Jupiter, Minervei și altor zeități păgâne. După unii teologi, lămpile altarelor creștine aveau o virtute divină în mod

miraculos, în timp ce cele păgâne își datorau lumina trucurilor diavolului, iar lămpile erau clasificate în aceste două grupe, după Kircher și Lycetus. Cel al Antiohiei, care timp de 1.500 de ani a ars în aer liber în piaţa publică, deasupra uşii unei biserici, a fost întreţinut, potrivit teologilor, de

El Psalm CV al lui David, vers 23, habla de la „Tierra de Ham” (iɔn, Chem, χημι), de unde derivă numele de alquimia și química.

Teatrul hieroglific al egiptenilor, 544

În lipsa oracolelor.

Cartea I. - Clasa 3a, cap. ultimul

puterea lui Dumnezeu care dăduse lumină veşnică unui număr atât de infinit de stele, în timp ce lămpile păgâne, după Sfântul Augustin, erau opera diavolului care încearcă să înşele pe om prin diverse mijloace; de parcă nimic nu i-ar fi mai ușor pentru Satan decât să-i uimească cu un fulger de lumină sau cu o flacără strălucitoare pe cei care intră pentru prima dată într-o criptă sepulcrală. Acest lucru a afirmat masele creștine când, în timpul domniei lui Paul al III-lea, la deschiderea unui mormânt pe Calea Appian, a fost găsit cadavrul unei fecioare plutind pe un lichior neted care a ferit-o de corupție până la punctul de a părea adormită. La picioarele cadavrului ardea o lampă care se stingea la deschiderea mormântului.Din inscripția puya se deduce că înmormântarea a fost aceea a fiicei lui Cicero, care a murit cu 1.500 de ani mai devreme.

Chimiștii neagă posibilitatea lămpilor perpetue, susținând că toată arderea necesită consum de combustibil; Dar alchimiștii răspund spunând că focul nu vine întotdeauna din arderea chimică, deoarece există substanțe care nu doar rezistă la arderea flăcării fără a fi consumate, dar nici aerul și nici apa nu le sting . Autorul unui tratat de chimie, tipărit în 1700 sub titlul NEKROKJLEIA, respinge pretențiile alchimiștilor și, deși neagă posibilitatea lămpilor perpetue, este înclinat să creadă că unele au ars de secole. Pe de altă parte, avem mărturia unei multitudini de alchimiști a căror experiență prelungită i-a convins de posibilitatea focului perpetuu.

Alchimiștii erau familiarizați cu preparate speciale de aur, argint și mercur, similare ca natură cu cele din nafta, petrol și alte minerale combustibile, precum și uleiurile de camfor și chihlimbar, azbest (lapis asbestos), cyprius (lapis carystius) și cretean. (Hnum vivum), pe care l-au folosit drept combustibil pentru lămpile perpetue. Potrivit alchimiștilor, aurul este cel mai bun pabulum datorită flăcării sale minunate, în afară de faptul că dintre toate metalele este cel care cheltuiește cel mai puțin atunci când este topit și își reabsoarbe aceeași distilare uleioasă, pe măsură ce este expirat, pentru a-și hrăni propria. flacără. - Cabaliștii susțin că Moise a

aflat acest secret de la egipteni și că lampa cortului era perpetuă, așa cum se deduce din următorul pasaj:

Poruncește copiilor lui Israel să-ți aducă uleiul cel mai curat din măslini, extras cu mojar, ca lampa să ardă mereu.

Lycetus neagă, de asemenea, că lămpile perpetue conțineau preparate metalice, dar în schimb spune în aceeași lucrare că un compus de mercur, filtrat de șapte ori de nisip alb pus pe foc, a fost folosit pentru a face lămpi care ardeau continuu. Pe de altă parte, atât Maturancio, cât și Citesio afirmă că acest rezultat poate fi obținut prin procedee chimice, deoarece lichidul de mercur a fost

Extinderea acestei povești se găsește în opera lui Erasmus Francisco, care a luat-o de la Flomero1 Pancirolo și alții.

Exodul, XXVII, 20.

cunoscute deja alchimiştilor, care i-au dat numele aqua mercurialis, materia metallorum, perpetua dispositio, materia prima artis şi oleum vitri.

Azbestul, numit de greci Aσβεστοφ (de nestingere), este o piatră care, după Pliniu și Solinus, nu poate fi stinsă odată aprinsă. Albert cel Mare o descrie spunând că este de culoarea fierului și se găsește mai ales în Arabia, acoperită cu un strat uleios abia perceptibil, care se aprinde de îndată ce lumina este adusă aproape de el. Chimiștii au încercat în zadar să extragă uleiul menționat din azbest, dar nu se poate deduce că operațiunea este imposibilă, iar dacă ar fi realizată nu ar exista nicio îndoială dacă uleiul respectiv poate da o flacără continuă. Anticii s-au lăudat pe bună dreptate că dețin acest secret, deoarece în zilele noastre unii experimentatori au obținut același rezultat. Unii chimiști spun că lichidul

Tritenheim și Korndorf au dat următoarele rețete pentru prepararea combustibililor perpetui pe care i-au pregătit:

1.0 Patru uncii de sulf și alaun sunt luate și sublimate în flori de până la două uncii. Adăugați un gram de pudră de borax cristalin de la Veneția și turnați spirt de vin foarte rectificat peste aceste ingrediente, astfel încât acestea să fie direcționate în el. Se evaporă apoi la rece și se repetă operațiunea până când sulful, așezat pe o placă de bronz, se înmoaie ca ceara fără să dea fum. Așa se va obține pabulumul. Cât despre fitil, se prepară astfel: Se iau fire de azbest de grosimea degetului mijlociu și lungimea degetului mic și se pun într-un pahar Veneția, acoperindu-le cu fitilul. Se lasă paharul 24 de ore în nisip suficient de fierbinte pentru ca fitilul să fiarbă în tot acest timp, iar odată mânjit în acest fel, fitilul se pune într-un pahar în formă de coajă, astfel încât capătul șuvițelor să iasă din masa de pabulum. Sticla este apoi asezata pe nisip incins pentru ca,

odata ce fitilul s-a topit, fitilul sa fie impregnat si odata aprins sa arda cu o flacara perpetua ce poate fi luata oriunde.

2.0 Ia un kilogram de salis tosti si toarna peste el otet de vin tare. Se concentrează apoi până când uleiul capătă consistență, apoi se toarnă în oțet proaspăt unde se macerează, apoi se distilează, repetând operația de patru ori consecutiv. O liră de vitr este apoi pusă în acest oțet. antimonü subtilis Ioevigatyall din aceasta se pune intr-un pahar inchis pus pe cenusa timp de sase ore, dupa care se extrage tinctura, se decanteaza lichiorul, se lasa sa se raceasca, se extrage din nou si se repeta operatiunea pana la obtinerea intregii culori incarnate. Extractele se concentrează până ating o consistență uleioasă și se rectifică pe baie de apă. Se ia apoi antimoniul din care a fost extrasa tinctura si se reduce la o pulbere foarte fina care se pune intr-un recipient de sticla. Se toarnă deasupra uleiul rectificat, care trebuie concentrat și distilat de șapte ori, până când pulberea a absorbit tot uleiul și este complet uscată. Se extrage din nou cu rachiu de vin si se repeta operatiunea pana dispare toata esenta. Se pune apoi intr-un balon de Venetie, pregatit pentru carcasa cu hartie cvintupla, se distila pana cand esenta dispare si va ramane in fund un ulei inconsumabil care poate arde cu un fitil ca sulful descris mai sus.

Libavio, un comentator la Tritenheim, spune despre această chestiune: „Acestea sunt luminile eterne din Tritenheim, care, deși nu sunt la fel de fixe ca cea a benzinei, se pot ajuta reciproc, astfel încât, deși benzina nu rezistă atât de mult când arde, deoarece expiră, și explodează, dă o flacără perpetuă dacă se adaugă suc de azbest. Am văzut astfel pregătită o lampă care, după cum ni s-a asigurat, a fost aprinsă la 2 mai 1871 și încă ardea.” Deoarece experimentatorul este demn de încredere și foarte priceput în cercetarea ermetică, nu există niciun motiv să ne îndoim de afirmațiile sale.

extras din piatra în testele lor are o consistență mai degrabă apoasă decât uleioasă, incapabilă de ardere, în timp ce alții asigură că, de îndată ce lichidul menționat a fost expus la aer liber, a devenit atât de gros încât a fost dificil de lichidat și, când a fost aprins din nou, a devenit în fum fără a da o flacără. Pe de altă parte, lămpile anticilor ardeau cu flacără pură și strălucitoare, fără nici cea mai mică urmă de fum. Kircher indică posibilitatea extragerii și purificării uleiului menționat, deși, datorită dificultății operației, consideră că aceasta poate fi efectuată numai de către adepți superiori ai alchimiei.

Luis Vives respinge opinia Sfântului Augustin cu privire la trucurile diavolului și demonstrează că operațiunile magice, oricât de grozave și prodigioase ar părea, sunt rezultatul industriei umane și al studiului profund al secretelor naturii. Pe de altă parte, Podocataro avea o cârpă făcută cu o altă specie de azbest pe care Porcacio spune că a văzut-o în casa lui. Pliniu numește acest fel de pânză Hnum vinum, dar

și pânză indiană, spunând că este făcută dintr-un fel de lenjerie (asbeston sau asbestinum), care odată țesută poate fi curățată prin simpla aruncare în foc. Acest autor adaugă că azbestul este la fel de valoros ca perlele și diamantele, deoarece pe lângă deficitul său, este foarte greu de texturat din cauza fibrelor scurte. Odată turtit cu ciocanul, se macerează în apă fierbinte, iar după uscare, fibrele sale pot fi toarse și țesute ca cele ale inului. Plinio susține că a văzut multe țesături făcute din acest material și a fost martor la un experiment în care au fost curățate prin foc. Porta mai spune că o anumită doamnă cipriotă, cu reședința în Veneția, avea o pânză de acest fel și descrie aceste manipulări alchimice drept secretam optimum.

În descrierea sa a curiozităților Colegiului Gresham, în secolul al XVII-lea, dr. Grew spune că procesul textil al pânzei de azbest s-a pierdut; dar acest lucru nu pare probabil deoarece în Muzeul Septalio se află fire, funii, foi și alte lucrări de azbest corespunzătoare anului 1726, iar unele dintre aceste obiecte au fost realizate chiar de Septalius, după Greenhill, care spune în acest sens: „ Parerea lui Grew se pare că lapis asbestinus și amianthus sunt aceeași materie, iar el o numește piatră filamentară deoarece masa ei este compusă din fire paralele, de la un sfert de inch la un inch lungime, la fel de lucioase și fine ca cele ale mătăsii. cocon și la fel de flexibile ca cele din in sau cânepă. Secretul nu a fost pierdut în totalitate, deoarece este încă păstrat în unele mănăstiri budiste din China și Tibet. Într-o mănăstire de călugărițe Talapina am văzut o tunică galbenă, în stil

Comentarii despre Cetatea lui Dumnezeu, de Sfântul Augustin.

Cavaler cipriot, autor al Lucrurilor din Cipru, 1566. Cartea înmormântărilor antice.

Greenhill - Arta îmbălsămării, 361.

dintre cei ai călugărilor budiști, care după două ore de stat într-un brazier mare l-au scos la fel de curat de parcă l-ar fi spălat cu săpun.

După numeroase teste, acestui material i-au fost date diverse aplicații industriale, inclusiv țesături ignifuge, unul dintre ale căror principale centre comerciale este New York, care furnizează mineralul în mănunchiuri similare lemnului uscat. Cea mai fină varietate de azbest este cea pe care anticii o numeau άμίαντοZ, (imaculată) datorită luciului său alb și mătăsos.

Străvechii făceau și fitilul lămpilor perpetue cu piatra lapis carystius, foarte abundentă în orașul Carystos, ai cărui locuitori, după Mateo Raderò, băteau și toarseră această piatră filamentară pentru a țese mantale, fețe de masă și alte haine asemănătoare, care erau. aruncate în foc pentru a le curăța când erau murdare, în loc să le speli cu apă. Pausanias și Plutarh asigură că fitilele pentru lampă au

fost făcute din această piatră; dar al doilea spune că pe vremea lui nu se mai găseau pietre de azbest. Liceto crede că lămpile perpetue din mormintele antice au lipsit în general de fitil, deși Luis Vives afirmă că, dimpotrivă, a văzut multe cu ele.

Pe de altă parte, Lycetus este ferm convins că fitilurile pot fi de așa natură încât să reziste foarte mult timp și să reziste focului, astfel încât în loc să fie consumate să fie reținute ca printr-un lanț.

Thomas Brown, când vorbește de lămpi perpetue, așezate în spații foarte înguste, spune că își datorează virtutea purității uleiului fără emanații fuliginose capabile să sufoce flacăra, pentru că dacă aerul le-ar fi alimentat, oxidantul s-ar consuma cu siguranță. . În acest scop, autorul întreabă: „S-a pierdut arta de a prepara acest ulei inconsumabil?” Nu cu siguranță, iar timpul o va dovedi, deși tot ce am scris acum despre asta ar dispărea ca multe alte adevăruri.

Știința spune că observația și experimentul sunt singurele sale mijloace de cercetare. De acord. Dar nu sunt suficienți trei mii de ani de observare a faptelor pentru a demonstra facultățile ascunse ale omului? Și în ceea ce privește experiența, ce situație mai bună decât cea adusă de fenomenele moderne? În 1869, London Dialectic Society a invitat mai multe eminențe științifice să investigheze fenomenele. Vezi cum au răspuns unii dintre ei:

Comentariu la Epigrama 77.0 din Cartea a IX-a a lui Martial.

Penthouse.

Defecto oraculorum.

Erori vulgare, 124.

2. 3. 4

Huxley. - „Nu am timp de asemenea cercetări, care mi-ar fi foarte enervant și laborios, decât dacă ar fi diferit de cele de acest gen. „ Nu sunt interesat de chestiune, chiar presupunând că fenomenele au fost adevărate”.

Lowes. - „Cine spune că aceste fenomene depind de legi fizice necunoscute, cu siguranță mărturisește Cunoașterea acelor legi.”

TyndalL - „Mă îndoiesc de succesul fenomenelor din sesiunea la care am participat, deoarece prezența mea pare ca a produs confuzie în toate.”

Carpentien -„Din experiența personală sunt convins că printre fenomenele spiritualiste există multe imposturi și nu puține iluzii, deși există și cele care sunt cu totul legitime și demne de studiat... Totuși, cauza acestor fenomene nu este exterioară, dar depinde de condiția subiectivă a individului, care acționează în conformitate cu anumite legi fiziologice deja cunoscute. Modalitatea pe care o numesc

cerebrare inconștientă intervine într-un mod foarte important în producerea fenomenelor spiritualiste.

Aceasta este în ceea ce îi privește pe savanții englezi. Americanii nu au mers mai departe. În 1857, Universitatea Harvard a avertizat publicul împotriva cercetării psihice, ca corupție a moralității și degradare a minții, datorită influenței sale contaminante care subminează veridicitatea la bărbați și puritatea la femei. Mai târziu, când celebrul chimist Haré, confruntat cu îngrijorarea generală, a studiat spiritismul și a îmbrățișat doctrinele acestuia, a fost descalificat de colegii săi. În 1874, un ziar din New York ia invitat pe cei mai cunoscuți oameni de știință ai țării să investigheze fenomenele spiritualiste; dar toți s-au scuzat în conivență, ca un vizitator care refuză să stea să mănânce când proprietarul casei îl invită. Cu toate acestea, în ciuda indiferenței lui Huxley, a șmecheriei lui Tyndall și a cerebrației inconștiente a lui Carpenter, nu au lipsit oamenii de știință de valoare egală care s-au predat dovezilor mărturiilor în această chestiune dezbătută de cercetare. În acest sens, un autor la fel de îndepărtat de spiritism precum Draper, spune: „În toate țările și în orice timp, nu numai țăranii, ci și oamenii de cultură, credeau că spiritele decedaților vin uneori să-i viziteze pe morți.” și frecventează casele lor străvechi... Dacă mărturia umană trebuie să aibă vreo valoare în acest punct, avem din cele mai îndepărtate vremuri și până în zilele noastre o acumulare de dovezi atât de numeroase și de irefutabile pe cât s-ar putea dori pentru a invalida orice încercare de respingere. ."

Aceste patru citate sunt preluate din Raportul despre spiritism al Societății Dialectice din Londra. În acest fel lumea a știut că cerebrația inconștientă are virtutea de a face chitarele să zboare și de a muta mobilier cu capere demne de un remorcher.

Draper. - Conflicte între religie și știință, 121.

Din păcate, scepticismul științific are o asemenea rezistență, încât nu este mișcat de dovezi oricât de evidentă ar fi, și cel mult le admite doar pe cele care se potrivesc scopului său. Să spunem cu poetul:

„O, rușine umanității! Diavolii se înțeleg. Numai bărbații nu sunt de acord cu creaturile raționale.”

Cum să explic o asemenea divergență de opinii între bărbați care au studiat din aceleași cărți și au băut din aceleași fântâni? Este adevărat că nici doi bărbați nu văd același lucru în același mod, iar acest lucru este exprimat admirabil de Dr. Wilkinson în scrisoarea sa către London Dialectic Society, când spune: „Experiența mea în investigarea diferitelor doctrine heterodoxe, care mai târziu au devenit ortodocși, m-a convins că aproape toate adevărurile depind de dispoziția noastră minții, de afecțiunile și sentimentele noastre intime, așa că discuțiile și investigațiile nu dau alt rezultat decât

hrănirea acestei dispoziții a minții." La aceasta s-ar putea adăuga celebra maximă a lui Bacon: „Puțină știință ne îndepărtează de Dumnezeu și multă știință ne aduce mai aproape de Dumnezeu”.

Carpentier se gândește la progresul filosofiei în vremurile noastre, spunând că nu respinge nimic, oricât de ciudat ar părea, dacă este susținut de dovezi valide, în timp ce se arată înclinat să nege vechilor orice competență filozofică și științifică, în ciuda dovezilor că Ei o susțin la fel de valid ca și cele susținute de oamenii de știință contemporani în favoarea cunoștințelor lor mai mari.

Dacă, de exemplu, ne uităm la electricitate și magnetism, care au făcut numele lui Franklin și Morse atât de faimoase, vom vedea că, cu șase sute de ani înaintea erei noastre, Thales din Milet a descoperit proprietățile electrice ale chihlimbarului, fără a ține cont de faptul că Cercetările lui Schweigger asupra simbolicii demonstrează pe deplin că miturile antice se bazau pe filozofia naturală și că electricitatea și magnetismul erau deja cunoscute de teurgiștii din Samotracia, ale căror mistere erau cele mai vechi cunoscute, conform celor spuse de Diodor din Sicilia, Herodot. și Sanchoniaton.

Milton. -Paradis pierdut.

O dovadă a cunoștințelor vechilor avem într-o gravură foarte notabilă din opera lui Rochette: Monuments d'Antiquité figurés, în care toate figurile apar cu părul pe cap ca zeul Pan, cu excepția figurii centrale a lui Kabir Demetrius, din care emană puterea și o altă figură care reprezintă un bărbat îngenuncheat. Vezi în acest sens: Ennemoser, History of Magic, II; Schweigger, Introducere în mitologie conform istoriei naturale. În opinia lui Schweigger, această gravură simbolizează o scenă din ceremoniile de inițiere; Cu toate acestea, nu a fost cu mult timp în urmă când desenele au început să fie intercalate în lucrări de filosofie naturală ale căror figuri apăreau cu părul ridicat în toate direcțiile, sub acțiunea fluidului electric.

Schweigger demonstrează că principalele ceremonii religioase ale antichității presupuneau cunoașterea filozofiei naturii care este acum pierdută și că magia s-a împletit în mistere până în punctul în care miracolele teurgiștilor neamuri, evrei sau creștini, indiferent, au derivat din cunoștințele lor secrete. fizico-alchimic.

Pe de altă parte, Schweigger și Ennemoser au descoperit identitatea simbolică a gemenilor Dioskuris cu polii electric și magnetic, demonstrând astfel cunoștințele pe care preoții antici le aveau cu privire la proprietățile magnetice. Potrivit lui Ennemoser, multe mituri, a căror semnificație nu era înțeleasă anterior, s-au dovedit a fi ingenioase, precum și expresii profunde ale principiilor cu adevărat științifice.

Experimentatorii moderni laudă secolul nostru pentru descoperirile sale și sunt aproape de a emula trubadurile medievale în lecțiile lor înflorite. Petrarhii, Dantes și Tassos ai zilei, în glorificarea materiei, cântă despre uniunea iubitoare a atomilor rătăciți și despre schimbul afectuos de protoplasme și deplâng volubilul inconstant al forțelor care joacă atât de provocator de-a v-ați ascunselea cu oamenii de știință în timpul lor. corelație dramatică... Ei proclamă materia unică și autocratică suverană a universului infinit și o ridică pe tronul naturii de care au detronat spiritul, consoarta sa divorțată. Dar ei uită că, fără monarhul legitim, tronul naturii este ca un mormânt văruit în care se cuibărește corupția. Materia, o purgație grosolană a spiritului care o vivifică, este în sine o masă inertă a cărei mișcare necesită un manipulator inteligent al acelei baterii galvanice numită viață.

În ce ramură a cunoașterii modernii îi depășesc pe cei antici? Este de remarcat faptul că înțelegem prin cunoaștere expresia completă a adevărurilor naturii și în niciun caz definițiile strălucite ale oamenilor de știință, nici detaliile minuscule care dau nume particulare nervilor, arterelor, fibrelor și celulelor oamenilor, animalelor și plantelor. .

Modernii dau vina pe antici pentru necunoașterea acestor detalii și astfel comentatorii lui Platon spun că îi lipsea cunoștințele anatomice și s-a întreținut în zadarnic speculații despre fiziologia corpului uman, ale cărei funcții nu le cunoștea, fără să știe un cuvânt despre asta. .transmiterea nervoasă a senzaţiilor. Ideea platoniciană că corpul uman este un microcosmos sau univers în miniatură și, prin urmare, trebuie să fie format ca acesta din triunghiuri, este în

Într-un alt capitol al acestei lucrări, dedicat în întregime descoperirilor admirabile ale anticilor, vom demonstra, sub mărturia unor autori de încredere ai vremii, că cu mult înainte de războiul troian preoții știau despre paratrăsnet.

Istoria magiei, II.

transcendental pentru oamenii de știință sceptici să înțeleagă și nu este surprinzător că pare ridicol de absurd pentru traducătorii săi, cu excepția lui Jowett, care în prologul Timaeus avertizează sincer că oamenii de știință moderni nu țin cont de faptul că ideile lui Platon au servit. ca suport pentru a ajunge la cunoștințe superioare și, în plus, ei uită cât de mult a contribuit metafizica antică la progresul fizicii moderne.

Dacă în loc să ne certăm despre lipsa de precizie științifică a limbajului lui Platon, am analiza cu atenție lucrările sale, am găsi, fără a trece dincolo de Timeu, germenul tuturor descoperirilor moderne. Acolo întrezărim circulația sângelui și legea gravitației, deoarece Platon știa că sângele este un fluid în continuă mișcare, deși, așa cum

spune Jowett, nu știa că părăsește inima prin artere pentru a se întoarce în acest intestin prin venelor. Platon a folosit metoda sintetică al cărei model cel mai complet este geometria. În zadar, știința modernă caută printre modificările moleculare acea primă Cauză pe care Platon a dedus-o din mișcările maiestuoase ale lumilor care i-au dezvăluit vastul plan al creației. Filosofii antici au acordat cu greu atenție detaliilor minuscule care au epuizat răbdarea oamenilor de știință moderni; și rezultă că, dacă un elev de gimnaziu știe mai multe decât Platon în detalii, pe de altă parte, discipolul mai puțin de succes al acestui filozof l-ar lăsa din profunzime pe cel mai bine informat academic modern atunci când vine vorba de legile cosmice și forțele care stau. în spatele lor.

Traducătorii lui Platon nu observă acest lucru, pentru că modernii sunt prea îngâmfați în detrimentul anticilor, ale căror erori fiziologice și anatomice sunt exagerate pentru a măguli iubirea de sine a timpului nostru, ascunzând splendoarea mentală a vremurilor trecute, parcă cu imaginația am mări petele soarelui pentru a-l eclipsa.

Ineficacitatea cercetării moderne este dovedită de faptul că, în ciuda multitudinii de denumiri științifice detaliate pentru minerale, plante, animale și organismul uman însuși, cei mai eminenți fiziologi nu pot spune nimic concret despre forța vitală care provoacă transformări în regate. a naturii. Pentru a face acest lucru, este necesar să beți din alte surse decât cele care hrănesc oamenii de știință contemporani. Este nevoie de mult curaj profesional de către cei care recunosc profunzimea cunoștințelor antici, împotriva prejudecății actuale atât de înclinați să-și cerșească meritele și lăudăm cu bucurie oameni de știință precum Jowett care, în traducerea sa a operelor lui Platon, recunoaște că în Filosofia naturală a anticilor, considerată ca un tot armonios, se poate observa:

Jowett. - Dialogul lui Platon, 11.508.

Director al școlii Baliol și profesor de limba greacă la Universitatea din Oxford.

1.0 Că filosofii antici au acceptat teoria nebuloaselor. Prin urmare, nu poate fi derivată, așa cum susține Draper, din descoperirile astronomice ale lui Herschel.

2.0 Că Anaximenes a susținut teoria evoluției în secolul al VII-lea înainte de Isus Hristos, spunând că animalele descind din primele reptile apărute pe pământ și că omul se descinde din animale, așa cum au învățat și caldeenii înainte de potop.

3.0 Că pitagoreicii au afirmat analogia pământului cu celelalte corpuri cerești.

Astfel, se dovedește că Galileo a expus o teorie astronomică deja cunoscută în India încă din cele mai vechi timpuri. După cum a arătat Reuchlin, astronomul florentin a studiat fragmente din lucrările lui Pitagora care se păstrau încă în timpul său.

4.0 Anticii credeau că plantele fac sex ca animalele. Cu aceasta vedem că naturaliștii moderni au călcat pe urmele predecesorilor lor.

5.0 Ei au învățat, de asemenea, că notele muzicale sunt supuse numărului în funcție de tensiunea corzii care vibra.

6.0 Că legile matematice guvernează întregul univers și chiar au presupus că diferențele calitative provin din număr.

7.0 Ei au negat anihilarea materiei și au susținut că aceasta a fost transformată într-o diversitate de aspecte.

Jowett adaugă la aceasta că, deși unele dintre descoperirile menționate mai sus nu depășesc presupunerile fericite, în niciun fel nu pot fi atribuite simplelor coincidențe. Pe scurt, filosofia platoniciană se distingea prin ordinea, sistemul și proporția învățăturilor sale. Acesta a acoperit evoluția lumilor și speciilor, transformarea și conservarea energiei, transmutarea formelor materiale și eternitatea materiei și a spiritului. Din acest ultim punct de vedere, filozofia platoniciană întrece

Conflicte între religie și știință, 240.

Plutarh. - Traducere Langhorne.

Unii savanți cabaliști susțin că pe vremea lui Galileo exista într-o mănăstire din Florența originalul grecesc acum pierdut al Maximelor pitagoreice ale lui Sextus, pe care celebrul astronom a putut să-l citească. Ei adaugă că deținea și un manuscris al lui Archytas, un discipol oral al lui Pitagora, al cărui text se ocupa de astronomie, cu o expunere a celor mai importante învățături ale școlii pitagoreice. Dacă vreo persoană rău intenționată ar fi luat în stăpânire acest manuscris, cu siguranță l-ar adultera, așa cum a făcut clerul Ruffinas cu Maximele lui Sextus menționate mai sus, pe care le-a înlocuit cu o versiune frauduloasă atribuită de el unui presupus episcop Sextus. Vezi „Introducerea” lui Taylor în „Viața lui Pitagora” a lui Iamblichus.

Jowett. - Introducere în Timeu, II, 508.

Jowett. - Introducere în Timeu, II, 508.

mult pentru știința modernă și încununează bolta sistemului său cu o cheie perfectă și imobilă. Dacă este atât de adevărat că știința a progresat rapid în ultima vreme și dacă conceptul modern al naturii este mai clar și mai precis decât cel al anticilor, cum rămân fără

răspuns întrebările noastre despre originea și condiționalitatea vieții? Dacă în laboratoarele moderne se culege rodul cercetărilor experimentale, pe care anticii nu le cunoșteau, cum nu am înaintat un pas decât pe cărări călcate deja înainte de epoca creștină?; Cum, de la punctul culminant la care am ajuns, nu vedem decât, confuzi, în depărtarea căii alpine a cunoașterii umane, urmele gigantice ale exploratorilor primitivi?

Dacă modernii îi depășesc atât de mult pe meșterii străvechi, să ne întoarcă artele pierdute ale strămoșilor noștri și odată cu ele culorile nealterabile ale Luxorului și violetul Tirului, cimentul indestructibil al Piramidelor, frunzele Damascului, vitraliile. si sticla maleabila. Și dacă chimia industrială abia rivalizează chiar și cu arhitecții din Evul Mediu timpuriu, de ce să se laude cu descoperiri care, după toate probabilitățile, erau cunoscute cu mii de ani în urmă? Cu cât arheologia și filologia progresează mai mult, cu atât descoperirile lor sunt mai umilitoare pentru vremea noastră și cu atât mai glorioasă este mărturia în favoarea înțelepților antici, acuzați până acum de ignoranți și superstițioși.

Cu mult înainte ca caravelele îndrăzneților genovezi să împartă apele oceanului, navele feniciene au navigat deja în jurul lumii pentru a civiliza regiunile care acum sunt pustii. Aceeași mână care a întocmit planurile piramidelor Egiptului și alte lucrări care sunt acum ruinate pe malul Nilului, a ridicat fără îndoială, după cum deducă arheologii, monumentalul Nagkon din Cambodge și a gravat hieroglifele obeliscurilor și ușilor Populația indiană, descoperită recent în Columbia Britanică de Lord Dufferin, sau în ruinele din Palenque și Uxmal, din America Centrală. Rămășițele artelor pierdute pe care le prețuim în muzeele noastre vorbesc elocvent în favoarea civilizației antice și dovedesc, din când în când, că oamenii din trecut au îngropat împreună cu ele o diversitate de științe și arte care nu au reînviat în replicile Evului Mediu sau în creuzetele laboratoarelor contemporane.

Draper recunoaște cu generozitate că anticii nu erau lipsiți de cunoștințe de optică și spune că lentilele convexe găsite pe Nimrod dovedesc că știau despre instrumentele de amplificare. Pe de altă parte, alți scriitori le neagă categoric această cunoaștere. Cu toate acestea, mărturia autorilor clasici confirmă opinia lui Draper, întrucât Cicero spune că a văzut întreaga Iliada scrisă pe o velină care, atunci când este rulată, se potrivește într-o coajă de alun. Mai mult, Pliniu asigură că Nero purta un inel cu un cristalit prin care îi vedea de departe pe gladiatori. Mauricio avea un instrument numit nauscopitus cu care

Conflicte între religie și știință, 14.

A iluminat coastele Africii de pe promontoriul Siciliei. Wendell vorbește despre un prieten de-al său care avea un inel străvechi cu imaginea lui Hercule sculptată atât de meticulos, încât cu lentilele de

mărire poți vedea împletirea mușchilor și poți număra firele de păr de pe sprâncene. Rawlinson avea o piatră de aproximativ cinci centimetri lungime și doi centimetri lățime, pe care era gravat un tratat de matematică al cărui text era imposibil de citit fără ochelari. În Muzeul Abbott se află un inel de la Cheops, care după calculul lui Bunsen datează din anul 500 î.Hr., și al cărui sigiliu, de mărimea unui sfert de dolar, are o gravură imperceptibilă cu ochiul liber. Există și în Parma piatra unui inel aparținând lui Michelangelo, cu o gravură veche de două mii de ani, în care se pot distinge șapte figuri de femei folosind lentile puternice.

Toate aceste fapte ne lasă cu alternativa de a acuza autorii că sunt mincinoși sau de a recunoaște că anticii știau despre optică ceva mai multe decât s-ar putea presupune și că, așa cum spune un critic notabil, microscopul modern este fratele mai mic al celui biblic. . Prin urmare, contrar părerii pe care Fiske o exprimă atunci când critică lucrarea menționată mai sus a lui Draper, credem că singurul defect al acestui autor constă în a privi istoria prin lentile nepotrivite, deoarece în timp ce el folosește lentile convexe pentru a descoperi ateismul pitagoreeanului Giordano Bruno. , folosește concave pentru a explora înțelepciunea anticilor.

Scrupulozitatea cu care atât autorii clerical, cât și cei atei încearcă să tragă granița dintre ceea ce ar trebui să acceptăm și ceea ce ar trebui să evităm de la scriitorii antici sau cel puțin să punem în discuție este foarte singulară. Dacă, de exemplu, Strabon ne spune că perimetrul Ninivei măsura patruzeci și șapte de mile și îi acceptăm mărturia în acest punct, de ce să-l provocăm când afirmă împlinirea profețiilor sibiline? Nu este de bun simț să-l onorăm pe Herodot cu titlul de părinte al istoriei și apoi să respingi ca o farsă prostească relatarea minunatelor fenomene la care a fost martor personal. Poate că oamenii de știință au nevoie de toată prudența lor în această chestiune pentru ca oamenii să nu iasă din înșelăciune. Cu toate acestea, se știe că cu secole înaintea erei noastre chinezii foloseau deja praful de pușcă pentru curățarea și exploatarea pietrelor, a căror invenție fusese atribuită lui Schwartz și Bacon. Potrivit lui Draper, în Muzeul din Alexandria a existat o mașină cu abur inventată de matematicianul Nego, cu un secol înainte de JC, a cărei formă era asemănătoare cu cea a actualelor colipilas, motiv pentru care același autor adaugă că nu este nimic întâmplător. inventarea motoarelor moderne cu abur. Europa se mândrește cu descoperirile lui Galileo și Copernic și, totuși, observațiile astronomice ale caldeenilor datează de la un secol după potop, a cărui dată Bunsen o calculează la 10.000 de ani înaintea erei creștine. Pe de altă parte, se știe că cu 2.000 de ani înainte de Hristos un împărat chinez

Conflicte între religie și știință, 311.

Bunsen. - Locul Egiptului în Istoria Universală, V, 88.

El ia condamnat la moarte pe cei doi astronomi ai tribunalului pentru că nu au prezis o eclipsă de soare.

Un exemplu al prezumțiilor științifice ale secolului nostru și al conceptului fals al valorii sale este oferit de zarva cu care a fost primită descoperirea transformării materiei și conservării energiei, considerată cea mai importantă a secolului de către Guillermo Arimstrong. , președinte al Societății Britanice. Cu toate acestea, nu merită denumirea de descoperire, deoarece acest principiu era deja cunoscut încă din cele mai vechi timpuri, ale cărui prime licăriri apar în doctrina vedica a emanării și absorbției. Democritul grec a expus și teoria indestructibilității materiei, pe care fizicienii noștri au fost siliți să o extindă prin forță, spunând că, așa cum nici măcar un atom de materie nu este anihilat, nici o forță a naturii nu dispare, deoarece Forța este la fel de indestructibil si se manifesta in aspecte reversibile, de a caror modalitate depinde miscarea materiei. Acesta este principiul conservării energiei, potrivit oamenilor de știință moderni care l-au descoperit din nou. Deja în 1842, Grove bănuia reversibilitatea căldurii, luminii, electricității și magnetismului, capabile să fie o cauză la un moment dat și un efect la următorul. Dar știința nu spune nimic sau nu știe nimic despre originea acestor forțe sau despre modul lor de transformare; El cunoaște efectele și ignoră cauza, pentru că nu reușește să sublinieze alfa și omega fenomenului. Este greu să-l depășim pe Platon în acest punct când pune aceste cuvinte în gura lui Timeu: „Dumnezeu cunoaște calitățile originare ale lucrurilor, dar omul are doar posibilitatea de a le cunoaște”. Tyndall și Huxley spun același lucru în lucrările lor, cu deosebirea că ei nu-i permit lui Dumnezeu însuși să-i depășească în înțelepciune și poate că pe asta își întemeiază lăudările de superioritate. Vechii hinduși au derivat din principiul conservării energiei doctrina lor de emanare și absorbție, conform căreia punctul primar (To Ov) al cercului imens, al cărui centru este peste tot și circumferința nicăieri, emană din Da, toate lucrurile manifestate în universul vizibil sub diverse forme care se transmută și se combină reciproc în transformare treptată, de la spiritul pur (neantul budiștilor) la materia cea mai densă, care este readusă în starea sa primară, adică absorbția.în nirvana. Ce înseamnă asta dacă nu conservarea energiei?

Acelaşi comentariu se citeşte şi în lucrarea De Divisione Naturæ, scrisă de Juan Erigena1 filozoful secolului al VIII-lea.

Dumbravă. - Prefață la corelarea forțelor fizice.

Platon. - Timeu, 22 de ani.

De la Higginsa Muller1 Deoarece mulți arheologi și filologi au studiat imparțial religiile antice, ei sunt de acord că pot induce în eroare pe oricine le ia la propriu. Doctorul Lardner1, cu sau fără intenție, a adulterat grosolan doctrinele antice. Conform învățăturilor ezoterice ale budismului, pravritti este natura existentă în activitate, iar nivritti este natura în repaus. The

Știința demonstrează că căldura poate fi transformată în electricitate și electricitatea în magnetism și invers, astfel încât mișcarea generează la infinit mișcare. Pentru oamenii de știință materialiști, problema eternității se rezolvă odată ce conservarea materiei și a energiei a fost demonstrată, de parcă odată cu aceasta s-ar fi demonstrat științific și inutilitatea spiritului.

Se poate spune, așadar, că filozofii moderni nu au depășit nici un pas preoții din Samotracia, hindușii și agnosticii creștini. Egalitatea materiei și a forței este simbolizată în mitul samotrac al gemenilor Dioskur, fii ai raiului, la care face aluzie Schweigger, care mor și învie împreună, fiind absolut necesar ca unul să moară pentru ca celălalt să trăiască. Preoții din Samotracia cunoșteau, ca și fizicienii moderni, transformarea energiei și, deși arheologii nu au găsit niciun aparat pentru această transformare, se deduce bine prin analogie că aproape toate religiile antice se bazează pe principiul coeternității materiei și forță și în doctrina conform căreia totul emană din soarele central și spiritual, din spiritul lui Dumnezeu, în cunoașterea potențialității căruia se întemeiază magia teurgică. În acest sens Proclus spune: „Așa cum iubitul se ridică încetul cu încetul de la frumusețea plastică la frumusețea divină, așa preoții din vechime au întemeiat o știință bazată pe simpatia și asemănarea reciprocă pe care o vedeau în lucrurile subzistând în întregul universal. cu puterile interne pe care unii dintre ei le manifestă. În felul acesta au descoperit supremul în cel mai jos și cel mai jos în cel mai înalt, adică calitățile pământești în condiția lor cauzală cerească și calitățile cerești adaptate condiției pământești.

Proclu subliniază apoi proprietățile misterioase ale unor minerale, plante și animale, cunoscute, dar neexplicate de naturaliștii moderni. Acestea sunt mișcările de rotație ale floarea soarelui, heliotropul și lotusul și particularitățile observate la pietrele soarelui și lunii, la helioseleniu și la cocoș, leu și alte animale. Asupra acestui subiect spune astfel: „Când vechii au observat această simpatie reciprocă între lucrurile cerești și cele terestre, au aplicat-o pe acestea din urmă unor scopuri ascunse ale naturii, atât cele cerești, cât și cele terestre, și în virtutea acestei simpatii au atras calități divine către acest mizerabil. ...Toate lucrurile sunt pline de proprietăți divine și cele pământești își primesc plinătatea de la cele cerești și acestea de la cele cerești.

„neantul absolut”, „neființa”, în sens ezoteric înseamnă „Spiritul pur”, NENOMINAT, de neînțeles inteligenței umane, de parcă ar fi nimic. Despre asta vom vorbi mai târziu.

Acesta este alfabetul ocultismului și alchimiei.

Comentariu despre magie.

Cu puțin timp înainte de răsăritul soarelui, pliază petalele florii de lotus și apoi le desfășoară pe măsură ce soarele avansează în cariera sa, apoi le îndoiește din nou pe măsură ce steaua coboară spre apus.

Supraceresc, deoarece ordinea naturală începe de la suprem pentru a coborî treptat la cel mai de jos. Pentru că orice lucruri sunt rezumate într-un altul dintr-o categorie superioară, ele se extind pe măsură ce coboară și mai multe suflete sunt distribuite sub acțiunea divinităților lor guvernante. Proclus nu pledează aici pentru superstiție, ci pentru știință, deoarece magia este încă o știință care, deși este ascunsă și necunoscută oamenilor de știință contemporani, se bazează solid pe afinitățile misterioase dintre ființele organice ale celor patru regate ale naturii. puterile invizibile ale universului. Ermetica antică și medievală a numit magnetism, atracție și afinitate față de forța pe care știința de astăzi o numește gravitație. Această lege universală este enunțată de Platon în Timeu, spunând că corpurile mai mari le atrag pe cele mai mici și fiecare își atrage asemenea. Bazele magiei au fost și sunt cunoașterea perfectă a proprietăților ascunse ale lucrurilor vizibile și invizibile ale naturii și a atracțiilor, repulsiunilor și legăturilor lor reciproce, a căror cauză este principiul spiritual care pătrunde și însuflețește totul, astfel încât o astfel de cunoaștere. ne permite să stabilim condiţiile necesare şi suficiente pentru manifestarea acelui principiu. Toate acestea conțin cunoașterea profundă și completă a legilor naturale.

Referindu-se la unul dintre cazurile de apariții pe care le relatează Owen, Wallace exclamă: „Cum este posibil să negi sau să respingi asemenea dovezi evidente? Sute de cazuri similare sunt, de asemenea, dovedite fără ca cineva să-și dea osteneala să le explice.” La care Ricardo A. Proctor răspunde, spunând că „de vreme ce filozofii au asigurat cu mult timp în urmă că toate aceste povești de apariții sunt iluzii pure și nu trebuie luate în considerare, ei sunt încântați că acum se aduc noi dovezi ale aparițiilor”. au determinat convertirea unora până la punctul de, de parcă și-ar fi pierdut mințile, să ceară informații noi sub pretextul erorii din primul verdict. Toate acestea vor evita poate ridicolul convertiților; Dar pentru ca filozofii să fie de acord cu investigația solicitată, este necesar să le reprezinte că bunăstarea speciei umane depinde în mare măsură de condițiile materiale, în timp ce convertiții înșiși recunosc frivolitatea cu care se comportă revenoții. Doamna Hardinge Britten a scos din presa cotidiană și științifică un număr mare de note care coroborează tipul de chestiuni cu care intelectualii înlocuiesc, pentru ei, atât de neplăcut dintre elfi și

Concept diametral opus teoriei moderne a evoluției.

Ficino1 Extras și disertație despre magie. - Taylor, Platon, 1,63.

Atracția dintre oameni similari derivă mai mult din forța magnetică decât din gravitație. Cunoscutul principiu fizic, conform căruia toate corpurile cad cu aceeași viteză în vid, indiferent de masa lor, indică intervenția unui agent necunoscut, care poate fi magnetismul, a cărui atracție este mai degrabă legată de substanța care odată cu aluat.

Proctor. - Note despre spiriduși și fantome și examinarea faptelor pretinse de Morgan, Owen, Wallace și alți apărători ai fenomenelor psihice.

aparențe. Doamna Britten copie dintr-un ziar de la Washington procesul-verbal al sesiunii solemne a Societății Științifice Americane desfășurată la 29 aprilie 1854, în care distinsul chimist Haré, profesor la Universitatea din Philadelphia, venerat atât de mult pentru știința sa profundă, încât datorită conduită de necontestat, nu putea vorbi despre fenomene spiritualiste deoarece profesorul Henry i s-a opus cu acordul majorității membrilor.

Ziarul Spiritual Telegraph, în extragerea acestei sesiuni academice, o comentează astfel: „Se pare că tema prezentată de profesorul Hare ar fi trebuit considerată domeniul științei, dar Asociația Americană pentru Promovarea Științelor credea, dimpotrivă. , că Acel subiect nu a fost demn de atenția lor și prin vot majoritar a fost lăsat pe masă... Nu putem rata ocazia de a observa că Asociația Americană pentru Promovarea Științelor a discutat pe larg, serios și profund în aceeași sesiune subiectul!Ce cântă cocoșii la miezul nopții? Este o întrebare cu adevărat demnă de filozofi, care afectează fără îndoială bunăstarea speciei umane la un grad superlativ."

Deși oricine își exprimă credința în simpatia misterioasă dintre om și anumite plante este expus ridicolului, aceasta a fost dovedită în multe cazuri. Se știe că oamenii au murit la scurt timp după ce au smuls un copac plantat în aceeași zi în care s-au născut; iar pe de altă parte, au existat cazuri în care un copac plantat în circumstanțe similare s-a îmbolnăvit și a murit concomitent cu persoana al cărei geamăn era, ca să spunem așa.

Max Müller se referă la mai multe cazuri de aceeași natură și arată că această credință populară este răspândită în multe regiuni din Europa, America Centrală, India, Noua Zeelandă și Guyana Engleză. La rândul său, Tyler spune despre această chestiune: „Dacă ne-am uita doar la această credință din India și Germania, am putea-o atribui originii ariene, dar când o găsim și în America Centrală, nu avem de ales decât să admitem pre-colombian. relațiile dintre locuitorii Europei și Americii sau aflați dacă această presupusă simpatie între viața plantelor și cea a oamenilor are de fapt o bază rațională."

Generația actuală, care nu crede decât în mărturia superficială a simțurilor sale, nu va admite atracția simpatică dintre animale, plante și chiar minerale, deoarece vălul care le împiedică vederea internă le permite doar să perceapă ceea ce nu pot nega. Această generație neîncrezătoare poate găsi util următorul pasaj din Piotino:

Titlul oficial al acestei entități este „Asociația Americană pentru Avansarea Științelor". Britten. - Spiritualismul american modern, 119.

Proctor ar spune că primul este „efectul imaginației”, iar al doilea „coincidență curioasă”. Eseu despre uzuri și obiceiuri.

Tyler. - Investigații ale istoriei timpurii a umanității.

„Din păcate, bărbații se desprind de divinitatea lor din momentul în care disprețuiesc tot ceea ce se referă la ceruri și nu cred nimic din ceea ce este demn de rai. Astfel, vocile divine sunt în mod necesar reduse la tăcere.” Iată ce vrea să spună împăratul Julian când spune: „sufletul mărunt al scepticului este cu adevărat ascuțit, dar nu percepe nimic cu o viziune perfectă și sănătoasă”.

Ne aflăm la sfârșitul unui ciclu și într-un timp notoriu tranzitoriu. Platon împarte progresul mental al universului în fiecare ciclu în două perioade: fertilă și sterilă. El spune în acest sens că în regiunile sublunare diferitele elemente rămân în perfectă armonie cu natura divină, dar ființele care participă la aceste elemente sunt uneori în armonie și alteori în dezacord cu natura divină, din cauza interacțiunii lor cu natura divină. materie în împărăţiile răului. Când curenții eterului universal, care conține el însuși elementele tuturor lucrurilor, sunt în armonie cu spiritul divin, planeta noastră și tot ceea ce conține se bucură de perioada fertilă. Puterile ascunse ale animalelor, legumelor și mineralelor simpatizează în mod magic cu naturile superioare, iar sinele inferior al omului este perfect armonizat cu Sinele superior. Dar în timpul perioadei sterile, sinele inferior își epuizează simpatia magică și viziunea spirituală a majorității oamenilor este întunecată până la punctul de a pierde orice noțiune despre înaltele puteri ale spiritului lor divin. Momentan suntem într-o perioadă sterilă. Secolul al XVIII-lea a suferit de o febră foarte mare a scepticismului, a cărei boală a moștenit-o secolul al XIX-lea. Mintea divină este eclipsată în oamenii care raționează doar cu creierul lor fizic.

În cele mai vechi timpuri, magia era o știință universală pe care o mărturiseau doar preoții luminați; dar deși centrul acestei științe era păzit cu gelozie în sanctuar, razele ei au luminat lumea. Dacă nu ar fi așa, cum ne putem explica identitatea surprinzătoare a tradițiilor, legendelor, obiceiurilor, credințelor și zicalelor populare, care se regăsesc la iaponii și tătarii din nord, precum și la popoarele sudice ale Europei, în Stepe rusești și în pampa americană? În acest sens, Taylor spune că maxima pitagoreică „nu stârni focul cu sabia” este populară printre oamenii fără nicio relație etnică sau geografică; Ei bine, după spusele lui Carpini, a fost observat deja în 1246 de tătari care n-au consimțit în niciun caz să aprindă focul cu o armă ascuțită, de teamă să nu „taie capul focului”. Kalmyks împărtășesc aceeași frică, iar abisinienii ar prefera să-și pună brațele goale până la cot în jar, decât să le îndepărteze cu un topor sau un cuțit. Tyler spune că toate aceste fapte sunt simple, dar curioase coincidențe, iar Max Müller crede, dimpotrivă, că ele implică în mod fundamental doctrina pitagoreică.

Maximele lui Pitagora, ca și cele ale multor autori antici, au un dublu sens, deoarece, pe lângă cel literal, ascund un precept, așa cum a explicat Iamblichus în

Taylor. - Traducerea lucrărilor alese ale lui Piotino, 553.

Numiți „curenți de lumină astrală”, de Eliphas Levi.

Viața lui Pydgoras. Maxima: „nu stârni focul cu sabia” este al nouălea simbol al Prottripticurilor care îndeamnă prudență și învață cât de convenabil este să nu alimentezi pe cei mânioși cu cuvinte dure. Heraclit coroborează și adevărul acestui simbol spunând că „este greu să lupți împotriva furiei, dar trebuie făcut totul pentru a răscumpăra sufletul. Și cu siguranță așa este, pentru că mulți, pentru a-și satisface mânia, și-au transmutat starea sufletului și au preferat moartea vieții. Pe de altă parte, cel care își reține limba și rămâne calm, transformă cearta în prietenie, stinge focul mâniei și dă dovadă de bună judecată.

Uneori ne-am îndoit dacă judecata noastră va fi suficient de imparțială și de largă pentru a analiza cu respect lucrările unor filosofi distinși ai timpului nostru precum Tyndall, Huxley, Spencer, Carpenter și mulți alții. Dragostea noastră vehementă pentru oamenii din antichitate, pentru înțelepții primitivi, ne-a inspirat suspiciunea de a încălca limitele Justiției și de a o nega celor care o merită; dar, treptat, toate îndoielile și îndoielile au dispărut pe măsură ce observăm că suntem un ecou slab al opiniei publice, exprimat în articole jurnalistice la fel de abil ca cel publicat în Kevista Nacional, corespunzător lui decembrie 1875, cu titlul: The Philosophers of the Day, în cel care pune la îndoială cu curaj paternitatea descoperirilor pe care oamenii de știință moderni și le atribuie lor cu privire la natura materiei și spiritului, formarea universului, particularitățile minții și alte puncte la fel de interesante. În acest sens, autorul articolului spune că lumea religioasă a fost surprinsă și entuziasmată de ideile lui Spencer, Tyndall, Huxley, Proctor și alții din aceeași școală, care, în ciuda serviciilor lor incontestabile pentru știință, nu au făcut niciun fel descoperire, deoarece nu există până acum nimic în speculațiile lor cele mai îndrăznețe care să nu fi fost predat într-o formă sau alta de mii de ani... Oamenii de știință nu își prezintă ipotezele ca fiind propriile lor descoperiri; Dar ei lasă opinia publică să-și asume acest lucru , care, alimentată de ziare, acceptă drept articol de credință ceea ce li se spune și se minunează de consecințe. Dar când cineva îi atacă în presă pe presupușii autori ai unor astfel de ipoteze surprinzătoare, încearcă să se apere personal, fără să-i treacă nimănui prin cap să spună: „Domnilor, nu vă deranjați, că nu facem altceva decât să peticească teorii atât de vechi”. ca munții.” Cu toate acestea, oamenii de știință și filozofii au slăbiciunea de a acorda importanță a ceea ce cred ei că numirea ei nemuritoare ar trebui să le aducă. Huxley, Tyndall și chiar

Spencer însuși s-au impus în ultima vreme ca ponti infailibili și oracole sigure ale dogmelor protoplasmei, ale moleculelor și formelor și atomilor primordiali, obținând prin aceste descoperiri mai multe palme și lauri decât fire de păr pe capul lui Lucretius, Cicero. Plutarh și Seneca, în ciuda cunoașterii că protoplasma atomilor primordiali și a altor presupuse noutăți se întrezărește în lucrările acestor

Iamblichus. - Viața lui Pydgoras. - Note suplimentare de Taylor.

ultimii autori. Democrit a fost numit tocmai filozoful atomic pentru teoria sa asupra atomilor.

Din aceeași Revista Națională extragem următoarea plângere curioasă: „Ce om sincer nu a admirat efectele surprinzătoare obținute de la oxigen în urmă cu un an? Cu aceleași teorii pe care le-am citat de la Liebig, Huxley și Tyndall au reușit să miște mințile oamenilor până la punctul de entuziasm... O altă descoperire care nu a încetat să alarmeze timizii este că fiecare gând este însoțit de o alterare a substanței creierului. . Pentru aceste lucruri și altele asemănătoare, cele două eminențe nu au avut altă treabă decât să răsfoiască paginile lui Liebig, care spune într-una din lucrările sale: „Fiziologia poate afirma cu dovezi suficiente că fiecare gând și orice senzație alterează constitutiv cerebralul. substanță și că orice mișcare și manifestare a forței rezultă din această schimbare în structura sau substanța creierului."

Așadar, în prelegerile captivante ale lui Tyndall vedem aceleași idei ca și Liebig, care, la rândul lor, sunt o repetare a celor ale lui Democrit și ale altor filozofi păgâni. Pe scurt, un amestec de ipoteze străvechi expuse cu apariția unor formule demonstrate în frazeologia pitorească, mieoasă și insinuantă a acestui autor.

În mod similar, revistei naționale menționate mai sus demonstrează coincidența dintre descoperirile lui Tyndall și Huxley și ideile prezentate de Priestley în Disquisitions on Matter and Spirit și de Herder în Philosophy of History. Editorialistul spune în acest sens: „Priestley nu a suferit nicio persecuție, pentru că s-a abținut să nu se laude cu părerile sale atee. Acest chimist, descoperitor al oxigenului, a scris optzeci de volume în care a expus teorii identice cu cele considerate atât de uimitoare și de îndrăznețe în gura oamenilor de știință moderni...

Cititorii noștri își vor aminti senzația produsă de opiniile unor filozofi contemporani cu privire la originea și natura ideilor. Cu toate acestea, aceste opinii nu au nimic nou, pentru că, așa cum spune Plutarh, „ideile sunt necorporale și fără subzistență prin ele însele; dar ele dau formă și formă materiei amorfe ale cărei manifestări le determină." Cu adevărat, niciun ateu modern, nici măcar Huxley, nu-l va depăși pe Epicur în materialism, dar nu vor putea decât să-l imite. Iar

protoplasma lui Huxley este nici mai mult, nici mai puțin decât o repetare a conceptului panteiștilor indieni numiți swâbhâvikas, care afirmă că toate ființele, zeii, oamenii și animalele se nasc din swâbhâva, adică din propria lor natură.

Forță și materie, 151.

Din Placitio Philosophorum. - Citat din Revista Naţională.

Burnouf. - „Introducere”, 118.

„În ceea ce-l priveşte pe Epicur, să ascultăm ce-i pune pe buze Lucreţiu: „Sufletul astfel generat trebuie să fie material pentru că originea lui este materială şi se hrăneşte cu alimente materiale şi cu trupul creşte, se maturizează şi se putrezeşte, astfel încât, fie el om sau brut, trebuie să moară împreună cu el.

„Scopul nostru este de a reîmprospăta memoria publicului inteligent și cultivat a gânditorilor progresiști ai antichității, pentru a nu fi uitați. Ele ar trebui să fie amintite în special de toți cei care instruiesc oamenii de pe scaun, platformă și amvon. Dacă ar face așa, nu ar fi atâtea persecuții nefondate sau atâta șarlatanie sau, mai presus de toate, atâta plagiat.

Cudworth spune pe bună dreptate că ceea ce oamenii de știință de astăzi detestă cel mai mult la înțelepții antici este credința lor în nemurirea sufletului, deoarece le este frică să creadă că este necesar să creadă în spirite și apariții că trebuie să creadă și în Dumnezeu, și acolo nu este nimic pentru ei.la fel de absurd ca existenta lui Dumnezeu. Cu toate acestea, materialiștii antici aveau opinii foarte diferite, în ciuda cât de sceptici ni se par. Epicur a crezut în Dumnezeu fără să creadă în nemurirea sufletului și Democrit nu a negat în niciun fel aparițiile. Majoritatea înțelepților antici admiteau preexistența spiritului uman asemănător cu Dumnezeu, iar în această cunoaștere magicienii Persiei și Babilonului au susținut doctrina machagistiei atestată în Oracolele caldeene pe care Pletho și Psello au comentat atât de mult. Printre înțelepții antici care au afirmat cu tărie nemurirea sufletului uman se numără Zoroastru, Pitagora, Epiharm, Empedocles, Kebes, Euripide, Platon, Euclid, Filon, Boethius, Vergiliu, Cicero, Piotinus, Iamblichus, Proclus, Psello, Synesius, Origen și Aristotel.

Au trecut câțiva ani de când contele de Maistre a scris următoarele fraze care, dacă sunt oportune în epoca sa voltariană, nu sunt mai puțin așa în zilele noastre sceptice: „Am citit și am auzit o mie de absurdități despre ignoranța strămoșilor, pentru că peste tot ei. a văzut spirite. Dar mi se pare că suntem și mai imbecili decât strămoșii noștri, pentru că nu vedem nicăieri”.

De remarcat că Epicur se referă în acest pasaj la corpul astral și nu la spiritul divin. Din cele de mai sus se deduce că protoplasma lui Huxley a fost conjecturată de Epicur.

Revista Națională, decembrie 1875, pag. 96.

Aristotel spune în tratatul său DeAnima, cartea I, cap. 3, că sufletul rațional este diferit, deși are aceeași esență cu sufletul lumii și trebuie să preexiste înainte de a fi difuzat în corp.

De Maistre. - Serile din Sankt Petersburg.

CAPITOLUL VIII

Să nu credeți că în minunile mele magice mă ajută îngerii din Styx, evocați din iad și blestemați de cei care voiau să domine divisurile și afritele întunecate, dar că sunt ajutat de percepția puterilor secrete ale surselor minerale. , a celulelor intime ale naturii, a ierburilor agățate într-o perdea verde și a stelelor care răstoarnă turnuri și munți.

TASSO, XIV, 13

Ca la porțile iadului, îi detest pe cei care îndrăznesc să gândească una și să spună alta.

-PAPĂ

Dacă omul ar înceta să mai existe când a coborât în mormânt, el ar mărturisi fără remediu că este singura făptură pe care natura sau providența a avut plăcerea să o fraudeze, acordându-i calități care nu au obiect de aplicare pe pământ.

BULWER LYTTON.- O poveste unică

Din prefața la lucrarea lui Proctor intitulată: Locul nostru în infinit, extragem următorul paragraf: „Ignoranța în care se aflau străvechii cu privire la locul pământului în spațiu i-a făcut să presupună influențe favorabile sau adverse ale stelelor asupra destinului. indivizi și națiuni, precum și pentru a forma grupul de șapte zile dedicat celor șapte planete ale sistemului lor astrologic.”

Proctor face două afirmații diferite în paragraful citat: 1.a Că vechii nu cunoșteau adevăratul loc al pământului în spațiu. 2.a Că au crezut în influență

favorabil sau advers al stelelor în destinul indivizilor şi popoarelor. Cu toate acestea, există motive puternice pentru a presupune că

înțelepții din antichitate cunoșteau poziția, mișcările și relațiile stelelor, așa cum se deduce din mărturia lui Plutarh, extinsă cu cele ale lui Draper și Jowet. În plus, dacă astronomii antici erau atât de ignoranți. , Cum se face că în fragmentele lucrărilor sale se descoperă sub limbajul enigmatic multe concepte coroborate de descoperiri recente? În lucrarea sa menționată mai sus, Proctor expune teoria formării pământului și descrie fazele succesive prin care a trecut înainte de a oferi un cămin omului, pictând cu culori vii gruparea treptată a materiei cosmice în sfere gazoase, înconjurate de un strat lichid inconsistent. . , care s-a condensat până la solidificarea crustei exterioare, urmată de răcirea lentă a masei, cu rezultatele chimice ale acțiunii căldurii intense asupra materiei primitive a globului, care a determinat formarea și distribuția părților ferme. , modificările în constituția atmosferei, aspectul plantelor, animalelor și în final al omului.

Dar să ne uităm acum la Cartea ermetică a Numerilor scrisă, conform tradiției caldeene, de Hermes Trismegistus. Se spune așa: „La începutul timpurilor marele Invizibil avea mâinile sale sfinte pline de materie cerească pe care a răspândit-o prin infinit și, o, uimire!, au devenit sfere de foc și sfere de lut care, ca metalul neastâmpărat, S-au dezintegrat în sfere mai mici care au început să se răstoarne neîncetat. Iar unele, care erau sfere de foc, au devenit sfere de lut, iar sferele de lut au devenit sfere de foc, pentru că sferele de foc așteptau să vină vremea să devină sfere de lut și ceilalți le invidiau în timp ce așteptau să devină sfere de lut. foc pur și divin.”

Nu credem că cineva ar îndrăzni să ceară un compendiu mai clar al fazelor cosmice descrise atât de elegant de Proctor.

Vedem în pasajul Hermes difuzia materiei, gruparea ei în sfere din care se dezintegrează altele mai mici, rotația axială, trecerea treptată de la materia incandescentă la cea pământească și în final pierderea de căldură cu care începe procesul.perioada morții planetare. .

Nu este necesar să mergem departe pentru a fi convins că același lucru a fost crezut de astronomi eminenti precum Kepler, care credeau că stelele și pământul însuși sunt animate de spirite inteligente.

Nu credem că această lucrare figurează în cataloagele bibliotecii, dar este una dintre „Cărțile lui Hermes” și, printre alți autori, este citată în lucrările lor de Arnaldo de Vilanova (Rosarium philosophicum), Francisco Arnolfo (Lucensis opus de lapide) și Raimundo Lulio (Ab Angelis Opus Divinum al celei de-a cincea esențe). În plus, referiri la astfel de lucrări sunt date în cele atribuite și lui Hermes Trismegistus: Tractatus de transmutatione metallorum și Tàbula smaragdina.

Azog sau mercur.

Trecerea de la sfere de lut la sfere de foc le va explica materialistilor unele fenomene astronomice, precum aparitia brusca a unei stele in constelatia Cassiopeia in 1572 si a unei alte in Serpentarium in 1604, conform observatiilor lui Kepler. Caldeii din pasajul menționat mai sus demonstrează cu adevărat o filozofie mai profundă decât astronomii moderni, deoarece conversia în sfere de „foc pur și divin” simbolizează existența planetară ulterioară, analogă cu cea pe care o are spiritul omului dincolo de moartea trupească. Dacă, așa cum recunoaște deja astronomia, stelele se nasc, cresc, se dezvoltă, degradează și mor, de ce să nu aibă, ca și omul, existența ulterioară eterică sau spirituală? Aceasta este ceea ce afirmă magii atunci când spun că fertila mamă pământ este supusă acelorași legi ca și copiii ei și la vremea potrivită naște toate lucrurile din pântecele ei până când, când sosește plinătatea timpului ei, ea cade în mormântul lui. lumi.. Materia densă a pământului se va dezintegra treptat în atomi care, conform legii inexorabile, vor forma noi combinații; dar spiritul său va fi atras de soarele spiritual central din care a emanat inițial. Potrivit lui Hermes: Ύ cerul era vizibil în șapte cercuri, iar planetele au apărut cu toate semnele lor sub formă de stele care erau separate și numerotate cu guvernatorii care locuiau în ele, iar cariera lor rotativă este limitată de aer într-o formă circulară. orbita unde se mișcă sub acțiunea spiritului divin.”

Nimeni nu va găsi în lucrările lui Hermes nici cel mai mic indiciu al enormei absurdități menținute mai târziu de biserica romană, spunând că stelele au fost create pentru recrearea omului, de când singurul Fiu născut al lui Dumnezeu a coborât în această lume de jos pentru a răscumpăra. păcatele noastre..

Proctor ne vorbește despre un strat inconsecvent de materie necondensat încă, care acoperă un ocean de consistență vâscoasă în care se rotește un nucleu solid. Dar această ipoteză își are precedentul și în următoarea referire: „Hermes susține că la început pământul era un fel de slime sau gelatină tremurătoare compusă din apă condensată de incubația și căldura spiritului divin sau, conform literei lui. text: cum adhuc terra tremula esset, lucent sole compact this” .

Din aceeași lucrare a lui Filaleteu extragem următorul pasaj: „Pe sufletul meu afirm că pământul este invizibil și nu numai aceasta, ci că ochiul omului nu vede niciodată pământul și nici nu poate fi văzut fără artă. Cel mai mare secret al magiei este să facem acest element invizibil... și acest corp feculent și grosolan pe care mergem este un compus, și nu pământul, ci pământul este în el. Într-un cuvânt, că toate elementele sunt vizibile cu excepția Pământului, iar când ajungem la perfecțiunea necesară să știm de ce

Cuvântul Dumnezeu exprimă vag conceptul de soare spiritual central.

Hermes, IV, 6. - Cuvântul spirit are aici sensul de Pneuma sau divinitate: θεός.

Filaleteu. - Magia adamica, 12; editia 1650.

Dumnezeu a așezat pământul în abscondito, vom avea o cale excelentă pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și a ști cum este El vizibil și cât de invizibil.”

Cu multe secole înainte ca oamenii de știință contemporani să se nască, Solomon spusese deja: „Mâna ta puternică a făcut lumea materiei fără formă”. Această frază conține tot ce am putea spune; dar vom adăuga că poate materia fără formă, pământul pre-adamic, presupune o „putere” a cărei descoperire i-ar bucura pe Tyndall și Huxley.

Coborând de la universal sau particular, de la teoria antică a evoluției planetare la evoluția vieții vegetale și animale, atât de opusă creațiilor individuale ale ființelor, anticipăm teoria modernă a transformării speciilor în pasajul următor din Hermes. : „Când Dumnezeu și-a umplut mâinile puternice cu tot ce există în natură și o limitează, el a exclamat fără să le deschidă: „O, pământ binecuvântat! Fii mama tuturor pentru a nu avea nevoie de nimic. Apoi și-a deschis mâinile, revărsând din ele tot ce era necesar pentru formarea lucrurilor.” Aici am simbolizat materia primară în care toate formele viitoare de viață pulsează potențial și că pământul este mama a tot ceea ce a apărut de atunci din pântecele său.

Filaleteu. - Magia Adamică, II. - Fără nicio dovadă, se consideră de la sine înțeles că anticii nu cunoșteau natura sferică a pământului; Dar, în ciuda necunoașterii acestui fapt în rândul scriitorilor exoterici, nu există nicio îndoială că, așa cum atestă Plutarh, deja pe vremea lui Pitagora se preda în secret în școli și pentru că a declarat public Socrate a fost condamnat la moarte. Mai mult, așa cum am repetat de mai multe ori, știința era atunci ascunsă în sanctuare și era comunicată doar inițiaților. Dovada că ei cunoșteau sfericitatea pământului este reprezentarea simbolică a lui Kneph (spiritul primordial), cu un ou pe buze pentru a sugera că el animă pământul cu respirația. Iar dacă criticii nu găsesc nicio ocazie să consulte Cartea Numerelor, îi vom trimite la autoritatea lui Diogenes Laertius, care afirmă că Manetus a învățat că pământul are forma unei mingi. Același autor, referindu-se probabil la Compendiul de filosofie naturală, dă următoarele explicații ale doctrinei egiptene: „Principiul este materia Αρχην ζεν rivai νλην, de care sunt separate cele patru elemente. Adevărata formă a lui Dumnezeu este necunoscută, dar din moment ce lumea a avut un început trebuie să fie pieritoare... Luna este eclipsată când traversează umbra pământului (Diogenes Laertius. -“Proein, H 10> H) - Pe pe de altă parte, se știe că Pitagora a învățat rotunjimea pământului, că avea mișcare de rotație și era o planetă ca celelalte. (Fenelon. - „Viețile filozofilor”). Profesorul Jowett, în Introducerea în Timaeus al lui Platon, în ciuda îndoielilor sale atunci când traduce cuvântul ϊλλεσθαι care poate însemna „în cerc” sau „compact”, este înclinat să creadă că Platon cunoștea mișcarea de rotație a pământului, așa cum se deduce din pasajul următor. : „Pământul, doica noastră, descrie un cerc în jurul polului care se extinde prin univers.” Dar, în opinia lui Proclus și Simplicius, Aristotel a înțeles că acest cuvânt din Timeu înseamnă a se întoarce sau a se roti. (De Cáelo) însuși Jowett mai târziu admite că Aristotel i-a atribuit lui Platon învățătura despre mișcarea de rotație a pământului („Dialogul lui Platon”. – Introducere în Timeu, 501, 502).

Ar fi o enormitate să spunem că Platon a ignorat un principiu astronomic atât de elementar, fiind ca el era un admirator al lui Pitagora si initiat in invataturile secrete ale faimosului filozof din Samos.

Cartea Înțelepciunii, XI, 17.

Marcu Antoniu este și mai explicit în Solilocviul său: „Natura se bucură să schimbe toate lucrurile și să le îmbrace în forme noi. Pentru ea, materia este ca ceara cu care modelează tot felul de figuri, iar dacă face o pasăre o transformă ulterior într-un patruped, sau dintr-o floare face o broască, ca să se delecteze cu operațiunile ei magice, ca bărbații. în opere de artă. din propria imaginaţie".

Înainte ca oamenii de știință moderni să se gândească la teoria evoluționistă, Hermes spusese deja că nimic nu este trunchiat în natură, deoarece toate lucrările sale debordează cu armonie blândă, fără sărituri sau tranziții violente, nici măcar în morțile subite.

Rozicrucienii iluminați au profesat doctrina dezvoltării lente a formelor preexistente. Cele Trei Mame l-au învățat pe Hermes procesul misterios al lucrărilor lor înainte de a le dezvălui alchimiștilor medievali. În limbajul ermetic cele Trei Mame înseamnă lumină, căldură și magnetism, transmutabile după principiul corelării forțelor sau transformării energiei. Synesius spune că în templul din Memphis a găsit câteva cărți de piatră cu următoarea maximă sculptată: „O natură se bucură de alta; o natură o învinge pe alta; o natură prevalează împotriva alteia; dar toți sunt una.”

Activitatea continuă a materiei este exprimată în următorul aforism al lui Hermes: „Acțiunea este viața lui Phta”. La rândul său, Orfeu numește natura „mama care face multe lucruri” TIολνμήχανοζ μάτηρ sau „mamă ingenioasă care își imaginează și inventează”.

În lucrarea sa deja citată, Proctor spune: „Tot ceea ce există, atât la suprafața, cât și în interiorul pământului, formele vegetale și animale și organismul nostru corporal, sunt constituite din materie atrasă din adâncurile spațiului pe care ne aflăm pretutindeni. înconjoară.” Ermeticii și rozicrucienii susțineau că toate lucrurile, atât cele vizibile, cât și cele invizibile, emanau din lupta dintre lumină și întuneric și că fiecare particulă materială implică o scânteie (spirit) luminoasă a cărei tendință de a se întoarce la originea sa divină, eliberându-se de obstacolul care împiedică. , determină mișcarea atomilor care la rândul lor generează forme. Referitor la aceasta, Hargrave Jennings spune cu referire la Roberto Fludd: „Toate mineralele au în această scânteie de viață potențialul rudimentar al plantelor și al altor organisme din ce în ce mai perfecționate. La fel, toate plantele au senzații rudimentare care, în timp, le pot pune într-o stare de transformare în alte creaturi capabile să se deplaseze de aici în colo cu funcții de ordin mai mult sau mai puțin înalt. Așa că regnul

vegetal trebuie să treacă prin căi necunoscute către alte căi mai înalte unde poate fi perfecționat până în punctul în care lumina sa divină se răspândește din ce în ce mai mult.

Philaletus. - Magie Adamică.

forță mai imboldătoare și cu scop mai deplin și mai conștient, prin influența planetară a operatorilor invizibili ai marelui Arhitect” .

Lumina (prima creație conform Genezei) este Sephira cabaliştilor; Mintea divină, mama Sefirotilor al căror tată este Înțelepciunea ascunsă. Lumina este prima emanatie a Supremului si lumina este viata dupa Evanghelist. Lumina și viața sunt electricitate, principiul vital, anima mundi care întrepătrunde universul și vivifică toate lucrurile. Lumina este Proteusul magic ale cărui ondulații variate, mișcate de voința divină a Arhitectului, dau naștere unor forme vii. Materia și spiritul izvorăsc din sânul ei turgente și electric. Razele sale implică virtutea acțiunilor fizico-chimice și a fenomenelor cosmice și spirituale. Lumina organizează și dezorganizează; dă și ia viață; iar din punctul său primordial miriade de lumi vizibile și invizibile apar treptat în existență. Platon spune că într-o rază a acestei mame primare triune, Dumnezeu a aprins focul pe care noi îl numim soare și nu este cauza luminii și căldurii, ci doar focalizarea, sau mai bine zis lentila care concentrează și focalizează razele de lumină asupra sistemul nostru solar.primordial din ale cărui diverse vibraţii ia naştere corelarea forţelor.

Lucrarea lui Proctor, care motivează aceste comentarii, este formată din douăsprezece tratate, dintre care ultimul se intitulează: Idei despre astrologie. Autorul studiază această chestiune cu mai mult respect decât este obișnuit printre oamenii de știință, demonstrând că și-a pus toată atenția în ea. El spune în acest sens: „Dacă luăm în considerare în mod corespunzător problema, trebuie să fim de acord că dintre toate erorile pe care le-au suferit oamenii în dorința lor de a cerceta viitorul, astrologia este cea mai demnă de respect și am putea chiar spune că cea mai rezonabilă. .căci corpurile cerești reglementează fără echivoc destinul indivizilor și națiunilor, deoarece fără influențele benefice și reglatoare ale soarelui, care este principalul dintre toate, viețuitoarele de pe pământ ar pieri... O influență are și luna, și nu este ciudat că anticii au dedus prin analogie că, dacă aceste două stele influențează atât de puternic pământul, celelalte stele au și ele influența lor specială.

Pe de altă parte, Proctor nu crede că suspiciunea sa că planetele cu mișcare mai lentă exercită o influență mai mare decât soarele însuși este nefondată și consideră că „astrologia s-a format după încercări repetate în care astrologii s-au ghidat după relația observată între anumite evenimente. of It explorează viețile regilor, conducătorilor sau magnaților și poziția stelelor în ziua nașterii lor. Cu toate

acestea, unii astrologi și-ar putea imagina influențe în care oamenii credeau, deoarece o coincidență curioasă le confirmase.”

Hargrave Jennings. - Rozicrucienii.

Timeu.

Locul nostru în Infinit, 313-314.

Este de remarcat faptul că chiar și scriitorii formali recurg la cuvinte cu un sens atât de vag ca coincidența, pentru a acoperi ceea ce sunt reticenți să accepte. Dar sofismele nu sunt axiome, cu atât mai puțin demonstrații matematice pe care cel puțin astronomii ar trebui să-și susțină afirmațiile. Astrologia este o știință la fel de exactă ca și astronomia, atâta timp cât și observațiile sunt exacte, deoarece fără această condiție sinecuanonica ambele științe vor face erori. Astrologia este pentru astronomie, așa cum psihologia este pentru fiziologie și, atât în astrologie, cât și în psihologie, este necesar să trecem dincolo de lumea vizibilă și să pătrundem în domeniile spiritului transcendent. Așa a fost vechea luptă dintre școlile platonice și aristotelice; dar în secolul nostru de scepticism saducean primul nu va prevala pe cel din urmă. Proctor pare că ar fi văzut paiul din ochiul altuia și nu fasciculul din al său, pentru că dacă ar fi să enumerăm erorile și prostiile astronomilor, cu siguranță le-ar depăși cu mult pe cele ale astrologilor.

Proctor continuă să explice în lucrarea sa cât de heterodox a găsit în Investigațiile sale științifice și este uimit de mai multe ori de asemenea „coincidențe curioase” precum, de exemplu, cea la care se referă în acești termeni: „Nu mă voi opri la coincidență curioasă dacă ei cunoșteau de fapt astrologii caldeeni inelul lui Saturn, deoarece ei îl reprezentau pe Dumnezeul acestui nume într-un inel triplu... Din descoperirea unor instrumente optice în ruinele asiriene, se deduce că aceștia au putut să descoperă inelele lui Saturn și sateliții lui Jupiter... Belo, Jupiterul asirian, era uneori reprezentat cu patru aripi emailate cu stele; dar este foarte posibil ca acestea să fi fost simple coincidențe.”

Totuși, această serie de coincidențe la care se referă Proctor ar fi mai miraculos decât realitatea faptelor și se pare că scepticii tânjesc după coincidențe. Am dat destule dovezi în capitolul anterior că vechii

Circumstanțele politice actuale ale Europei justifică pe Nostradamus și pe alți astrologi ridicolul pe care scepticii le-au ascuns. Într-o carte de profeții publicată în 1453, se citește, printre altele, următoarea predicție:

„Peste două sute de ani, Ursul va ataca Semiluna, dar dacă Cocoșul și Taurul își unesc forțele, Ursul nu va câștiga. Și două decenii mai

târziu (cunoașteți islamul și tremură) Crucea va fi afirmată și Semiluna se va slăbi până când se estompează și va dispărea."

Tocmai la patru sute de ani de la profeție, a izbucnit Războiul Crimeii în care alianța Franței (GaZZo) și Angliei (forum) a pus capăt proiectelor Rusiei (Ursul). Războiul s-a încheiat în 1856, cu riscul serios de dispariție a Turciei (Semiluna).

În anul curent (1876), la două decenii de la semnarea păcii, au avut loc evenimente neașteptate care par să confirme îndeplinirea predicției, întrucât Turcia slăbește de la an la an și se poate presupune că în scurt timp va fi. șters de pe harta Europei, pentru a rezolva in acest fel problema Orientului.

O copie a cărții de profeții menționată mai sus se află în biblioteca unei rude de-a noastră, cu un text francez vechi greu de citit, așa că am luat citatul dintr-o traducere în engleză aparținând, se spune, unui domn din Somersetshire. (Anglia).

Aveau instrumente optice la fel de excelente ca cele ale zilei. După cum deduce Rawlinson din inscripțiile de pe cărămizile asiriene, templul lui Borsippa (Birs-Nimrud) avea șapte etaje dispuse în cercuri concentrice de cărămidă și metal, de culoarea corespunzătoare planetei ale cărei orbite au simbolizat și, prin urmare, nu poate fi presupus. că instrumentele lui Nebucadnețar cunoștințele astronomilor săi erau de mică întindere sau de puțină valoare. Nici nu este posibil să se atribuie coincidenței faptul că caldeenii au dat fiecărei planete culoarea pe care observațiile telescopice recente au remarcat-o de fapt în ei. De asemenea, nu poate fi o coincidență faptul că Platon a făcut aluzie în Timeu la indestructibilitatea materiei, la transmutarea forțelor și la conservarea energiei, așa că comentatorul său Jowett spune în acest sens: „Ultimul cuvânt al filozofiei moderne este continuarea și dezvoltarea". principiile fundamentale ale științei pe care le-a stabilit Platon."

Religiile antice erau esențial sabreiste, iar atunci când miturile și alegoriile lor sunt interpretate cu acuratețe, se va vedea nu numai că nu diferă câtuși de puțin de conceptele astronomice moderne, ci că aproape toate principiile acestei științe sunt ascunse în ingeniosul urme ale fabulelor sale. Ei alegorizau mișcarea stelelor, personificau natura fenomenelor și în comportamentul și temperamentul divinităților olimpice simbolizau principiile științelor fizico-chimice. Electricitatea atmosferică în stare latentă este reprezentată de semizei, a căror acțiune se limitează la pământ, dar care în eventualele lor zboruri către regiunile divine desfășoară energie electrică strict proporțională cu distanța la care se ridică. Buduchiganele lui Hercule și Thor erau mult mai mortale când zeii pluteau în nori. Jupiter olimpic a concentrat forțele cosmice în persoana și atributele sale înainte ca geniul lui Fidias să-i dea intenționat formă umană pentru ca mulțimile să-l venereze cu numele de

Mdximus sau Zeul zeilor. Mitul lui Jupiter, mai puțin metafizic și complicat la început, a fost cea mai elocventă expresie a filosofiei naturale. Potrivit lui Porfirie și Proclus, elementul masculin (Zeus) al creației a fost numit capul ființelor vii (Z0oη-oκ-Z0oη) ale căror principii feminine erau Vesta (pământul) și Metis (apa). În teoria orfică, care din punct de vedere metafizic este cea mai veche dintre toate, Zeus reprezintă atât puterea, cât și actul, Cauza nemanifestată și Demiurgul sau Creatorul, emanând din Puterea invizibilă. Soțiile lui Zeus, considerate Demiurgul, simbolizează agenții evoluției cosmice, adică afinitățile chimice și atracțiile și repulsiile magnetice și electricitatea atmosferică. Din aceste simbolisme fizice se deduce cât de versați erau vechii în științele fizice așa cum sunt cunoscute acum.

Works of Rawlison.-VolumeXVII, 30-32 (ediție revizuită).

Introducere în Timeu. - Dialogurile lui Platon, 1.509.

Mai târziu, pe vremea lui Pitagora, Zeus reprezintă trinitatea metafizică, adică Monada care produce din ea însăși Tetractis-ul voinței, minții și acțiunii. Tot mai târziu, neoplatoniștii se abțin de la a filozofa despre Monada primară, deoarece este inaccesibilă înțelegerii umane, și se ocupă doar de Triada demiurgică sau manifestarea vizibilă și tangibilă a Divinității necunoscute.

Piotinus, Porfirie, Proclus și alți filozofi au admis aceeași Triada a lui Zeus Tatăl, Zeus Fiul (Poseidon sau Dunamis) și Zeus Spiritul (Nous). Același concept a continuat să fie predat în timpul secolului al II-lea al erei creștine în școala lui Irineu, întrucât nu a existat altă discrepanță între neoplatoniști și creștini decât violenta confuzie stabilită de cei din urmă între Monada de neînțeles și Triada creatoare.

Din punct de vedere astronomic, Zeus-Dionisos își are originea în Zodiac sau an solar antic. În Libia l-au reprezentat sub forma unui berbec, iar conceptul său a fost identic cu Amonul egiptean care a născut pe Osiris (zeul-taur), care, la rândul său, este o emanație personificată a Tatălui-Soare sau a Soarelui în Taur, în timp ce Soarele- Tatăl căruia îi emană această personificare este Soarele în Berbec. După cum știm, taurul simbolizează puterea creatoare; Și tocmai unul dintre principalii exponenți ai Cabalei, Simon-Ben-Iochai, care a înflorit în secolul I al erei creștine, ne explică originea acestui ciudat închinare la tauri și vaci. Mai târziu ne vom referi la învățăturile cabaliștilor despre acest simbol, așa cum au fost expuse de Simon-Ben-Iochai, și vom vedea că nici Darwin, nici Huxley, fondatorii teoriei evoluției și transformării speciilor, nu ar găsi în el ceva contrar. la rațiune și da doar dezamăgirea de a vedea că anticii le anticipaseră în descoperire.

Se poate dovedi cu ușurință că Saturn sau Kronos (al cărui inel a fost cu siguranță descoperit de astrologii caldeeni) a fost considerat din

timpuri imemoriale a fi tatăl lui Zeus, înainte ca acesta să ajungă la categoria supremă de tată al zeilor. Saturn este Belo sau Baal al caldeenilor, care și-au luat cultul de la akkadieni și, deși Rawlinson insistă că acesta din urmă a venit din Armenia, această ipoteză nu poate fi acceptată, deoarece Belo este varietatea babiloniană a Indo Siva sau Bala, distrugătorul. zeul focului care în multe aspecte îl depășește pe însuși Brahma.

Un imn orfic spune despre aceasta: „Zeus este primul și ultimul, capul și mădularele. De la el vin toate lucrurile. El este om și nimfă nemuritoare, suflet al lucrurilor, motor principal al focului, al soarelui și al lunii, sursa oceanului, demiurgul universului, puterea creatoare divină și guvernatorul cosmosului. Zeus este totul. Este foc, apă, pământ, eter, noapte, cer, Metis (arhitectul primordial), Eros și Cupidon. Totul este inclus în marile dimensiuni ale corpului său glorios.”

Elemente masculine și feminine.

Sophia agnosticilor și Sephira a cabaliştilor.

Stobeus. - Egloguri.

Acest scurt imn laudativ acoperă fundamentul fiecărui concept mitic. Imaginația anticilor era, se pare, la fel de inepuizabilă precum manifestările vizibile ale Divinității pe care le-au oferit temele alegoriilor lor, făcându-se mereu referire, în ciuda variației lor copioase, la cele două idei capitale care sub reprezentările sacre erau ajustate în paralel cu aspectele fizice și spirituale ale legilor naturale. Conceptele metafizice ale anticilor nu au fost niciodată în contradicție cu adevărurile științifice, iar crezurile lor religioase se bazează pe ideile fizico-psihice ale preoţilor și filosofilor, care le-au derivat din tradițiile primitive.Confirmate de propria experiență cu ajutorul înțelepciunii acumulate în perioadele intermediare. .

Misiunea razelor lui Jupiter a fost simbolizată în Diana, splendida fecioară Artemis, numită în antichitate Diktynna. Luna este opac și strălucirea ei este o reflectare a luminii solare. Simbolul său era zeița Astarte sau Diana care, ca și Diktynna cretană, este încoronată cu o ghirlandă din planta magică și veșnic verde diktammon sau dictamnus, al cărei contact, se spune, provoacă somnambulism la cei care nu o au. Analog cu Eilithya și Juno Pronuba, Diana a prezidat nașterile și era considerată o divinitate Esculapică. Ghirlanda dictamnus de pe figurile Dianei ne arată încă o dată observația profundă a anticilor, deoarece pe de o parte această plantă are virtuți sedative foarte eficiente și crește din belșug pe Muntele Dicte din insula Creta; iar pe de altă parte, luna, conform celor mai notabile autorități în magnetologie, influențează umorile corpului și celulele nervoase, care joacă un rol atât de important în hipnotizare. Așa că cretanii au așezat ciorchini din această plantă pe corpurile femeilor

aflate în travaliu și cu rădăcinile au făcut un amestec care ameliorează durerile de la naștere și atenuează iritabilitatea periculoasă a organismului în această perioadă. De asemenea, ei obișnuiau să plaseze femei parturiente în incinta sacră a templului Dianei, expuse razelor splendidei fiice a lui Jupiter, luna strălucitoare și senină de pe cerul estic.

Hindușii și budiștii au o concepție foarte complexă a influenței soarelui și a Lunii, considerate elemente masculine și feminine, care sunt, respectiv, principiile pozitive și negative ale polarității magnetice. Toți autorii indieni care s-au ocupat de magnetism au recunoscut influența lunii asupra femeilor și atât Ennemoser, cât și Du Potet coroborează pe deplin teoriile văzătorilor indieni.

În toate țările antice, safirul era consacrat Lunii, iar budiștii țineau această piatră prețioasă cu mare respect, nu derivată din superstiție, dar cu o bază științifică solidă. Budiștii atribuie virtuți magice safirului, deoarece culoarea sa albastru închis determină fenomene somnambulice, așa cum poate observa orice student în hipnotism. Aceasta derivă din influența până de curând neobservată a culorilor prismei și

Înseamnă literalmente raza emisă, de la rădăcina dikein.

în special albastru în creșterea plantelor. După cum a arătat generalul Pleasonton, după multe discuții academice despre puterea de încălzire a razelor solare, cele albastre sunt cele mai electrice și influența lor favorizează creșterea plantelor și animalelor în proporții magice. Pe de altă parte, cercetările lui Amoretti privind polaritatea electrică a pietrelor prețioase arată că diamantul, granatul și ametistul sunt electronegative, în timp ce safirul este electropozitiv. Toate acestea ne determină să recunoaștem că științele experimentale moderne coroborează totul despre subiectul pe care îl cunoșteau înțelepții Indiei, cu mult înainte de înființarea academiilor europene.

O veche legendă indiană spune că Brahmâ Prajápati, îndrăgostit de propria sa fiică Ushás, a luat forma unei căprioare (Hsya) și a transformat-o într-o căprioară, astfel încât a fost comis primul păcat de care Brahmâ însuși s-a făcut vinovat. Confruntați cu o astfel de profanare, zeii au fost atât de îngroziți încât asumându-și cea mai oribilă înfățișare, din moment ce zeii pot lua orice siluetă doresc, au format Bhutavan, spiritul răului, cu scopul de a anihila întruparea primului păcat, săvârșit de însuşi Brahma. Văzând acest lucru, Brahmâ-Hiranyagarbha sa pocăit profund și a început să recite mantrele de purificare. Din plânsul ei a căzut o lacrimă, cea mai înflăcărată dintre toate cele care curgeau din ochii ei, care când a atins pământul a devenit primul safir. Această legendă semi-populară și semi-sacră denotă că indienii nu numai că știau că albastrul este culoarea cea mai electrică, dar cunoșteau și influența safirului și a altor minerale. În afară de aceasta, Orfeu spune că cu o piatră este posibil să

influențezi mulți oameni adunați; Pitagora atribuie o importanță secretă culorii și naturii pietrelor prețioase; iar Apollonius din Tyana i-a învățat pe discipolii săi virtuțile ascunse ale acestor pietre și în fiecare zi a lunii purta un inel făcut dintr-o piatră diferită, în conformitate cu legile astrologiei judiciare . Potrivit budiștilor, safirul calmează spiritul, calmează spiritul, alungă gândurile rele și tonifică corpul, care sunt tocmai efectele atribuite de electroterapia modernă acțiunii unui curent electric corect dirijat. În acest sens, budiștii spun: „Safirul deschide uși și case închise spiritului omului; Trezește dorința de a se ruga și implică o pace mai mare decât orice altă bijuterie. Dar cine îl poartă trebuie să trăiască curat și sfânt.”

Kieser. -Arhive, IV, 62. - Multe simboluri antice erau de fapt ambiguități sau jocuri de cuvinte.

Cerurile. Uneori zorii.

Hindușii îi dau lui Brahma și porecla de Hiranyagarbha, care înseamnă suflet unitar, în timp ce Amrita este sufletul suprem, prima emanație a Brahma creator.

Rig Veda. -Aitareya Brahmana.

Marbod. - Liberlapid (ediția Beekman).

Diana este fiica lui Zeus și a Proserpinei; dar Hesiod o numește Diana Eilythia-Lucina și spune că este fiica lui Jupiter și a lui Juno. În deseele certuri conjugale dintre Jupiter și Juno, fiica ei Diana îi întoarce spatele mamei și îi zâmbește tatălui ei, deși ea îl mustră pentru desfășurarile lui. Acesta este un simbol al eclipselor de Lună, în timpul cărora, se spune că magii din Tesalia și Babilonul și-au întors vrăjile și farmecele spre pământ până când cuplul iritat s-a împăcat. Atunci Juno i-a zâmbit mândră strălucitoarei Diana care, înconjurându-și semiluna, s-a întors în retragerea secretă a munților.

Se pare că această fabulă face aluzie la fazele lunii. Noi, locuitorii Pământului, vedem doar o emisferă a lunii și asta înseamnă că Diana îi întoarce spatele mamei sale Juno.

Pozițiile respective ale soarelui, pământului și lunii se schimbă continuu, iar faza de lună nouă coincide întotdeauna cu variațiile atmosferice, în afară de faptul că furtunile ar fi putut sugera ideea unei lupte între soare și pământ, mai ales atunci când acela este ascuns de nori răcnitori. În plus, luna nu strălucește în noua sa fază, deoarece emisfera vizibilă de pe pământ nu este iluminată de soare; dar după împăcare, discul lunii apare treptat iluminat și, prin urmare, astrologii caldeeni și magicienii din Tesalia, a căror cunoaștere a cursului stelelor egala cu cea a oricărui astronom modern, s-au străduit să potolească mânia lunii și să se miște. să-și arate din nou

fața, după ce a primit „zâmbetul strălucitor” al mamei sale pământul, când la rândul său lumina soarelui se reflectă pe lună. Iată de ce fabula spunea că de îndată ce Diana se îmbracă cu semilună, pleacă din nou la vânătoare în munți.

Nu trebuie să negăm înțelepciunea intrinsecă a vechilor judecând după fabulele aparent superstițioase cu care au acoperit explicația fenomenelor naturale, deoarece ar fi echivalent dacă, de exemplu, în cinci sute de ani urmașii noștri i-ar marca pe cei din vechime drept ignoranți. profesorului Balfour Stewart și un filozof superficial pentru profesorul său, pentru că a efectuat experimente cu scopul de a afla, așa cum a aflat de fapt, că petele solare sunt legate de bolile unor plante și că influențează puternic condițiile de la pământul . Dacă știința modernă ajunge în acest punct, nu există niciun motiv să-i tratăm pe astrologii moderni drept nebuni sau ticăloși.

Simbol al activității pământului.

Zeița Juno simbolizează și pământul, atunci când este devorată de Kronos sau Saturn, ea este readusă la viață de Metisul oceanic. Evoluția timpului este simbolizată în Saturn care devorează pământul în cataclisme preistorice; iar când Metis (apele) se retrage să se odihnească în numeroasele sale albii, adică când cursul normal al apelor este restabilit și apar noile continente uscate, Juno reînvie la o nouă viață în prima sa formă. Aceeași idee este exprimată în Geneza, 1,9 și 10.

Balfour Stewart. - Soarele și pământul.

antichitate. Între astrologia naturală și cea judiciară există aceeași relație ca între fiziologie și psihologie sau între fizic și moral. Dacă aceste științe au decăzut ulterior în șarlatanism pur, datorită câtorva impostori dornici de profit, nu este corect să-i acuzăm pe distinșii astrologi a căror dragoste de studiu și sfințenie a vieții au imortalizat numele de Haldea și Babilon. Cu siguranță nu merită părerea impostorilor care, de la observatorul din Belo, înconjurați de nori, așa cum spune Draper, și-au urmărit exact observațiile astronomice cu o sută de ani în urmă, după potop. Deși procedurile urmate de caldeeni pentru a răspândi adevărurile astronomice au fost ridiculizate, există o îndoială că acestea erau superioare procedurilor moderne de predare, deoarece pe vremea lor știința era înfrățită cu religia, iar ideea de Creator era inseparabilă de lucrări. .de creaţie. Oamenii de rând din Babilon și Grecia știau că Uranus era tatăl lui Saturn și Saturn cel al lui Jupiter, pe care, la fel ca și sateliții lor, îl disputau ca divinități; în timp ce în vremurile noastre cu greu va fi unul din zece mii dintre mulţimile care să cunoască poziţia şi mişcarea respective a planetelor sistemului solar.

Este suficient să deschidem orice tratat de astrologie și să comparăm fabula celor douăsprezece conace cu descoperirile astronomice moderne

referitoare la constituirea planetelor, să observăm că anticii o cunoșteau perfect fără a avea nevoie de spectroscop, întrucât reprezentările simbolice ale zeilor din Olimpul și Cele douăsprezece semne ale zodiacului, cu calitățile lor speciale, indică într-o anumită măsură proporțiile de căldură și lumină primite de la soare de fiecare planetă. Zeițele care simbolizează pământul sunt identice ca natură fizică cu ceilalți zei și zeițe, ceea ce sugerează că acei astronomi care priveau zi și noapte în vârful turnului din Belo, (comunând continuu cu divinitățile personificate, aruncaseră să vadă fizicul). unitatea universului și analogia chimică dintre pământ și celelalte planete.Astrologia reprezintă soarele în Berbec (Jupiter) ca semn masculin, diurn, cardinal, echinocțial, oriental, cald și uscat, în perfectă corespondență cu caracterul atribuit lui. „Tatăl zeilor".

Când Zeus-Akrios rupe cu furie din centura lui arzătoare razele care coboară din ceruri, el sfâșie norii și coboară, transformat în Jupiter Pluvius, în torenți de ploaie. El este cel mai mare și mai înălțat zeu și se mișcă la fel de repede ca fulgerul însuși. In orice caz; Planeta Jupiter se rotește pe axa sa cu o viteză ecuatorială de aproximativ 720 de kilometri pe minut. Se pare că o astfel de forță centrifugă excesivă a fost cauza marii sale aplatizări la poli și, fără îndoială, de aceea cretanii l-au reprezentat pe Jupiter fără urechi. Discul planetei este străbătut de benzi întunecate de amplitudine variabilă, aparent legate de rotația pe axa sa produsă.

Deși europenii au descoperit planeta Uranus în 1781, se poate deduce că astrologii caldeeni erau deja conștienți de aceasta.

din cauza perturbarilor atmosferice. Prin urmare, chipul părintelui Zeus s-a aprins de furie când a văzut răzvrătirea titanilor.

În opera lui Proctor, astronomii apar ca destinați de Providență să întâmpine tot felul de coincidențe curioase, deoarece el selectează multe cazuri din miile pe care le-ar putea cita. La această listă putem adăuga armata egiptologilor și arheologilor favorizată de Lady Chance, care alege de obicei „arabii mulțumiți" și alți domni orientali pentru a juca rolul de genii binefăcători în dificultățile întâmpinate de orientaliști. Ebers a fost unul dintre cei recent favorizați și, pe de altă parte, se știe că atunci când Champollion avea nevoie de vreo verigă în lanțul investigațiilor sale, nu i-a fost greu să o găsească într-un mod singular și neașteptat.

Voltaire, cel mai mare „impios" al secolului al XVIII-lea, spunea că dacă Dumnezeu nu ar exista, ar fi necesar să-l inventăm. Volney, numit și materialist, nu îl neagă pe Dumnezeu în niciuna dintre cărțile sale; Dimpotrivă, el afirmă în repetate rânduri că universul este opera Omniscientului și este convins de existența unui agent suprem, a unui creator universal numit Dumnezeu.

La sfârşitul anilor, Voltaire admite doctrinele pitagoreice şi încheie spunând: „Am consumat patruzeci de ani din pelerinajul meu în căutarea pietrei filozofale numită adevăr. M-am consultat cu filozofi de la Platon la Epicur și de la Augustin la Malebranche și rămân în aceeași ignoranță... Tot ceea ce am putut deduce din compararea și compararea sistemelor lui Platon, Aristotel, Pitagora și Orientali, este acea întâmplare este un cuvânt lipsit de sens, deoarece lumea este guvernată de legile matematice.”

Este de remarcat faptul că Proctor se împiedică de aceeași stâncă de scandal ca și autorii materialiști, ale căror păreri le împărtășește, confundând operațiile fizice cu operațiunile spirituale ale naturii. Dovada orientărilor minții sale este dată de ipoteza pe care el susține că poate că înțelepții din antichitate au dedus influența foarte subtilă a stelelor prin analogie cu influența deja cunoscută a soarelui și a lunii, deoarece el spune că dacă potrivit stiinta Soarele este o sursa de caldura si lumina iar luna influenteaza mareele, acestea trebuind neaparat sa atribuie celorlalte stele aceeasi influenta asupra Organismului si a destinului oamenilor.

Dar acum permiteți-ne o digresiune. Va fi greu de descoperit conceptul pe care anticii îl aveau despre stele, dacă nu cunosc semnificația ezoteric al doctrinelor lor, deoarece, deși filologia și teologia comparată și-au asumat o sarcină grea de analiză, rezultatele lor au fost până acum de puțină importanță. , deoarece

Volney. - Legea naturală.

Voltaire. - Dicționar filosofic. Art. Filosofie.

Proctor. - Conferințele de la Boston, decembrie 1875.

Alegoriile limbajului i-au condus pe comentatori pe rătăcire până la punctul de a produce efecte pentru cauze și cauze pentru efecte. În fenomenul complex al corelării forțelor, cel mai eminent înțelept nu este în stare să puncteze care dintre ele este cauza și care sunt efectele, întrucât toate sunt reciproc transmutabile. Prin urmare, atunci când îi întrebați pe fizicieni dacă lumina generează căldură sau dacă, dimpotrivă, căldura generează lumină, probabil că ar răspunde că lumina generează căldură. Dar cum?Marele meșter a făcut mai întâi lumina și apoi soarele, sau a creat imediat soarele, care, se spune, este singura sursă de lumină și deci de căldură? Această întrebare poate părea copilărească la prima vedere, dar își va schimba aspectul dacă o examinăm cu atenție. Conform Genezei, Domnul a făcut lumină cu trei zile înainte de a face soarele, luna și stelele. O asemenea absurditate științifică enormă i-a încântat pe materialiști, care ar putea profita de ea dialectic dacă ipoteza lor că lumina și căldura emană de la soare ar fi adevărată. În lipsa uneia mai bune, toată lumea acceptă această ipoteză care, după expresia unui predicator, a predominat suveran în domeniul speculației. Heliolatorii antici

identificau Spiritul Suprem cu natura și venerau soarele ca pe o divinitate „în care locuiește Domnul vieții”. Conform teoriei hinduse, Gama este soarele, sursa sufletelor și a întregii vieți. De asemenea divinitatea indiană Agni, focul divin, se identifică cu soarele; Ormazd este lumina, zeul-soare, dătătorul de viață. Conform filozofiei hinduse, sufletele emană din sufletul lumii și se întorc la originea lor ca niște scântei de foc; iar un alt pasaj spune că soarele este sufletul tuturor lucrurilor, că totul a venit de la soare și la soare trebuie să se întoarcă, din care se deduce că soarele fizic este un simbol al soarelui central și spiritual invizibil, adică lui Dumnezeu.a cărui primă manifestare este Sephira, Lumina emanată de la En-soph.

Proorocul Ezechiel spune: „M-am uitat și iată, un vârtej de vânt a venit dinspre nord și un nor mare învăluit în foc și în jurul lui o strălucire, și din mijlocul lui, adică din mijlocul lui. foc, ca aspectul electro”.

Și Daniel spune:

„Bătrânul de zile stătea... pe tronul său de flăcări de foc cu roți de foc arzător... Un râu impetuos de foc ieșea din fața lui.” „Ca Saturn păgân, asta

Weber. - Studii hinduse, 1.290

Wilson. - Rig Veda Samhita, II, 143. Duncker1 II, 162.

Wultke, 11.262.

Profeția lui Ezechiel, 1,4.

En Soph al cabaliştilor.

Profeția lui Daniel, 9,10.

El avea castelul său de flăcări în al șaptelea cer, așa că Iehova evreu are „castelul său de foc deasupra celui de-al șaptelea cer”.

Dacă lipsa spațiului nu ar împiedica acest lucru, am demonstra cu ușurință că vechii heliolateri considerau soarele vizibil ca o emblemă a soarelui spiritual invizibil și metafizic și nu credeau că, așa cum spune știința modernă, lumina și căldura emană din corpul fizic. soare sau că această stea infuzează viață în natura vizibilă. Referitor la aceasta, Rig Veda spune: „Radiația sa este perpetuă. Razele intens strălucitoare, continue, instingibile și atotpenetrabile ale lui Agni nu încetează să radieze nici ziua, nici noaptea.” Aceasta se referă, fără îndoială, la soarele central și spiritual, dătătorul etern și infinit de viață ale cărui raze sunt Atotpătrunzătoare și continue. Soarele spiritual este centrul (care este peste tot) al circumferinței (care nu este nicăieri); Este focul eteric și spiritual; sufletul și

spiritul eterului atotpătrunzător și misterios; enigma disperată a materialiştilor, care într-o zi se vor convinge că electricitatea sau, mai degrabă, magnetismul divin este cauza diversităţii forţelor cosmice manifestate în corelaţie perpetuă şi că soarele fizic este unul dintre miile şi miile de magneţi împrăştiaţi peste tot. spațiu, un reflector fără mai multă lumină proprie decât cea a oricărei stele opace. Trebuie să vină ziua în care conceptul științific al gravitației se schimbă așa cum l-a înțeles Newton și devine clar că planetele se rotesc atrase de puternica forță magnetică a soarelui și nu de greutatea sau gravitația acestuia. Acest lucru și multe altele vei putea învăța într-o zi; dar între timp să ne mulțumim să fim batjocoriți în loc să fim prăjiți pentru eretici sau închiși într-un cămin de nebuni pentru orați.

Legile lui Manu nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât doctrinele lui Platon, Philo, Iudeo, Zoroastru, Pitagora și cabaliști care explică ezoterismul tuturor religiilor. Conceptul cabalistic al Tatălui și al Fiului (Πατήρ și Λdγoζ) este identic cu cel al învățăturilor fundamentale ale budismului. Moise nu a putut dezvălui poporului secretele sublime ale doctrinelor religioase și cosmogonice acoperite sub Iluzie.

Cartea lui Enoh, XIV, 7.

Aceasta este opinia generalului american Pleasonton, ale cărui observații au coroborat vechea și aparent ridicola doctrină pitagoreică care, conform autorității lui Platon (Introduction to the Timeus. - Jowett), considera soarele ca pe un magnet care îmbibă magnetismul și ca fiind o lentilă universală care focalizează lumina și universală.

Generalul Pleasonton descrie gravitația universală cu forțele sale centripete și centrifuge ca o eroare și atacă în mod revoluționar știința modernă împotriva Tyndall și Huxley din zilele noastre. Suntem foarte încântați să găsim un apărător atât de luminat al uneia dintre cele mai vechi învățături ermetice pe care epoca noastră o contestă pentru halucinații absurde. (Vezi lucrarea generalului Pleasonton: Influența razelor albastre și albastrul cerului asupra vieții organice).

Hinduismul, care a ascuns cu pricepere Sancta Sanctorum al cărui sens a indus în eroare atât de mulți comentatori.

Teoriile heterodoxe ale generalului Pleasonton vin să coroboreze învățăturile cabalistice. Potrivit acestui experimentator (ale cărui concluzii sunt susținute de fapte mult mai solide decât cele aduse de știința ortodoxă), spațiul dintre soare și pământ este ocupat de un mediu transmisor de natură fizică. Frecarea enormă a luminii la trecerea prin acest mediu trebuie să producă în mod necesar electricitate care, transmutată în magnetism, generează enormele forțe naturale a căror acțiune determină variațiile vieții planetare. Pleasonton demonstrează că căldura terestră nu provine direct de la

soare, deoarece căldura crește. Se spune că, pentru că este forța respingătoare și electropozitivă producătoare de căldură, este atrasă de electricitatea negativă a straturilor superioare ale atmosferei. El aduce în dovadă că atunci când zăpada acoperă pământul și împiedică acțiunea razelor solare, este mai cald în punctele în care stratul de zăpadă este cel mai mare, deoarece căldura electropozitivă care radiază din interiorul globului este atrasă de negativul. electricitatea zăpezii.

Din toate acestea Pleasonton concluzionează că lumina este un element independent de soare, creat de fiat divin, a cărui frecare cu mijlocul de transmisie generează căldură. Pe de altă parte, el afirmă, împotriva ipotezei constituției gazoase și incandescente a soarelui, că iradiile fotosferei produc cantități enorme de electricitate și magnetism la trecerea prin spațiu, astfel încât combinația de electricitate contrară generează căldură și transmite magnetism la toate substanțele capabile să-l primească. Astfel, fiecare stea și fiecare nebuloasă este un magnet.

În nicio țară nu au fost încredințate scrisului doctrine cu adevărat ezoterice. Brahmájñána hindus a fost transmis oral de la o generație la alta și, prin aceeași procedură, Moise a comunicat discipolilor săi doctrinele cabalistice. Agnosticismul oriental primitiv a fost în întregime corupt și alterat de diferitele secte care i-au urmat. Filo Judeo1 în lucrarea sa De Sacrifiais Abeti et Caini face aluzie la mistere care nu pot fi dezvăluite profanului. Platon trece cu vederea multe puncte și discipolii săi observă în mod repetat acest secret al profesorului. Cine a citit, chiar și superficial, filosofii antici va vedea analogia lor cu legile lui Manii până la punctul de a deduce că toți au băut din aceleași fântâni. Manii spune: „În mintea divină acest univers a existat la început parcă învăluit în întuneric, nemanifestat, imperceptibil, indefinibil, nedezvăluit, inaccesibil rațiunii, ca și cum ar fi adormit adânc. Atunci singura Putere care exista de la sine și care nu se cunoștea pe sine, a apărut strălucitoare de glorie și, risipind întunericul, și-a actualizat ideea.” Așa vorbește codul fundamental al înțelepciunii. Ideea lui Platon este Logosul, Voința divină, manifestată prin ea însăși, Lumina eternă din care emană toată lumina vizibilă și fizică.

Din descrierea lui Pleasonton a acestui mediu, deducem identitatea lui cu lumina astrală a cabaliştilor.

În esență, conceptul de lumină pe care Pleasonton îl expune este identic cu Sephira (inteligența divină și principiul feminin), care în unire cu En-Soph (înțelepciunea divină sau principiul masculin), a generat toate lucrurile vizibile și invizibile.

Dacă Pleasonton ar evidenția această ipoteză, generațiile viitoare nu ar avea prea multă dorință să bată joc de lumina siderale a lui

Paracelsus sau de doctrina lui despre influențele magnetice exercitate de stele asupra animalelor, legumelor și mineralelor.

Prevalența unor astfel de idei revoluționare ne determină să întrebăm oamenii de știință dacă ne-ar putea spune de ce mișcarea semnelor este legată de cea a lunii. Cu siguranță nu ar fi capabili să explice acest fenomen cunoscut la fel de satisfăcător precum ar face un neofit în magie sau alchimie și nici nu ne-ar spune de ce razele lunii produc efecte dezastruoase la anumite persoane până la punctul de a înnebuni cine adoarme în ea. lumina, in unele locuri din India si Africa; nici de ce atacurile anumitor boli coincid cu fazele lunare și somnambulii sunt mult mai entuziasmați în timpul lunii pline. Grădinarii, fermierii și tăietorii de lemne cred cu tărie în influența lunii asupra vegetației, iar printre alte dovezi în acest sens avem că diverse specii de mimoze își deschid și închid succesiv petalele florilor, pe măsură ce luna plină apare sau se ascunde în spatele norilor.

Dacă știința nu știe să explice aceste influențe fizice, va fi și mai ignorantă în ceea ce privește influența stelelor asupra destinului omului; și, prin urmare, oamenilor de știință le lipsește autoritatea de a contrazice ceea ce nu pot infirma cu dovezi. Deoarece fazele lunii influențează atât de vizibil pământul, încât oamenii au fost în orice moment familiarizați cu efectele sale, nu este nerezonabil să se afirme posibilitatea ca o anumită combinație de influențe siderale să producă efectele sale corespunzătoare.

Dacă ne amintim ce spun autorii luminați din The Invisible Universe despre efectele rezultate în eterul universal ale unei cauze la fel de nesemnificative precum vibrația gândirii din creierul uman, trebuie să ni se pară și mai logic că impulsul extraordinar dat eterul prin rotația a milioane de stele influențează pământul și locuitorii săi. Dacă astronomii nu sunt conștienți de legea ascunsă de formare a lumilor care se învârt neîncetat în jurul unui punct central de atracție,

Pe de altă parte, dacă observațiile ulterioare ar confirma ipoteza lui Pleasonton1, gloria unor fizicieni precum Tyndall1 care au atribuit căldura suferită într-o ocazie când coborau de pe Muntele Blanc cu zăpadă până la genunchi acțiunii soarelui ar fi oarecum eclipsată. Pleasonton a argumentat împotriva ilustrului fizician că căldura soarelui ar fi topit zăpada și, prin urmare, sufocarea pe care a simțit-o Tyndall derivă probabil din faptul că, datorită acțiunii electrice a luminii solare, hainele de lână întunecate cu care s-a acoperit Fizic au fost electrificate pozitiv, spre deosebire de electricitatea negativă a regiunilor cu atmosferă înaltă, care a determinat o creștere a căldurii. (Influența razelor albastre etc., pagina 39 și urm.)

Hindușii din Travancore au un proverb semnificativ care spune: „Cuvintele dulci sunt mai bune decât cele dure. Marea este atrasă de luna rece și nu de soarele fierbinte.” Cu siguranță autorul proverbului știa mult mai multe decât noi despre maree.

Cum îndrăznesc să spună că anumite influențe a căror acțiune se simte pe planete nu pot acționa în spațiu? Nu se știe aproape nimic despre agenții imponderabili sau despre efectele acestora asupra corpului și minții omului; și chiar și puținul care se știe prin demonstrație este atribuit șansei unor coincidențe curioase. Dar datorită acestor coincidențe știm că anumite boli, înclinații, fericire și nenorociri ale umanității sunt mai intense și mai răspândite în funcție de timp, întrucât există epidemii atât fizic, cât și moral. Uneori, controversele religioase stârnesc cele mai amare pasiuni ale animalității umane, provocând persecuții amare și războaie sângeroase, în timp ce alteori spiritul de rebeliune se răspândește pe jumătate din lume ca o epidemie virulentă.

Mai mult, gândirea colectivă este însoțită de condiții psihice anormale care invadează milioane de indivizi până la punctul de a-i determina să acționeze automat, coroborând astfel opinia populară a obsesiilor diabolice justificate de emoțiile și actele satanice care decurg dintr-o astfel de stare mentală. În anumite momente predomină tendința colectivă spre retragere și contemplare și de aici și numărul incalculabil de postulanți pentru viața ascetică și monahală. Alte ori tind, dimpotrivă, la acțiuni manifestate în aventuri cavalerești care conduc mii de oameni în căutarea Eldorados sau îi angajează în războaie crude pentru stăpânirea unor teritorii mizerabile și aride. Carlos Elam spune în acest sens că „sămânța viciului germinează în subsolul social și încolțește și dă roade neîncetat cu o rapiditate înspăimântătoare”.

În prezența unor astfel de fenomene șocante, știința rămâne tăcută fără măcar a presupune cauza lor, și este firesc să o facă pentru că nu vede dincolo de acest glob de lut și de atmosfera sa grea, fără să-și dea seama de influențele ascunse pe care în fiecare moment Noi. primit. Însă anticii, pe care Proctor îi tratează și el drept ignoranți, știau că relațiile interplanetare sunt la fel de perfecte ca și cele stabilite între globulele de sânge care, plutind în același fluid, primesc influențele combinate ale tuturor celorlalte, în același timp că fiecare dintre le influențează pe toate. Așa cum planetele diferă în mărime, distanță și mișcare, la fel este nu numai impulsul pe care fiecare îl comunică eterului sau luminii astrale, ci și forțele subtile pe care le radiază în funcție de poziția lor în spațiu. Muzica este o combinație modulată de sunete, iar sunetul este o vibrație eterică în aer. In orice caz; Dacă impulsurile comunicate eterului de către stele pot fi comparate cu notele unui instrument muzical, vom concepe cu ușurință realitatea „Muzicii sferelor” la care a făcut aluzie Pitagora și că în anumite poziții stelele pot perturba eter în care

În opinia noastră, cel mai curios lucru la aceste „coincidențe” este că oamenii de știință recurg la acest cuvânt pentru a evita explicarea anumitor fapte a căror singularitate îi uimește.

Un exemplu în acest sens este dat de anul 1848.

Carlos Elam. - Probleme ale unui medic, de ex. 159. Londra, 1869.

pământul este scăldat, în timp ce în alte poziții îl pot armoniza cu calm. Anumite genuri de muzică ne deranjează, în timp ce altele ne umflă sufletul cu fervoare religioasă. Nu există aproape nicio creație umană care să nu răspundă la anumite vibrații ale atmosferei. Același lucru se întâmplă și cu culorile, unele ne entuziasmează, iar altele ne liniștesc. Călugărița se îmbracă în negru pentru a denota descurajarea unei credințe întristate de păcatul originar; mireasa se imbraca in alb; Roșul alimentează furia unor animale. Și dacă vedem că atât omul, cât și animalele sunt sensibili la astfel de vibrații slabe, cum ar trebui să nu primească și influența foarte puternică a vibrațiilor stelare combinate?

Dr. Elam spune despre asta:

„Știm că anumite stări patologice devin cu ușurință epidemice sub influența unor cauze încă neinvestigate... Vedem cât de puternică este contagiune mentală, întrucât nu există nicio idee sau himeră, oricât de absurdă ar fi, care să nu presupună caracterul gândirii colective... Observăm, de asemenea, fenomenul remarcabil că într-o epocă reapar ideile altora deja trecute... și oricât de îngrozitoare ar fi o crimă (omucideri, pruncucideri, otrăviri), aceasta capătă uneori caracteristici epidemice ale săvârșirii... Cauza a răspândirii epidemilor rămâne învăluită în mister.”

Acest pasaj trasează în câteva rânduri, cu o mână magistrală, un fapt psihologic de netăgăduit, precum și o mărturisire naivă de ignoranță, pentru că în loc să spună: cauze neinvestigate încă, autorul ar trebui să adauge cu deplină franchețe: imposibil de investigat cu cele actuale.Metode ştiinţifice.

Despre o epidemie de manie incendiară, dr. Elain selectează două cazuri din Analele Igienei Publice: cel al unei fete de șaptesprezece ani condamnată și mărturisește că a dat foc casei dintr-un impuls irezistibil; și cea a unui tânăr de aceeași vârstă care a comis aceeași crimă de mai multe ori, fără ca nicio pasiune să-l miște în afară de încântarea pe care a experimentat-o când a văzut flăcările ieșind.

Găsim continuu în presa cotidiană povești de crime sângeroase pe care vinovații înșiși le atribuie unor obsesii irezistibile, spunând că cineva i-a îndemnat în secret să le comită. Medicii atribuie, de obicei, aceste crime tulburărilor cerebrale și impulsurilor temporare de nebunie criminală; Dar ce psiholog este capabil să definească nebunia și nici nu s-a stabilit vreo ipoteză care să o explice victorios împotriva cercetării imparțiale? Răspunde la lucrările alieniștilor contemporani.

Platon recunoaşte că omul este jucăria necesităţii la care este supus încă de la intrarea sa în lumea materiei; Influența externă a cauzelor este similară cu cea a demoniei lui Socrate.

Potrivit lui Platon, omul fizic pur este fericit, deoarece puritatea corpului fizic o determină pe cea a corpului astral, care, deși este expus rătăcirii prin propriul impuls, va servi întotdeauna rațiunii în eforturile sale împotriva înclinațiilor animale ale corpul fizic. Senzualitatea și alte pasiuni emană din corpul trupesc; şi deşi crede că există crime involuntare, pentru că provin din cauze exterioare, Platon face distincţie între ele. Fatalismul nu exclude posibilitatea depășirii acestor cauze, pentru că, deși patimile sunt necesare în om, ele trebuie stăpânite pentru a trăi corect, iar cei care nu le stăpânesc trăiesc în rătăcire. Omul dual, adică cel de care spiritul divin și nemuritor s-a despărțit, lăsând doar corpurile astral și fizic, este pradă tuturor viciilor și instinctelor materiei, motiv pentru care devine un instrument docil al entităților invizibile. de materie sublimată care rătăcesc prin atmosferă și sunt mereu în căutare să-i bântuie pe cei care au fost abandonați de consilierul lor nemuritor, spiritul divin pe care Platon îl numește geniu. Potrivit acestui distins filozof și inițiat, oricine a trăit corect pe pământ se va întoarce să locuiască în steaua lui pentru a avea acolo o existență de fericire proporțională cu meritele sale; Dar dacă nu ar fi trăit corect, va fi femeie în generația următoare și, dacă chiar și așa nu se va îndepărta de rău, va rămâne o brută de natură adaptată instinctelor sale perverse, fără ca durerile și transmigrările sale să înceteze până când , identificându-se cu principiul divin.în interiorul tău existent și învingând cu ajutorul rațiunii elementele tulburătoare și iraționale (spirite elementare) compuse din apă, aer, foc și pământ, îți asumi din nou natura primară și superioară.

Dar dr. Elam are o altă părere și spune că cauza răspândirii epidemilor rămâne un mister; Pe de altă parte, nu este nimic misterios în creșterea maniei incendiare. Contradicție singulară! La fel se întâmplă și cu

Platon numește corpul astral sufletul muritor superior.

Jowett. - Traducerea Timeului.

Jowett. - Traducerea Timeului.

Asta înseamnă că va renaște în condiții de slăbiciune ca femeie. Conform teoriei lui Pleasonton1, electricitatea pozitivă și negativă concurează în fiecare fenomen cosmic, psihic sau fizic. Abuzul de stimulente alcoolice transformă bărbatul în femeie și femeia în bărbat, schimbându-le electricitatea. Bețivul dobândește calități feminine și devine irascibil, lipsit de sens, violent și gata să se ciocnească de electricitatea pozitivă a soției sale, așa că resping, insultă și se ceartă cu suficient scandal pentru a da naștere cronicii criminale a presei cotidiene. Cine ar crede că aceste altercații sunt cauzate de expirațiile pielii criminalului? In orice caz; S-a dovedit deja științific că transpirația stimulată de băuturile alcoolice determină calități feminine la băutură, datorită schimbării electricității sale naturale negative în unele pozitive. (Influența razelor albastre, 119).

Platon. - Timeu.

Problemele unui medic, 194.

mania criminală de care se ocupă De Quincey, fără a explica cauza acelei epidemii de crime care au avut loc între anii 1588-1635, în care șapte figuri ale vremii au murit sub amenințarea armei.

Dacă i-am apăsa pe acești așa-ziși filozofi să ne explice aceste fenomene sociale, ei ne-ar răspunde că este mult mai științific să le atribuim tulburărilor minții, excitațiilor politice, mișcărilor impulsive, spiritului de imitație, lenevie, neurastenie și isterie. , decât să le dam ca fundament himeric ipoteza absurdului luminii astrale. Cu toate acestea, credem că dacă, prin proiectare providențială, isteria ar înceta să afecteze specia umană, medicii ar fi greu să explice fenomenele pe care le atribuie acum stărilor patologice ale centrilor nervoși. Isterismul a fost până acum un colac de salvare pentru patologii sceptici. Ei o numesc isteric pe țăranca nepoliticosă care, fără o cauză determinantă, vorbește limbi străine și compune poezie. „Tulburării centrilor nervoși urmată de halucinații isterice colective” Littré a atribuit Ievitația unui medium care, în prezența a doisprezece martori, a ieșit printr-o fereastră de la etajul al treilea al casei și a reintrat în cameră printr-o alta. . Des Mousseaux descrie ca o halucinație canină cazul unui câine de vânătoare care s-a întâmplat să intre în cameră în timpul unei demonstrații și a fost aruncat în aer de o mână invizibilă cu atâta forță încât, după ce s-a ciocnit de acesta, candelabru care atârna de tavan s-a spulberat. Cinci metri înălțime, a căzut mort la pământ.

Bulwer-Lytton spune, prin dr. Fenwick, că „știința adevărată nu se agață de nicio opinie, deoarece admite doar trei stări mentale: negare, afirmare și suspendarea judecății care mediază larg între cele două”. Poate că aceasta era adevărata știință pe vremea doctorului Fenwick; Dar în vremurile noastre, știința fie neagă categoric fără a întreprinde vreo lucrare de cercetare prealabilă, fie, plasându-se la o distanță prudentă între afirmare și negare, recurge la dicționarul greco-latin pentru a inventa neologisme cu care să numească modalități isterice care nu au avut niciodată realitate.

Nu este foarte rar ca clarvăzători puternici și experți hipnotizatori să fi descris manifestările patologice de natură fizică (deși inaccesibile vederii obișnuite) pe care știința le atribuie tulburărilor epileptice și hemato-nervose, dar care în niciun caz nu pot avea o origine organică, deoarece vederea lucidă le-a observat în lumina astrală, ale cărei vibrații electrice, conform mărturiei clarvăzătorilor și hipnotizatorilor, au fost perturbate violent cu o influență notabilă asupra

Crimă sub pretextul rafinamentului artistic. Revista Ambele Lumi.

epidemie morbidă sau psihică la vremea dominantă. Dar știința le-a ignorat și și-a continuat sarcina de a da nume noi lucrurilor vechi.

Du Potet, prințul hipnotizatorilor francezi, spune în acest sens: „Istoria păstrează prea vie memoria necromanției, care se pretează foarte ușor la abuzuri monstruoase... Dar cum am descoperit eu arta hipnotică? Unde am invatat-o? In gandul meu? Nu. Natura însăși mi-a dezvăluit secretul. La fel de? Oferind vederii mele, fără a fi nevoie să le caut, fenomene incontestabile de vrăjitorie și magie. La urma urmei, ce este somnul somnambulic? Rezultatul puterii magice. Ce determină acele atracții, acele impulsuri bruște, acele epidemii devastatoare, pasiuni, antipatii, acele crize și convulsii sociale, pe scurt, pe care le poți face durabile? Căci ele sunt determinate de principiul autentic pe care îl folosim, agentul pe care, fără îndoială, îl cunoșteau și anticii. Ceea ce voi numiți fluid nervos sau magnetism anticii numeau puterea ascunsă a sufletului, jug și MAGIE. Magia se întemeiază pe existența unei lumi complexe situate în exterior și nu în interiorul nostru, cu care comunicăm prin anumite practici și arte... Un element natural, dar necunoscut de majoritatea oamenilor, invadează o persoană și o îndoaie și o doboară ca și cum o trestie în suflarea uraganului; Îi împrăștie pe oameni pe distanțe lungi, îi rănește în o mie de puncte deodată fără ca ei să descopere inamicul invizibil sau să se poată proteja... Acest element își alege prietenii și favoriții cărora le ascultă gândurile, răspunde vocilor lor și înțelege semnificația. a anumitor semne. Toate acestea sunt de neînțeles pentru mulți oameni care le resping în numele rațiunii; și totuși, este demonstrat și îl văd și pentru că îl văd o spun foarte tare, pentru că pentru mine este deja adevăr demonstrat incontestabil... Dacă aș intra în detalii, ar fi ușor de înțeles că atât în jurul nostru, cât și în noi înșine, entități misterioase de putere și formă intră și pleacă după bunul plac, în ciuda faptului că ușile sunt strâns închise. Într-o altă lucrare, marele hipnotizator ne spune: „Puterea de a dirija acest fluid necesită un anumit ten fiziologic... Acest fluid trece prin toate corpurile, deoarece toate sunt conductorii lui și în același timp mijloace de acțiune. Nicio forță nici chimică, nici fizică nu este capabilă să o contracareze, deoarece există foarte puțină analogie între acest fluid magnetic animal și cele pe care fizicienii le cunosc ca imponderabile.

Dacă ne uităm înapoi la Evul Mediu, vom găsi aceleași idei în lucrările mai multor autori, printre care Cornelius Agrippa care spune: „Sufletul lumii este forța universală în continuă schimbare care poate fertiliza orice obiect și poate comunica cu el. proprietăţile sale cereşti, astfel încât prin pregătirile corespunzătoare ale

Du Potet. - Magie fără văl, 51 și 147.

Aceasta este învățătura tuturor filozofilor ermetici.

Du Potet. - Curs de Magnetism, 17.108.

știința ne poate transmite virtutea ei. Este suficient să porți aceste obiecte cu tine pentru a simți imediat acțiunea lor atât în spirit, cât și în corp. Sufletul uman, în esență identic cu toată creația, are o putere minunată. Cine cunoaște acest secret este capabil să dobândească o înțelepciune superioară a tot ceea ce poate presupune, cu condiția necesară de a rămâne unit cu această forță universală... Adevărul și viitorul se pot prezenta continuu în fața sufletului, așa cum o demonstrează Profeții și previziuni împlinite cu rigurozitate... Timpul și spațiul se estompează în fața privirii de vultur a sufletului nemuritor... ; Puterea lui nu are limite..., deoarece se poate lansa prin spațiu și poate înconjura un om cu prezența sa indiferent de distanța la care se află, și se poate infuza în el și îi vorbește ca și cum ar fi personal alături de el.

Dar încă ne putem întoarce la vremuri mai străvechi și să alegem dintre filozofii precreștini pe Cicero, cel mai puțin suspectat de superstiție și credulitate. Celebrul orator spune: „Știm că dintre toate ființele vii, omul este cel mai bine format și, din moment ce zeii sunt și ființe vii, trebuie să aibă formă umană, deși prin aceasta nu vreau să spun că sunt asigurați cu carne și oase. , ci mai degrabă că parcă ar avea un trup de carne și sânge... Epicur, pentru care lucrurile ascunse erau la fel de palpabile ca și când le-ar fi atins cu mâinile, ne învață că doi zei nu sunt de obicei vizibili, ci sunt inteligibili, pentru că, deși le lipsește un corp dens, „Le putem recunoaște după imaginile lor trecătoare, deoarece în spațiul infinit există destui atomi pentru a forma imaginile care atunci când apar ne dau o idee despre ceea ce sunt aceste ființe fericite și nemuritoare”.

La rândul său, Eliphas Levi spune: „Un inițiat care posedă o luciditate deplină poate direcționa și comunica după bunul plac vibrațiile magnetice din masa luminii astrale... În momentul concepției se transformă în lumină umană, cu care sufletul ca primul înveliș și, combinat cu cele mai subtile fluide, formează corpul eteric sau fantoma sideral, care nu se mai desprinde complet de trupul de carne până în momentul morții.” Marele secret al adeptului magic constă în proiectarea acestui corp eteric la orice distanță și condensarea în el unde ale aceluiași fluid care îl constituie, pentru a-l face vizibil și tangibil.

Magia teurgică este cea mai completă expresie a psihologiei oculte. Oamenii de știință o disprețuiesc ca pe o halucinație a creierului febril sau o denigrează cu stigmatizarea șarlamătului; dar le refuzăm dreptul de a judeca o chestiune pe care nu au investigat-o niciodată. Ar merita să recunoaștem unui indigen din Insulele Fiji dreptul de a

critica lucrările lui Agassiz sau Faraday. Tot ce pot face oamenii de știință astăzi este să-și modifice sarcina de ieri. Acum trei mii de ani, înainte de vremea lui Pitagora,

Agrippa. - Filosofia ascunsă, 332, 358.

Cicero înțelege spiritele umane și elementare ca zei.

Cicero. - De Natura Deorum, I-XVI11.

Filosofii au afirmat că lumina era materie ponderală și, în același timp, forță. Teoria corpusculară a fost abandonată din cauza erorilor pe care le-a făcut Newton când a expus-o, dar lumea științifică a acceptat teoria ondulațiilor luminii. Cu toate acestea, acum fizicienii sunt surprinși să vadă că Crookes cântărește lumina în radiometrul său. Pitagorei susțineau, spre deosebire de oamenii de știință moderni, că lumina este un agent care nu vine direct de la soare sau de la stele. Același lucru se poate spune despre legea gravitației. În conformitate cu învățăturile lui Pitagore, Platon a susținut că gravitația nu era doar atracția magnetică a maselor mai mici de către cele mai mari, ci și atracția corpurilor similare și respingerea contrariilor. În acest sens el spune: „Dacă lucrurile de natură opusă sunt puse laolaltă, se luptă și se resping între ele”.

Acest lucru nu trebuie interpretat ca însemnând că corpurile cu proprietăți opuse se resping unele pe altele, ci doar pe cele care sunt împreună și sunt de natură antagonistă. Cercetările lui Bart și Schweigger au înlăturat orice îndoială care ar fi putut apărea cu privire la faptul dacă anticii cunoșteau în mod corespunzător atracția fierului pentru magnet, precum și modalitățile pozitive și negative ale electricității, deși le-au dat nume diferite. Printre antici era o opinie generală că planetele erau înrudite magnetic, deoarece toate sunt magneți și, astfel, nu numai că au numit aeroliții pietre magnetice, dar le-au folosit în Mistere pentru aceleași utilizări în care folosim magnetul. azi.. În acest sens, Mayer spune: „Pământul este un magnet enorm și orice perturbare bruscă a suprafeței soarelui modifică profund echilibrul magnetic al pământului, provocând tremurarea busolelor observatoarelor cu lumini polare, ale căror flăcări vaporoase par să tremure. dans în timp.a acului neliniştit.

Când Mayer a predat asta, el a repetat doar în engleză ceea ce a fost predat în limba dorica cu multe secole înainte de nașterea primului filozof creștin.

Minunile săvârșite de preoții teurgi sunt atât de autentice și sunt susținute de dovezi atât de solide (dacă mărturia umană valorează ceva), încât Brewster le recunoaște cu evlavie cunoașterea profundă a științelor fizice și a filozofiei naturii, fără a mărturisi că i-au depășit cu mirare pe taumaturgii creștini. . Oamenii de știință moderni sunt încurși în termenii unei dileme: fie mărturisesc că anticii

cunoșteau mai multă fizică decât știau ei, fie trebuie să admită în natură ceva dincolo de științele fizice, adică că spiritul posedă facultăți nebănuite de filozofii noștri. Despre acest lucru Bulwer-Lytton spune: „Erorile pe care le facem cu privire la

Platon. - Timeu. Jowett se bazează pe acest lucru în introducerea sa pentru a spune că Platon a învățat că Corpuri similare se atrag reciproc. Totuși, o astfel de afirmație ar echivala cu negarea celebrului filosof cunoașterea rudimentară a legilor polarității magnetice.

Mayer. - Conferință susținută la Cercul Științific Yate, 1872.

știință de specialitatea noastră, le remarcăm doar în lumina unei alte științe cultivate în special de studiul altora.

Nimic nu este mai ușor de explicat decât posibilitățile superioare ale magiei. Lumina radiantă a oceanului magnetic universal, ale cărui ondulații electrice întrepătrund în mișcarea sa neîncetată atomii întregii creații, dezvăluie studenților hipnotismului alfa și omega marelui mister, în ciuda deficienței experimentelor lor. Doar studiul acestui agent, suflarea divină, descoperă secretele psihologiei și fiziologiei și ale fenomenelor cosmice și spirituale.

În acest sens, Psello spune: „Magia era partea cea mai înaltă a științei preoțești și scopul ei era să investigheze natura, puterile și calitățile tuturor lucrurilor sublunare; a elementelor și a compușilor acestora; a animalelor; a plantelor și a fructelor acestora; din pietre și ierburi; Într-un cuvânt, el a cercetat esența și puterea tuturor lucrurilor. Efectele acestei științe au fost rezolvate în sculptarea statuilor magnetizate pe care bolnavii le atingeau pentru a-și recăpăta sănătatea și în fabricarea de figuri și talismane care serveau la provocarea bolii, precum și la vindecarea acesteia. Tot prin magie, se face frecvent să apară focul ceresc, aprinzând lămpile și făcând statuile să zâmbească.”

Nu este ciudat că preoții antici au animat magic statui de piatră și metal, conform mărturiilor de încredere, când în vremurile noastre este posibil, datorită descoperirii lui Galvani, să miște picioarele unei broaște moarte și să modifici trăsăturile fizionomice ale unui cadavru, ale astfel incat denota succesiv bucurie, furie, groaza si cele mai variate emotii.

Focul pur și celest al altarului păgân era electricitate derivată din lumina astrală și, în consecință, dacă statuile erau pregătite în acest scop, ele puteau bine, fără suspiciune de superstiție, să provoace boli sau să restabilească sănătatea prin contact, așa cum se întâmplă astăzi cu curele electrice.

Scepticii, atât învățați, cât și ignoranți, au făcut de râs de absurditățile atribuite lui Pitagora de către biograful său Iamblichus în ultimele două secole. El spune că filozoful din Samos a descurajat un urs să mănânce carne; A reușit să facă să coboare din nori un vultur să se cocoțeze pe trupul lui, ca să-l poată îmblânzi mângâindu-l cu mâna și rostindu-i cuvinte blânde; și în cele din urmă, a convins un bou să nu mănânce fasole, fără mai multe îndemnuri decât câteva fraze neobișnuite în ureche. Toate acestea par ridicole ignoranță și superstiție în ochii celor mai educate generații ale zilei; dar dacă analizăm aceste presupuneri absurde vom vedea

O poveste ciudată.

Taylor. - Pausanias. Psello. - Manuscrisul Tratatului Demonilor. Tratat al misterelor bacchice și eleusine.

care nu sunt la fel de rele ca cele suportate de detractorii lui Pitagora crezând literalmente că Iosua a oprit soarele în cursul său. Vedem frecvent bărbați de mică cultură și chiar fete tinere cu tenul delicat care, prin răbdare și voință, au reușit să îmblânzească animalele foarte feroce pe care le afișează fără teamă în colecțiile lor zoologice. Același rezultat îl obțin și unii hipnotizatori care, cu sugestia lor magică, domină nu numai animalele, ci și oamenii, la fel ca, de exemplu, celebrul magnetizator Regazzoni, ale cărui experimente (mult mai incredibile decât orice i-ar fi putut fi atribuit lui Pitagora).) a provocat atâta admirație la Paris și Londra. Prin urmare, nu este corect să-i acuzi pe biografii unor oameni precum Pitagora și Apollonius din Tyana că sunt neadevărați sau absurd de superstițioși. Văzând că majoritatea celor care sunt atât de sceptici cu privire la puterile magice ale anticilor și își bat joc de teogoniile lor mitice, totuși cred cu fermitate în Biblie, nu putem să nu acceptăm apostroful oportun al lui Higgins, care spune: „Când găsesc oameni educați care iau Geneza la propriu, în timp ce anticii, în ciuda defectelor lor, aveau destulă judecată bună pentru a o lua în sens alegoric, aproape că ajung să mă îndoiesc dacă mentalitatea umană a progresat cu adevărat.” .

Taylor este unul dintre puținii comentatori care au recunoscut pe bună dreptate talentul autorilor greci și latini. În traducerea sa din Viața lui Pitagora, de Iamblichus, Taylor spune: „Din moment ce, după cum ne informează Iamblichus, Pitagora a fost inițiat în misterele din Byblus și Tyr, în ceremoniile religioase ale sirienilor și în știința sacră a magicienilor. Babilonului, iar în secretele sanctuarelor egiptene, unde și-a petrecut douăzeci și doi de ani din viață, nu este nimic minunat în faptul că cunoștea ergia și era capabil să înfăptuiască minuni superioare puterii obișnuite a virtuții umane, ceea ce par incredibil pentru oamenii de rând.

Pentru cei din vechime, eterul universal nu era un deșert răspândit peste imensitățile ceruleene, ci mai degrabă îl considerau o mare fără

țărmuri, în fiecare dintre moleculele căreia băteau un germen de viață, populată, asemenea mărilor pământești, cu o diversitate de creaturi. Unele monstruoase iar altele minore. Așa cum animalele branhiale se găsesc, în funcție de specie, în marea liberă sau în iazurile joase, la fel fiecare filiație sau castă de entități eterice (spirite elementare) locuiește de obicei în locurile cele mai potrivite pentru natura lor și unii se arată prietenoși și alți dușmani ai om; care sunt plăcute și care sunt respingătoare în aparență; unii se refugiază în retrageri pașnice, iar câțiva se bucură să planeze peste ape.

Dacă ne amintim că mișcarea stelelor trebuie să perturbe eterul chiar mai profund decât proiectilele aerul sau navele de apă, nu va fi greu de dedus că anumite poziții respective ale stelelor pot da naștere unor curenți eteric care sunt mai mari într-unul. direcție decât în alta și trageți, prin urmare, în

Higgins. - Anacalipsa, 1.807.

În același sens, mase mari de elementali prieteni sau inamici care, la contactul cu atmosfera pământului, provoacă efecte ale unei realități notorii.

Anticii credeau că spiritele elementare, neînzestrate cu suflete, emanau din mișcarea neîncetată a luminii astrale, care este o forță generată de voință. Dar întrucât această voință provine dintr-o inteligență infailibilă (pentru că este emanația cea mai pură a Tatălui și nu este supusă organelor fizice ale gândirii umane), de la începutul timpurilor a început să se dezvolte, în conformitate cu legi imuabile, materie elementară indispensabilă pentru generarea raselor umane care, fie că aparțin planetei noastre, fie oricăreia dintre miile care se învârt în spațiu, toate își au corpurile fizice formate conform matricei corpurilor unei anumite specii de entități elementare care a trecut în lumile invizibile. În lanțul filosofiei antice nu exista nicio verigă lipsă care să poată fi făurită de o „imaginație expertă”, așa cum spune Tyndall, și nici cel mai mic gol care ar putea fi umplut cu ipoteze materialiste, deoarece strămoșii noștri „ignoranți” au trasat linia evoluția cuiva până la celălalt capăt al universului, fără, așa cum au făcut în mod absurd oamenii de știință moderni, să încerce să rezolve ecuații cu un singur membru. Așa cum în seria evoluției fizice nu lipsește niciun termen din nebuloasa stelară până la corpul uman, tot așa și anticii nu au lăsat niciun punct întrerupt în linia evoluției spirituale care se extinde de la eterul cosmic până la spiritul încarnat al omului.

Potrivit anticilor, evoluția a trecut de la lumea spiritului la cea a materiei, pentru a urca de aici la punctul originar. Pentru ei, evoluția speciilor a reprezentat coborârea spiritului în materie și entitățile elementare au în această linie un punct la fel de important ca legătura pe care Darwin o consideră lipsă între om și maimuță.

Nimeni nu a descris ființele elementare mai poetic și mai complet decât Bulwer-Lytton, în lucrarea sa Zanoni, pentru că atunci când le pictează ca „ceva imaterial care dă ideea de bucurie și lumină”, cuvintele lui par mai degrabă un ecou fidel al amintirea care generează exuberant a imaginației. Unul dintre personajele din lucrarea menționată mai sus spune: „Omul este cu atât mai pretențios cu cât este mai ignorant. Timp de multe secole a văzut doar luminițe aprinse de Dumnezeu pentru a-l lumina noaptea în nenumăratele lumi care scânteie în spațiu ca bulele într-un ocean fără limite... Astronomia a risipit această iluzie a vanității umane și, deși cu repulsie, Omul. mărturisește că stelele sunt atât de multe lumi mai mari și mai bune decât a lui... Peste tot știința descoperă vieți noi în acest aranjament imens... Procedând, deci, prin analogie riguroasă, dacă nu există fir de iarbă sau picătură de apă care să fie nu, ca cea mai îndepărtată stea, o lume pulsatorie a vieții, și dacă omul este o comandă pentru milioanele de ființe vii care îi populează carnea și sângele, bunul simț este suficient pentru a deduce că spațiile interplanetare infinite sunt formate din entități vii. adaptate la respectivul mediu. Nu este absurd?

admite viața într-un fir de iarbă și tăgăduiește-o în imensitățile spațiului? Legea de reglementare a sistemului universal nu permite golul nici măcar la un moment dat și nici nu permite niciun loc unde viața nu încurajează. Cum putem concepe, deci, că spațiul este gol, neînsuflețit și are mai puțină utilizare în ordinea creației decât firul de iarbă sau picătura de apă populată de mii de infuzorii? Microscopul descoperă paraziții care locuiesc pe lamă, dar încă nu a fost inventat un telescop cu rază suficientă pentru a descoperi cele mai nobile și superioare ființe care populează imensele spații eterice. Totuși, între aceste ființe și om există o afinitate misterioasă și teribilă... Dar pentru a ridica acest văl este necesar ca sufletul să debordeze de un entuziasm viu și să se desprindă de toate dorințele lumești... Omul astfel dispus, va ajunge la ajutorul lui.știința astfel încât vederea ei să fie mai ascuțită, ingeniozitatea mai vie, sensibilitatea mai rafinată și chiar și eterul însuși, în virtutea anumitor secrete ale chimiei sublime, va fi mai tangibil și mai manifest. La urma urmei, aceasta nu este magie așa cum își imaginează cei creduli, deoarece nu există magie împotriva naturii, ci doar știința este capabilă să domine natura. Acum: există milioane de ființe în spațiu care nu sunt tocmai spirituale, pentru că toate au, ca infuzorii, anumite forme de materie, deși atât de delicate, vaporoase și tenue, încât este ca un film sau un păr care înconjoară spiritul. adevărul, aceste rase diferă complet unele de altele, deoarece unele sunt de o înțelepciune extremă, iar altele de o malignitate oribilă; unii ostili ca dușman implacabil față de om și alții binefăcători ca mijlocitori între cer și pământ... Printre locuitorii pragurilor este unul care îi depășește în răutate și perversitate pe toți cei din neam; unul a cărui privire descurajează pe cel mai îndrăzneț om și a cărui putere crește proporțional cu frica pe care o inspiră.”

Așa este schița elementalilor neînzestrați cu spirit desenat de un autor, despre care se presupune în mod rezonabil că a știut mult mai multe decât a condescendent să declare în fața unui public sceptic.

Mai târziu vom încerca să explicăm câteva învățături ezoterice despre trecutul, prezentul și viitorul omului. Aceste învățături sunt sursa din care a apărut Vechiul și o parte a Noului Testament și conțin cele mai sublime concepte de moralitate și religie revelată. Clasele fanatice și ignorante ale societății au luat doctrina la propriu, dar clasele superioare, formate mai ales din inițiați, au studiat în tăcerea solemnă a sanctuarelor și s-au închinat singurului Dumnezeu al cerului.

Învățăturile pe care Platon le expune în Simpozion despre creația omului și teoria sa cosmogonică declarată în Timeu trebuie luate în sens alegoric pentru a fi pe deplin acceptate. Neoplatoniștii s-au aventurat să expună, fără încălcarea secretului, interpretările pitagoreice cuprinse în Timeu, Cratylus, Parmenide și

Bulwer-Lytton. - Zanoni.

alte dialoguri și trilogii. Conceptele capitale ale acestor învățături, aparent incongruente, sunt cele ale nemuririi sufletului și cele ale lui Dumnezeu ca minte universală infuzată în toate lucrurile. Pietatea lui Platon și respectul cu care vorbește întotdeauna despre Taine sunt dovezi suficiente ale discreției sale pentru a nu încălca sentimentul profund de responsabilitate inerent fiecărui adept. În acest sens, celebrul filosof spune: „Omul nu poate deveni cu adevărat perfect decât desăvârșindu-se în misterele perfecte”.

Platon nu și-a ascuns dezgustul față de răspândirea care la vremea lui deja începea să fie dată învățăturilor misterelor, întrucât credea că în loc să le profaneze în urechile mulțimii, acestea ar trebui rezervate exclusiv celor mai vrednici. și ucenici zeloși. Deși Platon îi menționează frecvent pe zei în lucrările sale, nu există nicio îndoială cu privire la credința sa monoteistă, întrucât prin zei înțelege ființe cu o ierarhie mult mai mică decât divinitatea și doar cu un grad mai mare decât omul. Însuși Josephus, în ciuda prejudecăților rasiale, recunoaște credința monoteistă a lui Platon și, în acest sens, spune în celebra sa diatribă împotriva lui Apion: „Filosofii greci care raționau în conformitate cu adevărul nu cunoșteau nimic... și nici nu au omis să noteze. aparenta frivolitate a alegoriilor mitologice pe care le-au disprețuit pe bună dreptate... Din acest motiv Platon este înclinat să creadă că poeții sunt incomozi în republică și, în ciuda faptului că i-a adus un omagiu lui Homer, îl acuză că a încălcat credința ortodoxă cu miturile sale. un singur Dumnezeu.”

Cei care descoperă adevăratul spirit al filozofiei platoniciene cu greu se vor mulțumi cu comentariile lui Jowett, care spune că influența

exercitată asupra posterității de Timeu derivă în parte din interpretarea greșită pe care neoplatoniștii au dat-o doctrinelor autorului său, până când scopul de a fi clarificările neoplatonice ale Dialogurilor în „dezacord complet cu spiritul lui Platon”. Acest lucru ar echivala cu presupunerea că Jowett a pătruns corect în acest spirit; dar comentariile lui nu o denotă așa. Jowett spune că creștinii găsesc în Timeu ideile Treimii, Cuvântului, Creației și Bisericii, deși sub conceptul iudaic. Cu toate acestea, nu este ciudat că ei găsesc aceste idei, pentru că ele sunt într-adevăr expuse literalmente în lucrarea menționată, deși spiritul care a animat învățăturile celebrului filozof a zburat și în zadar am căutat-o în dogmele aride ale teologie creștină. Sfinxul este la fel ca și astăzi cu patru secole înaintea erei noastre, dar Oedip a murit de o moarte violentă pentru că a dezvăluit lumii ceea ce lumea nu era în măsură să primească. Platon

Platon. - Fedru. - Traducere Cory11, 328.

Acest lucru este coroborat de însuși Platon când spune: Vă plângeți că în discursul meu anterior nu am explicat suficient natura Primului. Am folosit în mod intenționat un limbaj enigmatic, astfel încât dacă tableta ar suferi vreun accident, fie pe mare, fie pe uscat, nimeni care nu cunoștea problema nu ar putea înțelege conținutul ei. - (Platon, EpJ I. 312; Cory, Fragmente antice).

El a întruchipat adevărul și a fost necesar să moară, așa cum adevărurile transcendentale trebuie să moară înainte de a renaște ca un Phoenix din cenușă. Toți comentatorii lui Platon au remarcat asemănarea foarte vie dintre învățăturile ezoterice ale ilustrului filozof și doctrina creștină; dar fiecare persoană a încercat să explice această asemănare din punctul de vedere al convingerilor religioase personale. Astfel, Cory crede că asemănarea este doar superficială și preferă zeul antropomorf Monada pitagoreică. Taylor, pe de altă parte, ridică Monada mult deasupra zeului mozaic. Zeller ridiculizează îndrăzneala Părinților Bisericii care, fără respect pentru istorie sau cronologie sau opinia publică, insistă că școala platoniciană și-a copiat conceptele fundamentale din religia creștină.

Toate filozofiile antice învață că Dumnezeu este mintea universală răspândită în toate lucrurile. Religiile hindusă, budistă și creștină se bazează pe acest concept. În ceea ce privește metempsihoza sau procesul purificator al transmigrărilor, care a fost atât de crud antropomorfizat mai târziu, a fost o dogma subalternă pe care sofisma teologică a adulterat-o în încercarea de a o ridiculiza în ochii credincioșilor. Dar nici Gautama Buddha, nici Pitagora nu au luat la propriu această alegorie pur metafizică, a cărei explicație ne este dată de Misterul lui Kunbum (cum vom vedea mai târziu), cu referire la pelerinajele spirituale ale sufletului uman. Cercetătorii nu ar trebui să se aștepte să găsească în litera moartă a Scripturilor budiste clarificarea acestor subtilități metafizice care cufundă gândirea în profunzimea insondabilă a sensului ei, până la punctul în care

cercetătorul nu este niciodată mai departe de adevăr decât atunci când pretinde să-l descopere. . Învățăturile budiste abstruse nu pot fi înțelese decât cu ajutorul metodei platonice, care merge de la universal la particular și a cărei cheie o găsim în influența spirituală subtil mistică a vieții divine. Așa spune Buddha: „Oricine ignoră legea mea și moare într-o astfel de stare trebuie să se întoarcă pe pământ până devine un samoan perfect. Pentru a face acest lucru, el trebuie să sufoce trinitatea Maya din interiorul său, să-și stingă pasiunile, să se identifice cu Legea și să înțeleagă religia anihilării.

fragmente antice.

Din fericire pentru noi și din nefericire pentru ultramontani, astăzi nu este atât de ușor să ascundem date și date și să falsificăm texte precum a fost pentru Eusebiu, episcopul Cezareei. În ciuda distorsiunilor acestui autor creștin, nimeni nu va putea împiedica atâta timp cât va exista istoria, se știe că Platon a înflorit cu șase secole înainte ca Irineu să i se întâmple să expună o doctrină derivată din relicvele școlii platonice.

Filosofia pitagoreică este o adevărată reflectare a religiei budiste.

Iluzia materiei în cele trei aspecte ale sale: fizic, astral și mental.

Doctrina ezoterică.

Prin anihilare înțelegem aici dezintegrarea materiei, atât vizibilă, cât și invizibilă, adică a corpului fizic și a corpului astral sau perispirit, care este și materie, deși subtilă. Aceeași lucrare din care am extras pasajul spune că prin anihilare sau anihilare înseamnă

Filosofia pitagoreică se bazează pe acest concept budist, pe care Whitelock Bulstrode îl explică pe acest punct specific, după cum urmează: „Poate acel Spirit care dă viață și conduce mișcarea și participă la natura luminii să devină o non-entitate? Poate spiritul simțitor al brutelor să se întoarcă în neant, în ciuda faptului că are memorie, care este o facultate rațională? Dacă spui că brutele își expiră spiritul în aer și acolo dispare, eu neg. Cu adevărat aerul este un loc potrivit pentru a primi spiritul brutelor, pentru că, după Laertius, este populat de suflete și, după Epicur, plin de atomi proveniți din toate lucrurile; pentru că chiar și acest loc în care ne mișcăm și unde păsările zboară participă la natura spirituală, astfel încât este invizibil și, prin urmare, poate foarte bine să fie destinatarul formelor, deoarece toate formele sunt în ea. Nu putem cunoaște acest loc decât după efectele sale. Și dacă chiar și aerul însuși este prea subtil pentru a-i înțelege natura, care va fi eterul regiunilor superioare și ce forme și influențe vor coborî de acolo?

Pitagorei credeau că spiritele creaturilor nu sunt forme, ci emanații ale eterului sublimat, adică respirații. Toți filozofii sunt de acord că eterul este incoruptibil și, prin urmare, nemuritor și scutit de anihilare. Dar ce este invizibilul și indivizibilul care nu are corp sau formă sau greutate, adică este și nu există? Nirvana, răspund budiștii. NIMIC, care nu este un loc, ci un stat. În nirvana, omul este liber de efectele celor „patru adevăruri”, deoarece toate cauzele care generează efecte sunt anihilate în starea nirvanică. Doctrina budistă a nirvanei se bazează pe aceste „patru adevăruri” care, conform cărții de înțelepciune (Prajnd Paramitd), sunt următoarele:

1.0 Existența durerii.

2.0 Cauza durerii.

3.0 Stingerea durerii.

4.0 Mijloace de stingere a durerii.

Buddha „eternitatea și imuabilitatea substanței primare”, a cărei stare pură este eterul pur și luminos care umple spațiul și implică în fața lor originea tuturor formelor. Dar cartea continuă să spună: „formele sunt creația Mayei și sunt fără valoare înaintea DUHULUI necreat în pântecele căruia toată mișcarea încetează pentru totdeauna”. Astfel, anihilarea în conceptul budist înseamnă dezintegrarea formelor sau a înfățișărilor materiale, pentru că tot ceea ce are formă s-a format, iar mai devreme sau mai târziu trebuie să piară, adică să-și schimbe forma. Prin urmare, fiecare formă este iluzorie sau mayovică, întrucât eternitatea nu are început sau sfârșit, indiferent cât durează o formă, odată ce ea piere este ca fulgerul. Prin urmare, corpul nostru astral, format din eter, este iluzoriu, deși păstrează contururile celui fizic. Acesta din urmă se schimbă în funcție de meritele sau demeritele omului în timpul vieții sale pământești și în asta constă metempsihoza budistă. Când entitatea spirituală rupe pentru totdeauna legăturile care o țineau de materie, ea intră în nirvana eternă și imuabilă. Ea există în spirit, dar orice formă aparentă este anihilata, deoarece spiritul este singura REALITATE dintre formele iluzorii care se succed continuu.

De unde durerea? De existență. Nașterea este urmată de decrepitudine și moarte, pentru că oriunde există formă există un motiv de durere. Doar spiritul nu are formă și, prin urmare, nu există deși este. Omul interior care atinge complet spiritualitatea fără nicio formă intră în fericirea perfectă. Omul exterior și obiectiv este anihilat, dar spiritualitatea subiectivă trăiește veșnic, pentru că spiritul este incoruptibil și nemuritor.

În adâncul învățăturilor lui Buddha și lui Pitagora se descoperă identitatea lor. Anima mundi care pătrunde atotcuprinzător este nirvana, iar monada întrupată a lui Pitagora este buddha budiștilor,

care locuiește în tăcere în arcanii fericirii finale. Monada pitagoreică și Buddha budist sunt, de asemenea, identificate cu Brahm arupic, Divinitatea sublimă și incognoscibilă care umple întregul univers. Când Buddha se manifestă sub formă carnală, el este un avatar, mesia, Hristos, logos sau verb, adică o transmutare a spiritului divin, Tatăl care este în Fiul și Fiul care este în Tatăl. Spiritul nemuritor îl adăpostește pe om muritor și coboară pentru a se infuza în sălașul cărnii. Fiecare om este capabil să devină un buddha, spune doctrina. Așa se face că în succesiunea nesfârșită a timpului vedem din când în când oameni care au realizat mai mult sau mai puțin complet unirea cu Dumnezeu, ceea ce echivalează cu unirea cu ei înșiși. Budiștii îi numesc arhați pe acești oameni care sunt deja aproape de a fi buddha și nimeni nu-i întrece în știință infuzată și virtuți taumaturgice. Aceeași identitate cu doctrinele secrete ale lui Pitagora ne este dezvăluită de poveștile, considerate fabuloase, în anumite cărți budiste, cândva dezbrăcate de orice alegorie. Jdtakd-urile, scrise în limba Pàli, povestesc cele 550 de întrupări sau metempsihoze ale lui Buddha și descriu formele pe care le-a avut în fiecare viață animală, mergând de la insectă la pasăre și patruped până la om, imaginea microscopică a lui Dumnezeu pe pământ. . Cu toate acestea, nu merită să luăm aceste povești într-un sens literal sau să le adaptăm la existența unui singur spirit care a animat succesiv diverse forme de ființe organice, ci mai degrabă să înțelegem, în conformitate cu metafizica budistă, că nenumăratele spirite umane individuale sunt în mod colectiv, un singur spirit, ca picăturile de apă din ocean, constituie o singură masă lichidă, în ciuda posibilei lor separări. Fiecare spirit uman este un fulger de lumină care pătrunde în întregul univers și, prin urmare, este logic să credem că spiritul divin animă grăuntele de nisip, floarea, leul și omul. Hierofanții egipteni, brahmanii, budiștii din Orient și unii filozofi greci au susținut întotdeauna că același spirit latent în atomul de praf îl animă pe om, în care se manifestă pe deplin activ. Doctrina absorbției treptate a sufletului uman în esența spiritului patern a fost și ea generală la un moment dat; Dar această doctrină nu a implicat niciodată anihilarea Eului, ci doar dezintegrarea formelor care înconjoară omul adevărat în lumea fizică și după moarte. Nimeni altcineva intenționat

După cum a arătat Jacolliot, unii fachiri sunt dovada vie a acestei doctrine.

pentru a ne dezvălui tainele de dincolo de mormânt (atât de greșit considerate de nepătruns), pe care acei oameni i-au favorizat cu unele sclipici ale adevărului suprem pentru că au realizat, prin fermitatea scopului și puritatea vieții, unirea cu Dumnezeu. Toți acești văzători ne oferă descrieri unice ale diferitelor forme asumate de entitățile astrale care reflectă în mod specific gândurile omului în timpul vieții sale pământești.

Este pur și simplu absurd să etichetăm filozofia budistă ca fiind atee și materialistă, deoarece nirvana este anihilare, iar svabhávat este

neant sau impersonalitate. De asemenea, En al iudaicului En-soph înseamnă nihil, ceea ce nu există (quo ad nos), și totuși, nimeni nu s-a gândit să-i acuze pe evrei că sunt atei. În ambele cazuri, cuvântul neant sau anihilare exprimă ideea că Dumnezeu nu este un lucru sau o persoană vizibilă și concretă căreia i se poate aplica corect numele a ceva cunoscut pe pământ.

SFÂRȘITUL VOLUMULUI ÎNTÂI

Porfirie mărturisește că învățătorul său Plotin a fost unit cu Dumnezeu de șase ori în timpul vieții sale și deplânge faptul că, la rândul său, a realizat-o doar de trei ori.